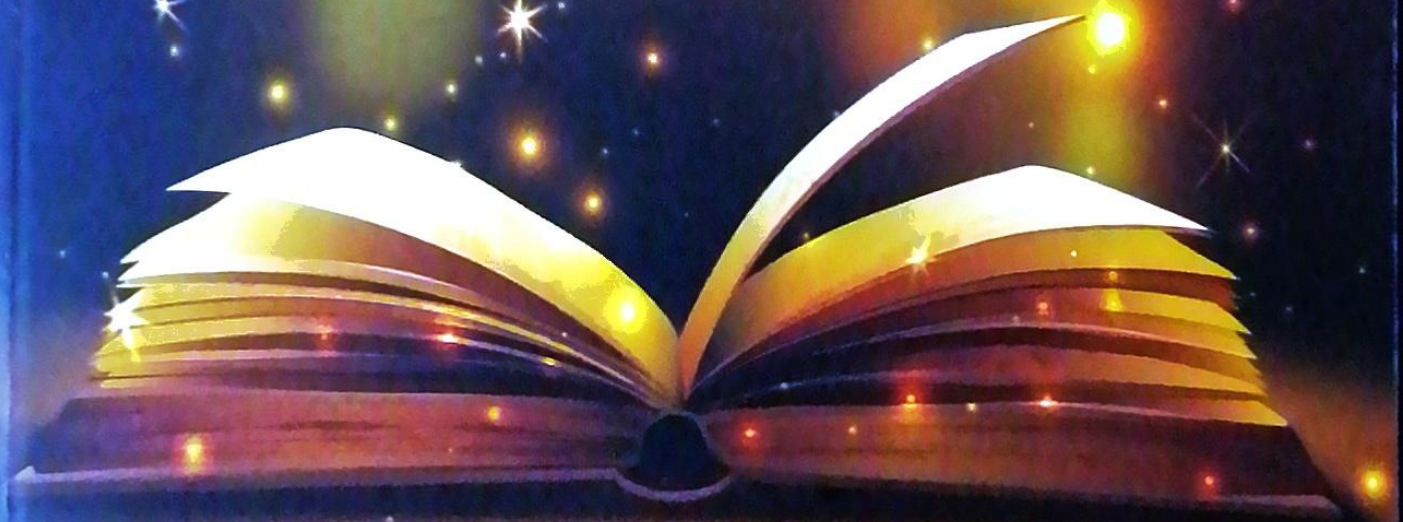

சுவிசேஷப் பிரசங்கங்கள்

S. பரமானந்தம் ஐயர்

சுவீசேஷப் பிரசங்கங்கள்

இவை

தென் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் நடந்த

கன்வென்ஷன் கூட்டங்களில்

அருள்திரு. சா. பரமானந்தம் ஐயரவர்கள்

ஆற்றிய பிரசங்கங்கள்

Published by:
Mr.P.A. Jesudason,
Mahanaim Learning Centre,
8-2-36, Kamaraj Nagar,
Andipatti – 625512.
Theni – District
Tamilnadu, India
Phone: +91 9442064626

GOSPEL ADDRESSES

in Tamil
by Rev. S.Paramanandam

Printed by

முகவரை

தமிழறிந்த யாவருக்கும் இந்தப் பிரசங்கப் புஸ்தகத்தை மிக நன்குமதிப்புக்குரியதென்று நான் சந்தோஷத்துடன் துணிந்து கூறுவேன். இதனுள் யாவரும் எளிதில் அறிந்துகொள்ளக்கூடிய சுவிசேஷ சத்தியங்கள் மிகத் தெளிவாய் வெளிப்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன. இதன் ஆக்கியோன் பல வருஷங்களாக என்னோடு உடன் வேலையாளாய் உழைத்தவர். நாங்கள் இருவரும் ஒருமித்துக் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் புறமதஸ்தருக்கும் விசேசித்த ஆவிக்குரிய கூட்டங்களை சந்தோஷத்துடன் பலமுறை நடத்தியிருக்கிறோம். சத்தியவேதத்தின் உண்மைகளை இவர் தமக்கே உரிய சிறந்த முறையினாலே வெளிப்படுத்தியிருப்பதைப் படிக்கும்போதே அறிந்து கொள்ளலாம். அந்த முறை அவருக்குச் சுய அநுபவத்தினாலே கிடைத்தது. இதனால் நான் சொல்லக் கருதுவது யாதெனில், பிறருக்கு வழக்கமாயுள்ளபடி இவர் வேத சாஸ்திர இலக்கண விதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்ட வராயல்ல, கிறிஸ்து மார்க்கத்தின் வல்லமையை ஆழ்ந்த சுய அநுபவத்திற் கண்ட பிரகாரம் தம் சொந்த உள்ளக்கனிவினாலே பேசுகிறார். இந்தப் பிரசங்கங்கள் வேத சத்தியத்தைத் தெளிவும் பலமுமாய்த் தருகிறபடியினாலே அவைகளைப் படிக்கும் போது போதுமான நேரம் கொடுத்துச் சிந்தித்துப் படிக்கவேண்டும். அவைகள் அநேக ஆத்துமாக்களின் குணப்படுதலுக்கு உதவ தேவ ஆவியானவர் அருள்புரிவாராக. இந்நூலை யாவரும் மதித்து ஒப்ப என் உள்ளத்தின் முழுப்பிரியத்தாலும் வேண்டுகிறேன். தவிர, அநேக ஆத்துமாக்கள் அதனால் நீதியும் சமாதானமும் கிடைக்கிற வழியைக் கண்டடையவும் ஜெபிக்கிறேன். இந்நூல் வெகு விஸ்தாரமாய்ப் பரவி மெய்யான ஆவிக்குரிய லாபத்துடன் படிக்கப்படுமென்கிற நிச்சயம் எனக்குண்டு.

திருநெல்வேலி
நவம்பர், 1911

தாமஸ் உவாக்கர்

முகவரை

ஆவிக்குரிய ஜீவனைக் கொடுத்து, அந்த ஜீவனை பரிபூரணப்படுத்துகிற (யோ 10:10) இயேசு இரட்சகரைப் பற்றிக்கொள்வதே நாம் ஈடேற வழி.

இவ் இரட்சணிய ஒழுங்குகளும் அதைப் பெற்றுக்கொள்ளும் நிபந்தனைகளும் திருவசனத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அந்நிபந்தனைகள் நம்மால் கைக்கொள்ளப்பட முடியாதவைகளென, சாத்தான் தன் தந்திரோபாயங்களால் நம்மில் உண்டாக்கும் சந்தேகங்களை நம்மை விட்டகற்றி, நம்மை இருளிலிருந்து வெளிச்சத்துக்கும், சாத்தானுடைய அதிகாரத்தைவிட்டு தேவனிடத்திற்கும் நம்மைத் திருப்பவல்லது. திருவசனத்தை ஏற்றவாறு அநுபவபூர்வமாய் மக்களுக்கு விளக்கி, மக்களை ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையில் தேற்றி வளர்க்க தேவனால் ஏற்படுத்தப் பட்டவர்கள் தேவ ஊழியர். அத்தேவ ஊழியரால் பல ஆயிரம் பேருக்கு உதவத்தக்கதாகப் பாலருக்குப் பால் போன்று திருவசனத்தை விளக்கிக்காட்டி பரிசுத்த ஜீவியம் செய்ய உற்சாகப்படுத்தும் நோக்கத்துடன் எழுதப்பட்டது ஆவிக்குரிய புஸ்தகங்கள். இவைகளை நமக்குக் கிடைக்கும் நேரங்களிலெல்லாம் வேத வசனத்துடன் ஒப்பிட்டுப்பார்த்துக் கற்றுக்கொள்வதினால் நம் விசுவாசம் தெளிவடைந்து பரிசுத்த ஜீவியத்தில் பலப்பட ஏதுவாகும். மேலும் ஆவிக்குரிய புஸ்தகங்கள் இனி வருங்காலங்களில் கிடைப்பது அரிதாகும். ஆகையால், கிடைக்கும் இக்காலத்திலேயே வகை வகையான புஸ்தகங்களை வாங்கி பத்திரப்படுத்துங்கள். மற்றவர்களையும் வாங்க ஏவி உற்சாகப்படுத்துங்கள். உபதேசப் புரட்டான நூல்களை ஜாக்கிரதையாக விலக்கி விடுங்கள். கனம் சா.பரமானந்தம் ஐயரவர்களின் நூல்கள் பரிசுத்த ஜீவியத்தை பரிசுத்த விசுவாசத்தில் நிலை நிறுத்தக்கூடியவை. வேதத் தெளிவையும் தரத்தக்கவை. அவர்களின் முதல் நூல், "சுவிசேஷ பிரசங்கங்கள்" என்பதே. இது எத்தனையோபேர் இரட்சிக்கப் படுவதற்கும் பரிசுத்த ஜீவியத்தில் வளருவதற்கும் ஏதுவாயிருந்திருக்கின்றன என்பதை அறிந்து தேவனைத் துதிக்கிறேன்.

சு.தாமஸ் இரத்தினம்

பதிப்புரை

நம்முடைய கர்த்தரும் இரட்சகருமாகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தில் வாழ்த்துகிறேன். சென்ற நூற்றாண்டில் தமிழ்க் கிறிஸ்தவ மக்களுக்கு ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியில் பெரிதும் உதவியாயிருந்த மிகவும் அருமையான புத்தகங்கள் பல தற்சமயம் கிடைக்காத இக்காலத்தில் சுவிசேஷப் பிரசங்கங்கள் என்னும் இப்புத்தகத்தை (கனம். பரமானந்தம் ஐயரவர்களால் எழுதப்பட்ட புத்தகங்களில் ஒன்று) இப்பொழுது அன்னாரது குடும்பத்தாரின் அனுமதியுடன் வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன். அனுமதி வழங்கிய திரு.ஸ்மிபன் கிருபாகரன் அவர்களுக்கு என்னுடைய மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அனைவரும் வாங்கி பயன்பெறவேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு இப்புத்தகத்தின் விலை குறைக்கப்பட்டுள்ளது. இதைப்படிக்கும் அனைவரும் மனந்திரும்பி கிறிஸ்து இயேசுவுக்குச் சாட்சியாக வாழ்ந்து கிறிஸ்துவின் ராஜ்யத்தில் பங்கடைய விரும்பி வாழ்த்துகிறேன்.

Mr.P.A. Jesudason,
Mahanaim Learning Centre,
8-2-36, Kamaraj Nagar,
Andipatti – 625512.
Theni – District
Tamilnadu, India
Phone: +91 9442064626

பொருள் அட்டவணை

வரிசை	தலைப்பு	பக்கம்
I	எரிகோவின் குருடன்	1
II	பாவத்தின் கேடுகள்	11
III	மனந்திரும்புதல்	24
IV	தேவகுமாரனிடத்தில் விசுவாசம்	37
V	இனிப் பாவஞ்செய்யாதே	58
VI	வேறே ஆண்டவன்மார்	72
VII	இருதயத்தில் கிறிஸ்து	87
VIII	தேவ மனுஷன்	102
IX	இளைய மகன்	116
X	ஆத்தம ஆதாயம்	133
XI	உபத்திரவங்களின் பாக்கியம்	155
XII	உயிர்த்தெழுதலின் ஜீவியம்	170
XIII	பரிசுத்த ஆவியானவர்	183
XIV	ஏற்றுக்கொள்ளப்படுதல் கைவிடப்படுதல்	214
XV	கர்த்தரின் வருகை	223
XVI	நியாயத்தீர்ப்பு	239
XVII	மோட்சம்	254
XVIII	நரகம்	274

I

THE BLIND MAN OF JERICHO

எரிகோவின் குருடன்

“நான் உனக்கு என்ன செய்ய வேண்டுமென்றிருக்கிறாய்”
லூக். 18:41.

எங்கும் நன்மை செய்கிறவராய்ச் சுற்றி நடந்த அருள்நாதர் இப்பொழுது எரிகோவை நோக்கிச் செல்லுகிறார். பன்னிருவரும் பயபக்தியோடு அவரைப் பின்சென்று போகிறார்கள். ஜனங்களில் அநேகரும் அவரோடு கூட நடக்கிறார்கள். அங்கே வழியருகே ஒரு குருடன் உட்கார்ந்து பிச்சை கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். கர்த்தர் தனக்குச் சமீபமாக வருகிறதை அவன் அறிந்து அவர் தனக்கு இரங்கவேண்டுமென்று ஒலமிடுகிறான். ஆண்டவர் அவனுடைய வேண்டுதலைக் கேட்டு அவன் கண்களைத் திறந்த விவரம் நமக்குத் தெரியும். இவனுடைய சரித்திரத்தில் நாலு முக்கியமான விஷயங்கள் கவனிக்கப்பட்ட தக்கவைகள்.

I. இவனுடைய சிறிவு

ஜனங்கள் நடக்கிற சத்தத்தை அவன் கேட்டபொழுது இதென்னவென்று விசாரித்தான். “நசரேயனாகிய இயேசு போகிறார்” என்று அவனுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. உடனே “இயேசுவே தாவீதின் குமாரனே எனக்கு இரங்கும்” என்று கூப்பிடத் தொடங்கினான். இப்படி அவன் கூப்பிட்டதைப் பார்க்கும்பொழுது இதற்குமுந்தியே அவன் இயேசுவைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருந்தான் என்று தோன்றுகிறது. கேள்வி அறிவே தவிர முகமுகமாய் இவன் அவரைச் சந்தித்தவனல்ல. மகா பெரிய தீர்க்கதரிசி ஒருவர் தோன்றியிருக்கிறார், மரித்தோரை எழுப்புகிறார், பிசாசு பிடித்தவர்கள் குஷ்டரோகிகள் சப்பாணிகள் முதலிய சகல வியாதியஸ்தரையும் குணமாக்குகிறார், தன்னைப்போன்ற குருடருடைய கண்களையும் திறக்கிறார், அவர் ஒருவரையும் புறக்கணித்துத் தள்ளுகிறவரல்ல என்று

பலராலும் கேள்விப்பட்டிருந்தான். அதுமுதல் தன் கண்களைத் திறக்கக்கூடிய **ஒருவர்** இருக்கிறாரென்கிற அறிவு அவனுக்குண்டாயிற்று. இந்த அறிவு எவ்வளவு காலமாய் அவனுக்குள்ளிருந்ததோ நாமறியோம். ஆயினும் அந்த **அறிவு அவனுடைய கண்களைத் திறக்கவில்லை** யென்றும், **இயேசுவை முகமுகமாய் அவன் சந்தித்தபோதுதான் அவன் பார்வை யடைந்தானென்றும் காண்கிறோம்.**

இதனாலே, நமக்கு அறிவிருந்தபோதிலும் அனுபவ மில்லாதிருக்கக்கூடுமென்பது பிரத்தியக்ஷமாகிறது. வேத சாஸ்திரப் பள்ளிக் கூடங்களில் கற்றுக் கொள்ளுகிறதினாலும், பல புஸ்தகங்களை வாசிப்பதினாலும், பிரசங்கங்களைக் கேட்பதினாலும், நம்மில் அநேகருக்கு நல்ல அறிவுண்டு. இயேசுவானவர் இன்னாரென்றும், அவரருளும் ஈவுகள் எப்படிப்பட்டவைகள் என்றும் அறிந்துகொண்டோம். அறிவின்றி அநேகர் கெட்டுப்போகிறது உண்மைதான். ஆனால் அறிவிருந்தும் ஆக்கினைக்குட்படுகிறவர்களும் இல்லையோ? (லூக். 12:47). கிறிஸ்துநாதரை இரட்சகராக நாம் அறிந்துகொண்டதுண்டானால் அவரால் நாம் ரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறோமா? அவர் சமாதானக் காரணரென்று நாம் அறிந்ததுண்டானால் அவர் மூலமாய் தேவனிடத்தில் சமாதானம் பெற்றிருக்கிறோமா? (ரோ. 5:1). அவருக்குள் ஜீவனுண்டென்று நாம் அறிந்தோமானால் அவராலே நாம் மரணத்தை விட்டு நீங்கி ஜீவனுக்குட்பட்டிருக்கிறோமா? (யோ. 5:24). அவர் ஜெயங்கொடுக்கவல்லவரானால் அவர் மூலமாய் பாவத்தின் மேல் ஜெயம்பெற்று வருகிறோமா? (1 கொ. 15:57). அவர் அருளச் சித்தமாயிருக்கிற ஆசீர்வாதங்களை நாம் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை யென்றால் அவரைப்பற்றி நாம் எவ்வளவாய் அறிந்திருந்தாலும் பிரயோஜனமென்ன?

அறிவு நல்லது. ஆனால் அறிவு அனுபவமல்ல. ஆகாரத்தைப் பற்றிய அறிவுக்கும், ஆகாரத்தைப் புசிப்பதற்கும் வித்தியாசமில்லையா? அவ்விதமாகவே **கிறிஸ்துவைப்பற்றிய அறிவுக்கும், அவருடைய ரட்சிப்பை அனுபவிப்பதற்கும் மிகுந்த வித்தியாசமுண்டு.** சகல பாவங்களுக்கும் தன்னை விற்றுப்போட்ட ஒருவன், வேத அறிவில் தனக்கு ஒருவரும்

நிகரில்லையென்பதுபோல் பேசக்கூடும். ஒருவன் கிறிஸ்துவைக் குறித்து வெகு சாதாரணமாய்ப் பிரசங்கிக்கலாம். வேதத்தை வியாக்கியானம் செய்வதில் அநேகருடைய அபிப்பிராயங்களை எடுத்துக்கூறும் திறமையுமிருக்கலாம். இந்த அறிவு நம்முடைய துர்க்குணத்தை மாற்றி கிறிஸ்துவின் சிந்தையை நம்மில் உண்டாக்கவில்லையானால் நம்முடைய அறிவு வீணறிவும், ஆக்கினைக்குட்படுத்தும் அறிவுமேயன்றி மற்றப்படியல்ல. அனுபவமில்லாத அறிவைக்குறித்து நாம் ஏன் மேன்மைபாராட்ட வேண்டும்? நான் சகல இரகசியங்களையும், சகல அறிவையும் அறிந்திருந்தாலும் அனுபவம் எனக்கில்லை யென்றால் நான் ஒன்றுமில்லை என்றே புலம்ப வேண்டும். ஒருவனுக்கு அறிவிருந்தும் அனுபவமில்லாதிருக்கக் கூடுமென்பதை முதலாவது பார்க்கிறோம்.

II. இவனுடைய ஆசை

இயேசுநாதரைப்பற்றி இவன் கேள்விப்படுமுன்னே, தான் பார்வையுடையவனாகிவிட்டிருக்கிறான். நினைத்தவனல்ல. ஆனால் தன் கண்களைத் திறக்கக்கூடிய வல்லவர் ஒருவர் இருக்கிறாரென்று அறிந்தநான் முதற்கொண்டே அவனுக்குண்டான மகிழ்ச்சியை அளவிடமுடியாது. கர்த்தருடைய மகிமையான சிருஷ்டிப்புகளை நான் காணுங்காலம் எப்பொழுது வரும்? சூரிய சந்திர நட்சத்திரங்களின் பிரகாசத்தை என் கண்கள் எப்பொழுது காணும்? புஷ்பங்களின் வாசனையை முகருகிறேன்; அவைகளின் அழகை எப்போது காண்பேன்? பட்சிகளின் இனிய குரல் என் செவியில் தொனிக்கிறது; அவைகளைப்பார்க்கும் காலமும் வந்துவிடாதா? என் ஜனத்தாருடைய பட்சமான சத்தத்தைக் கேட்கிறேன்; அவர்கள் முகங்களைப் பார்க்கமாட்டேனா? ஆ, என் கண்கள் மாத்திரம் திறக்கப்படக் கூடுமானால் என் சந்தோஷத்தை அளவிட யாராலாகுமென்று எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணித் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். பிச்சைகேட்கும்படி உட்கார்ந்திருக்கும் பொழுதும் இதுவே ஆசை. வழிநடந்து போகும்பொழுதும் இதுவே ஆசை. வீட்டிலிருக்கும் பொழுதும் இதுவே ஆசை. சாப்பிடுமபொழுதும் இதுவே ஆசை. இரவும் பகலும் இதுவே எண்ணம், இதுவே ஆசை. ஆ! அந்த அற்புதநாதன் என் பக்கம் வரமாட்டாரா? சீக்கிரத்தில் என் கண்கள் திறக்கப்படமாட்டாதா?

என்று பேராவல் கொண்டவனாயிருக்கிறான். எவ்வளவு காலம் இந்த ஆசை அவனுக்குள்ளிருந்ததோ அதுவும் நமக்குத் தெரியாது. அவன் எவ்வளவு ஆசையுள்ளவனாயிருந்த போதிலும் கண் இன்னும் குருடாகவே இருக்கிறது. **ஆசை கண்களைத் திறக்காது. ஆண்டவர்தான் திறக்கக் கூடியவர்.**

மறுபடியும் பாருங்கள். ஆவிக்குரிய காரியங்களில் அநேகர் ஆசையின்றிக் கெட்டுப்போகிறது போலவே ஆசையுள்ளவர்களிலும் கூட அநேகர் மோசம் போகக்கூடும். தேவன் மற்றவர்களிடத்தில் நடப்பிக்கும் பெரிய காரியங்களைக் குறித்து நாம் கேள்விப்படும் பொழுது நம்மிடத்திலும் அந்தக் கிரியைகள் நடக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறோம். தேவபக்தர்களுடைய ஜீவிய சரித்திரங்களை நாம் வாசிக்கும்பொழுது அவர்களைப்போல நாமும் பிழைக்கவும், உழைக்கவும், நற்காரியங்களைச் செய்யவும், நல்ல புஸ்தகங்களை எழுதவும் வேண்டுமென்று வாஞ்சிக்கிறோம், அவர்களிடத்தில் காணப்பட்ட தேவ அன்பு, மனத்தாழ்மை, விசுவாசம், பரிசுத்தம், பொறுமை, ஆவியின் வல்லமை, ஆத்தும தாகம், ஜெபவாஞ்சை நம்மிடத்திலும் காணப்பட வேண்டுமென்று நாட்டங்கொள்ளுகிறோம். இந்த ஆசைக்காக தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம். என்றாலும், நாம் விரும்பின ஆசீர்வாதங்கள் நம்முடைய அனுபவத்திற்கு வரவில்லையென்றால் வெறும் ஆசையினால் மாத்திரம் நமக்குப் பிரயோஜனம் என்ன?

“நீதிமான் மரிப்பதுபோல் நான் மரிப்பேனாக, என் முடிவு அவன் முடிவு போலிருப்பதாக,” என்பது **பீலேயாமின்** ஆசை; முடிவு எப்படியாயிற்று? அநேகர் நல்லாசைகளிலும், நல்ல தீர்மானங்களிலுமே தங்கள் காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தாங்கள் விரும்பின ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறோமாவென்று விசாரிக்கிறதில்லை. ஞாயிற்றுக்கிழமை ஆசைதான்; திங்கட்கிழமையும் ஆசைதான்; செவ்வாயும் ஆசைதான்; புதனும் ஆசைதான்; வியாழனும் ஆசைதான்; வெள்ளியும் ஆசைதான்; சனியும் ஆசைதான்; வாரமெல்லாம் ஆசை; மாசமெல்லாம் ஆசை; வருஷமெல்லாம் ஆசை; சாகுமட்டும் ஆசைதான். இப்படியும் இருக்கக்கூடுமா வென்று கேட்கலாம். அநேகருடைய விஷயத்தில் அப்படியே

தானிருக்கிறது. சாத்தான் மகா தந்திரமுள்ளவன். நாம் கிறிஸ்துவை இன்னாரென்று அறிந்துகொள்ள அவன் தடை செய்ய மாட்டான். அவருக்குள்ளிருக்கும் ஆசீர்வாதங்களை நாம் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறபோதும், தீர்மானிக்கிற போதும் அவ்வளவாய்த் தடைசெய்ய மாட்டான். ஆனால் அவ்வாசீர்வாதங்களை நாம் பெற்றுக்கொள்ளாதபடி மாத்திரம் ஜாக்கிரதையாயிருப்பான். இந்தக்குருடனுடைய விஷயத்திலேயே இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் அதைப் பார்க்கப்போகிறோம்.

நம்மை மேற்கொளுகிற பாவங்கள் நம்மைவிட்டு ஒழிய வேண்டுமென்றும், நாம் கிறிஸ்துவின் சிந்தையைத் தரித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றும், தேவாவியின் ஸ்நானத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டுமென்றும், அநேகரைக் கர்த்தரிடத்திற்குக் கொண்டு வரவேண்டுமென்றும், இதைப்போலொத்த அநேக நல்ல தீர்மானங்களைச் செய்ததும், ஆசைப்பட்டதும் உண்டே. இந்த நல்ல ஆசைகள் எவ்வளவோ காலமாய் நமக்குள்ளிருந்ததே. இன்று நம்முடைய ஜீவியம் தேவனுடைய பார்வையில் எப்படியிருக்கிறது? நாம் விரும்பினவைகளை ஓரளவாகிலும் பெற்றுக்கொண்டோ மென்று தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம் செலுத்தக் கூடுமா? இல்லையானால் நாம் வெறும் ஆசையையே ஆசீர்வாதமாக எண்ணி வஞ்சிக்கப்பட்டுப் போனோமல்லவா? ராஜாவாக வேண்டுமென்கிற ஆசைக்கும், ராஜனாயிருப்பதற்கும் வித்தியாச மில்லையா? எப்படி ஒருவனுக்கு அறிவிருந்தும் அனுபவமில்லாதிருக்கக்கூடுமோ, அப்படியே ஆசையிருந்தும், அனுபவமில்லாதிருக்கக் கூடுமென்பதை இரண்டாவதாகப் பார்க்கிறோம்.

III. இவனுடைய ஆத்திரம்

“நசரேயனாகிய இயேசு போகிறார்” என்று அவனுக்குச் சொல்லப்பட்டவுடனே, “இயேசுவே! தாவீதின் குமாரனே எனக்கு இரங்கும்” என்று ஓலமிட்டான். உடனே தடையும் வந்து விட்டது. இதுவரை சும்மாயிருந்த சாத்தான் ஏழை மனுஷன் ஆசீர்வதிக்கப்படப் போகிறான் என்று கண்ட உடனே இடையூறு செய்ய ஆரம்பிக்கிறான். முன் நடப்பவர்களைக் கொண்டு அவனைப் போகாமலிருக்கும்படி அதட்டுகிறான்.

நம்முடைய அறிவையும் தீர்மானங்களையும் பற்றி சாத்தானுக்கு எவ்வளவும் கவலையில்லை. நாம் ஆசீர்வதிக்கப்படுவதையோ அவன் சகிக்கமாட்டான். நம்முடைய ரட்சிப்புக்கும், பரிசுத்த ஜீவியத்திற்கும், தனி ஜெபத்திற்கும், நாம் ஆத்துமாக்களை ஆதாயம் பண்ணுகிறதற்கும் அவன் பெரிய சத்துரு. பாவிக்குக்காகத் தம் ஜீவனைக் கொடுக்கும்படி அருள்நாதர் புறப்பட்டபோது, சாத்தான் பேதுருவைக் கொண்டு அவரைத் தடுக்கவில்லையா? அன்று அவர் இடங்கொடுத்திருப்பாரானால் உலகத்தின் கதி என்னமாயிருக்கும்? ஆவிக்குரிய காரியங்களில் தடைகளுக்கு அஞ்சிப் பின்வாங்கும்பொழுது உண்டாகக்கூடிய நஷ்டமும் பெரிதுதான். தடைகளை மேற்கொண்டு முன் செல்வோமானால் உண்டாகக்கூடிய ஆசீர்வாதமும் பெரிதுதான். “பிசாசுக்கு எதிர்த்து நில்லுங்கள்; அப்பொழுது அவன் உங்களை விட்டு ஓடிப்போவான்” (யாக். 4:7).

இப்படி அவர்கள் தடுத்தபோது நடந்ததென்ன? குருடனுடைய ஆத்திரம் முன்னிலும் அதிகப்பட்டது. ஓ! நீங்கள் அல்ல, இந்த உலகமுழுவதும் சேர்ந்து தடுத்தாலும் நான் சும்மாயிருக்கப் போகிறதில்லை. நான் கேள்விப்பட்ட ரட்சகர் என்பக்கமாய் வந்து விட்டாரே; நான் ஆசைப்பட்டிக்கொண்டிருந்த ஆண்டவர் என் அருகில் வந்து சேர்ந்தாரே; ஓ! பூதகணங்களே! நீங்கள் எல்லாரும் ஏகமாய்க் கூடி வந்தாலும் இந்த ஏழை மனுஷனைத் தடுக்க உங்களால் மாளுமா? அவரை கண்டடையத்தக்க சமயத்தில் நான் அவரைத் தேடாமலும், அவர் இவ்வளவு சமீபமாயிருக்கையில் நான் அவரை நோக்கிக் கூப்பிடாமலும் போனால் என்னைப்போல் மதிகெட்டவன் எங்குமில்லை. உங்களுக்குப் பயந்து இந்தச்சமயத்தை விட்டு விடுவேனானால் மறுபடியும் இந்த நற்சமயம் வாய்க்குமென்று யார் சொல்லக்கூடும்? என்பதாய் “தாவீதின் குமாரனே எனக்கு இரங்குமென்று மிகவும் அதிகமாய்க் கூப்பிட்டான்.”

அருள்நாதர் நின்றார். ஏழையின் விண்ணப்பம் தேவனை நிறுத்திவிட்டது. மனதுருக்கம் நிறைந்த கர்த்தருக்கு நடக்கக் கால் எழும்பவில்லை. எருசலேமில் தமக்கு நேரிடப்போகிற பாடுகளைப் பற்றிய எண்ணமுடையவராய் வழிநடந்து போனபோதிலும், இந்த ஏழை மனுஷனுக்கு நன்மை செய்யாமல் விட்டுவிட்டுப் போக அவருக்கு மனதில்லை. அவனைத் தம்மிடத்தில் கொண்டுவரும்படி சொன்னார். அவன் கிட்ட

வந்தபோது அவனைப் பார்த்து: “நான் உனக்கு என்ன செய்யவேண்டு மென்றிருக்கிறாய்!” என்று கேட்டார். அதற்கு அவன்: ஆண்டவரே! எனக்குத் தேவையான தெல்லாம் ஒன்றுதான். “நான் பார்வையடையவேண்டும் என்றான்.” “நீ பார்வையடைவாயாக, உன் விசுவாசம் உன்னை ரட்சித்தது என்றார்.” உடனே அவன்பார்வையடைந்தான்.

அவன் செய்தது சிறு ஜெபம். பெற்றுக்கொண்டதோ பெரிய ஆசீர்வாதம். இதற்குக் காரணமென்ன? **அவனுடைய விண்ணப்பம் உண்மையும், ஊக்கமுமுள்ளதாயிருந்ததே** காரணம். நம்முடைய ஜெபங்களுக்கும், விண்ணப்பங்களுக்கும் ஓர் கணக்கில்லை. ஜெபங்களின் அளவுக்குத்தக்கதாக நாம் ஆசீர்வதிக்கப் பட்டிருக்கிறோமா? நாம் மிகுதியாய் விண்ணப்பம்பண்ணியும் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை யென்றால் அதற்குக் காரணம் இருக்கவேண்டுமே. வாயினால் கேட்பதெல்லாம் ஜெபமாகுமா? என்னை ஆசீர்வதியும், என்கும்பத்தை ஆசீர்வதியும், எங்கள் சபையை ஆசீர்வதியும், எங்கள் போதகரை ஆசீர்வதியும் என்று இலேசாய் நாம் ஜெபித்து விட்டால் எல்லாம் முடிந்ததென்று எண்ணிக் கொள்ளுகிறோம். விண்ணப்பங்கள் தங்களிலே நல்லவைகள்தான். ஜெபிக்கிற சத்தமும் கேட்கிறதற்கு உருக்கம்போல தானிருக்கிறது. நாம் வாயினால் எவ்வளவு உருக்கமாய் ஜெபித்தாலும் தேவன் அதைக் கவனிக்கிறதில்லை. **உருக்கம் வாயில் அல்ல, உள்ளத்திலிருந்து புறப்பட வேண்டும். வாயின் சாமர்த்திய வார்த்தையால் மனுஷர் ஏமாற்றப்படலாம்; தேவனை வஞ்சிக்க யாரால் கூடும்?**

ஒருவன் ஒரு துரையினிடத்திற்குப் போய்: நானும் என் பெண்சாதி பிள்ளைகளும் தஞ்சாவூரிலிருந்து வந்தோம். பெண்சாதி பேதி கண்டு வழியிலே செத்துப்போனாள். பிள்ளைகளும் இறந்து போனார்கள். ஊர் போய்ச் சேரக் கையில் காசில்லை. இந்த ஏழைக்கு உதவிசெய்யுங்கள் என்று கெஞ்சினான். அவர் மனதிரங்கி ஐந்து ரூபாய் கொடுத்தார். கம்பவுண்டு கழிக்கும்பட்டும் மெதுவாய் நடந்தான். தலை மறைந்ததும் ஓட்டம் பிடித்தான். அவனுக்கு பெண்சாதியு மில்லை, தஞ்சாவூருமில்லை. இதே விதமாய் நாம் தேவனையும் ஏமாற்றக் கூடுமா? உண்மையற்ற ஜெபங்களுக்கு தேவன் ஒரு போதும் செவிகொடுக்கிறதில்லை. உண்மையற்ற ஜெபம் எது?

நாம் விரும்பாததைக் கேட்கிறதே உண்மையற்ற ஜெபம். நமக்கு ஜெபம் பண்ணுகிறது வெகு இலேசு. முன்பின் யோசிக்காமல் வாயைத்திறந்து எதையும் கேட்பது ஜெபமென்று எண்ணிக்கொள்ளுகிறோம். தேவன் நமக்கு மன்னிக்கிற அநேக பாவங்களோடு துணிவாய் ஜெபம் செய்கிற பாவத்தையும் மன்னிப்பாராக. உண்மையற்ற ஜெபம் பாவம்தான். தற்காலத்தில் செய்யப்படுகிற அநேக விண்ணப்பங்கள் உண்மையற்றவைகளே. ‘உம்முடைய பரிசுத்தாவியை எங்கள்மேல் பொழிந்தருளும்’ என்பது அவைகளில் ஒன்று. ஜெபிக்க வாய் திறக்கிறவர்களில் ஒருவரும் இந்த விண்ணப்பத்தை விட்டுவிடுகிறதில்லை. பலகாரியங்களை மடமடவென்று கேட்டுக் கொண்டு போகும்பொழுதே இதையும் அவசரமாய்ச் சேர்த்துக் கொள்ளுவார்கள். பிற்பாடு எதற்காக ஜெபித்தோம் என்பதை அறியமாட்டார்கள். ஆவிக்காக வேண்டிக்கொள்ளுவது குற்றமல்ல. பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்கிற தாகமில்லாமலும், எதிர்பார்க்குதல் இல்லாமலும் ஜெபிக்கிறதுதான் குற்றம். **நாம் ஒரு ஆசீர்வாதத்திற்காக ஜெபிக்கும்போது அதைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்கிற வாஞ்சை நம்மிடத்திலிருக்க வேண்டும்,** “நீர் என்னை ஆசீர்வதித்தாலொழிய உம்மைப் போக விடேன்” என்று போராடின் யாக்கோபின் ஊக்கம் நம்மிடத்தில் காணப்பட வேண்டும். **நம்மிடத்தில் உண்மை இருக்கிறதென்று தேவன் காணும்போது நம்மை ஆசீர்வதிக்காமல் கடந்துபோகமாட்டார்.** சுவிசேஷத்தில் இந்தக் குருடன் மாத்திரமல்ல, இன்னும் எத்தனையோ பேர் இயேசுவினிடத்தில் தாங்கள் கேட்ட நன்மைகளைப் பெற்றுக்கொண்டார்களே, அதற்குக் காரணமென்ன? அவர்களுடைய விசுவாசமும் ஊக்கமுமே காரணம். நம்முடைய விண்ணப்பங்கள் பெரிதாகவும் சிறப்புப் பொருந்தினதாகவுமிருந்தாலும், நாம் ஆசீர்வதிக்கப் படாமல் போகிறதற்கு நம்முடைய அவிசுவாசமே காரணம். நாம் வேண்டிக்கொள்ளும் ஒவ்வொரு ஆசீர்வாதத்தையும் பெற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாக நம்முடைய ஜெபங்களில் தேவன் உண்மையையும் ஊக்கத்தையும் விசுவாசத்தையும் கட்டளை யிடுவாராக. **“சந்தேகப்படுகிறவன் தான் கர்த்தரிடத்தில் எதையாகிலும் பெறலாமென்று நினையாதிருப்பானாக”** (யாக். 1:6,7).

IV. இவனுடைய அனுபவம்

தான் அறிந்ததும் விரும்பினதும் ஆத்திரப்பட்டதுமான ஆசீர்வாதம் இப்பொழுது அனுபவத்திற்கு வந்துவிட்டது. எவ்வளவு பெரிய மாறுதல்! முன்னே குருடன்; இப்பொழுது கண்திறக்கப்பட்டவன். முன்னே எல்லாம் இருள்; இப்பொழுது எல்லாம் வெளிச்சம். “பழையவைகள் ஒழிந்துபோயின; எல்லாம் புதிதாயின.” தன் இரட்சகரை முதலில் கண்டான். சூழ்ந்து நிற்கும் ஜனங்களை ஆச்சரியத்தோடு பார்க்கிறான். கர்த்தர் சிருஷ்டித்த சர்வத்தையும் அவன் கண்டபோது ஆனந்த பரவஸமடைந்து தேவனை மகிமைப் படுத்துகிறான். தனக்கு இரக்கம் செய்த கர்த்தரை விட்டுப்போக அவனுக்கு மனமில்லை. “உம்மைப் பின் செல்வேன் என் ராஜா! இந்த ஏழையை ரட்சித்தீரே, என் ஜீவ காலமெல்லாம் நான் உமக்கடிமையே” என்று சொல்லி அவரை விடாமல்பற்றிக் கொண்டான். இவனில் உண்டான பெரிய மாறுதலைக் கண்ணாரக்கண்ட ஜனங்கள் தேவனை மகிமைப்படுத்தினார்கள்.

நமதாண்டவரின் மகிமையைப் பிறர் கண்டு அவரிடம் இழுக்கப்பட வேண்டுமானால் **அனுபவக் கிறிஸ்தவர்கள் சபையில் பெருக வேண்டும்.** வேத அறிவில் எனக்கு நிகர் யார் என்று வீரம் பேசுகிறவர்களல்ல; அப்படியிருக்கவேண்டும், இப்படியிருக்க வேண்டுமென்று காலமெல்லாம் **ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறவர்களும்** மல்ல; ஊக்கமும் **எதிர்பார்க்குதலு மில்லாமல்** உண்மையற்ற ஜெபங்களைக் குவிக்கிறவர் களும் மல்ல; மெய்யாய் ரட்சிக்கப்பட்டு ஆவியின் பெலனைப் பெற்ற பிள்ளைகள் சபைகளில் எழும்பவேண்டும். ஐயாயிரம் நோயாளிகளைவிட ஐந்து சுகமுள்ளோர் உத்தமம். ஆண்டவர் தங்கள் ஆத்துமாவுக்குச் செய்ததை அன்போடு சொல்லக்கூடிய **அனுபவ சாட்சிகள் தேவை.** வார்த்தைகள் ஜீவியத்திற்கும், ஜீவியம் வார்த்தைக்கும் ஒத்திருக்கவேண்டும். “குருடனா யிருந்தேன் இப்பொழுது காண்கிறேன்” என்று சொல்லும்பொழுது, அது மெய்தான் என்று சூழ இருக்கிறவர்கள் ஒத்துக்கொள்ளத்தக்க தாயிருக்கவேண்டும். இவ்விதமான கிறிஸ்தவர்களே உலகத்துக்கு ஜீவநதிகளாயிருப்பார்கள். அப்படியானால் இந்த அனுபவம் நமக்கு எப்படிக்கிடைக்கும்? கிருபை நிறைந்த இயேசுவை முகமுகமாய்ச் சந்திக்கிறதினால் மாத்திரம் கிடைக்கும். **நீ அவரை உலக ரட்சகராக அல்ல,**

உன் ரட்சகராக ஏற்றுக்கொள்ளும்போதுதான் ரட்சிக்கப்படுகிறாய். நம்முடைய அறிவும், நம்முடைய தீர்மானங்களும் நம்மை ஆசீர்வதிக்கமாட்டாது. கர்த்தரே நம்மை ஆசீர்வதிக்கிறவர். முகமுகமாய் அவரைச் சந்திக்கிற ஸ்தலமாகிய பெனியேலில் நாம் தனித்திருக்கவேண்டும். தனி ஜெபத்தால் வரக்கூடிய நன்மையை யார் அளவிடக்கூடும்?

என் சகோதரனே, நீ ஆசீர்வதிக்கப்பட விரும்புகிறாயா? நான் அவரை எங்கே கண்டு சந்திக்கலாமென்று திகையாதே. மெய்தான், நசரேயனாகிய இயேசு கடந்துபோகிற விசேஷித்த சமயங்களும் உண்டு. ஒரு சபையில் ஆவிக்குரிய எழுப்புதல் உண்டாகி, அநேகர் பாவ உணர்வடைந்து புலம்பும்போதும், ஏதோ ஓர் விசேஷித்த சம்பவம் நேரிட்டு அதன் மூலமாய் ஆவியானவர் பலமாய் நம்முடைய உள்ளத்தில் போராடும்போதும், மெய்யாகவே நசரேயனாகிய இயேசு கடந்துபோகிறார் என்றே சொல்லவேண்டும். ஆனாலும் அப்படிப்பட்ட ஒரு காலத்துக்காக நீ காத்திருக்க வேண்டியதில்லை. உன் முழு இருதயத்தோடும், நீ அவரைத் தேடுகிற இடத்தில் அவர் தம்மை உனக்கு வெளிப்படுத்துவார் (எரே. 29:13). இதை வாசிக்கிற நீ இப்பொழுதே அவரோடு பேசலாம். அவர் மெய்யாகவே உனக்கு முன் நிற்கிறார். உன் காரியமெல்லாம் அவருக்கு நன்றாய்த் தெரியும். உன் தவிப்பு அவருக்கு மறைந்திருக்கவில்லை. அவர் மனதுருக்கமும் பரிதாபமும் நிறைந்த நேசர். மாறாத அன்பும் வல்லமையுமுள்ள கர்த்தர். எனக்கும் உனக்கும் சமய சகாயர். “நான் உனக்கு என்ன செய்யவேண்டுமென்றிருக்கிறாய்” என்று உன்னைப் பார்த்துக் கேட்கிறார். உன் இருதயத்தை அவருக்கு முன் திறந்துவை. உன் வாஞ்சையை வெளியிடு. உன் பாவங்களை மறைக்காதே. உன்னைப் பரியாசஞ்செய்வார் என்றெண்ணாதே. உனக்காக அவர் பாவமானாரே. உன் மேல் மனதுருகி நிச்சயமாகவே உன்னை ஆசீர்வதிப்பார். உன் ஜீவியத்தை மாற்றுவார். உன் நாவு அவரைப் புகழும். நீ பிறருக்கு ஆசீர்வாதமாயிருப்பாய். அநேகர் அதைக்கண்டு தேவனை மகிமைப்படுத்துவார்கள். ஆமென்.

II

THE CONSEQUENCES OF SIN

பாவத்தின் கேடுகள்

“பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்” - ரோ. 6:23.

பாவம் இந்தப் பூமியையும் அதிலுள்ள மனுஷரையும் சாபத்திற்குள்ளாக்கிவிட்டது. என்னென்ன கேடுகள் மனுஷனை ஆண்டுகொண்டதோ சகலமும் பாவத்தின் பலனாகவே வந்தது. மனுஷன் இதை உணருகிறதில்லை. பாவத்தைக்குறித்து மனுஷருக்குள் தப்பான அபிப்பிராயங்களுண்டு. சிலர் : 1. **நாங்கள் பாவிகளல்ல, பாவஞ்செய்கிறது மில்லையென்று சாதிப்பார்கள்.** இவர்கள் வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களும், சத்திய மற்றவர்களும், தேவனைப் பொய்யராக்குகிறவர்களுமாயிருக்கிறார்கள் (1 யோ. 1:8,10). அநேகர் 2. **பாவத்தை வெகு அற்பமாய் நினைக்கிறவர்கள்.** இவர்கள் எந்த அக்கிரமத்தையும் துணிந்து செய்வார்கள். அதற்காகக் கொஞ்சமும் விசனப்படமாட்டார்கள். இன்னும் அநேகர் 3. **பாவத்தில் மேன்மை பாராட்டிக்கொண்டு திரிகிறவர்கள்.** குடியில் எனக்கு நிகர் யார்? திருட்டில் என்னைவிடச் சமர்த்தன் யார்? துன்மார்க்கத்தில் எனக்கு மிஞ்சினவன் யார்? என்று வீம்பு பேசுவார்கள். வேற அநேகர் பாவத்தைப் பாவம் என்று சொல்லாமல் அதெல்லாம், 4. **பலவீனம்தானே என்று சொல்லிக் கொள்வார்கள்.** இவர்கள் செய்கிறதெல்லாம் பலவீனமாம். வேறே யாராகிலும் ஒருவன் அதே காரியத்தை அவர்களிடத்தில் நடப்பித்தால்: இது என்ன அக்கிரமாயிருக்கிறது. இப்படிச் செய்தவனைச் சும்மாவிடலாமா என்பார்கள். மற்றவன் விஷயத்தில் அக்கிரமம் என்றெண்ணப்படுவது தங்கள் விஷயத்தில் மாத்திரம் பலவீனமாய்ப் போகிறதென்ன?

சகோதரரே, சாத்தான் எவ்வளவு தந்திரமுள்ளவனென்று பாருங்கள்! அவன் மனுஷனை வஞ்சித்துப் பாவஞ்செய்யப் பண்ணினதுமன்றி, பாவஞ்செய்த மனுஷனை மேலும்மேலும்

வஞ்சித்துக் கெடுக்கிறானே. “பிணியாளிகளுக்கு வைத்தியன் வேண்டியதேயல்லாமல் சுகமுள்ளவர்களுக்கு வேண்டிய தில்லை” என்று நமதாண்டவர் சொன்னபிரகாரம், தங்கள் அக்கிரமங்களையும் பாவங்களையும் உணர்ந்துகொண்டவர்கள் தான் “இரட்சிக்கப்படுவதற்கு நாங்கள் என்ன செய்யவேண்டும்” என்று கேட்பார்கள். ஆகையால், நான் பாவத்தின் கேடுகளைக்குறித்து கர்த்தருடைய வசனத்தின் மூலமாய் உங்களோடு பேசும்பொழுது, பரிசுத்த ஆவியானவர் நம்முடைய இருதயங்களில் பலமாய்க் கிரியைசெய்து இரட்சிப்பின் வழியிலே நம்மை நடத்துவாராக.

1. பாவம் மனுஷனை தேவனைவிட்டுப் பிரிக்கிறது.

“உங்கள் அக்கிரமங்களே உங்களுக்கும் உங்கள் தேவனுக்கும் நடுவாகப் பிரிவினை உண்டாக்குகிறது; உங்கள் பாவங்களே அவர் உங்களுக்குச் செவி கொடாதபடிக்கு அவருடைய முகத்தை உங்களுக்கு மறைக்கிறது” (ஏசா. 59:2). மகிமையின் தேவனைவிட்டுத் தூதர்களைப் பிரித்ததெது? பாவமல்லவா? ஒரே பாவத்தின் மூலமாய் எவ்வளவு கேடுகள் விளைந்துவிட்ட தென்று பாருங்கள்! ஆதியிலும் இப்பொழுதும் எப்பொழுதும் பாவப்பிரமாணம் ஒன்றுதான். அப்பொழுது பாஷாணமாயிருந்தது இப்பொழுது பாயாஸமாகாது. எத்தனை வருஷங்கள் சென்றாலும் பாவத்தின் தன்மை மாறுகிறதுமில்லை, அதின் விஷம் குறைகிறதுமில்லை. “நான் எத்தனையோ பாவங்களைச் செய்து வருகிறேனே, எனக்கு வந்த கேடென்னவென்று” நம்மில் சிலர் சொல்லலாம். கேடு நிச்சயமாகவே வந்தாயிற்று. நாம் அதை அறியவில்லை. சரீரத்தில் தழும்புள்ள பாகத்திற்கு உணர்ச்சியிராது. பாவத்தில் உரங்கொண்ட மனச்சாட்சிக்கு பாவத்தினாலுண்டாகும் உள்ளான கேடு தெரியமாட்டாது. மையைத் தொட்டவுடனே விரலில் அது ஒட்டுகிறது எப்படி நிச்சயமோ, அப்படியே எந்தப் பாவ எண்ணமும், பாவச் செய்கையும் தீமையை உண்டாக்காமற் போகிறதில்லை. இது சத்தியம். பரிசுத்த நிலைமையிலிருந்த ஆதாம் தன் பாவத்தினாலுண்டான தீமையைக் கண்டு நடுங்கினதுபோல பாவத்தில் மரித்துப்போனவன் நடுங்குகிறதில்லை. ஐயோ! அவன் ஒளி இருளாயிற்று. அவன் சந்தோஷம் சஞ்சலமாயிற்று. அவன் முக அழகு ஒழிந்தது. தேவனைச் சந்திக்க முன்னே

எவ்வளவு ஆவல்! இப்போதோ அவரைப்பார்க்கப் பயம். தேவ ஐக்கியத்தை இழந்தான். தோட்டத்தைவிட்டுத் துரத்தப் பட்டான். வழியும் அடைபட்டது. பாவம் எவ்வளவு பயங்கரமானதென்றும், எவ்வளவு பெரிய நஷ்டத்தை உண்டாக்கிவிட்டதென்றும் ஆதாமைப்போல் அறிந்தவர்கள் யார்? பாவமில்லா நிலைமையின் பாக்கியத்தையும், பாவத்தினால் நேர்ந்த நிர்ப்பாக்கியத்தையும் திட்டமாகக் கண்டவன் அவனே. இப்பொழுதும் கர்த்தருக்குப் பிரியமாய் நடந்துவருகிறவர்கள் ஏதாவது ஒரு பாவத்தைச் செய்ய எவ்வளவு பயப்படுகிறார்கள். பாவம் அற்பக்காரியமென்று அவர்கள் ஒரு போதும் சொல்லமாட்டார்கள். கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தால் தாங்கள் கழுவப்படக்கூடுமென்றாலும், தேவ ஐக்கியத்தின் சந்தோஷத்தைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளுவதற்கு அவர்கள் படுகிறபாடு கொஞ்சமல்ல. தேவனைநோக்கிப் பார்க்க எவ்வளவு வெட்கம்!

அநேகர் எத்தனை பாவங்களைச் செய்தாலும் சற்றும் உணர்வில்லாதவர்களாகவே யிருப்பார்கள். தேவனுடைய முகம் அவர்களுக்கு மறைக்கப்பட்டிருப்பதையும், தாங்கள் தேவனைவிட்டுத் தூரமாய்ப் போய்விட்டதையும் அறியாதிருக்கிறார்கள். பாவம் ஆதாமைத்தான் கெடுக்கும், நம்மைக் கெடுக்காதோ? ஆதாமைத்தான் பிரிக்கும், நம்மைப் பிரிக்காதோ? ஆதாமைத்தான் கலங்கச்செய்யும், நம்மைக் கலங்கச் செய்யாதோ? ஆதாமுக்குத்தான் சாபத்தைக் கொண்டு வரும், நம்மைத் தப்பவிடுமோ? ஓ! ஆதாமைப் பார்க்கிலும் அனந்தம் பாவங்களை அனந்தமுறை செய்தவர்களாகிய நாம் நமக்காகப் பரிதபிக்கவேண்டாமோ? நாம் வேதத்தை வாசிக்கலாம்; ஆராதனைக்குப் போகலாம்; பாட்டுகளைப் பாடலாம்; பிரசங்கம் கேட்கலாம், என்றாலும் பாவத்தில் நிலைத்திருக்கும்படித் தேவனுக்கும் நமக்கும் ஐக்கியமிருக்கக் கூடாதென்பது நிச்சயம்.

2. பாவம் மனுஷனை அடிமையாக்கிக் கொள்ளுகிறது.

“பாவஞ் செய்கிறவன் எவனும் பாவத்துக்கு அடிமையாயிருக்கிறான்” என்று இரகண்கர் சொன்னார் (யோ. 8:34). பாவஞ்செய்கிறவன் ‘எவனும்’ என்கிறார். வித்தியாசமேயில்லை.

கற்றவனோ அறிவீனனோ, உயர்ந்தவனோ தாழ்ந்தவனோ, போதகனோ சபையானோ, ஆணோ பெண்ணோ, “எதினால் ஒருவன் ஜெயிக்கப்பட்டிருக்கிறானோ அதற்கே அவன் அடிமைப்பட்டிருக்கிறான்” (2 பேது. 2:19). நான் நினைத்தபோது பாவஞ்செய்யலாம்; நினைத்தபோது பக்தியாய் நடந்து கொள்ளலாம் என்று எண்ணுவது பிசகு. நினைத்தபோது பாவஞ்செய்யலாம்; ஆனால் நினைத்தபோது பாவத்தை விட்டு விலகமுடியுமா? முகர்ந்தேன் வைத்தேன் என்று சொல்லத்தக்கதாக, பாவம் அத்தர் பன்னீர் போன்றதல்ல. முகர்ந்ததுதான் தெரியும் அப்புறம் நடந்ததொன்றும் அறியேன் என்று சொல்லும்படி செய்யும் குளோரபாம் (Chloroform) மருந்துக் கொப்பாயிருக்கிறது. பாவத்துக்கு இடம் கொடுக்கிறவன் மெய்யாகவே மயங்கிப் போகிறான். நாம் பாவஞ்செய்யச் செய்யப் பாவம் பெலன் கொள்ளுகிறது; நாம் பெலவீனராகிறோம். பாவம் எஜமானாகிறது; நாம் அடிமைகளாகிறோம். அடிமை வியாபாரத்தையும் அடிமைகள் பட்டப்பாடுகளையும் குறித்து வாசித்திருக்கிறோமே. சில எஜமான்கள் தங்கள் அடிமைகளை மகா குரூரமாய் நடத்தினார்களென்றும் அறிவோம். எந்தக் குரூரமான எஜமானிலும் பாவம் மகா குரூரமானது. அதனால் ஆளப்படுகிறவர்களின் நிலைமை மகா நிர்ப்பந்தம். குதிரையின்மேல் மனுஷன் சவாரி செய்வதுபோக, மனுஷன்மேல் குதிரை சவாரி செய்ய ஆரம்பித்தால் எப்படியிருக்கும்? பாவத்துக்கு அடிமையாயிருக்கிறவனுடைய நிலைமையும் அப்படித்தானிருக்கிறது. உங்களை ஆளுகிற பாவ எஜமானுடைய பெயர் என்ன? விடுதலையடைய உங்களுக்கு விருப்பமா? தங்கள் அடிமைத்தனத்தை உணர்ந்துபெருமூச்சு விட்டழுத இஸ்ரவேலருக்கு தேவன் விடுதலை கொடுக்க இறங்கி வந்தார். “நிர்ப்பந்தமான மனுஷன் நான்! இந்த மரணசரீரத்திலிருந்து யார் என்னை விடுதலையாக்குவார்?” என்று புலம்பினவரல்லவோ கிறிஸ்துவின் மூலமாயுண்டான விடுதலையைக் குறித்து தேவனை ஸ்தோத்திரிக்கக் கூடியவராயிருந்தார். தன் அடிமைத் தனத்தை உணராதவன் விடுதலையைத் தேடான், விடுதலையுமடையான்.

3. பாவம் மனுஷனுடைய மனக்கண்களைக் குருடாக்கிப் போடுகிறது. “இப்பிரபஞ்சத்தின் தேவனானவன் அவர்களுடைய மனதைக் குருடாக்கினான்” (2. கொ 4:4). ஒரு பிறவிக் குருடனைப் பாருங்கள். அவன் நிலைமை எவ்வளவோ பரிதாபம்! தேவனுடைய மகிமையான சிருஷ்டிப்பு எப்படியிருக்கு மென்று அவனுக்குத் தெரியாது. நீல ஆகாயத்தையும், சூரிய சந்திர நட்சத்திரங்களையும், பெரிய சமுத்திரத்தையும், உன்னதமான மலைகளையும் உயர்ந்த விருக்ஷங்களையும், படர்ந்தச் செடிகளையும், பலவர்ணப்பட்டசிகளையும், அழகிய புஷ்பங்களையும், இன்னும் நாம் கண்டு மகிழுகிறவைகளில் ஒன்றையும் அவன் காணமாட்டான். நாம் கண்களைச் சற்று நேரம் மூடிக்கொண்டாலும் எல்லாம் எப்படியிருக்கு மென்று மனதிலாகிலும் அறிந்து கொள்ளுகிறோம். அவனுடைய காரியமோ அப்படியல்ல. அவனுக்கு எல்லாம் ஏக இருளாகவேயிருக்கிறது.

பாவத்தின் குருட்டாட்டம் இதிலும் பரிதாபம். சிம்சோனின் பாவம் அவன் இருகண்களையும் பிடுங்கித் தடவிநிற்க விட்டது போல நமக்குள்ளும் தடவி நிற்கும் ஆத்துமக் கபோதிகள் அநேகருண்டு. ஒரு வாலிபன் குணப்பட்டவுடனே செய்த ஜெபமாவது: “சுவாமி! இத்தனைகாலமும் குருடனாயிருந்த என் கண்களைத்திறந்து, விட்டீரே. இந்தச் சபையிலுள்ள மற்றவர்களுடைய கண்களையும் திறக்கமாட்டீராவென்று கண்ணீரோடு ஜெபித்தான்.” பக்தர்கள் கண்டு ஆனந்திக்கிற அநேகக் காரியங்கள் இவர்களுக்குத் தென்படுகிறதில்லை. தேவ அன்பு இவர்களுக்குத் தெரியாது. பதினாயிரம் பேரில் சிறந்த ஆத்மநேசரை இவர்கள் விரும்பமாட்டார்கள். தேவ தூதரும் விசுவாசிகளும் ஆச்சரியத்தோடு உற்றுப்பார்க்கும் சிலுவைக் காட்சி இவர்களுக்கு வெறுங்காட்சி. வேதத்தின் மாட்சிமைகளையும் மேன்மையான வாக்குகளையும் காண இவர்களுக்குப் பார்வை போதாது. ஆவிக்குரிய விஷயங்களெல்லாம் கேள்வியே தவிர அனுபவமல்ல. சமாசாரப் பத்திரிகை நூதனக்கதைகள் இவைகளின் பேரில் வெகு பிரியம். எவ்வளவு நேரமானாலும் வாஞ்சையோடு வாசிப்பார்கள். கர்த்தருடைய வசனமோ வெறுப்பு. கொஞ்சம் வாசிக்குமுன் தூக்கம் வருகிறதென்பார்கள்.

இன்னும் அந்தக் குருடனைப் பாருங்கள். அவன் சரீரத்தில் அங்குமிங்கும் காயங்களைக் காண்கிறோம். இதுவென்னதென்று கேட்டால் போகிறவழி இன்னதென்று தெரியாமல் விழுந்து விடுகிறேன் என்கிறான். பார்வையுள்ள நாமே தடுமாறி விழுகிறோமே! கண்ணற்றவன் கதி எப்படியிருக்கும்? ஆத்துமக் குருடர் காரியமும் அப்படித்தான். அந்தகாரப்பிரபுவே அவர்கள் வழிகாட்டி. இருளிலே வழிநடத்திக் குழியிலே தள்ளுவதே அவன்வேலை. போகும் வழி அறியாமல் பாவவலையில் சிக்குண்டு தீங்கில் விழுவார்கள். தகாத காரியங்களில் அகப்பட்டுக்கொண்டு வெட்கப்பட்டுக் கலங்குவார்கள். அவர்களுடைய நடபடிக்கை யாவும் அந்தகாரமே. நாம் சத்துருவின் சகல கேடுகளையும் கண்டு விலகவும், தேவனுடைய மகத்துவம் இன்னதென்று அறிந்து கொள்ளவும், அவர் நமக்குப் பிரகாசமுள்ள மனக்கண்களைக் கொடுப்பாராக.

4. பாவம் நம்முடைய சமாதானத்துக்குச் சத்துரு.

இஸ்ரவேலின் ராஜாவாகிய யோராம் யெசூவைக் கண்டவுடனே: யெசூவே சமாதானமா? என்றான். அதற்கு யெசூ: உன் தாயாகிய யேசபேலின் வேசித்தனங்களும் அவளுடைய பில்லி குனியங்களும் இத்தனை ஏராளமாயிருக்கையில் சமாதானம் ஏது? என்றான் (2. இரா 9:22). பாவத்தில் நிலைத் திருக்கிறவர்கள் பரிசுத்த தேவனுக்குப் பகைஞராயிருக்கையில் சமாதானமேது? சிரிப்பதும் பரியாசம் செய்துகொண்டு திரிவதும் சமாதானமாகுமா? நமதாண்டவர் அழுததுண்டு; ஆனால் அவர் சிரித்ததாகச் சொல்லப்படவில்லை. ஆகையால் அவர் சமாதானமற்றவரா? அவர் சமாதான கர்த்தரும் தம்மடியார் களுக்குச் சமாதானத்தை அருளுகிறவரு மாயிருக்கிறாரே. தேவ சமாதானம் இன்னதென்று உலகம் அறியாது. மேலும் சீட்டாடிக் காலத்தைப் போக்குவதினாலும், மதுபானம்பண்ணி மயங்கிக்கிடப்பதினாலும், நாடகம் வேடிக்கைகளைக் கண்குளிரப் பார்ப்பதினாலும், விதவிதமாய் உடுத்தித் தங்களை ஜோடிக்கிறதினாலும் இன்னும் பலவிதமாயும் தங்களைச் சந்தோஷப் படுத்திக்கொள்ளப் பார்க்கிறவர்கள் உண்டு. ஒன்றில் திருப்தியடையாமற் போகும்போது இன்னொன்றைத் தேடிப்போவார்கள். அதிலும் திருப்தியடையாமற் போகும்போது

வேறொன்றை நோக்கிப் போவார்கள். இப்படிப் புதிது புதிதான சந்தோஷங்களை நாடித் திரிவதே இவர்கள் வேலை. இவர்களுக்கு அமைதல் இல்லை. கடைசியாக ஒன்றிலும் மெய்ச் சந்தோஷத்தைக் காணாமல் முகம் வாடி உட்காருவார்கள். ஆத்துமாவின் தாகம் அநித்திய உலகத்தால் தீருமா? சாலோமோனைப் பார்க்கிலும் வாழ்ந்தவர்கள் யார்? அதனால் அவரடைந்த சந்தோஷம் என்ன? பிரசங்கியின் புஸ்தகத்தை வாசித்துப் பாருங்கள். ஒன்றும் தன்னைத் திருப்தி செய்யவில்லை என்று புலம்பி அப்புறம் உன்னதப்பாட்டில் தன்னைத் திருப்தி செய்யக்கூடிய ஆத்மநேசரைக் கண்டு பிடித்தாரல்லவோ? உலகமுழுவதும் கிடைத்தாலும் பாவிக்குத் திருப்தியேது? ஒன்றுமில்லாதவன் என்றெண்ணப்பட்டாலும் கர்த்தருடைய பிள்ளைக்குக் குறைவேது? (2. கொ.6:10).

ஒருநாள் ஒரு போதகர் தன் சபையிலுள்ள ஓர் விருத்தாப்பியமான ஸ்திரீயைப் பார்க்கப் போயிருந்தார். அந்தக் குடிசைக்குள் எல்லாம் குறைவும் தரித்திரமுமாகத் தோன்றிற்று. அப்பொழுது போதகர் அந்த ஸ்திரீயைப் பார்த்து: அம்மா, உன் நிலைமை மிகவும் பரிதாபம் என்றார். அதற்கு அந்த ஸ்திரீ: ஐயா, நீங்கள் ஒரு போதும் அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. தேவகிருபையினால் எனக்கொரு குறைவுமில்லை. என் இரஷுகர் என் செல்வம். அவர் எப்போதும் என்னோடிருக்கிறார். அவருடைய சமாதானம் என் உள்ளத்தை ஆளுகிறது. என் வீடு இதுவல்ல. மகிமையுள்ள நித்தியவீட்டிற்காக எதிர்நோக்கிக்காத் திருக்கிறேன். என் இரஷுகர் வரும்போது என் அற்பமான சரீரத்தைத் தம்முடைய மகிமையான சரீரத்திற்கொப்பாக மறுருபமாக்குவார் என்று முகமலர்ச்சியோடு சொன்னாள். ஆ, சகோதரரே! மனந்திரும்பாத பாவிகள் உலகத்தில் எவ்வளவு நன்மைகளை அனுபவித்தாலும் அவர்கள் தேவனுக்கு பகைஞர்தானே. “துன்மார்க்கனுக்குச் சமாதானம் இல்லை யென்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார்” (ஏசா.48:22). சந்தோஷமும் கெம்பீரமுமாய் இருக்கும்பொழுதே துன்மார்க்கனாகிய பெல்ஷாத்சார்மேல் தேவகோபம் வந்துவிட்டதே. மெய்ச்சந்தோஷமும் சமாதானமும் கிறிஸ்துவிலேயேயன்றி வேறொன்றினாலுங் கிடையாது.

5. பாவம் இருதயத்தைக் கடினப்படுத்துகிறது.

“உங்களில் ஒருவனாகிலும் பாவத்தின் வஞ்சனையினாலே கடினப்பட்டுப்போகாத படிக்கு... புத்திசொல்லுங்கள்” (எபி.3:13). ஒரு பாவத்தை ஒருவன் முதல்முதல் செய்யும்பொழுது எவ்வளவு பயம்! எவ்வளவு வெட்கம்! இருதயம் தத்தளிக்கிறது, முகநாடி வேறுபடுகிறது. அந்தப் பாவத்தை மறுபடியும் மறுபடியும் செய்யவே முன்னிருந்தபயம் நீங்கி இருதயம் கடினப்பட்டுப்போகிறது. தூஷணவார்த்தையை முதல் முதல் உச்சரிக்கிறவன் எவ்வளவு கூச்சப்படுகிறான்! அந்த வார்த்தையைத் திரும்பத்திரும்பச் சொல்லவே யாதொரு வெட்கமுமின்றி தூஷணம் பேசத் துணிந்துவிடுகிறான். இப்படியே எல்லாப் பாவமுமிருக்கிறது. பாவம் இருதயத்தைக் கடினப்படுத்தும் தன்மையுள்ளது. எழுப்புதலான ஒரு பிரசங்கத்தைக் கேட்கும்போது மனதில் எவ்வளவோ உணர்வுண்டாகிறது. கேட்ட சத்தியத்திற்குக் கீழ்ப்படியாமற் போகும் பொழுது இருதயத்தில் கடினமுண்டாகிறது. மறுபடியும் மறுபடியும், பிரசங்கங்களைக் கேட்ட போதிலும் நன்மையுண்டாகாமற் போகிறதுமுண்டு. வேதத்தை வாசிக்கிறோம். ஏதோ ஒரு வசனத்தால் உணர்த்தப்படுகிறோம். அந்தக் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிய மனமில்லாமற் போகுமானால் திரும்ப அந்த வசனத்தை வாசிக்கும்போது அந்தச் சத்தியம் நம்மை உணர்த்தக்கூடாத படிக்கு வல்லமையற்றதுபோல் காணப்படுகிறது. ஆவியானவர் நம்முள்ளத்தில் ஏதோ ஒன்றைக்குறித்துப் பேசுவார். நாம் அவருக்குச் செவிகொடாமல் பாவஞ்செய்வோமானால் மறுபடியும் அந்தச் சத்தத்தைக் கேட்கமாட்டோம். ஆ, இருதயக் கடினம் எல்லாவற்றிலும் மோசம். பாவத்தைவிட்டு மனந்திரும்பி கிறிஸ்துவினிடத்தில் அன்புவைத்து ஜீவபாதையில் நடக்க ஆரம்பித்த வாலிபர்கள் உண்டு. சோதனைக்கு இணங்கிப் பாவஞ்செய்தார்கள். மறுபடியும் மறுபடியும் பாவத்திற் கிணங்கினார்கள். இருதயத்தில் கடினம் உண்டாயிற்று. அவர்களுக்காகக் கவலைப்பட்டு நீங்கள் இப்படித் தவறிப்போனதென்னவென்று விசாரிக்கும்போது மெய்மனஸ் தாபமும் துக்கமும் காணப்படவேண்டியதற்குப் பதிலாகப் போக்குச் சொல்லவும் எதிர் நியாயம் பேசவும் ஆரம்பித்தார்கள். ஆ, அவர்கள்

ஜெபித்தால் எவ்வளவு ஊக்கமாயிருக்கும்! கிறிஸ்துவைப் பற்றி அவர்கள் பேசினால் அல்லது எழுதினால் எவ்வளவு அனலாயிருக்கும்! இப்படியும் அவர்கள் பேசக் காலம் வந்ததே. ஏன்? பாவத்தின் வஞ்சனையினால் அவர்கள் இருதயம் கடினப்பட்டுப் போனதினாலல்லவா?

சகோதரரே, வேதத்தின்பேரில் ஓர்காலத்தில் உங்களுக்கு இருந்த வாஞ்சை இப்பொழுது இருக்கிறதா? தனி ஜெபத்தில் தேவனோடு முகமுகமாய்ப் பேசிவந்தது போல இப்பொழுதும் பேசுகிறீர்களா? கிறிஸ்துவின் அன்பைக்குறித்து யாவரோடும் ஆவலோடு அக்காலத்தில் சம்பாஷித்த மாதிரி இப்பொழுதும் சம்பாஷிக்கிறீர்களா? தேவனுடைய பிள்ளைகளிடத்தில் நீங்கள் பாராட்டின நேசமும் ஐக்கியமும் இப்பொழுதுண்டா? இல்லையானால் காரணமென்ன? நம்முடைய இருதயம் கடினப்பட்டுப் போகாதபடிக்கு மிகவும் எச்சரிக்கையாயிருக்க வேண்டும். இருதயத்தைக் கடினப்படுத்தி வாழ்ந்தவர்கள் யார்? பார்வோனும் யூதாசும் இதற்குப் பயங்கரமான திருஷ்டாந்தங்கள். “எப்பொழுதும் பயந்திருக்கிறவன் பாக்கியவான். அடிக்கடி கடிந்துகொள்ளப்பட்டும் தன் பிடரியைக் கடினப்படுத்துகிறவன் சகாயமின்றிச் சடுதியில் நாசமடைவான்” (நீதி. 28:14; 29:1).

6. பாவம் மனுஷனுடைய சரீரத்தைக் கெடுக்கிறது.
முப்பத்தெட்டு வருஷம் வியாதியாயிருந்த மனுஷனை ஆண்டவர் சொஸ்தமாக்கினபின் அவனைக்கண்டு “அதிகக் கேடானதொன்றும் உனக்கு வராதபடி இனிப் பாவஞ்செய்யாதே” என்றார் (யோ. 5:14). ஒரு தேவ ஊழியக்காரன் பெரிய ஆஸ்பத்திரி ஒன்றைப் பார்க்கப் போயிருந்தார். பலவிதமான நோய்களால் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்த அநேக வியாதியஸ்தரை அவர் பார்த்தபோது “ஐயோ பாவமே” என்று பெருமூச்சுவிட்டார். பாவம் உலகத்தில் பிரவேசிக்கவில்லையென்றால் வியாதிகளுமில்லை வேதனையுமில்லை, கண்ணீருமில்லை. “நிர்மூடர் தங்கள் பாதகமார்க்கத்தாலும் தங்கள் அக்கிரமங்களாலும் நோய் கொண்டு ஒடுங்கிப்போகிறார்கள். அவர்கள் ஆத்துமா சகல போஜனத்தையும் ஆரோசிக்கிறது, அவர்கள் மரணவாசல்கள்

பரியந்தம் சமீபிக்கிறார்கள்” என்றும், “உமது கோபத்தினால் என் மாம்சத்தில் ஆரோக்கியமில்லை; என்பாவத்தினால் என் எலும்புகளில் சவுக்கியமில்லை; என் மதி கேட்டினிமித்தம் என் புண்கள் அழுதி நாற்றமெடுத்தது! நான் வேதனைப்பட்டு ஒடுங்கினேன், நாள்முழுதும் துக்கப்பட்டுத் திரிகிறேன்” என்றும் சங்கீதக்காரன் புலம்புகிறார் (சங். 107: 17,38:3-6).

ஒரு கிராமத்தில் விசேஷித்த கூட்டங்கள் நடந்துகொண்டிருந்தன. கூட்டம் முடிந்தவுடனே ஒரு மனுஷன் அழுதுகொண்டு தேவ ஊழியக்காரனிடத்தில் வந்தார். உம்முடைய பாவங்களை நினைத்தா அழுகிறீர் என்று கேட்டதற்கு அவர்: ஐயா, என் பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்ட நிச்சயம் எனக்குண்டு. ஆனால் என் அக்கிரமத்தை நான் மறந்து போகாதபடிக்கு அந்தப் பாவத்தினால் வந்தவியாதிவிதுவென்று தன் கைகளை நீட்டிக்காட்டினார். பாவஜீவியத்தால் பயங்கரமான வியாதிகளைச் சம்பாதித்துக் கொண்டவர்கள் உண்டு. அநேகர் தாங்கள் செய்த மதிக்கேட்டையும் அதினால் விளைந்த துன்பத்தையும் அறிக்கையிடக் கேட்டிருக்கிறோம். நன்றாய் வளரக்கூடிய செடியை புழு அரித்துக் கெடுக்கிறது போல சுகமான ஜீவியத்திற்குப் பாவம் கொடிய சத்துரு.

பாவச்செய்கைகள் மாத்திரமல்ல. தகாத நினைவுகளும், கோபதாபங்களும் சரீரத்தைப் பலவீனப் படுத்தக்கூடும். சிலர் கோபப்பட்டுக் கொஞ்ச நேரத்துக்குள்ளாக தேகம் நடுங்கிச் சோர்ந்து போவார்கள். சரீரம் சுகமாயிருப்பதற்கு நல்ல நினைவுகளும், நல்ல பேச்சும் நல்ல செய்கைகளும் மிகவும் அவசியம். சரீரம் கர்த்தருடையது. கர்த்தரும் சரீரத்துக்கு உரியவர். ஆகையால் தேவனுக்கு உடையவைகளாகிய நம்முடைய சரீரத்தினாலும் ஆவியினாலும் நாம் தேவனை மகிமைப்படுத்தவேண்டும் (1 கொரி.6:13,20). நாம் தகாத விதமாய் நடந்து நம்முடைய சரீரத்தையும் புத்தியையும் கெடுத்துப்போடும்போது தேவனுடைய ஊழியத்திற்கு நம்மை அபாத்திரராக்கிக்கொள்ளுகிறோம். “சகோதரரே, நீங்கள் உங்கள் சரீரங்களைப் பரிசுத்தமும் தேவனுக்குப் பிரியமுமான ஜீவபலியாக ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டுமென்று தேவனுடைய இரக்கங்களை முன்னிட்டு வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்; இதுவே நீங்கள் செய்யத்தக்க புத்தியுள்ள ஆராதனை” (ரோ. 12:1).

7. பாவம் மனுஷனுக்கு மரணத்தை வருவிக்கிறது.
 “பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்” (ரோ. 6:23). மரணம் என்று சொல்லும் போது நாம் சாதாரணமாய்ப் பேசிக்கொள்ளுகிற மரணமல்ல. சரீரத்தைவிட்டு ஆவிபிரிந்துபோகிறதை நாம் மரணம் என்று அழைக்கிறோம். கிறிஸ்துவானவர் அப்படிச் சொன்னதில்லை. லாசருவின் விஷயத்தில் அவன் நித்திரையாயிருக்கிறான், என்றார். சீஷர்கள் அதை அறிந்துகொள்ளாததினிமித்தம் மனுஷர் பேசிக்கொள்ளுகிற பிரகாரமாய் அவன் மரித்துப்போனான் என்றார். ஆனாலும் லாசரு அவருடைய பார்வையில் மரித்தவனல்ல. **நாம் மரணம் என்று அழைக்கிறதை வேதம் நித்திரையென்று அழைக்கிறது.** அப்படியானால் வேதவசனத்தின்படி மரணமாவது என்ன? தகப்பனைவிட்டுப் பிரிந்துபோன கெட்ட மகனைக்குறித்து: “என் குமாரனாகிய இவன் மரித்தான்” என்று சொல்லியிருக்கிறதுபோல **தேவனைவிட்டு மனுஷன் பிரிந்து போகிறதே அவனுக்கு மரணம். தேவனை யுடையவன் ஜீவனையுடையவன். தேவனற்றவன் ஜீவனற்றவன்.** ஆதாம் பாவம்செய்தநாளிலே கர்த்தருடைய வார்த்தையின் படியேசெத்தான். பயமும் வெட்கமும் திகிலும் நிறைந்தவனாய் தேவ சமூகத்தைவிட்டு ஓடி ஒளிந்துகொண்டான். மனுஷர் பார்வையில் உயிரோடிருக்கிற ஒருவனைக் கர்த்தர் செத்தவன் என்று அழைக்கிறார். “நீ உயிருள்ளவன் என்றுபேர் கொண்டிருந்தும் செத்தவனாயிருக்கிறாய்” (வெளி. 3:1). அந்தப்படியே உயிரோடிருக்கிற ஒரு ஸ்திரீயை செத்தவன் என்று அழைக்கிறார். “சுகபோகமாய் வாழ்கிறவன் உயிரோடே செத்தவன்” (1 தீமோ. 5:6). ஆகவே வேதவசனத்தின்படி மரணம் என்பது இல்லாமல் அழிந்துபோகிறதல்ல. ஜீவன் என்பது சும்மா பிழைத்திருப்பதும்ல்ல. **மரணம் என்பது அக்கிரமத்திலும் பாவத்திலும் நிலைத்திருக்கிற தகாத ஜீவியம். ஜீவன் என்பது பரிசுத்தமும் சமாதானமும் சந்தோஷமும் நிறைந்த பாக்கியமான ஜீவியம்.** இதினிமித்தம் மோட்சத்தில் பிரவேசிக்கிறவர்களை நித்திய ஜீவனுக்குள் பிரவேசிக்கிறவர்களென்றும், நரகத்திற்குப் போகிறவர்களை இரண்டாம் மரணத்தில் பங்கடைகிறவர்கள் என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. கர்த்தருக்கு முன்பாக

அக்கிரமத்திலும் பாவத்திலும் மரித்தவர்கள் இப்பொழுதே கிறிஸ்துவின் மூலமாய் மரணத்தை விட்டு நீங்கி ஜீவனுக்குட்படவில்லை யென்றால் நித்திய மரணமே அவர்கள் பங்காயிருக்கும் (யோ. 5:24). ஆ, பாவத்தின் கேடுகளிலெல்லாம் பயங்கரமானது இந்த மரணமே.

சகோதரரே, இப்பொழுது பாவத்தின் கேடுகளை மறுபடியும் பாருங்கள். பாவம் தேவனைவிட்டு நம்மைப் பிரித்து அவருடைய முகத்தை நமக்கு மறைத்துப்போடுகிறது. நம்மைத் தனக்கு அடிமையாக்கிக் கொள்ளுகிறது. மனக்கண்களைக் குருடாக்குகிறது. சமாதான மற்றவர்களுக்குகிறது. இருதயத்தைக் கடினப்படுத்துகிறது. சரீரத்தையும் புத்தியையும் கெடுக்கிறது. கடைசியாக இரண்டாம் மரணமாகிய அக்கினிக்கடலிலே தள்ளுகிறது. பாவத்தின் கொடுமையை இன்னும் அறியவேண்டுமானால் கிறிஸ்துவின் பாடுகளை நோக்குங்கள். சர்வத்தையும் தம்முடைய வார்த்தையினால் தாங்கி நடத்தும் அற்புத நாதன் நமக்காகப் பிணைப்பட்டதனிமித்தம் அவரடைந்த கஸ்தி கொஞ்சமல்ல. அவர் பட்ட பாடுகள் எப்படிப்பட்டதென்று ஒருவனும் அறிந்துகொள்ள முடியாது. “என் தேவனே, என் தேவனே ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர்?” என்ற கதறலைப்போல் பாவத்தின் அகோரத்தைக் காண்பிக்கக்கூடிய வேறே வார்த்தைகள் உண்டோ? வேறே எவ்விதத்திலும் நம்முடைய பாவம் நீங்கிப்போகக் கூடியதாயிருந்தால் தேவகுமாரன் இத்தனை பாடுகளையும் படவேண்டியதென்ன? ஆ, சிலுவைக்காட்சியில் தேவ அன்புமாத்திரமல்ல பாவத்தின் குரூரமின்னதென்றும் விளங்குகிறதல்லவா?

சகோதரரே! இம்மையிலும் மறுமையிலும் கேடுண்டாக்குகிற பாவ ஜீவியத்தைவிட்டு மனந்திரும்பி இரட்சகரிடம் வாருங்கள். அவர் உலகத்தில் சஞ்சரித்த காலத்தில் எவ்வளவு உருக்கம் நிறைந்தவராயிருந்தாரோ அதே உருக்கமுள்ளவராய் இன்றைக்கும் இருக்கிறார். தேவனுடைய சகல பரிபூரணமும் நமக்காக அவருக்குள்ளே இருக்கிறது. பாவத்தினால் நாம் இழந்துவிட்டயாவையும் இவருக்குள் கண்டடையலாம். பிரிந்துபோன பாவியை தேவனிடத்தில்

சேர்ப்பவர் அவரே. பாவ அடிமைக்கு விடுதலையருளும் வல்லபனும் அவரே. மனக்கண்களைப் பிரகாசிப்பிக்கும் மகிமையின் ஒளி அவரே. கலக்கம் நிறைந்த உள்ளத்துக்கு சமாதானத்தை அருளும் பிரபுவும் அவரே. கல்லான இருதயத்தை சதைபோன்றதாக்கும் சக்தியும் அவரே. நோய்களைக் குணமாக்கும் வைத்தியனும் அவரே. நரகாக்கினையினின்று இரட்சிக்கும் நாயகனும் அவரே. இவரைப் பற்றினோன் என்றும் வாழுவான். இவரை விட்டவன் என்றும் கெடுவான்.

பாவம் தீராத தென்ன?
 ஓ! தாமசம் பண்ணுவானேன்?
 தயாபரர் நித்தியஜீவன்
 ஈவாரே, சந்தேகிப்பானேன்?
 வாவேன்! வாவேன்!
 வாவேன்! இச்சணமே!
 குணப்படாத தென்ன?
 ரட்சண்ய நல் நாளிதுவே?
 ராக்காலம் சமீபித்துவர
 மா மோசமும் சாவுமுண்டே.

III

REPENTANCE

மனந்திரும்புதல்

“இப்பொழுதோ மனந்திரும்பவேண்டுமென்று எங்குமுள்ள மனுஷரெல்லாருக்கும் கட்டளையிடுகிறார்.” - அப் 17:30

மனுஷர் எல்லாரும் மனந்திரும்பவேண்டுமென்பது தேவனுடைய கட்டளை. மனந்திரும்புங்கள் என்கிற சத்தம் பழைய ஏற்பாட்டிலும் புதிய ஏற்பாட்டிலும் ஏகமாய்த் தொனிக்கிறது. தேவன் எவ்வளவு கிருபையுள்ளவராயிருந்த போதிலும் பாவி மனந்திரும்பாவிட்டால் இரட்சிக்கப்பட மாட்டான். ஆகையினால்தான் நமதாண்டவர் மனந்திரும்புதலை விசேஷித்துப் பிரசங்கித்தார். மனந்திரும்பாமற் போன பட்டணங்களைக் கடிந்துகொண்டார். யோவான் ஸ்நானகனுடைய பிரசங்கம் அதுவே. கிறிஸ்துவின் சீஷர்களுடைய பிரசங்கமும் அதுவே. பெந்தே கொஸ்தே நாளின் பிரதான பிரசங்கமும் அதுவே. அப்போஸ்தலனாகிய பவுலுடைய பிரசங்கமும் அதுவே. ஆ, ஒருவன் மனந்திரும்பாமற்போனால் கிறிஸ்துவுக்குள்ளான எந்த ஆசீர்வாதத்தையும் கண்டடைய மாட்டான்.

ஆகையால், சகோதரரே! மனந்திரும்புதலைத் திட்டமாகவும் தெளிவாகவும் பிரசங்கிக்கவேண்டியது அவசியம். சமாதான மில்லாதிருந்தும் எல்லாம் சமாதானந்தான் என்று சொல்லி உங்களை ஏமாற்றக்கூடாது. உங்கள் மனதுக்குச் சஞ்சலம் உண்டாகுமென்று பயந்து சத்தியத்தை மறைத்துப் பேசவுங்கூடாது. உங்கள் இருதயம் குத்தப்படவில்லையென்றால் நீங்கள் ரட்சிப்பைத் தேடப் போகிறதில்லை. காத்ராகிய இயேசு கிறிஸ்துவைப் பாருங்கள். அவர் எவ்வளவு அன்புள்ளவர்! ஆத்துமாக்கள் பேரில் எவ்வளவோ வாஞ்சையுள்ளவர்! எல்லாரையும் ரட்சிக்கும்படி வந்தவர். ஆகிலும் மனந்திரும்புகிறது மிகவும் லேசான காரியம்போல அவர் ஒருக்காலும் பிரசங்கிக்கவில்லை. “ஆண்டவரே ரட்சிக்கப்

படுகிறவர்கள் சிலபேர்தானோ? என்று ஒருவன் அவரைக் கேட்டபோது: “இடுக்கமான வாசல் வழியாய் உட்பிரவேசிக்கப் பிரயாசப்படுங்கள்” என்றார். “ஆண்டவரே நீர் எங்கே போனாலும் உம்மைப் பின்பற்றி வருவேன்” என்று வேறொருவன் சொன்னபோது: “நரிகளுக்குக் குழிகளும் ஆகாயத்துப் பறவைகளுக்குக் கூடுகளுமுண்டு; மனுஷகுமாரனுக்கோ தலை சாய்க்கஇடமில்லை” என்றார். நித்திய ஜீவனைப் பெற்றுக்கொள்ள ஓடிவந்த வாலிபனைப் பார்த்து : உன் பொருளாசையை விட்டுவிட்டுப் பின்பு என்னைப் பின்பற்றிவா என்றார். ரபீ, நீர் தேவனிடத்திலிருந்து வந்த போதகர் என்று புகழ்ந்து பேசின போதகனைப் பார்த்து: “ஒருவன் மறுபடியும் பிறவாவிட்டால் தேவனுடைய ராஜ்யத்தைக் காணமாட்டான்” என்றார். வேறொரு சமயம் அவர் ஜனங்களை நோக்கி “ஒருவன் என் பின்னே வர விரும்பினால் அவன் தன்னைத்தான் வெறுத்துத் தன் சிலுவையை எடுத்துக்கொண்டு என்னைப் பின்பற்றக்கடவன்” என்றார். சத்தியபரனாகிய இயேசு சுவாமியின் பேச்சும் பிரசங்கமும் நயவசனமுள்ளதாயிருக்கவில்லை. தாம் பிதாவினிடத்தில் கேள்விப்பட்ட சத்தியத்தின்படியே பேசினார். இந்த நேரத்தில் அவரே நம்மோடுகூடியிருந்து நம்மில் அநேகருடைய இருதயத்தைத் தேவனுக்கு நேராகத் திருப்புவாராக.

I. எது மனந்திரும்புதல் அல்ல

1. பாவ உணர்வு மனந்திரும்புதல் அல்ல. பாவ உணர்வு மனந்திரும்புதலுக்கு வழி நடத்தக் கூடும். ஆனால் பாவத்தை உணர்ந்து கொண்டபோதிலும் மனந்திரும்பாதவர்களும் இருக்கிறார்கள். கர்த்தர் யாரைத்தான் தப்பவிட்டிருக்கிறார்? யாருடைய இருதயத்தை அவர் தட்டாதிருந்தார்? நம்மில் யாரோடு அவர் பேசவில்லை? நாம் குணப்படும்படி அவர் நம்மை ஏவாதிருந்தால் நம்மை அவர் நியாயந் தீர்ப்பதெப்படி? நிச்சயமாகவே தேவன் நம்மோடு போராடிவருகிறார். ஆவியினால் நிறைந்த தேவ ஊழியர் பாவத்தைக் குறித்துப் பேசுகிறபோது உங்கள் பாவங்களனைத்தும் உங்கள் கண்களுக்கு முன்பாக வருகிறதில்லையா? அப்பொழுது எவ்வளவு திகிலடைகிறீர்கள்! ஒரு எழுப்புதலான புஸ்தகத்தை

நீங்கள் வாசித்துக்கொண்டிருக்கும்போது அதனால் நீங்கள் உணர்த்தப் படுகிறதில்லையா? குடும்பத்தில் அருமையானவர்கள் திடீரென எடுத்துக்கொள்ளப்படும்போது தேவன் உங்கள் பாவத்தை விரல் நீட்டிக் காட்டினதுபோலிருந்ததில்லையா? ஐயோ, என் பாவம்! என் பாவம்! என்று நீங்கள் புலம்பினதுண்டே. ஆனாலும் இவைகளினால் உண்டான மாறுதலென்ன? அந்தச் சமயங்களில் உணர்வுண்டான போதிலும் மனந்திரும்பவில்லையல்லவா? உணர்வுக்கும் மனந்திரும்புதலுக்கும் வெகு வித்தியாசமுண்டு. பேலிக்ஸ் என்பவனைப் பாருங்கள். அப்போஸ்தலனாகிய பவுலின் அனலான பிரசங்கத்தைக் கேட்கவே தன் அக்கிரமங்களை நினைத்துப் பயந்து நடுங்கினான். ஆனாலும் அப்பாவங்களை விட்டுத் திரும்ப மனதில்லாமற் கெட்டுப்போனானே. ஆகையால் பாவ உணர்வு மனந்திரும்புதல் அல்ல.

2. பாவ அறிக்கையும் மனந்திரும்புதல் அல்ல. பாவங்களை உண்மையோடு அறிக்கைசெய்து தேவனிடத்தில் திரும்புகிறவர்களுமுண்டு. அறிக்கை செய்தபோதிலும் அவைகளை விட்டுவிடாமல் அவைகளில் நிலைத்திருந்து கெட்டுப்போகிறவர்களுமுண்டு. அறிக்கை செய்துவிட்டால் எல்லாம் முடிந்தது என்று அநேகர் நினைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். குடும்ப ஜெபத்திலும், ஜெபக் கூட்டங்களிலும், கோவில் ஆராதனைகளிலும் நாம் பாவங்களை அறிக்கைசெய்து வருகிறோம். அது நல்லது. ஆனால் அறிக்கை செய்கிற பாவங்களை விட்டுத்திரும்புகிறோமா? “நான் பாவி, பாவியிலும் பாவி, பிரதான பாவி, கடற்கரை மணலை எண்ணினாலும் என் பாவங்களை எண்ணமுடியாது” என்று அநேகர் மனப்பாடமாய் அறிக்கை செய்கிறது வழக்கம். இந்த வார்த்தைகளை ஒருவன் உணர்வோடு சொல்லுவானானால் தேவன் அவனை ஆசீர்வதிக்காமல் விடார். “தேவனே பாவியாகிய என்மேல் கிருபையாயிரும்” என்று சொன்னவன் நிமிஷத்திலேயே நீதிமானாக்கப்பட்டது எதினாலே? அவனுடைய உண்மையினாலேயே. இராப்போஜன ஆராதனையில் வருகிற அறிக்கையையும் பாருங்கள். “எங்கள் பாவங்களையும் அக்கிரமங்களையும் அறிக்கையிட்டுப் புலம்புகிறோம், அவைகளை நினைத்து வேதனைப்படுகிறோம்,

அவைகள் எங்களாலே சுமக்கக்கூடாத பாரம்” என்று தேவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறோம். இந்த வார்த்தைகளை நாம் உண்மையோடு சொல்லுகிறதாயிருந்தால் தேவன் நம்மை ஆசீர்வதிக்காமல் விடுவாரா? நம்முடைய ஜீவியத்திலும் மாறுதல் காணப்படாதிருக்குமா? ஐயோ! எத்தனையோபேர் ஒரு வழக்கம்போல அறிக்கை செய்கிறார்கள். உள்ளத்தில் உணர்வுமில்லை, உண்மையுமில்லை. தாங்கள் யாரோடு பேசுகிறோம் என்றும், அறிக்கைசெய்கிறது இன்னதென்றும் உணராதிருக்கிறார்கள். உணர்ந்து அறிக்கை செய்கிற துண்டானால் வேதனையை உண்டாக்குகிற பாவங்களை ஏன் விட்டுவிடக்கூடாது? தாங்கக்கூடாத பாரத்தை ஏன் சுமந்து கொண்டு திரியவேண்டும்?

திருஷ்டாந்தமாக, ஒருவன் திருடத் தலைப்பட்டான் என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். தூங்கப்போகுமுன்னே சுவாமியை நோக்கி: ஆண்டவரே! நான் திருடினதினால் பாவஞ் செய்தேன், எனக்கு மன்னிக்கவேண்டும் என்கிறான். மறுநாளும் திருடிவிட்டு, ஆண்டவரே! இன்றைக்கும் திருடிவிட்டேன் அதற்காக மிகவும் துக்கப்படுகிறேன், நீர் எனக்கு மன்னிக்க வேண்டும் என்கிறான். இப்படி நாள்தவறாமல் திருடிக்கொண்டும், அறிக்கை செய்துகொண்டும் போவானானால் அவன் கர்த்தரிடத்தில் இரக்கம் பெறுவதெப்படி? கர்த்தர் மன்னித்தார் என்கிற நிச்சயம் அவனுக்குக் கிடைப்பதெப்படி? அவ்விதமான மாறுபாடுள்ள ஜீவியத்தால் அவனுக்கென்ன சுகம்? நம்மில் அநேகருடைய காரியமும் அப்படித்தானிருக்கிறது. பாவம் ஒரு பக்கம், அறிக்கை ஒரு பக்கம் என்பது நம்முடைய பிரமாணம். என்ன பாவம்செய்தாலும் பரவாயில்லை, அறிக்கை செய்து விட்டால் எல்லாம் முடிந்தது என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம். பாவத்தை விட்டுவிடும்படியாக அறிக்கை செய்கிறோமேயன்றி பாவத்தில் நிலைத்திருப்பதற்காக நாம் அறிக்கை செய்கிறதில்லை. பாவங்களை விட்டுவிட மனதில்லாதவனுடைய அறிக்கை மாயம். அவன் மனந்திரும்பினவனல்ல. “நான் இந்த முறை பாவம் செய்தேன், கர்த்தர் நீதியுள்ளவர், நானும் என் ஜனமும் துன்மார்க்கர்” என்று அறிக்கை செய்த பார்வோனுடைய முடிவு எப்படியாயிற்று? “தன் பாவங்களை மறைக்கிறவன் வாழ்வடைய மாட்டான்;

அவைகளை அறிக்கை செய்து விட்டு விடுகிறவனோ இரக்கம் பெறுவான்”. ஆகையால் வெறும் பாவ அறிக்கை மனந்திரும்புதல் அல்ல (நீதி. 28:13).

3. துக்கமும் கண்ணீரும் மனந்திரும்புதல் அல்ல. துக்கத்தின் மூலமாய் மனந்திரும்புதல் உண்டாகக்கூடும். கண்ணீரோடு கர்த்தரிடத்தில் திரும்பினவர்கள் அநேகர். துக்கம் தேவனுக்கேற்ற துக்கம், லௌகிகதுக்கம் என இருவகைப்படும். தேவனுக்கேற்ற துக்கம் ரட்சிப்புக்கேதுவான மனந்திரும்புதலை உண்டாக்குகிறது. அது துக்கத்தோடு ஆரம்பித்தாலும் சந்தோஷமாய் முடிகிறது. லௌகிக துக்கமோ மரணத்தை உண்டாக்குகிறது. தாவீது அரசனுடைய பாவம் அவருக்கு உணர்த்தப்பட்டபோது அவர் தேவனுக்கேற்ற துக்கம் அடைந்தார். “தேவரீர் ஒருவருக்கே விரோதமாக நான் பாவம் செய்து உமது கண்களுக்கு முன்பாகப் பொல்லாங்கானதை நடப்பித்தேன்” என்று அழுது புலம்பினார். மற்ற மனுஷருக்கு விரோதமாகவும் தன்னுடைய ஆத்துமாவுக்கு விரோதமாகவும் அவர் பாவம் செய்திருந்தாலும், அவைகள் எல்லாவற்றைப் பார்க்கிலும் தேவனையே பிரதானமாக நினைக்கிறார். என்னை ஆட்கொண்ட என் ஐமானே! அநேக நன்மைகளினால் என்னை ஆசீர்வதித்த என் தேவனே! உம்மைக் கனவீனப்படுத்திப் போட்டேனே பாவி என்று அங்கலாய்த்தார். கெட்ட குமாரனுடைய அறிக்கையிலும் இந்த உத்தமம் காணப்படுகிறது. தகப்பனே! பரத்துக்கு விரோதமாகவும் என்று ஆரம்பிக்கிறான்.

லௌகிக துக்கமோ தன்னயமுள்ளது. ஒருவனுடைய மறைவான பாவம் திடீரென வெளிக்கு வந்து விடவே கண்ணீர் விட்டழுகிறான். என் ஆண்டவருக்கு விரோதமாய் இந்த அக்கிரமத்தைச் செய்தேனே என்றல்ல. தேவ ஆவியானவரைத் துக்கப்படுத்திப்போட்டேனே என்றமல்ல. ஐயோ! என் பேர் கெட்டுப் போகுமே, என் பிழைப்புக் கெட்டுப்போகுமே என்று தன்னைப்பற்றியே புலம்பி நிற்கிறான். பாவத்துக்காகப் பயப்படாமல் பாவத்தினிமித்தம் வரும் தண்டனைக்காகவே பயப்படுகிறான். தன் அக்கிரமம் வெளிப்படாதிருக்குமானால் என்றும் அதிலே நிலைத்திருப்பான். துக்கப்படவே மாட்டான். இதுதான் லௌகிக துக்கம். இப்படிப்பட்டவர்கள் அந்தச்

சமயத்தில் அதிகத் துக்கத்தைக் காண்பித்த போதிலும் பின்பு மனந்திரும்பாமல் எப்போதும் போலவே நடப்பார்கள். சகோதரரே! நாம் செய்த பாவங்களினிமித்தம் கண்ணீர் விட்டழவேண்டியது மிகவும் அவசியம். ஆனால் அழுது புலம்பியும் மனந்திரும்பாமற்போனால் பிரயோஜனம் என்ன?

4. சன்மார்க்கம் மனந்திரும்புதல் அல்ல. நிக்கொதேழு வைக்குறித்து என்ன நினைக்கிறீர்கள்? அவன் பெரிய சங்கத்தைச் சேர்ந்தவனும், இஸ்ரவேலில் போதகனும், யோக்கியமான மனுஷனுமாயிருந்தான். கர்த்தர் அவனைப்பார்த்து: நீ மறுபடியும் பிறக்க வேண்டும் என்றார். சன்மார்க்க ஜீவியம் மனந்திரும்புதல் அல்ல. படிப்பும் உத்தியோகமும் அந்தஸ்தும் நாகரீகமும் புறம்பான சீர்திருத்தத்தை உண்டாக்குவது இயல்பு. புறமதஸ்தரில் அநேகர் தங்கள் உத்தியோகத்தில் முன்னுக்குவரவேண்டு மென்கிற ஆசையினால் மிகவும் யோக்கியராக நடந்து கொள்ளுகிறார்கள். நமக்குள்ளும் மாணாக்கனாயிருக்கும்போது காணப்படுகிற பாவங்கள் உபாத்தியாயராகும்போது காணப்படாதிருக்கலாம். உபாத்தியாயராயிருக்கையில் காணப்படுகிற பாவங்கள் உபதேசியராகும் காலத்தில் காணப்படாதிருக்கலாம். உபதேசியராயிருக்கும்போது காணப்படுகிற பாவங்கள் போதகரானபின் காணப்படாதிருக்கலாம். இப்படிப் புறம்பே மாறுதலுள்ளவர்கள்போல் தோன்றுவதினாலே உள்ளத்திலும் மாறிவிட்டார்கள் என்று சொல்ல ஏதுவில்லை. இவையாவும் புறம்பான சீர்திருத்தமே. மனந்திரும்பாதவர்கள் தேவஊழியம் செய்துவருகிறதைப்போல் துக்கமான காரியம் வேறொன்று மில்லை. சபையைப் பாழாக்க விரும்புகிற சாத்தானுக்கு இவர்களைப்போல் ஏற்ற ஊழியர் வேறேயாருமில்லை. கர்த்தர் அனுப்பாதிருந்தும் ஓடுகிறவர்களுக்கு ஐயோ! இவர்கள் சீக்கிரம் மனந்திரும்பினால் நல்லது.

சன்மார்க்கம் வேறே; மனந்திரும்புதல் வேறே. சன்மார்க்கம் புறம்பான சீர்திருத்தம்; மனந்திரும்புதல் உள்ளான மாறுதல். சன்மார்க்கம் மனுஷன் தானே உண்டாக்கிக் கொள்ளுகிறது; மனந்திரும்புதல் ஆவியானவரின் கிரியை. சன்மார்க்கம் மனுஷரைப் பிரியப்படுத்துகிற ஜீவியம்; மனந்திரும்புதல்

தேவனைச் சந்தோஷப் படுத்துகிற ஜீவியம். சன்மார்க்கம் தன்னயமுள்ளது; மனந்திரும்புதல் தேவனை மகிமைப் படுத்துகிறது. சன்மார்க்கன் தன்னை உயர்த்துகிறான்; மனந்திரும்பினவன் தன்னைத் தாழ்த்துகிறான். துன்மார்க்கனைப் பற்றியாகிலும் நம்பிக்கை உண்டு; சன்மார்க்கரை உணர்த்துகிறது மிகவும் பிரயாசம். உள்ளான மனந்திரும்புதலுக்கும் புறம்பான சீர்திருத்தத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை நாம் அறிந்து கொள்வது நல்லது. இக்காலத்துச் சபைகளில் இவர்களே மிகுதி. புறம்பே அலங்காரமாய்த் தோன்றினாலும் உள்ளுக்குள் ஜீவன் இல்லையென்பது நிச்சயம். ஆகையால் அவர்கள் செய்யும் ஊழியத்திலும் ஜீவனில்லை.

II. மனந்திரும்பினவர்கள் அறியவேண்டிய சாட்சிகள்

1. **பரலோக சாட்சி.** “மனந்திரும்புகிற ஒரே பாவியினிமித்தம் பரலோகத்தில் மிகுந்த சந்தோஷம் உண்டாயிருக்கும்” என்று நம்முடைய ரட்சகர் சொன்னார். நாம் மனந்திரும்பினது உண்மையானால் பரலோகம் அதை அறியும். தேவதூதர்கள் அதை அறிவார்கள். பிதாவுக்கு அது சந்தோஷம். ஜீவனைக்கொடுத்த ஆண்டவருக்கு அது ஆனந்தம்.

இவ்வுலகில் நாம் பிரமிக்கத்தக்க அநேக ஆச்சரியமான காரியங்கள் உண்டு. அதிசய தேவனுடைய பார்வையில் அவைகளெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. அதோ! ஓர் சிறிய குடிசை. அந்தக் குடிசையில் ஓர் ஏழை மனுஷன். அவன் ஒருநாள் முகங்குப்புற விழுந்து அழுது : தேவனே! நான் பெரிய பாவி, என் பாதகங்களால் என் உள்ளம் கலங்குகிறது. சிலுவையின் நாயகனே! உம்முடைய பாதத்தில் விழுந்து பணிகிறேன். என் பாவங்களை மன்னித்து என்னை ரட்சிக்கவேண்டும் சுவாமி என்று கெஞ்சுகிறான். குணப்பாதவர்களுக்கு இது பரியாசம். உலகத்துக்கு இது பைத்தியம், அரசர்களுக்கு இது கேள்வியில்லை. பத்திரிகைகளில் இதற்கு இடமில்லை. என்றாலும் பரலோகத்துக்கு இதைவிடப் பெரிய விசேஷம் வேறொன்றுமில்லை. அந்நகரத்தார் யாவரும் அக்குடிசையை நோக்கின கண்ணாகவேயிருக்கிறார்கள். அந்த ஏழையின் மனந்திரும்புதல் பரத்திற்குச் சந்தோஷம். இன்னான்

மனந்திரும்பிவிட்டானென்று அவன் பேரைச் சொல்லிக் கொண்டு கீதம் பாடுகிறார்கள். அவனுடைய நாமம் ஜீவ புஸ்தகத்தில் எழுதப்பட்டு ஜொலிக்கிறது. அவன் பூமிக்கு அற்பனாயினும் பரத்துக்கு அற்பனல்ல. “அவனுக்காகக் கிறிஸ்து மரித்தாரே”. அழுத அவனுடைய கண்கள் ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரியத்தக்கதாக பரமசமாதானம் அவன் உள்ளத்தை நிரப்புகிறது. தான் தேவனுடைய பிள்ளைதான் என்கிற நிச்சயத்தை ஆவியினால் உள்ளத்தில் பெற்று ஆனந்திக்கிறான். பரலோகம் அறியாத மனந்திரும்புதல் இல்லை.

2. சாத்தானும் சாட்சி. பாவம் செய்கிறவர்கள் சாத்தானுடைய ஆளுகைக் குட்பட்டிருக்கிறார்கள். அவன் தன் இஷ்டப்படியே அவர்களை நடத்துகிறான். அவர்கள் மனந்திரும்பும்போது “சாத்தானுடைய அதிகாரத்தைவிட்டு தேவனிடத்திற்குத் திரும்புகிறார்கள்.” வெகு போராட்டத்தோடு தன்னைவிட்டுப் போகிறவர்களை அவன் அறியாதிருப்பானோ? லேகியோன் என்னும் அநேகம் பிசாசுகள் பிடித்திருந்த மனுஷனை ரட்சகர் விடுவித்தபோது அவைகளுக்குத் தெரியாமலிருந்ததா? மகதலேனா மரியானைவிட்டு நீங்கின ஏழு பிசாசுகளுக்கும் அவள் விடுவிக்கப்பட்டது தெரியாதா? அந்தகார அதிபதியோடு சேர்ந்து நமதாண்டவரைப் பாடுபடுத்தினவர்கள் பெந்தெகொஸ்தே நாளில் கிறிஸ்துவின் கொடியின் கீழ் வந்து சேர்ந்தது அவனுக்குத் தெரியாதா? ஒரு பாவியின் மனந்திரும்புதல் ரட்சகருக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமோ, சாத்தானுக்கு அது அவ்வளவு துக்கமென்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள். சாத்தான் அறியாத மனந்திரும்புதல் இல்லை. நாம் மனந்திரும்பின நாள் மணி முதலாக அவன் சொல்லக் கூடும்.

3. வேதவசனமும் சாட்சி. மனந்திரும்பாதவர்களுக்கு தேவனுடைய வசனம் கசப்பு. அது அவர்களுடைய நினைவு வார்த்தை செய்கை யாவையும் பாவம் என்று கண்டிக்கிறது. அவர்கள்மேல் வரும் கோபாக்கினையின் பயங்கரத்தைக் கூறி அறிவிக்கிறது. தங்களுடைய வழிகள் கோணலாயிருக்கிற படியினால் தேவனுடைய பிரமாணங்களை அவர்கள் விரும்புகிறதில்லை. அவர்கள் மனந்திரும்பும்போதோ

வேதபுஸ்தகத்தைப்போல் அவர்களுக்கு அருமையான புஸ்தகம் வேறொன்று மில்லை. தேவன் தங்களுடைய சொந்த ரட்சகர் என்றும், தாங்கள் தேவனுடைய பிள்ளைகளாயிருக்கிறோம் என்றும் அவ்வசனத்தினால் நிச்சயித்து பேரானந்தங் கொள்ளுகிறார்கள். அது தங்களுக்காகவே எழுதப்பட்ட புஸ்தகம் என்று மகிழுகிறார்கள். புதிதாய்க் குணப்பட்டவர்கள் திருவசனத்தின்மேல் தீராத வாஞ்சையாயிருப்பதற்கு இதுவே காரணம்.

4. ஜீவியமும் சாட்சி. மனந்திரும்புதல் விளையாட்டுக் காரியமல்ல. சும்மா, அவனும் மனந்திரும்பி விட்டான், நானும் மனந்திரும்பிவிட்டேன் என்று உங்களை வஞ்சித்துக்கொள்ள வேண்டாம். ஒருவனுடைய மனந்திரும்புதல் அவனுடைய ஜீவகாலத்தில் சம்பவிக்கிற ஒரு பெரிய விசேஷம். மெய்யாய் மனந்திரும்பினவர்களுக்கு இது நன்றாய்த் தெரியும். கெட்ட குமாரனுக்கும் அது நன்றாய்த் தெரியும். நாம் மனந்திரும்பினது உண்மையானால் நடக்கையில் அது காணப்படவேண்டும். நாம் முன் செய்துவந்த சகல பாவங்களுக்கும் நம்முடைய முதுகைத் திருப்பி, நம்முடைய தேவனாகிய கர்த்தருக்கு நம்முடைய முகத்தை ஏறெடுத்திருக்க வேண்டும். மனந்திரும்புதலுக்கேற்ற கனிகளைக் கொடுங்கள் என்று யோவான் பிரசங்கித்தான். நினைவேப் பட்டணத்தார் தாங்கள் மனந்திரும்பினதைத் தங்கள் **கிரியைகளினால்** காண்பித்த போது இரக்கம் பெற்றார்கள் (யோனா 3:10). ஜீவியத்தை மாற்றாத மனந்திரும்புதல் மனந்திரும்புதல் அல்ல.

சகோதரரே, இந்த நாலு சாட்சிகள் உங்களுக்குண்டா? நீங்கள் மனந்திரும்பினதைப் பரலோகம் அறியுமா? நீங்கள் மனந்திரும்பியாயிற்று என்று சாத்தான் அறிந்திருக்கிறானா? உங்கள் மனந்திரும்புதல் உண்மைதான் என்று வேதவசனம் சாட்சியிடுகிறதா? உங்கள் மனந்திரும்புதல் மெய்தான் என்று உங்கள் நடக்கை ரூபிக்கிறதா?

III. மனந்திரும்பாதிருந்தும் தங்களை வஞ்சித்துக் கொள்ளுகிறவர்கள்

1. மனந்திரும்பாதிருந்தும் தங்களைக் குணப்பட்டவர்களென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறவர்கள் வஞ்சிக்கப் பட்டவர்களே. குணப்படாதவர்கள் கிறிஸ்தவர்கள் அல்ல.

மனந்திரும்பாதவர்கள் குணப்பட்டவர்களுமல்ல. மனந்திரும்பாமல் குணப்படுவதெப்படி? ஆவியினால் நிறைந்த பேதுரு “நீங்கள் மனந்திரும்பிக் குணப்படுங்கள்” என்று பேசினார். அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் “அவர்கள் தேவனிடத்திற்கு மனந்திரும்பிக் குணப்பட வேண்டுமென்று” பிரசங்கித்தார். அதுவே தேவனுடைய வரிசை. விசேஷித்த கூட்டங்கள் நடக்குங்காலத்தில் மெய்யாய் மனந்திரும்பிக் குணப்படுகிறவர்களும் உண்டு. இன்னும் சிலர் அந்தச் சமயத்தில் உண்டான எழுப்புதலால் பாவ உணர்வடைந்து அறிக்கை செய்தபோதிலும் இருதயத்தில் மாறுதலடையாமற் போகிறதுமுண்டு. அதுமுதல் தாங்களும் குணப்பட்டவர்கள் தான் என்பது அவர்களுடைய நம்பிக்கை. தாங்கள் குணப்பட்டாயிற்று என்கிற எண்ணம் அவர்கள் உள்ளத்திலிருப்பதால் ரட்சிப்புக்கேதுவான எந்தக் கூட்டங்களிலும் அவர்கள் ஆசீர்வாதத்தை எதிர்பார்க்கிறதில்லை. அவர்கள் செய்யும் பாவத்தைக் குறித்து யாராகிலும் அவர்களோடு பேசினால் ஒத்துக்கொள்ளாமல் எதிர் நியாயம் பேசுவார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களால் கர்த்தருடைய சபைக்கு நேரிடும் இடையூறு கொஞ்சமல்ல.

நாம் மனுஷனை ஏமாற்றினாலும் தேவனை ஏமாற்றக்கூடுமா? சமாரியர் கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொண்டு ரட்சிக்கப்பட்டார்கள். சீமோன் என்பவனும் ஞானஸ்நானம் பெற்று அவர்களோடு சேர்ந்து கொள்ளப் பார்த்தான். கர்த்தர் சீக்கிரத்தில் அவனுடைய மாயத்தை வெளிப்படுத்திவிட்டார். பேதுரு அவனைப்பார்த்து: “உன் இருதயம் தேவனுக்கு முன்பாகச் செம்மையா யிராதபடியால் இந்த விஷயத்தில் உனக்குப் பங்குமில்லை பாகமுமில்லை. ஆகையால் உன் துர்க்குணத்தை விட்டு மனந்திரும்பி தேவனை நோக்கி வேண்டிக்கொள். ஒருவேளை உன் இருதயத்தின் எண்ணம் உனக்கு மன்னிக்கப்படலாம். நீ கசப்பான பிச்சிலும் பாவக்கட்டிலும் அகப்பட்டிருக்கிறதாகக் காண்கிறேன்” என்று கடிந்துகொண்டார். உங்களில் மனந்திரும்பாதிருந்தும் குணப்பட்டவர்கள் போல மாயம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு இந்த வார்த்தைகள் எவ்வளவு எச்சரிப்பை உண்டாக்க வேண்டும்! ஆவியானவரின் வல்லமை சபையில் குறைவாயிருப்பதினால்

அநேகருடைய மாயம் வெளிக்கு வராமலிருக்கிறது. ஆகிலும் அவைகள் எப்பொழுதும் மறைந்திருக்கமாட்டாதென்பது நிச்சயம். அந்தரங்கமெல்லாம் வெளியரங்கமாகும் நாள் சீக்கிரம் வருகிறது.

2. மனந்திரும்பாதிருந்தும் தங்களை விசுவாசிகள் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறவர்களும் வஞ்சிக்கப்பட்டவர்கள்தான்.

ஆதிச்சபையில் கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் விசுவாசிகள் என்று அழைக்கப்பட்டார்கள். கிறிஸ்தவர்கள் என்கிற பெயர் பின்பு மற்றவர்களால் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. கிறிஸ்தவர்கள் மெய்யாகவே விசுவாசிகள்தான். அவர்கள் விசுவாசத்தினால் பிறந்து, விசுவாசத்தில் வளர்ந்து, விசுவாசத்தில் நடந்து அந்த விசுவாசத்தைக் கடைசிவரை காத்துக்கொள்ள வேண்டியவர்கள். ஒருவன் ரட்சிக்கப்படவேண்டுமானால் அவனிடத்தில் மனந்திரும்புதலும் விசுவாசமும் காணப்படவேண்டும். பாவமான யாவையும் விட்டு அவன் திரும்பவேண்டும்; கர்த்தராகிய இயேசுவை விசுவாசிக்கவும் வேண்டும். விசுவாசமில்லாத மனந்திரும்புதலும் மனந்திரும்பாத விசுவாசமும் உதவாது. இவை இரண்டும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கிறது. ஆகையினால்தான் “மனந்திரும்பி சுவிசேஷத்தை விசுவாசியுங்கள்” என்று நமதாண்டவர் பிரசங்கித்தார். “தேவனிடத்திற்கு மனந்திரும்புவதைக் குறித்தும் இயேசுகிறிஸ்துவை விசுவாசிப்பதைக் குறித்தும் அறிவித்தேன்” என்று பவுல் சொல்லுகிறார். இதுவே வரிசை. இப்படியிருக்க, மனந்திரும்பாமல் விசுவாசிகளாய் இருப்பதெப்படி? விசுவாசிக்கிறோம், விசுவாசிக்கிறோமென்று விசுவாசப்பிரமாணத்தை வாயினால் சொல்லிவிடுவதே விசுவாசம் என்று நாம் எண்ணிக் கொள்ளக்கூடாது. விசுவாசம் வாய்க்குரியதல்ல, அது இருதயத்திற்குரியது. “நீதி உண்டாக இருதயத்திலே விசுவாசிக்கப்படும், இரட்சிப்புண்டாக வாயினால் அறிக்கை பண்ணப்படும்”. பாவங்களைவிட்டு மனந்திரும்பாதவர்களின் விசுவாசமும் பிசாசின் விசுவாசமும் ஒன்றுதான். “பிசாசுகளும் விசுவாசித்து நடுங்குகின்றன.” ஆகிலும் அந்த விசுவாசம் அவைகளை ரட்சிக்கமாட்டாது.

3. மனந்திரும்பாதிருந்தும் பாவமன்னிப்பை எதிர்பார்க்கிறவர்களும் வஞ்சிக்கப்பட்டவர்கள்தான்.

“மனந்திரும்புதலும் பாவமன்னிப்பும் பிரசங்கிக்கப்பட வேண்டியது” என்று இயேசு நாதர் கட்டளையிட்டிருக்கிறார். “உங்கள் பாவங்கள் நிவிர்த்தி செய்யப்படும் பொருட்டு நீங்கள் மனந்திரும்பிக் குணப்படுங்கள்” என்று பேதுரு பிரசங்கித்தார். பழைய ஏற்பாட்டிலுள்ள வேறே வசனங்களையும் பாருங்கள். யூதாவின் குடும்பத்தார் அவரவர் தங்கள் பொல்லாத வழியை விட்டுத் திரும்பும்படியாகவும் தங்கள் அக்கிரமத்தையும் தங்கள் பாவத்தையும் நான் மன்னிக்கும்படியாகவும்’ வரிசையைக் கவனியுங்கள். அவர்கள் திரும்பும்படியாகவும் நான் மன்னிக்கும்படியாகவும். “துன்மார்க்கன் தன் வழிகளையும் அக்கிரமக்காரன் தன் நினைவுகளையும் விட்டு கர்த்தரிடத்தில் திரும்பக்கடவன். அவர் அவன்மேல் மனதுருகுவார்; நம்முடைய தேவனிடத்திற்கே திரும்பக்கடவன், அவர் மன்னிக்கிறதற்குத் தயை பெருத்திருக்கிறார்.” இங்கேயும், அக்கிரமங்களையும் பாவங்களையும் விட்டுத் திரும்புகிறவர்களுக்கே மன்னிப்பு வாக்குப் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது. பாவமன்னிப்பின் சம்பந்தமாய் வேதாகமத்தை எங்கே திறந்து வாசித்தாலும் இந்த வரிசையைக் காணலாம். அநேகர் தேவனுடைய வரிசையைக் கவனிக்கிறதில்லை. தேவன் இரக்கமுள்ளவர், எப்படியும் தங்கள் பாவங்களை மன்னித்துக் கொள்ளுவார் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தேவன் இரக்கமுள்ளவர்தான், ஆனாலும் மனந்திரும்பாதவர்களுடைய பாவங்களை மன்னிக்கிறதற்கு அவர் இரக்கமுள்ளவரல்ல. கிறிஸ்தவர்களில் அநேகருக்குள் இந்தத் தப்பிதமான நம்பிக்கையிருக்கிறது. “நான் பாவஞ்செய்கிறது மெய்தான், நான் அவைகளை விட்டுவிட முடியாது, எப்படியும் தேவன் எனக்கு மன்னித்துக்கொள்ளுவார்” என்கிறார்கள். அவர் எப்படி மன்னிப்பதாக வாக்குப் பண்ணியிருக்கிறாரோ அப்படித்தான் மன்னிப்பார். “மனந்திரும்புதலும் பாவ மன்னிப்பும்” என்று வேதாகமம் எங்கும் அவர் திட்டமாய் அறிவித்திருக்க, மனந்திரும்பாமற் போனாலும் அவர் மன்னித்துக் கொள்ளுவார் என்று நினைக்க நமக்கு என்ன நியாயமுண்டு? சகோதரரே, உங்கள் கோணலான வழியைவிட்டு தேவனுடைய வழிக்கு நீங்கள்

வரவேண்டுமேயன்றி அவர் ஒருபோதும் தம்முடைய வரிசையை மாற்றமாட்டார்.

ஏன் தேவன் மனந்திரும்புதலை இவ்வளவு முக்கியப் படுத்தினார்? என் உணர்வையும், என் அறிக்கையையும், என் துக்கத்தையும் பார்த்து எனக்கு மன்னித்து விடாமல் நான் என் பாவங்களை விட்டுத்திரும்பத்தான் வேண்டுமென்று அவர் வற்புறுத்துவானேன் என்று கேட்கலாம். அதிலேதான் அவருடைய **அன்பு** விளங்குகிறது. பாவத்தினால் வரும் மோசத்தை நாம் அறிகிறதில்லை. பாவ மன்னிப்பையே நாம் பிரதானமாய்த் தேடுகிறோம். தேவனோ நமக்கு நித்திய கேட்டை வருவிக்கும் பாவத்தை நம்மைவிட்டு நீக்கும்படி விரும்புகிறபடியால் மனந்திரும்புதலை இவ்வளவு முக்கியப்படுத்தியிருக்கிறார்.

இதோ “தேவனை அறியாதவர்களுக்கும் நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் சிவசேஷத்திற்குக் கீழ்ப்படியாதவர்களுக்கும் நீதியுள்ள ஆக்கினையைச் செலுத்தும்படிக்கு” நியாயாதிபதி வருகிறார். கிறிஸ்துவின் நாமத்தைத் தரித்திருக்கிறவர்களே, உங்களில் யாராகிலும் மனந்திரும்பாமற் போவீர்களானால் உங்கள் முடிவு என்னமாயிருக்கும்! சிலுவையில் அறையுண்ட ரட்சகர் இந்த நேரத்தில் உங்களோடு பேசுவாராக. அன்பின் சொரூபி உங்களோடு போராடுவாராக. “நீங்கள் மனந்திரும்பாமற் போனால் எல்லாரும் அப்படியே கெட்டுப்போவீர்கள்” என்பதுதான் அவர் நமக்குச் சொல்லக்கூடிய எச்சரிப்பான வார்த்தை. மனந்திரும்பவில்லையென்று உணருகிற சகோதரனே, தேவ ஆவியானவர் உன்னோடு பேசுகிற இந்த நல்ல நேரத்தில் கருணை நிறைந்த இயேசு சுவாமியின் திருப்பாதத்தைப் பற்றிக்கொள். உன்னைப் புறம்பே தள்ளிப்போடமாட்டார். அவரைத் தேடி வந்தவர்களில் ஒருவரையும் அவர் தள்ளினவரல்ல. மனந்திரும்பினதற்காகத் துக்கப்பட்டவர்கள் ஒருவருமில்லை.

IV

FAITH IN THE SON OF GOD

தேவகுமாரனிடத்தில் விசுவாசம்

“நீ தேவனுடைய குமாரனிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கிறாயா?”
(யோ. 9:35)

“பாவிகளை இரட்சிக்க கிறிஸ்து இயேசு உலகத்தில் வந்தாரென்கிற வார்த்தை உண்மையும் எல்லா அங்கிகரிப்புக்கும் பாத்திரமுமானது.” அவர் பாவிகளை விசுவாசிகளாக்கும்படி உலகத்தில் வந்தாரென்று சொல்வதும் அவ்வளவு உண்மையே. ஏனென்றால், அவிசுவாசத்தினால் மனுஷன் கெட்டான். விசுவாசத்தினாலேதான் அவன் இரட்சிக்கப்படவேண்டும். தேவனுடைய வார்த்தையை நம்பாததினால் அவன் செத்தான். தேவனுடைய **வார்த்தையாகிய** இயேசுவில் அவன் நம்பிக்கை வைக்கிறதினால் மாத்திரம் அவன் பிழைக்கவேண்டும். நம்முடைய இரட்சகர் உபதேசம் பண்ணினதும் அற்புத கிரியைகளைச் செய்ததும், ஜீவனைக்கொடுத்ததும், சுவிசேஷம் எழுதப்பட்டதும், எல்லாம் அந்த ஒரே நோக்கத்திற்காகத்தான். “இயேசு தேவனுடைய குமாரனாகிய கிறிஸ்து என்று நீங்கள் விசுவாசிக்கவும், விசுவாசித்து அவருடைய நாமத்தினாலே நித்திய ஜீவனை அடையும்படியாகவும் இவைகள் எழுதப்பட்டிருக்கிறது” (யோ. 20:31).

ஆண்டவர் இந்த மனுஷனுடைய கண்களைத் திறந்த பின்பு அவனைக்கண்டு: “நீ தேவனுடைய குமாரனிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கிறாயா?” என்று கேட்டார். அவனுடைய சரீரக் கண்கள் திறக்கப்பட்டது மாத்திரமல்ல, அவனுடைய விசுவாசக் கண்ணும் திறக்கப்பட்டு மேலான ஆசீர்வாதத்தை அவன் கண்டடைய வேண்டுமென்று விரும்பி இப்படிக் கேட்டார். நம்மில் அநேகரைப் பார்த்து, கிறிஸ்துவினிடத்தில் நீங்கள் விசுவாசமாயிருக்கிறீர்களா என்று கேட்டால், அவரை விசுவாசியாமல் பின்னை யாரை விசுவாசிக்கிறதென்று முன்பின்யோசிக்காமல் சொல்லிவிடுவார்கள். இவனோ அப்படிச்

சொல்லாமல் அவர் கேட்ட கேள்விக்கு மறு கேள்வி கேட்டான். நான் அவரிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கும்படிக்கு அவர் யார்? அவரை இன்னாரென்று அறியாமல் நான் எப்படி அவரிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கக்கூடும் என்கிறான். இப்படிச் கேட்டதற்காக ஆண்டவர் விசனப்படவில்லை. அப்படிச் கேட்க வேண்டியது நியாயந்தான். இயேசு அவனை நோக்கி: நீ அவரைக் கண்டிருக்கிறாய், அவரிடத்தில் நன்மை பெற்றிருக்கிறாய், இப்பொழுது உன்னிடத்தில் பேசுகிறவரும் அவரே என்றார், உடனே அவன்: ஆண்டவரே, விசுவாசிக்கிறேன் என்று சொல்லி அவரைப் பணிந்துகொண்டான். அவனுடைய விசுவாசம் உறுதியாயிருக்கும் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

I. இயேசுவை தேவகுமாரனென்று அறிக்கை செய்த மற்றவர்கள்

இவன் மாத்திரமல்ல, கிறிஸ்துவானவரை தேவனுடைய குமாரனென்று அறிக்கை செய்த வேறு சிலரைப்பற்றியும் வாசிக்கிறோம். அவர்கள் அப்படி அறிக்கையிட்டதற்கு முகாந்தரங்களுமுண்டு. அவர் சமுத்திரத்தில் நடந்துவந்த அதிசய காட்சியையும், அவர் படகில் ஏறினவுடனே காற்று அமர்ந்து போனதையும் படகிலுள்ளவர்கள் கண்டு: “மெய்யாகவே நீர் தேவனுடைய குமாரனென்று சொல்லி அவரைப் பணிந்துகொண்டார்கள்” (மத். 14:33). பிதாவின் வெளிப்படுத்துதலினாலே பேதுரு அவரை “ஜீவனுள்ள தேவனுடைய குமாரனாகிய கிறிஸ்து” என்று அறிக்கையிட்டார் (மத். 16:16). ஆவியானவர் இறங்கி அவர்மேல் தங்கின அடையாளத்தைக்கண்டு “இவரே தேவனுடைய குமாரன்” என்று யோவான் ஸ்நானகன் சாட்சி கொடுத்தார் (யோ. 1:34). அத்திமரத்தின் கீழ் உன்னைக் கண்டேன் என்று இரட்சகர் சொன்னதினாலே “ரபீ நீர் தேவனுடைய குமாரன்” என்று நாத்தான்வேல் அறிக்கையிட்டார் (யோ. 1:49). அவருடைய சிலுவைக் காட்சியையும் நடந்த சம்பவங்களையும் கண்ணுற்ற நூற்றுக்கதிபதி “மெய்யாகவே இந்த மனுஷன் தேவனுடைய குமாரன்” என்றான் (மாற். 15:39). பிலிப்புவின பிரசங்கத்தைக் கேட்ட எத்தியோப்பியா மந்திரி “இயேசுகிறிஸ்துவை தேவனுடைய குமாரனென்று விசுவாசிக்கிறேன் என்று சொன்னான்” (அப்.

8:37). கிறிஸ்தவர்களைத் துன்பப்படுத்தும்படி தமஸ்குவுக்குச் சென்ற சவுலை, கிறிஸ்து தாமே சந்தித்துக் குணப்படுத்தின போது அவர் “தாமதமின்றி கிறிஸ்து தேவனுடைய குமாரனென்று ஆலயங்களிலே பிரசங்கித்தார்” (அப். 9:20). இவர்கள் மாத்திரமல்ல, நசரேயனாகிய இயேசு மெய்யாகவே தேவகுமாரனென்று அறிந்து அவரை உறுதியாய்ப் பற்றிக்கொண்ட ஏராளமான சாட்சிகள் உண்டு.

சகோதரரே, நீங்கள் இயேசுவை **தேவகுமாரன்** என்று அறிக்கையிடுகிறதற்குக் காரணமென்ன? அவர் தேவகுமாரனென்று உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? அவரிடத்தில் நீங்கள் என்னத்தைக் கண்டீர்கள்? படவிலுள்ளவர்களைப்போல ஓர் அதிசயக்காட்சியை அவரிடத்தில் கண்டு கொண்டீர்களோ? பேதுருவைப்போல் பிதாவினிடத்திலிருந்து ஒரு விசேஷித்த வெளிப்படுத்தலைப் பெற்றீர்களோ? யோவான் ஸநானகனைப் போல் ஒரு குறிப்பான அடையாளத்தை அவரிடத்தில் பார்த்தீர்களோ? நாத்தான்வேலைப்போல் உங்கள் அந்தரங்கத்தை அவர் உங்களுக்கு வெளிப்படுத்தி உங்களை ஆச்சரியப்படுத்திவிட்டாரோ? அந்த மந்திரியைப்போல் ஆவியின் பலத்தோடு செய்யப்பட்ட பிரசங்கத்தின் மூலமாய் இந்த மகிமையின் கர்த்தரைக் கண்டுகொண்டீர்களோ? அவருடைய சிலுவைக் காட்சியின் தியானம் இந்த ஒப்பற்ற நேசரை உங்கள் ஆத்துமாவுக்கு வெளிப்படுத்திவிட்டதோ? அல்லது பவுலைப்போல் “மனுஷராலுமல்ல மனுஷன் மூலமாயுமல்ல” இயேசுகிறிஸ்து தாமே அதிசயமானவிதமாய் உங்களுக்குத் தம்மை வெளிப்படுத்தினாரோ? என்னமோ. சகோதரரே, இந்தப் பிரகாரமாகத்தான் அவர் தம்மை நமக்கு வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்று நான் சொல்லுகிறதில்லை. அவர் பலரையும் பலவிதமாய்ச் சந்தித்து அவர்களை இரட்சித்து வருகிறாரென்று நான் அறிந்திருக்கிறேன். அவரிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கிறவர்களும் குருட்டுத்தனமாயல்ல, தகுந்த முகாந்தரத்தோடுதான் அவரிடத்தில் நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார்களென்பது நிச்சயம். நீங்கள் அவரை விசுவாசிக்கிறோம் என்று சொல்லுகிறது மெய்யானால் அதற்குக் காரணமென்ன? அவர் பேரில் உங்களுக்கு விசுவாசம் எப்பொழுதுண்டாயிற்று? எப்படி உண்டாயிற்று?

II. கள்ள நம்பிக்கை

அநேகருடைய விசுவாசம் சரியான அஸ்திபாரத்தின்மேல் கட்டப்பட்டதல்ல. நீங்கள் ஏன் கிறிஸ்தவர்களாயிருக்கிறீர்கள் என்று கேட்டால், எங்கள் பெற்றோர் கிறிஸ்தவர்கள், ஆகையால் நாங்களும் கிறிஸ்தவர்கள் என்பார்கள். நமக்குக் கிறிஸ்தவப்பெற்றோர் கிடைத்திருப்பது பெரிய சிலாக்கியம். ஆகிலும் அவர்களுடைய விசுவாசத்தின் மூலமாய் நாமும் ஈடேறக் கூடுமோ? அவர்கள் தங்களுக்காகக் கிறிஸ்துவின்மேல் நம்பிக்கை வைத்தார்கள். நாம் நமக்காக அவரை விசுவாசிக்கவேண்டுமே. பெற்றோர் தேவ தூதர்களைப்போல் ஜீவித்தாலும் நாம் மறுபடி பிறக்கவில்லையென்றால் அவர்களுடைய ஜீவியம் நம்மை இரட்சிக்குமா? “மாம்சத்தினால் பிறப்பது மாம்சமாயிருக்கும்; ஆவியினால் பிறப்பது ஆவியாயிருக்கும்” (யோ. 3:6).

யூதருக்குள்ளும் இப்படிப்பட்ட கள்ள நம்பிக்கை இருந்தது. தாங்கள் எப்படிப்பட்டவர்களாயிருந்தாலும் பரவாயில்லை, ஆபிரகாமின் பேரைச் சொல்லித் தப்பித்துக் கொள்ளலாம் என்று நினைத்தார்கள். அவர்களுடைய பாவங்கள் அவர்களுக்கு உணர்த்தப்படும் போதெல்லாம் ஆபிரகாம் என்னும் அடைக்கலத்திற்குள் நுழைந்து கொள்ளப் பார்ப்பார்கள். யோவான் ஸ்நானகன் அவர்களைப் பார்த்து ஆபிரகாம் எங்களுக்குத் தகப்பன் என்கிற பேச்சை மாத்திரம் விட்டுவிடுங்கள். “தேவன் இந்தக் கல்லுகளினாலே ஆபிரகாமுக்குப் பிள்ளைகளை உண்டுபண்ண வல்லவராயிருக்கிறார்”. நீங்கள் மனந்திரும்புதலுக்கேற்ற கணிகளைக் கொடுங்கள். இல்லாவிட்டால் ஆக்கினைக்குத் தப்பமாட்டீர்களென்று எச்சரித்தார். நம்முடைய இரட்சகரிடத்திலும் தாங்கள் ஆபிரகாமின் மக்கள் என்கிற பெருமையைச் சொல்லவந்தார்கள். அவர் அவர்களைப் பார்த்து: நீங்கள் ஆபிரகாமின் மக்களாயிருந்தால் ஆபிரகாமின் கிரியைகளைச் செய்வீர்களே. நீங்கள் என்னைக் கொல்லத் தேடுகிறீர்கள். நீங்கள் உங்கள் பிதாவாகிய பிசாசானவனால் உண்டானவர்கள் என்று அவர்களைக் கடிந்துகொண்டார் (யோ. 8). இந்தக் கள்ள நம்பிக்கையைத் தகர்க்கும்படிக்கே பரிசுத்த பவுலும் விசுவாச

மார்க்கத்தார்கள் எவர்களோ அவர்களே ஆபிரகாமின் பிள்ளைகள் என்று எழுதிவைத்தார் (கலா. 3:7).

இயேசுவின் சகோதரர் என்றாலும் என்ன, அவர்கள் மறுபடி பிறக்கவில்லை யென்றால் தேவனுடைய இராஜ்யத்தைக் காணமாட்டார்கள். நம்முடைய பெற்றோர் எவ்வளவு பக்தியுள்ளவர்களாயிருந்த போதிலும், நம்மையும் எவ்வளவோ பயபக்தியில் வளர்த்துவந்த போதிலும் நாமே கிறிஸ்துவை அறிந்து அவரை நம்முடைய இரட்சகராக ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் நம்முடைய காரியம் மோசமாய் முடியும். எனக்காக இன்னொருவர் மனந்திரும்பக்கூடுமா? எனக்காக இன்னொருவர் மறுபடி பிறக்கமுடியுமா? நோவாவின் நீதி அவன் குடும்பத்தை இரட்சிக்குமா? அவன் கீழ்ப்படிந்து பேழைக்குள் பிரவேசித்ததுபோல மற்ற ஏழுபேரும் தாங்களும் இரட்சிக்கப்படவேண்டுமென்று விரும்பி பேழைக்குள் பிரவேசித்ததினால்ல்லவோ அழிவினின்று காக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் அப்படி உட்பிரவேசிக்காமற்போனால் மற்றவர்களைப் போல அழிந்துபோயிருப்பார்களே! சகோதரரே, இரட்சிக்கப் பட்ட யாரையாகிலும் நீங்கள் கேட்டுப்பாருங்கள். அவர்கள் ஐரோப்பியராயிருந்தாலும் சரி, அமெரிக்கராயிருந்தாலும் சரி, இந்தியரென்றாலும் சரி, ஏதோ ஒரு காலத்தில், ஏதோ ஒரு பிரசங்கத்தால் அல்லது வேறே ஒரு சம்பவத்தால் தாங்கள் கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொண்டு தேவனுக்குப் பிள்ளைகளானோம் என்று அறிக்கையிடுவார்களே அன்றி எங்கள் பெற்றோர் கிறிஸ்துவினிடத்தில் விசுவாசமாயிருந்தார்கள், அதுவே எங்களுக்குப் போதும் என்று ஒருபோதும் சொல்லமாட்டார்கள்.

இன்னும் அநேகருடைய விசுவாசம் மற்றவர்களுடைய சொல்லில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கிறதாகக் காணலாம். நீங்கள் ஏன் இயேசுவை தேவகுமாரனென்று சொல்லுகிறீர்கள் என்று கேட்டால் போதகர் அப்படிச் சொன்னார், உபாத்தியாயரும் அப்படியே சொல்லுகிறார், ஆகையால் நாங்களும் அப்படிச் சொல்லுகிறோம் என்பார்கள். அவர் தேவகுமாரன்தானென்று உங்கள் அனுபவத்தில் அறிந்திருக்கிறீர்களாவென்று கேட்டால் அது யாருக்குத் தெரியுமென்பார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களைச் சபைகளெங்கும் காணலாம். மற்றவர்கள் கிறிஸ்துவைக்குறித்துச்

சொல்லுகிறதை நாம் கேட்கக்கூடாதென்று நான் சொல்லுகிறதில்லை. கேட்கத்தான் வேண்டும். ஏனென்றால் விசுவாசம் கேள்வியினாலே வரும். ஆனால் மற்றவர்களுடைய சொல்லினிமித்தம் நாங்கள் கிறிஸ்துமார்க்கத்திலிருக்கிறோமென்று சொல்வது ஒருபோதும் சரியல்ல. இரட்சகர் தம்மை சமாரியா ஸ்திரீக்கு வெளிப்படுத்தினார். அவள் ஊருக்குள் போய் அநேக சமாரியரை இயேசுவினிடத்தில் நடத்தினாள். பின்பு அவர்கள் அவளைப்பார்த்து: **“உன் சொல்லினிமித்தம் அல்ல** அவருடைய உபதேசத்தை நாங்களே கேட்டு அவர் மெய்யாய் கிறிஸ்துவாகிய உலக இரட்சகர் என்று அறிந்து விசுவாசிக்கிறோம் என்றார்கள்” (யோ. 4:42). நம்மில் எத்தனைபேர் இப்படிச் சொல்லக் கூடும்? ஐயோ, அநேகர் இன்னும் அவரைத் தங்கள் சொந்த இரட்சகராக அறியவில்லை, ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அவரை விசுவாசிக்கிறோமென்று இலேசாய்ச் சொல்லுகிறார்கள். விசுவாசித்தால் காணப்படவேண்டிய மாறுதல்கள் எங்கே?

III. விசுவாசம் ஜீவியத்தை மாற்றும்

ஒருவனையும் இன்னொருவனையும் வித்தியாசப் படுத்துகிறதெது? ஒருவன் தன்னை வெறுப்பானேன்? இன்னொருவன் தன் மனம்போல் நடப்பானேன்? ஒருவன் வேதத்தில் வாஞ்சையாயிருப்பானேன்? இன்னொருவன் நாவல் முதலான கதைகளை வாசிப்பானேன்? ஒருவன் ஜெபசிந்தையுள்ளவனாய் இருக்கிறதென்ன? இன்னொருவன் வீண்கதை பேசித்திரிகிறதென்ன? ஒருவன் மேலானவைகளைத் தேடுவானேன்? இன்னொருவன் பூமிக்குரியவைகளையே நாடுவானேன்? ஒருவன் பரிசுத்தத்தை விரும்புவானேன்? இன்னொருவன் பாவத்தில் நிலைத்திருப்பானேன்? ஒருவன் கிறிஸ்துவின் மகிமைக்கென்று பிழைப்பானேன்? இன்னொருவன் தன் பேர்ப்பிரஸ்தாபத்திற்கென்று உழைப்பானேன்? இப்படி ஒருவனையும் இன்னொருவனையும் வித்தியாசப் படுத்துகிறதென்ன? **விசுவாசம் தானே.**

நாம் விசுவாசிக்கிற சத்தியங்கள் எத்தன்மையானதோ அத்தன்மையான உணர்ச்சியையும் மாறுதலையும் அவைகள்

நம்மில் உண்டாக்காமற் போகாது. இரண்டு திருஷ்டாந்தங்களைச் சொல்லுகிறேன். ஒருநாள் ஒருவர் தன்வீட்டில் சந்தோஷத்தோடு உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். மற்றவர்கள் பக்கத்து அறையிலிருந்தார்கள். இப்படியிருக்கத் திடீரென அந்தச் சகோதரன் சத்தமிட்டு அழுதார். இதென்னவென்று அறியும்படி மற்றவர்கள் அவர் இருந்த அறைக்குள் ஓடினார்கள். அவர் கையில் தபால் கடிதம் ஒன்றிருந்தது. அதை வாசித்துப் பார்த்தால் ஐந்நூறு மைல் தூரத்திலிருந்த அவருடைய மனைவி மரித்துப்போனதாக எழுதியிருந்தது. இவர் அந்த மரணத்தைத் தன் கண்களால் காணாதிருந்தும் அவரை இப்படி அழுதுபுலம்பும்படி செய்ததென்ன? விசுவாசம்தான். துக்க சமாசாரத்தை நம்பினவுடனே சந்தோஷமாயிருந்த மனுஷன் துக்க சாகரத்திற்குள்ளாகிவிட்டார். வேறொருவர் பி. ஏ. பரீட்சைக்கு எழுதியிருந்தார். ஒப்பேறுமோ, என்னமோ வென்கிற சந்தேகத்தினால் எப்பொழுதும் விசனத்தோடிருப்பார். ஒருநாள் தந்தி வந்தது. நடுக்கத்தோடு அதைப் பிரித்துப்பார்த்தார். பார்க்கவும் அவருக்குண்டான சந்தோஷத்திற்கு அளவில்லை. துக்கத்தோடிருந்த மனுஷனை இப்படிச் சந்தோஷத்திற்குள்ளாக்கினது எது? விசுவாசம்தான். பரீட்சையில் தான் தேறிவிட்ட செய்தியை அவர் நம்பினவுடனே அவருடைய துக்கம் சந்தோஷமாக மாறிற்று.

கிறிஸ்துவானவர் தம்மைப்பற்றிச் சொன்னவைகள் யாவையும், அவர் சொன்ன மற்றசத்தியங்களெல்லாவற்றையும் நாம் நம்பி ஏற்றுக்கொள்ளுகிறதாயிருந்தால் நம்முடைய சபைகள் இந்த நிலைமையிலிருக்கமாட்டாதென்று உறுதியாகச் சொல்லுகிறேன். மனந்திரும்பாத பாவிகள் நடுங்கத்தக்க வார்த்தைகளை இரட்சகன் கூறவில்லையோ? தேவனுடைய பிள்ளைகள் களிகூரத்தக்க விசேஷங்களை அவர் அறிவிக்க வில்லையோ? அப்படியானால் குணப்படாதவர்களிடத்தில் இருக்கவேண்டிய நடுக்கம் எங்கே? தேவனுடைய பிள்ளைகளிடத்தில் காணப்படவேண்டிய மகிழ்ச்சி எங்கே? நம்முடைய அறிவையே விசுவாசம் என்றெண்ணிக் கொள்கிறோம். “ஒருவன் மறுபடியும் பிறவாவிட்டால் தேவனுடைய ராஜ்யத்தில் பிரவேசிக்க மாட்டான்” என்று தெரிந்திருப்பது அறிவு; மறுபடியும் அவன் பிறந்திருப்பதோ

விசுவாசம் “நீங்கள் மனந்திரும்பாமற்போனால் எல்லாரும் கெட்டுப்போவீர்கள்” என்று தெரிந்திருப்பது அறிவு; மனந்திரும்பிவிடுகிறதோ விசுவாசம். குமாரனையுடையவன் ஜீவனையுடையவன் என்று தெரிந்திருப்பது அறிவு; ஜீவனைப்பெற்றிருப்பதோ விசுவாசம். அறிவு பொருளை நமக்குக் காட்டுகிறது, விசுவாசமோ அந்தப் பொருளை நமக்குச் சொந்தமாக்குகிறது. அறிவிருந்தும் ஜீவியம் மாறாதிருக்கக்கூடும், விசுவாசம் வந்தவுடன் ஜீவியம் மாறாதிருக்கமாட்டாது. “கிரியைகளில்லாத விசுவாசம் செத்தது (யாக். 2:20).

IV. விசுவாசியினிடத்தில் காணப்படுகிற சீல குறப்புகள்

1. விசுவாசி தாகம் தீர்க்கப்பட்டவன். “என்னிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கிறவன் ஒருக்காலும் தாகமடையான் (யோ. 6:35). மனுஷன் தேவனாலுண்டானவன். தேவனை அனுபவித்து தேவனிலேயே பிழைக்கவேண்டியவன். பாவஞ்செய்யுமுன் அப்படியே பிழைத்தான். பாவத்துக்குப்பின் தனக்குச் சகலமுமாயிருந்த தேவனை இழந்தான். அவனுடைய ஆத்துமதாகமோ வேறுதிசையாய்த் திரும்பி விட்டது. உலகத்திலுள்ளவைகளாலே தன்னைத் திருப்தி செய்து கொள்ளப்பார்க்கிறான். இங்கே சந்தோஷமுண்டோ, அங்கே இன்பமுண்டோவென்று தேடித்திரிகிறான். என்னென்ன சந்தோஷங்களினாலே தன் தாகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளப் பார்த்தாலும் எல்லாம் மாயை என்று காண்கிறான். “இந்தத் தண்ணீரைக் குடிக்கிறவனுக்கு மறுபடியும் தாகமுண்டாகும்” என்பது உண்மையே. இயேசுவைத் தன் இரட்சகராக ஏற்றுக்கொண்டவுடனே அவனுடைய தாகம் தீர்க்கப்படுகிறது. மற்றவைகளின்பேரில் சென்ற அவனுடைய ஆசை கிறிஸ்துவின்பேரில் வைக்கப்பட்டு சொல்லிமுடியாத சந்தோஷத்தையும் சமாதானத்தையும் பெற்று ஆனந்திக்கிறான். இந்த அடையாளம் உங்களிடத்தில் உண்டா?

2. விசுவாசி பிறர் தாகம் தீர்க்கிறான். “என்னிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கிறவன் எவனோ அவன் உள்ளத்திலிருந்து

ஜீவ தண்ணீருள்ள நதிகள் ஓடும் என்றார்” (யோ. 7:38). அவனுடைய தாகம் தீர்க்கப்பட்டது மாத்திரமல்ல, இன்னும் அநேகருடைய தாகமும் தீர்க்கப்படுவதற்கு இவன் ஏதுவாயிருக்கிறான். நதிகளின் பிரயோஜனம் எவ்வளவென்று நாம் அறிந்திருக்கிறோம். ஆவியின் நிறைவைப் பெற்றுக்கொண்ட விசுவாசி நதிகளுக்கொப்பாயிருக்கிறான். அவன் தனக்கென்று பிழைக்கிறதில்லை. கிறிஸ்துவின் அன்பினால் ஏவப்பட்டு அவன் எல்லாவற்றையும் செய்கிறான். தன் பரிசுத்த நடக்கையினாலும் உத்தம ஊழியத்தினாலும் அநேகரைக் கர்த்தரண்டைக்குத் திருப்புகிறான். சகோதரரே! பிறருக்கு நீங்கள் ஆசீர்வாதமாயிருக்கிறீர்களா?

3. விசுவாசி பேசுகிறான். “விசுவாசித்தேன் ஆகையால் பேசுகிறேன்” (சங். 116:10). நாங்களும் அந்த விசுவாசத்தின் ஆவியை உடையவர்களாயிருந்து விசுவாசிக்கிறபடியால் பேசுகிறோம்” (2. கொ. 4:13). விசுவாசம் உள்ளத்திலே; பேச்சு வாயிலே, தேவகுமாரன் பேசுகிறதற்காகவே உலகத்திற்கு வந்தார். அவர் மௌனமாயிருந்த சமயங்கள் கவனிக்கப்படத் தக்கவைகள். ஆனாலும் வாய்பேசாதிருக்கிறவர்களை இந்துக்கள் மௌனசுவாமிகள் என்று நமஸ்கரிக்கிறதுபோல நமதாண்டவர் மௌனசுவாமியாயிருக்கும்படி உலகத்திற்கு வந்தவரல்ல. அவர் பேசாதிருந்திருப்பாரானால் உலகம் எப்படி இரட்சிக்கப்படக்கூடும்? நாம் அறியாததும் புத்திக்கு எட்டாததுமான அநேகக் காரியங்களை அவர் பேசியல்லவோ வெளிப்படுத்தினார். ஒருவனுடைய உள்ளத்திலிருப்பதை வெளிப்படுத்துகிறது அவனுடைய வார்த்தை. அதரிசனமான தேவனையும் அவருடைய சித்தத்தையும் மனுஷருக்கு இவர் வெளிப்படுத்த வந்தபடியால் ‘வார்த்தை’ என்று அழைக்கப்பட்டிருக்கிறார். வீட்டிலும் வனாந்தரத்திலும்; ஆலயத்திலும் வீதிகளிலும்; கடற்கரையிலும் மலைகளிலும்; இரவும் பகலும் எத்தனையோ விசேஷங்களை அவர் உபதேசித்திருக்கிறாரே. அவர் மௌன சுவாமியாயிருந்தால் சுவிசேஷம் ஏது?

அவரை விசுவாசித்த அவருடைய தாசர்களும் பேச்சுக்காரர்தான். வீண்பேச்சுக்காரரல்ல. எருசலேமிலுள்ள

அதிகாரிகள் எல்லாரும் சேர்ந்து அப்போஸ்தலரை அழைத்து “இயேசுவின் நாமத்தைக்குறித்து எவ்வளவும் பேசவும் போதிக்கவும் கூடாதென்று அவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார்கள். அதற்கு அவர்கள் நாங்கள் கண்டவைகளையும் கேட்டவைகளையும் பேசாமலிருக்கக் கூடாதே என்றார்கள்” (அப். 4:18,20). ஜீவன் போகும்வரையில் பேசியே தீர்த்தார்கள். பரிசுத்த பவுலும் பேச்சுக்காரனாகவேயிருந்தார். சிலுவையில் அறையுண்ட இயேசுவைப் பிரசங்கிப்பதில் அவருக்குச் சோர்வு இருந்ததேயில்லை. இவர் அங்குமிங்கும் ஓயாமல் பேசிக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டவர்கள் இவருக்கு வாயாடிப் பட்டமும் சூட்டிவிட்டார்கள். “இந்த வாயாடி என்ன பேசப்போகிறான்” என்று அவரைப்பரிமாசம் பண்ணினார்கள் (அப். 17:18).

உலகத்தில் ஏதாவது ஒரு விசேஷித்த சங்கதி உண்டானால் அது வெகுசீக்கிரத்தில் எவ்வளவோ தூரம் பரவி விடுகிறது. எல்லார் வாயிலும் அதுவே பேச்சு. இயேசுவானவர் தேவனுடைய குமாரனென்றும், இரட்சகரென்றும், இராஜா வென்றும், நியாயாதிபதியென்றும் நாம் நம்பினது மெய்யானால் எப்படி அவரைப்பற்றிப் பேசாதிருக்கக்கூடும்? அவர் பிதாவைக் குறித்தும் ஆவியானவரைக் குறித்தும்; மனுஷனைக் குறித்தும் பிசாசைக் குறித்தும்; பாவத்தைக் குறித்தும் இரட்சிப்பைக் குறித்தும்; உயிர்த்தெழுதலைக் குறித்தும் நியாயத்தீர்ப்பைக் குறித்தும்; மோட்சத்தைக் குறித்தும் நரகத்தைக் குறித்தும் சொல்லி இருக்கிறவைகளெல்லாம் சகலமும் சத்தியமென்று நாம் நம்பினதுண்டானால் அவைகளைப்பற்றிப் பேசாமல் அடக்கிவைக்க முடியுமா? “இருதயத்தின் நிறைவின்படி வாய் பேசும்.” தேவனுடைய பிள்ளைகளில் அநேகரை நாம் கண்டிருக்கிறோம். அவர்கள் கிறிஸ்துவின் அன்பையும் இரட்சிப்பையும் குறித்து எவ்வளவோ சந்தோஷத்தோடும் வாஞ்சையோடும் பேசுகிறார்கள். “என் இருதயம் நல்ல விசேஷத்தினால் பொங்குகிறது; நான் இராஜாவைக் குறித்துப் பாடின கவியைச் சொல்லுகிறேன், என் நாவு விரைவாய் எழுதுகிறவனுடைய எழுத்தாணி” (சங். 45:1) என்று சங்கீதக்காரன் பாடினதுபோல இவர்களுடைய வாய் தங்கள் இராஜாவின் அழகையும் அன்பையும் குறித்துப் பேச

என்னமாய்த் துரிதப்படுகிறது! இரவும் பகலும் பேசிக்கொண்டே இருந்தாலும் அவர்களுக்குத் தவிப்புமில்லை, அவர்கள் பேச்சுக்கு முடிவுமில்லை. பேசும்போது அவர்களுடைய முகங்கள் என்னமாய்ப் பிரகாசிக்கிறது! அவர்கள் பேசுகிறதைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிற மற்றவர்களுடைய இருதயங்கள் என்னமாய்க் கொழுந்து விட்டு எரிகிறது!

கிறிஸ்துவை விசுவாசிக்கிறோமென்று சொல்லுகிற சகோதரரே! அவருடைய அன்பைக்குறித்தும் இரட்சிப்பைக் குறித்தும் உங்கள் வாய் பேசுகிறதா? ஐயோ, அநேகருக்கு ஆவிக்குரிய சம்பாஷணை எப்படி யிருக்குமென்று தெரியாது. மற்ற மற்றக் காரியங்களைப்பற்றி எத்தனை மணி நேரமானாலும் தவிக்காமல் பேசுவார்கள். தங்களுக்காக ஜீவனைக்கொடுத்த ஆண்டவரைப்பற்றிப் பேசுவோ வாயில்லை. விசுவாசமிருந்தால் அதை வெளிக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கவேண்டுமோ என்பார்கள். உள்ளபடி விசுவாசமிருந்தால் ஒருபோதும் இப்படிச் சொல்லமாட்டார்கள். திருநெல்வேலி மதுரை ஜில்லாக்களைச் சேர்ந்த மேல்காத் மலைகளில் மலைப்பளியரென்று சொல்லப்பட்ட ஒரு வகை ஜாதியாருண்டு. அவர்கள் குகைகளிலும் மறைவான இடங்களிலும் சஞ்சரித்து வருகிறார்கள். நிர்வாணிகளும் மகா அறிவீனருமாயிருக்கிறார்கள். மலையில் அகப்படுகிற கிழங்குகளும் இலைகளும் அவர்களுக்கு ஆகாரம். அவர்களுக்கு சுவிசேஷம் பிரசங்கிக்கப்பட்டு வருகிறது. அவர்களைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பதும் அவர்களுக்கு கிறிஸ்துவைப்பற்றிச் சொல்லிக்கொடுப்பதும் மிகவும் பிரயாசமாகயிருக்கிறது. அவர்களில் சிலர் ஞானஸ்நானம் பெற்றிருக்கிறார்கள். அவர்களைச் சேர்ந்த ஒரு சிறுவன் ஒரு இரவில் செய்த ஊக்கமான ஜெபத்தையும் அவன் கர்த்தரைத் துதித்துப் பாடினதையும் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஒரு போதகர் ஆச்சரியப்பட்டு: “இவர்கள் பேசுமாலிருந்தால் கல்லுகளே கூப்பிடுமென்று” இரட்சகர் சொன்னது சரியாகத் தானேயிருக்கிறது என்றார்.

ஆம் சகோதரரே கிறிஸ்துவின் அன்பைக் குறித்து நீங்கள் பேசாமற்போனால் கல்லுகளுக்கொப்பான, பேசாறியாத இப்படிப்பட்ட பேதைகளைக் கொண்டு தேவன் தம்முடைய

மகத்துவங்களைப் பேசும்படி செய்வார். கல்வியும் நாகரீகமும் அடைந்த நமக்கு இது எவ்வளவு வெட்கம்! இரட்சிக்கப்பட்ட விசுவாசி வாயை மூடிக்கொண்டு சும்மாயிருக்கமாட்டான். அவருடைய அன்பை ருசித்தவன் அவரைப்பற்றிப் பேசாமலிருக்கமாட்டான். “கர்த்தருக்குப் பயந்தவர்கள் ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொள்வார்கள்; கர்த்தர் கவனித்துக் கேட்பார்” (மல்கி. 3:16). தேவன் பெற்ற பிள்ளைகளிலே ஊமைப்பிள்ளைகள் ஏது? நீங்கள் இயேசுவின் அன்பையும் அவருடைய இரட்சிப்பையும் குறித்துப் பேசிக்கொள்ளுகிறதில்லையென்றால் நீங்கள் குணப்பட்டவர்களோவென்பது சந்தேகம். நீங்கள் தேவனுடைய பிள்ளைகளாயிருந்தும் பேசுகிறதில்லை யென்றால் பாவம் நுழைந்துவிட்டதென்றும், விசுவாசமாகிய கப்பல் சேதப்பட்டுப் போய்விட்டதென்றும் அறிந்துகொள்ளுங்கள். “விசுவாசித்தேன் ஆகையால் பேசுகிறேன்”

4. விசுவாசி பதறான். “கர்த்தராகிய ஆண்டவர் உரைக்கிறதாவது, இதோ, அஸ்திபாரமாக ஒரு கல்லை நான் சீயோனிலே வைக்கிறேன்; அது பரீட்சிக்கப்பட்டதும், விலையேறப்பெற்றதும் திட அஸ்திபாரமுள்ளதுமான மூலைக்கல்லாயிருக்கும், விசுவாசிக்கிறவன் பதறான்” (ஏசா. 28:16). அந்தக்கல் கர்த்தராகிய இயேசுவே. அவரிடத்தில் விசுவாசமாயிருப்பதின் பலன் பதஷ்டமில்லாமை. பதறாத அமைதலுள்ள ஜீவியம் எவ்வளவு பாக்கியம்! இது பயமும் திகிலும் நிறைந்த உலகம். பொல்லாதவர்களால் வரும் கேடுகள் எத்தனை! சாத்தானுடைய சதிசற்பனைகள் எத்தனை! கேள்விப்படும் துர்ச்செய்திகள் எத்தனை! குடும்பத்தின் கஷ்டங்கள் எத்தனை! பிறருடைய அவதூறுகள் எத்தனை! ஆ, மாறுதலுள்ள இந்த உலகத்தில் மனுஷன் அனுபவிக்கிற சங்கடங்கள் கொஞ்சமல்ல. இவைகளெல்லாம் நேரிடுகிறதாயிருந்தாலும் விசுவாசி பதறான் என்று கர்த்தர் சொல்கிறார். இதற்கு இரகசியமென்ன? இயேசுவின் மேலுள்ள நம்பிக்கையே.

நமதாண்டவருடைய ஜீவியத்தைப் பாருங்கள். அவருக்கு எவ்வளவோ பாடுகளும் சங்கடங்களும் நேரிட்டன. அவர் உலகத்தில் செய்யும்படி வந்த வேலையைச் சாத்தான்

முற்றிலும் அழித்துப்போடப் பிரயாசப்பட்டான். ஒரு வியாபாரியின் சத்துரு அந்த வியாபாரியினுடைய சாமான்கள் யாவும் கெட்டுப் போனவைகளென்று பத்திரிகைகளில் பிரஸ்தாபித்து அவனுக்கு நஷ்டத்தை உண்டாக்குவானானால் அந்த வியாபாரிக்கு எப்படியிருக்கும்? தனக்கு விரோதமாய்ச் சொல்லப்பட்டவைகளை நிராகரிக்கும்படி எவ்வளவோ ஆத்திரப்படமாட்டானா? நம்முடைய இரட்சகரிடத்தில் அப்படிப்பட்ட பதஷ்டம் காணப்பட்டதேயில்லை. அவருடைய பேரைக் கெடுத்துப்போடும்படி இழிவாய்ப் பேசினார்கள். ஜனங்கள் அவரை விசுவாசிக்காதபடி அவர் ஜனங்களை வஞ்சிக்கிறவர் என்று பிரஸ்தாபித்தார்கள். பரிசுத்த ஆவியினால் நிறைந்தவரை பெயெல்செபூலை உடையவரென்றார்கள். ஞானமுள்ளவரை மதிமயங்கினவரென்று சொன்னார்கள். அவருக்கு விரோதமாகவும் அவருடைய ஊழியத்துக்கு விரோதமாகவும் அவர்கள் பேசினதும் செய்ததும் கொஞ்சமல்ல. அவருடைய நோக்கத்தை முற்றிலும் அழித்துப்போட வேண்டுமென்று இரவும் பகலும் பிரயாசப்பட்டார்கள். இன ஜனத்தாரும் அவரை விசுவாசிக்கவில்லை. தெரிந்து கொண்ட சீஷர்களும் திறமையுள்ளவர்களல்ல. அவர் பூமியில் செய்யும்படி வந்த வேலையோ மகாபெரிது. எல்லாம் அவருக்கு விரோதமாகவே நடந்தன. என்றாலும் அவருடைய இருதயம் கொஞ்சமாகிலும் தத்தளிக்கவில்லை. தமக்கு விரோதமாய்ப் பேசப்பட்டவைகளை நிராகரிக்கும்படி அவர் ஆத்திரப்பட வில்லை. அல்லது ஏரோது இராஜாவின் தயவும் தேசாதிபதியின் தயவுமிருந்தால் தம்முடைய ஊழியத்திற்கு அனுகூலமாயிருக்குமே என்றெண்ணி அவர்களைக் கைக்குள்ளே போட்டுக் கொள்ளப் பார்க்கவுமில்லை. அவருடைய இருதயம் தேவனை **நம்பித்** திடனாயிருந்தது. தம்முடைய பிதாவின் சித்தத்தின் படியே நடந்து அவருக்குப் பிரியமானதையே செய்து கொண்டுபோனால் தமக்கு விரோதமாய் என்னென்ன நேரிட்டாலும் தம்முடைய காரியமே ஜெயிக்கும் என்பதைத் திட்டமாய் அறிந்திருந்தார். ஆகையால் அவர் பதறவில்லை.

அவரை விசுவாசிக்கிறவனுக்கு அவர் அளிக்கும் ஆசீர்வாதமும் அதுவே. சுற்றிலும் சூறாவளிக் காற்று மத்தியில் மிகுந்த அமைதல். ஒருவீட்டில் ஒரு அம்மாள் இறந்துபோனாள்.

இன ஜனத்தாரெல்லாரும் துக்கம் விசாரிக்கவும் அடக்கத்துக்காகவும் கூடிவந்திருந்தார்கள். அவர்களுடைய கண்களில் கண்ணீர் ததும்பிற்று. கூக்குரலும் அழுகையும் அங்கே கேட்கப்படவில்லை. இவைகளெல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒரு இந்து தெருவில் நின்ற மற்றவர்களைப் பார்த்து: ஆ, இது என்ன ஆச்சரியம்! கொஞ்சமும் துக்கவீடுபோல் தோன்றவில்லையே. அவர்களுடைய முகக்களையைப் பாருங்கள். எவ்வளவு ஆறுதல்! நமக்குள்ளே யாராகிலும் செத்துப்போனால் இப்படியிருக்குமா? அவர்களுடைய மார்க்கமே மார்க்கம் என்றான். இவ்வுலகத்தில் மற்றவர்களுக்குச் சம்பவிக்கிறதுபோலவே அநேகக் காரியங்கள் விசுவாசிகளுக்கும் சம்பவிக்கும். ஒருவேளை அதிகமாகவும் நேரிடும். ஆனால் மற்றவர்கள் அவைகளைச் சகிக்கக்கூடாமல் தண்ணீராய்க் கரைந்து போவார்கள். இவர்களோ விசுவாசத்தின் மூலமாய் அவைகளெல்லாவற்றையும் மேற்கொண்டு நடப்பார்கள். “தூர்ச் செய்தியைக் கேட்கிறதினால் பயப்படான்; அவன் இருதயம் கர்த்தரை நம்பித் திடனாயிருக்கும்”. “கர்த்தரை நம்புகிறவர்கள் என்றென்றைக்கும் அசையாமல் நிலைத்திருக்கும் சீயோன் பர்வதத்தைப் போலிருப்பார்கள்” (சங். 112:7; 125:1).

5. விசுவாசி உலகத்தை ஜெயிக்கிறான். தேவனால் பிறப்பதெல்லாம் உலகத்தை ஜெயிக்கும்; நம்முடைய விசுவாசமே உலகத்தை ஜெயிக்கிற ஜெயம். இயேசுவானவர் தேவனுடைய குமாரனென்று விசுவாசிக்கிறவனேயன்றி உலகத்தை ஜெயிக்கிறவன் யார்? (1 யோ. 5:4, 5). உலகம் என்பது இந்தப் பூமியையல்ல, உலகத்தாரையும் உலகத்திலுள்ளவைகளையும் குறிக்கும். “உலக முழுவதும் பொல்லாங்கனுக்குள் கிடக்கிறதென்று” யோவான் சொல்லுகிறார் (1 யோ. 5:19). பொல்லாங்கனுக்குள் கிடக்கிற இந்த உலகத்தில் தேவன் தம்முடைய பிள்ளைகளை வைத்திருக்கிறார் (யோ. 17:11). அவர்கள் தங்கள் எஜமானைப்போல உலகத்திலிருந்தாலும் உலகத்தாரா யிருக்கக்கூடாது. உலகத்தார் மறுமைக்கடுத்த காரியங்களில் தூங்கினாலும் இம்மைக்குரிய விஷயங்களிலோ மகா விழிப்புள்ளவர்களா யிருக்கிறார்கள். பொல்லாங்கனாகிய சாத்தான் அவர்களுடைய புத்தியையும் எண்ணத்தையும்

ஆண்டு கொண்டு தன் இஷ்டப்படியே அவர்களை நடத்துகிறான் (1 யோ. 2:16; யோ 8:44). செத்த மீன்கள் வெள்ளத்தால் இழுப்புண்டு போகிறது போல அநேகர் உலகத்தால் இழுப்புண்டு போகிறார்கள். “தேமா இப்பிரபஞ்சத்தின்மேல் ஆசைவைத்து என்னைவிட்டுப் பிரிந்து தெசலோனிக்கே பட்டணத்துக்குப்போய் விட்டான்” என்று பவுல் புலம்பினார் (2 தீமோ 4:10).

சகோதரரே! நாம் விசுவாசிகளானால் உலகத்தை ஜெயிக்க வேண்டும். உலகம் இருவிதமாய் நம்மை இழுத்துக்கொள்ளப் பார்க்கும். தன் பாசத்தினாலும் பயமுறுத்துதலினாலுமே. மாம்சத்தின் இச்சைக்கும் கண்களின் இச்சைக்கும் ஜீவனத்தின் பெருமைக்கும் ஏதுவானதெல்லாவற்றையும் நமக்குக் காண்பித்து: இதிலே மேன்மையுண்டு, அதிலே லாபமுண்டு. இவைகளை அனுபவிக்கிறதில் என்ன தோஷமிருக்கிறதென்று வெகு நயமும் தந்திரமுமாய் நம்மோடு பேசும். நாம் அதற்கு இணங்கவில்லையென்று காணும்போது நம்மைப் பரியாசம் பண்ணவும் பயமுறுத்தவும் ஆரம்பிக்கும். “இவர் மாத்திரம் மோட்சத்திற்குப் போகிறவராம், மற்றவர்களெல்லாரும் நரகத்திற்குப் போகிறவர்களாம்; பக்தியாயிருக்கவேண்டியதுதான், மட்டுக்கு மிஞ்சின பக்தி என்னத்திற்கு? உலகத்திலிருக்கு மட்டும் உலகத்திற்கு ஒத்து நடக்கவேண்டியதுதானே, அப்படியில்லையென்றால் உலகத்தில் பிழைப்பதெப்படி?” என்று பலவாறாய்ப் பேசும். இதற்கும் செவி கொடுக்கவில்லையென்றால் துன்பப்படுத்தவும் கொடுமையாய் நடத்தவும் ஆரம்பிக்கும். இவைகளை நாம் ஜெயிக்கிறதெப்படி? நம்முடைய இரட்சகர் உலகத்தை ஜெயித்ததெப்படியோ அப்படித்தான் நாமும் அதை ஜெயிக்கவேண்டும். “உலகத்தில் உங்களுக்கு உபத்திரவமுண்டு, ஆனாலும் திடன்கொள்ளுங்கள், நான் உலகத்தை ஜெயித்தேன் என்றார்” (யோ. 16:33).

அவரடைந்த ஜெயம் எப்படிப்பட்டது? அது பட்டயத்தினாலும் போராயுதங்களிலும் அடைந்த ஜெயமல்ல. ஜனங்களைச் சங்காரம்செய்து ராஜ்யங்களைக் கட்டிக்கொண்ட ஜெயமுமல்ல. பாடுபட்டுக் கொல்லப்பட்டு ஜெயங்கொண்டார். என்ன! கொன்றவர்களோ கொல்லப்பட்டவரோ யார்

ஜெயித்ததென்று உலகம்கேட்கும். அவருக்கும் உலகத்திற்கும் நடந்தபோர் எதற்காகவென்று நாம் முந்தி விசாரிக்கவேண்டும். பிதாவின் சித்தப்படியே நடப்பேன், அவருக்குப் பிரியமானதையே செய்வேன், அவருடைய மகிமை ஒன்றையே நாடுவேன், சத்தியத்திற்குச் சாட்சியாக நிற்பேன், பாவினை மீட்டு இரட்சிப்பேன் என்கிற தீர்மானத்தோடு அவர் இந்த உலகத்தில் பிரவேசித்தார். இந்த நோக்கத்தில் அவரைத் தவறிப் போகப்பண்ண வேண்டுமென்பது சாத்தானுடைய சபதம். இதற்காகத் தன் மக்கள் எல்லாரையும் எழுப்பிவிட்டுத் தந்திரமாய் அவரை வசப்படுத்தப் பார்த்தான். அவர் இடங்கொடுக்கவில்லை. பின்பு அவரைப் பகைக்கவும் நிந்திக்கவும் பாடுபடுத்தவும் கொல்லவும் ஆட்களைத் தூண்டிவிட்டான். அவருடைய தீர்மானத்திலிருந்தும் அவரை விழுந்துபோகப்பண்ணும் பொருட்டு அவர்களெல்லாரும் செய்யக்கூடியதெல்லாவற்றையும் செய்து பார்த்தார்கள். அவரோ தமக்கென்ன நேரிட்டபோதிலும் தாம் கொண்ட நோக்கத்தை விட்டு வலதிடதுபுறம் விலகாமல் மரணபரியந்தம் உறுதியாய் நின்றபடியால் அவர்களல்ல, அவரே அவர்களை ஜெயித்தார். அது தான் ஜெயம். அடியும் மிதியும் படுகிறது அபஜெயமல்ல. ஜீவன் போனாலும் சத்தியத்தைவிட்டு விலகாதிருப்பதே ஜெயம். நிந்திக்கப்படுவதும் தூஷிக்கப்படுவதும் அபஜெயமல்ல; அவைகளைப் பொறுமையாய்ச் சகித்துக்கொள்ளுவதே பெரிய ஜெயம். சகோதரரே! உலகம் நம்மை நிந்தித்தாலும் பாடுபடுத்தினாலும் ஜீவபாதையைவிட்டு விலகாமல் அருமை இரட்சகரின் திருமுகத்தை நோக்கினவர்களாய் நமக்கு நியமித்திருக்கிற ஓட்டத்தில் பொறுமையோடு ஓடுவதே ஜெயம். இந்த ஜெயம் கிறிஸ்துவின் மேலுள்ள விசுவாசத்தினால் மாத்திரம் கிடைக்கும் (எபி. 12:1).

6. விசுவாசி சகலத்தையும் செய்யக்கூடியவன்:- இது விசுவாசிக்குக் கிடைத்த பெரிய சிலாக்கியம். அவன் விசுவாசத்தின் மூலமாய் அநேக நன்மைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறதும்ன்றி அநேக பெரிய காரியங்களைச் செய்யக்கூடியவனாகவுமிருக்கிறான். மாற்கு சுவிசேஷத்தில் வருகிற இரண்டு வசனங்களைப்பாருங்கள். “தேவனாலே எல்லாம்கூடும்”. “விசுவாசிக்கிறவனுக்கு எல்லாம் கூடும்” (மாற்.

10:27; 9:23). தேவனாலே எல்லாம் கூடுமென்று சொல்லுகிறது சரிதான். விசுவாசிக்கிறவனுக்கு எல்லாம் கூடுமென்றால் விசுவாசியும் தேவனா என்கிற கேள்வி வருகிறது. ஒரு சிறு திருஷ்டாந்தத்தினால் இதைத் தெளிவாக்கலாம். சில மனுஷர் ஒரு தோட்டத்திற்குள் பிரவேசித்தார்கள். ஆ, இந்தத்தோட்டம் எவ்வளவு குளிர்ச்சியா யிருக்கிறதென்றார் ஒருவர். பக்கத்தில் நின்றவர் இதெல்லாம் ஏரி ஜலத்தின் மகத்துவமேயன்றி வேறல்லவென்றார். அதற்குள்ளாக இன்னொருவர்: ஆம் இது குழாய்த் தண்ணீர் பண்ணுகிற வேலைதான் என்றார். இருவர் சொன்னதும் சரிதான் ஆகிலும் ஏரி குழாயல்ல, குழாய் ஏரியுமல்ல. ஜலம் ஏரிக்குரியதே யல்லாமல் குழாய்க்குரியதல்ல. ஒரு துளித் தண்ணீர் முதலாய் குழாயிலிருந்து வரமாட்டாது. இரும்புக் குழாயில் தண்ணீரேது? அப்படியிருந்தும் இந்தக் குழாய் ஏரியோடு சம்பந்தப்பட்டிருப்பதால் ஏராளமான தண்ணீரைக்கொடுக்கும் சிலாக்கியத்தைப் பெற்றுக் கொண்டது. தேவன் ஒருவரே எல்லா ஆசீர்வாதங்களுக்கும் ஊற்று. “நன்மையான எந்த ஈவும் பூரணமான எந்த வரமும் பரத்திலிருந்துண்டாகி, சோதிகளின் பிதாவினிடத்திலிருந்து இறங்கி வருகிறது” (யாக். 1:17). மனுஷனோவென்றால் தன்னாலே ஏதாகிலும் ஆகும் என்பதுபோல ஒன்றை யோசிக்கிறதற்கு அவன் தன்னிலே தகுதியுள்ளவனல்ல (2 கொ. 3:5). வெற்றுக் குழாய் போன்ற இவன் தேவனோடு ஐக்கியப்படும்போது தேவன் இவன் மூலமாய் பெரிய காரியங்களைச் செய்கிறார். “என்னைப் பலப்படுத்துகிற கிறிஸ்துவினாலே எல்லாவற்றையும் செய்ய எனக்குப் பலமுண்டு என்றும், “நான் எனக்குள்ளே வல்லமையாய்க் கிரியை நடப்பிக்கிற அவருடைய பலத்தின்படி போராடிப் பிரயாசப்படுகிறேன்” என்றும் அப்போஸ்தலன் சொன்னதெல்லாம் இந்த விசுவாச ஐக்கியத்தின் இரகசியம்தான் (பிலி 4:13, கொலோ 1:29). “நான் என்னிலே ஒன்றுமில்லை. விசுவாசத்தின் மூலமாய் தேவனோடு இணைக்கப் பட்டிருக்கிறேன். நீங்கள் என்னிடத்தில் காண்கிற வல்லமையான செயல்கள் என்னுடையவைகளல்ல. அவரே இவைகளை என்னிலும் என் மூலமாகவும் நடப்பிக்கிறார்” என்பதே அப்போஸ்தலனுடைய கருத்து. அப்படியானால்

“தேவனாலே எல்லாம் கூடும்” என்று சொல்லும்போது தேவன் தாமாக எல்லாவற்றையும் செய்கிறார் என்றும், “விசுவாசிக் கிறவனுக்கு எல்லாம் கூடும்” என்று சொல்லும் போது அந்த தேவனே விசுவாசி மூலமாய் எல்லாவற்றையும் செய்கிறாரென்றும் அறிந்துகொள்ளுகிறோம்.

V. விசுவாசம் எப்படி வரும்?

சகோதரரே! இந்த விலையேறப்பெற்ற விசுவாசத்தை நாம் பெற்றுக் கொள்ளுகிறதெப்படி?

முதலாவது **ஆளை அறியவேண்டும்.** எல்லா மனுஷரையும் நாம் நம்புகிறதில்லை. ஒருவனை உண்மையுள்ளவனென்று கண்டால் அவனை நம்புவோம். நீ என்னிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கிறாயா வென்று நம்மைக் கேட்கிறவர் யார்? அவர் எப்போதாவது பொய் சொன்னதுண்டா? யாரையாகிலும் அவர் ஏமாற்றினதுண்டா? என்னை ஏமாற்றியிருக்கிறாரா? இல்லையென்றால் நான் ஏன் அவரையும் அவருடைய வார்த்தைகளையும் பூரணமாய் நம்புகிறதில்லை? ஆபிரகாம் விசுவாசத்தில் வல்லவனானதெப்படி? அவனுக்குப் பிள்ளைகள் இல்லை. அவனும் அவன் மனைவியும் வயது சென்றவர்களாயிருந்தார்கள். குழந்தைகளைப் பற்றிய நம்பிக்கை முற்றிலும் அற்றுப்போயிருந்தது. தேவன் அவனுக்குத் தரிசனமாகி: உன் சந்ததி பெரிதாயிருக்கும், நீ அநேக ஜாதிகளுக்குத் தகப்பனாவாய் என்றார். நம்புகிறதற்கு ஏதுவில்லாத வார்த்தைகளை தேவன் அவனோடு பேசினார். ஆபிரகாமோ தன்னுடைய தகுதியற்ற நிலைமையை எண்ணாமல், வாக்குப்பண்ணின தேவனை நோக்கிப்பார்த்தார். அவர் எப்படிப்பட்டவர்? அவர் உண்மையும் வல்லமையுமுள்ள வரல்லவா? ஆகையால் “தேவன் வாக்குப்பண்ணினதை நிறைவேற்ற வல்லவராயிருக்கிறாரென்று முழு நிச்சயமாய் நம்பி தேவனை மகிமைப்படுத்தி விசுவாசத்தில் வல்லவனானான்” (ரோ. 4:18-21). தன்னைப்பார்க்கும் பார்வையல்ல, தேவனை நோக்கிப்பார்த்த பார்வை அவருக்குள் விசுவாசத்தை உண்டாக்கிற்று. அப்போஸ்தலனாகிய பவுலும் “நான் விசுவாசித்திருக்கிறவர் இன்னாரென்று அறிவேன்” என்கிறார்.

(2 தீமோ. 1:12). சகோதரரே, நம்முடைய அருமை இரட்சகருடைய திருமுகத்தை நோக்கின கண்ணாயிருப்போமாக. அவரே விசுவாசத்தைத் துவக்குகிறவரும் முடிக்கிறவருமாயிருக்கிறார். அவரை நோக்க நோக்க அவிசுவாசமாகிய இருள் விலகி விசுவாசமாகிய ஒளி உதிக்கும்.

இரண்டாவது, கேள்வி வேண்டும். விசுவாசம் கேள்வியினாலே வரும். கேள்வி தேவனுடைய வசனத்தினாலே வரும்” (ரோ. 10:17). திருவசனத்தைத் தியானிப்பதும், பிரசங்கங் களைக்கேட்பதும், தேவபத்திக்கேதுவான புஸ்தகங்களை வாசிப்பதும், தேவனுடைய பிள்ளைகளோடு சம்பாஷிப்பதும் விசுவாசத்திற்கு மிகவும் அவசியம். இவைகளை அசட்டை பண்ணுகிறவர்கள் அவிசுவாசத்தாலும் சந்தேகத்தாலும் நிரப்பப்படுவார்கள். கள்ள உபதேசம் இலேசாய் அவர்களை மேற்கொள்ளும். கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்தை ஆவலோடு வாசித்துத் தியானிக்கிறவர்கள் நாளுக்கு நாள் விசுவாசத்தில் வல்லவர்களாவார்கள்.

மூன்றாவது, சுத்த மனச்சாட்சி வேண்டும். “விசுவாசத்தின் இரகசியத்தை, சுத்த மனச்சாட்சியிலே காத்துக் கொள்ளுகிறவர்களாயிருக்க வேண்டும்” (1 தீமோ. 3:9). முதல்முதல் ஒருவன் கிறிஸ்துவை விசுவாசிக்கும்பொழுது அவன் பாவங்களைவிட்டு மனந்திரும்பி விசுவாசிக்கிறான். விசுவாசியான பின்பும் விசுவாசத்தைக் காத்துக்கொள்ளுகிறதற்குச் சுத்த மனச்சாட்சி அவசியம். அநேகர்: வேதத்தை வாசித்தாலும் பிரசங்கங்களைக் கேட்டாலும் விசுவாசம் வரவில்லையே என்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுடைய இருதயத்தில் ஏதோ பொல்லாப்பு இருக்கிறது. “அவிசுவாசமுள்ள பொல்லாத இருதயம்” என்று கர்த்தர் அழைக்கிறார் (எபி. 3:12). இருதயத்தில் பாவம் நுழைந்து மனச்சாட்சி தீட்டுப்பட்டுப் போகும்போது விசுவாசிக்கிறது கஷ்டந்தான். விசுவாசமாகிய செடி நல்மனச்சாட்சியென்கிற நிலத்தில் நன்றாய் வளரும்.

நாலாவது ஜெபிக்க வேண்டும். “அப்போஸ்தலர் கர்த்தரை நோக்கி எங்கள் விசுவாசத்தை வர்த்திக்கப் பண்ணவேண்டும் என்றார்கள்” (லூக். 17:5). “பிள்ளையின்

தகப்பன்: விசுவாசிக்கிறேன் ஆண்டவரே, என் அவிசுவாசம் நீங்கும்படி உதவி செய்யும் என்று கண்ணீரோடு சத்தமிட்டுச் சொன்னான்” (மாற். 9:24). சகோதரரே, நமக்கு அவசியமானது விசுவாசந்தான். நமக்குப் போதுமான அறிவிருக்கிறது, விசுவாசமோ இல்லை. மனுஷகுமாரன் வரும்போது பூமியிலே விசுவாசத்தைக் காண்பாரோ?” (லூக். 18:8). முன் நாம் கவனித்தபடி விசுவாசமிருந்தால் நம்மால் சும்மாயிருக்க முடியாது. அது நம்முடைய நினைவுக்கும் பேச்சுக்கும் நடக்கைக்கும் புது உயிர் கொடுத்து நம்மை வித்தியாசமான மனுஷர்களாக்கிவிடும். நம்முடைய ஜீவியமும் ஊழியமும் மகாவல்லமையும் கனி நிறைந்ததாயுமிருக்கும். அப்போஸ்தலர் நாட்களில் சபையைச் சேர்ந்தவர்களனைவரும் விசுவாசிகளென்று அழைக்கப்பட்டார்கள் (அப். 2:44, 4:32). அவர்கள் கிறிஸ்துவின்மேல் வைத்த விசுவாசமானது மற்றவர்களிலிருந்து அவர்களை முற்றிலும் வித்தியாசப்படுத்தி விட்டது. ஒருவனும் தந்திரமாய் அவர்களோடு சேர்ந்துகொள்ளக் கூடாதபடி அவர்கள் அவ்வளவு வல்லமையுள்ளவர்களாயிருந்தார்கள். அவர்களும் விசுவாசிகள் நாமும் விசுவாசிகளா? ஐயோ, நாம் பெற்றிருக்கவேண்டிய அநேக நன்மைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள வில்லையே. செய்து முடித்திருக்கவேண்டிய அநேகக் காரியங்களைச் செய்து முடிக்கவும் இல்லையே. ஆண்டவரே, இது ஏன் இப்படி என்று கேட்டால் “உங்கள் அவிசுவாசத்தினாலே தான்” என்பார் (மத். 17:20; யாக். 1:6,7).

எல்லாரும் ஆச்சரியப்படத்தக்கதான காரியங்களைச் செய்த ஆண்டவர் இரண்டு சமயங்களில் தாமே ஆச்சரியப்பட்டார். ஒன்று நாசரேத்தாரின் அவிசுவாசத்தைக் குறித்தும் (மாற்கு 6:6); இன்னொன்று கப்பர்நகும் நூற்றுக்கதிபதியின் விசுவாசத்தைக் குறித்தும் (மத். 8:10). சகோதரரே, நம்மில் எதைக்கண்டு அவர் ஆச்சரியப்படுகிறார்? எங்களுடைய விசுவாசத்தைக் குறித்து என்று நம்மில் யாராகிலும் சொல்லக்கூடுமா? எந்தச் சபையாகிலும் சொல்லக்கூடுமா? ஐயோ நமக்குள் காணப்படுகிற நிர்விசாரமும், உலகசிந்தையும், பகைகளும், வேத அசட்டையும், ஜெபக் குறையும், அசதியான ஊழியமும் மற்றும் பலபாவங்களும்

நம்மை விசுவாசிகளென்று காட்டுகிறதோ, அவிசுவாசிகளென்று காட்டுகிறதோ? தேவன் நமக்கு இரங்குவாராக. நாசரேத்தாரரின் அவிசுவாசத்தினிமித்தம் வல்லமை நிறைந்த இரட்சகர் அங்கே யாதொரு நன்மையும் செய்யக் கூடாமற் போனதுபோல நம்மையும் நம்முடைய ஊழியத்தையும் அவர் ஆசீர்வதிக்கக் கூடாதபடிக்கு நம்முடைய அவிசுவாசம் அவருடைய சர்வவல்லமையுள்ள கரத்தைத் தடுத்துக் கொண்டிருக்கிறதே. எப்படியாகிலும் நம்மை ஆசீர்வதிப்பா ரென்று நாம் எண்ணுவது சரியல்ல. நாம் அவரை நோக்கி: ஆண்டவரே எங்களுடைய ஜீவியம் மிகவும் பரிதாபமான நிலைமைக்கு வந்துவிட்டதே, நீர் ஏதாகிலும் செய்யக் கூடுமானால் எங்கள்மேல் மனதிரங்கி எங்களுக்கு உதவி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டால்; அதற்கு அவர்: நான் உங்களுக்கு உதவி செய்கிறதற்கு என்னிடத்தில் யாதொரு தடையுமில்லை. “நீங்கள் விசுவாசிக்கக்கூடுமானால் ஆகும்” என்கிறார். ஆகையால் அவருடைய திருப்பாதத்தில் முழங்காற் படியிட்டு: விசுவாசிக்கிறோம் ஆண்டவரே, எங்களுடைய அவிசுவாசத்தை நீக்கி எங்களை உத்தம விசுவாசிகளாக்கி யருளும் என்று ஜெபிப்போமாக.

SIN NO MORE

இனிப் பாவஞ்செய்யாதே

“அதற்குப் பின்பு இயேசு அவனைத் தேவாலயத்திலே கண்டு இதோ, நீ சொஸ்தமானாய், அதிகக் கேடானதொன்றும் உனக்கு வராதபடி இனிப் பாவஞ் செய்யாதே என்றார்” (யோ 5:14).

நம்முடைய ரட்சகர் தம்மிடத்தில் மனந்திரும்பி வருகிறவர்களுடைய பாவங்களை மன்னித்தபின், அவர்கள் இனிப்பாவஞ் செய்யாமல் ஜீவிக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறார். முப்பத்தெட்டு வருஷம் வியாதியாயிருந்த இந்த மனுஷனைப்பார்த்து “இனிப்பாவஞ் செய்யாதே” என்றார். விபசாரக் குற்றத்தில் அகப்பட்டவளைப் பார்த்து “நீ போ இனிப்பாவஞ்செய்யாதே” என்றார். ரட்சிக்கப்படுகிற எல்லாருக்கும் அவர் கொடுக்கிற கட்டளை இதுவே.

இந்தக்கட்டளைப்படி நடக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிற விசுவாசி பாவஞ்செய்யும்போது நான் ஏன் பாவஞ்செய்கிறேன் என்கிற கேள்வி அவன் உள்ளத்தில் உண்டாகிறது. இது நூதனமான கேள்வியல்ல. யார் பரிசுத்தமாய் நடக்க விரும்புகிறார்களோ, யார் தேவ பக்தியாய் ஜீவிக்கத் தீர்மானிக்கிறார்களோ அவர்கள் தவறுகிறபொழுது இந்தக் கேள்வி அவர்கள் மனதில் உண்டாகும். நான் பாவஞ்செய்யக்கூடாதென்று தீர்மானம் பண்ணியும் பாவஞ்செய்வானேன்? எவ்வளவோ பிரயாசப்படும் நான் தவறிப்போகிறதென்ன? என்று தங்களை நொந்துகொள்ளு கிறதுண்டு. நாம் ஏன் பாவஞ் செய்கிறோம் என்பதற்குத் தெளிவான சில நியாயங்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். தேவாவியானவர் நம்முடைய இருதயங்களில் பலமாய்க் கிரியை செய்வாராக.

1. பாவத்தைப் பற்றிய அறிவீனம் ஒரு காரணம்

வஞ்சித்தல் அல்லது ஏமாற்றுதல் என்பது பாவத்துக்கு நாம் கொடுக்கக்கூடிய சரியான பேர். தேவன் ஏவாளைப்பார்த்து:

நீ இப்படிச்செய்தது என்னவென்று கேட்டபொழுது, அவள் சர்ப்பம் என்னை **வஞ்சித்தது** என்றாள். பாவம் என்கிற பதம் நியாயமாய் முதல் முதல் ஏவாள் சம்பந்தமாய் வரவேண்டியதிருக்க அது 4-ம் அதிகாரத்தில் காயீன் சம்பந்தமாய் வருகிறது. வஞ்சிக்கப்படுதல் என்கிற வார்த்தையை அப்போஸ்தலன் அடிக்கடி உபயோகிக்கிறார். “சர்ப்பமானது தன்னுடைய தந்திரத்தினாலே ஏவாளைவஞ்சித்தது போல” என்றும் “பாவமானது கற்பனையினாலே சமயம் பெற்று என்னை வஞ்சித்தது” என்றும் “பாவத்தின் வஞ்சனை” என்றும் “வஞ்சிக்கப்படாதிருங்கள்” என்றும் பல இடங்களிலும் சொல்லுகிறார். இவைகளைப் பார்க்கும் போது பாவம் மெய்யாகவே வஞ்சிக்கிற அல்லது ஏமாற்றுகிற தன்மையுள்ள தென்று தெரிகிறது. பாவத்தை முதல் முதல் செய்த ஏவாள் நான் பாவஞ் செய்தேன் என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக வஞ்சிக்கப்பட்டேன் என்று சொன்னதில் பாவத்தின் யதார்த்தமான தன்மை வெளிப்படுகிறது.

பட்சிகளைப் பிடிக்கிறவன் அவைகளை வஞ்சித்துப் பிடிக்கிறான். கண்ணிகளை அவைகளின் கண்களுக்கு மறைவாக வைக்கிறான்; இரையையோ கண்காணத்தக்க விதமாய்த் தூவுகிறான். இரையைக்கவனித்து வருகிற பட்சிகள் மறைவாய் வைக்கப்பட்ட கண்ணிகளில் அகப்பட்டுக் கொள்ளுகிறது. அப்படியே தூண்டில் போடுகிறவனும் முள்ளை இரையினால் மறைத்துத் தண்ணீரில் போடுகிறான். பசியோடிருக்கிற மீன் இரையை மாத்திரம் கவனித்து ஆவலோடு விழுங்க முள்ளில் மாட்டிக்கொண்டு சாகிறது. நாம் பாவஞ்செய்கிற போதெல்லாம் இப்படியே வஞ்சிக்கப்பட்டுத் தவிக்கிறோம்.

வஞ்சிக்கப்படுதல் பிந்தித் துக்கத்தை உண்டாக்கும். இதை நாம் நம்முடைய சொந்த அநுபவத்தில் கண்டிருக்கிறோம். கடைக்குப் போய் துணி வாங்குகிறவர்கள் இது நல்ல துணிதானா, சாயம்நிற்குமா வென்று கேட்கிறார்கள். அதற்குக் கடைக்காரன்: இது கொஞ்சமும் சாயம் போகாதென்கிறான். உடனே ரூபாயைக் கொடுத்துத் துணியை வாங்கிக்கொண்டு வருகிறார்கள். தண்ணீரில் போட்டவுடனே சாயம் போய்விடுமானால், ஐயோ ஏமாற்றப்பட்டுப்போனேனே,

வஞ்சிக்கப்பட்டேனே என்று அவர்கள் விசனப்படுகிறதில்லையா? இந்தப்படியே பல விஷயங்களில் மனுஷர் வஞ்சிக்கப்பட்டுப் போகும்பொழுது துக்கமும் வெட்கமும் அடைகிறார்கள். வஞ்சிக்கப்படுகிறவன் அதற்காகச் சந்தோஷப்படவேமாட்டான். ஏவாள் சந்தோஷப்படவில்லை. வேதாகமத்தைப் பார்க்கும் போது பாவஞ்செய்தவர்கள்: ஐயோ, வஞ்சிக்கப்பட்டேனே, ஏமாற்றப்பட்டுப்போனேனே என்று புலம்பினார்களேயன்றி, சந்தோஷத்தைக்கண்டேன், லாபத்தை யடைந்தேன் என்று சொன்னவர்களில்லை. பாவம் மெய்யாகவே வஞ்சிக்கும் தன்மையுள்ளது. நாம் பாவஞ்செய்தபின் “ஐயோ, நான் என்ன அயோக்கியமான மனுஷன், அயோக்கியமான மனுஷி, இப்படி நான் செய்ததென்ன? என்புத்தி இப்படியும் கெட்டுப்போன தென்ன? என்று நாம் நமக்குள்ளே புலம்புகிறதில்லையா? ஆம், பாவம் வஞ்சிக்கும் தன்மையுள்ளது.

சகோதரரே, ஏதோ ஒருவிஷயத்தில் ஒருவன் உங்களை ஏமாற்றப் போகிறான் என்று நீங்கள் முன்னமே கண்டு கொண்டால் அவன் எவ்வளவு தந்திரமாய்ப் பேசினாலும் அவனுக்கு இணங்குவீர்களா? வஞ்சிக்கப்படும்படி யார்தான் தன்னை மனதார ஒப்புக்கொடுப்பான்? நாம் பாவஞ் செய்யும் போதெல்லாம் வஞ்சிக்கப்படுகிறது நிச்சயமே, நாம் பாவஞ் செய்ய நினைக்கும்போது ஆவியானவர் நமக்குள்ளிருந்து “வஞ்சிக்கப்படாதே” என்று எச்சரிக்கிறார். ஆகையால், பாவம் “புசிப்புக்கு நல்லதும் பார்வைக்கு இன்பமும், புத்தியைத் தெளிவிக்கிறதற்கு இச்சிக்கப்படத்தக்கதுமாய்” தோன்றினாலும் நான் வஞ்சிக்கப்படமாட்டேன் என்று விலகி ஓட வேண்டும்.

2. கிறிஸ்துவின் சமூகத்தை உணர்ந்து ஜீவிக்காததினாலே பாவஞ் செய்கிறோம். “எவனாகிலும் தன்னை நான் காணாதபடிக்கு மறைவிடங்களில் ஒளித்துக்கொள்ளக்கூடுமோ? நான் வானத்தையும் பூமியையும் நிரப்புகிறவர் அல்லவோ? என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார்” (ஏரே. 23:24). தேவன் எப்பொழுதும் கூடவேயிருக்கிறார் என்பதும், அவர் அறியாத நினைவுகள் இல்லை, அவர் கேளாத வார்த்தைகள் இல்லை, அவர் பார்க்காத செய்கைகள் இல்லை, அவருக்குத் தெரியாத ரகசியமும் இல்லை, அவரை

மறைக்கக்கூடிய இருளூயில்லை என்பதும், நாம் எல்லாரும் பொதுவாய் அறிந்திருக்கிற சத்தியமே. ஆயினும் இந்த அறிவு நம்மைப் பாவஞ் செய்யாதபடி காத்ததுண்டா? அவர் அறிகிறார் என்று சொல்லியும் நினைக்கத்தகாதவைகளை நினைத்த தில்லையா? அவர் காண்கிறார் என்று அறிந்தும் செய்யத் தகாதவைகளைச் செய்ததில்லையா? அவர் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார் என்று தெரிந்தும் பேசத்தகாதவைகளைப் பேசினதில்லையா? “இந்த வீட்டுக்குக் கிறிஸ்துவே தலைவர், போஜனவேளையில் அந்தரங்க விருந்தாளி, பேசும் ஒவ்வொரு சம்பாஷணையையும் இரகசியமாய்க் கவனிப்பவர்” என்றெழுதப்பட்ட வாசகம் சுவரில் கண்ணுக்கெதிரில் தொங்கினாலும் வீட்டிலுள்ளவர்கள் காரியங்களெல்லாம் அதற்கு முற்றிலும் விரோதமாயிருக்கிறதில்லையா? காரணமென்ன?

தேவ சமூகத்தைப் பற்றிய அறிவு நம்மைப் பாவஞ் செய்யாமற் காக்கவேண்டுமானால் அது அனுபவத்திற்கு வரவேண்டும். கிறிஸ்துநாதர் ஏதோ ஒருகாலத்தில் ஜீவித்தார் என்கிற நினைவல்ல; இப்பொழுது கூடியிருக்கிறவராகக் கண்டு ஜீவிக்கவேண்டும். இல்லாதவரை இருக்கிறவராகப் பாவித்து நடக்கிறதல்ல; இருக்கிறவரையே இருக்கிறதாக உணர்ந்து ஜீவிக்கவேண்டும். சிநேகிதர் ஒருவரை யொருவர் பார்த்து, ஒருவரோடொருவர் பேசி ஒன்றாய் ஜீவிக்கிற வண்ணமாய் நம்முடைய அருமை ரட்சகர் நம்மோடிருப்பது அவ்வளவு பிரத்தியக்ஷமாகவேண்டும். நாம் உட்காரும்போது அவரோடு உட்கார்ந்து, எழுந்திருக்கும்போது அவரோடு கூட எழுந்து, நடக்கும்போது அவரோடுகூட நடந்து, வேலையில் சேர்ந்து வேலைசெய்து, படுக்கும் போது அவர் பாதுகாப்பில் படுத்து, விழிக்கும்போது அவர் திருமுகத்தைச் சந்தோஷத்தோடு தரிசித்து இவ்விதமாய் இடைவிடாமல் அவரோடு தங்கக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். இதை அப்பியாசிக்கும்போது அனுபவமாகும்.

அவர் நம்மோடிருப்பது மெய்யானால் நம்முடைய காரியங்களை அவருக்கு மறைக்கமாட்டோம். நம்முடைய துக்கத்தை முந்தி அவருக்குச் சொல்லாமல் வேறே யாரிடம்

சொல்லுவோம்? நம்முடைய சந்தோஷத்தை அவருக்குத் தெரிவிக்கமாலிருப்போமோ? நம்மை மேற்கொள்ளும் பாவத்தைப் பற்றி அவரோடு பேசாதிருப்போமா? நம்முடைய தீர்மானங்களை அவருக்கு வெளியிடாதிருப்போமா? நாம் எழுதும் கடிதங்களை அவர் வாசிக்காமலும், நமக்கு வரும் கடிதங்களை அவர் பார்க்காமலும் இருப்பதெப்படி? சாப்பிட ஆகாரமில்லையோ, செலவுக்குப் பணமில்லையோ, உடுத்திக் கொள்ள வஸ்திரமில்லையோ, எப்பொழுதும் கூடியிருக்கிற ஆண்டவரிடத்தில் இவைகளைப்பற்றிப் பேசாதிருக்கமுடியுமா? ஏன் துக்கமாயிருக்கிறாயென்று அவர் கேட்கும்போது வாயை மூடிக்கொண்டு சும்மாயிருப்பதெப்படி? அவரைப்போல் நம்மை விசாரிக்கக்கூடியது யார்? சகோதரரே, இப்படி அவர் நம்முடைய சந்தோஷத்திலும் துக்கத்திலும், வேலையிலும் ஓய்விலும், இரவும் பகலும் கூடியிருப்பதுண்டானால் நாம் எப்படிப் பாவஞ் செய்யத் துணிவோம்? அவருடைய இன்ப சமூகம் நம்முடைய உள்ளத்தைப் பரவசப் படுத்துகையில் கோபத்துக்கும், மூர்க்கத்துக்கும், வீண்பேச்சுக்கும், மற்றெந்த அசுத்தத்திற்கும் இடமிருக்கமாட்டாது. தேவ பக்தனெனப் பேரெடுத்த பிரதர் லாரென்ஸ் என்பவர் தேவனோடு ஜீவிப்பதில் சிறந்து விளங்கினவர். அநேக பரிசுத்தவான்களிடத்தில் காணப்படும் தூய்மைக்கும் மனத்தாழ்மைக்கும் ரகசியம் அவர்கள் கிறிஸ்து நாதரோடு நெருங்கி ஜீவிக்கிறதூதான்.

அப்படியானால் இந்த அனுபவம் எப்படிவரும்? தனிஜெப ஜீவியத்தினால் வரும். நாம் தனி ஜெபத்தை அசட்டை செய்வோமானால் அவருடைய சமூகத்தை இழந்துபோவது ஆச்சரியமல்ல. அவர் இருக்கிறார், அவர் பார்க்கிறார் என்று நாம் நினைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் அந்த நினைவு நம்மைப் பாவஞ்செய்யாமற் காக்கமாட்டாது. தனி ஜெபத்தைப் போல் தேவ சமூகத்தை நமக்குப் பிரத்தியக்ஷமாக்கி நம்முடைய ஆத்துமாவுக்குப் புதுப்பெலனைக் கொடுக்கக் கூடியது வேறொன்றுமில்லை. ஜெபசிந்தையுள்ளவன் பாவஞ் செய்யான்; பாவத்தில் நிலைத்திருக்கிறவன் ஜெபம் செய்யான். நீங்கள் பாவஞ் செய்யாமல் ஜீவிக்கவேண்டுமானால் இயேசுசுவாமியோடு நெருங்கிச் சஞ்சரித்துப்பாருங்கள்.

3. தேவ வசனத்தை நம்முடைய ஜீவியத்திற்குச் சட்டமாக்கிக் கொள்ளாததினாலே பாவஞ்செய்கிறோம்.

“நான் உமக்கு விரோதமாய்ப் பாவஞ்செய்யாதபடிக்கு, உமது வாக்கை என்னிருதயத்தில் வைத்துவைத்தேன்.” “அவனுடைய தேவன் அருளிய வேதம் அவன் இருதயத்திலிருக்கிறது; அவன் நடைகளில் ஒன்றும் பிசுவதில்லை” (சங்.119:11, 37:31). வேதத்தை இருதயத்தில் வைக்கிறதென்றால் என்ன? கர்த்தருடைய வசனத்தை ஜீவியத்திற்குச் சட்டமாக்கிக் கொள்ளுகிறதுதான். தேவன் இஸ்ரவேலரை நோக்கி: “இன்றுநான் உனக்குக் கட்டளையிடுகிற இந்த வார்த்தைகள் உன் இருதயத்திலிருக்கக்கடவது நீ அவைகளை உன் பிள்ளைகளுக்குக் கருத்தாய்ப் போதித்து, நீ உன் வீட்டில் உட்கார்ந்திருக்கிறபோதும், வழியில் நடக்கிறபோதும், எழுந்திருக்கிறபோதும் அவைகளைக்குறித்துப் பேசு” என்று கட்டளையிட்டார் (உபா. 6:6,7). அப்படிச் செய்வாயானால் “நீ நடக்கும்போது அது உனக்கு வழி காட்டும்; நீ படுக்கும்போது அது உன்னைக் காப்பாற்றும்; நீ விழிக்கும்போது அது உன்னோடே சம்பாஷிக்கும்” என்றார் (நீதி. 6:22).

நம்முடைய ரட்சகர் தம்முடைய அப்போஸ்தலருக்கு அநேகக் காரியங்களைக் குறித்து உபதேசித்தபின் இவைகளை அறிந்துகொண்டீர்களாவென்று கேட்டார். ஆம் அறிந்து கொண்டோம் ஆண்டவரே என்றார்கள். “நீங்கள் இவைகளை அறிந்திருக்கிறபடியினால் இவைகளைச் **செய்வீர்களானால்** பாக்கியவான்களாயிருப்பீர்கள்” என்றார் (யோ. 13:17). அவர்களை ஊழியத்திற்கு அனுப்பின போது “நீங்கள் புறப்பட்டுப்போய் சகல ஜாதிகளையும் சீஷராக்கி, பிதா குமாரன் பரிசுத்த ஆவியின் நாமத்திலே அவர்களுக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுத்து, நான் உங்களுக்குக் கட்டளையிட்ட யாவையும் அவர்கள் **கைக்கொள்ளும்படி** அவர்களுக்கு உபதேசம் பண்ணுங்கள்” என்றார் (மத். 28:19, 20). அவர்கள் அறிந்துகொள்ளும்படி மாத்திரமல்ல, **கைக்கொள்ளும்படி** உபதேசம் பண்ணுங்கள் என்றார். சிலர், வேதாகமத்தை எடுத்து வாசிக்கிறதே பக்தி என்று எண்ணுகிறார்கள். ஏதோ ஒரு அதிகாரத்தை வாசித்துவிட்டால் அவர்கள் மனதுக்குக் கொஞ்சம்

ஆறுதல். வாசித்தபின் எப்படி நடந்தாலும் பரவாயில்லை. “என் வேதத்தை இருதயத்தில் பதித்திருக்கிற ஜனங்கள்” என்று தேவன் இவர்களைப்பார்த்துச் சொல்வாரா? (ஏசா. 51:7). வேதமோ, நாம் வாசித்துச் சரித்திரங்களை அறிந்துகொள்ளுபடி கொடுக்கப்படாமல் நாம் கைக்கொண்டு நடக்கும்படி நம்முடைய ஜீவியத்திற்குச் சட்டப்புஸ்தகமாகக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாம் எப்படி நினைக்கவேண்டும், எப்படிப் பேச வேண்டும், எப்படி நடக்கவேண்டுமென்று அது திட்டமாய்ப்போதிக்கிறது. என்ன நேரிட்டாலும் என் ரட்சகர் சொல்லுகிறபடியே நான் செய்வேன், எல்லா விஷயங்களுக்கும் அவருடைய வசனமே எனக்குச் சட்டமென்று தீர்மானித்து நடக்கும்போது மெய்யாகவே நம்முடைய ஜீவியத்தில் பலத்த மாறுதல் காணப்படும். எல்லாக் கிறிஸ்தவர்களும் வேதத்தைத் தங்கள் நடக்கைக்குப் பிரமாணமாக்கிக் கொள்வார்களானால் என்ன மாட்சிமையா யிருக்கும்! இவர்கள் வாசிக்கிறதொன்று, நடக்கிறதொன்று என்று பிறர் நம்மை நிந்திக்கிறவரையில் நம்மால் கர்த்தருக்கு மகிமை ஏது?

இப்பொழுது கொரியா தேசத்திலே ஆண்டவர் ஆச்சரியமான காரியங்களைச்செய்து வருகிறார். 1888-ம் வருஷத்தில் முதலாவதாக அங்கே இராப்போஜனம் ஆசரிக்கப் பட்டபோது அதில் பங்குபெற்றவர்கள் ஏழே ஏழுபேர். கொல்லப்படுவோம் என்று பயந்து ஒரு மறைவான இடத்தில் ஆராதனை நடத்தினார்கள். ஏழு வருஷத்திற்கு முன் “அந்நியன் யாரைக்கண்டாலும் கொல்லுங்கள், நம்மில் எவனாவது வேதபுஸ்தகத்தை வாசிக்கக்கண்டால் அவனையும் கொல்லுங்கள்” என்று பலகைகளில் எழுதி தெருவில் தொங்கவிட்டிருந்தார்கள். தேவச்செயலைப் பாருங்கள். இன்று அங்கே ஞானஸ்நானம் பெற்ற கிறிஸ்தவர்களின் தொகை இரண்டு லட்சத்து ஐம்பதினாயிரம் பேர். குணப்படுகிறவர்கள் நாள்தோறும் மணிதோறும் குணப்பட்டுக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வேதத்தின்மேலுள்ள வாஞ்சை கொஞ்சமல்ல. ஏராளமான வேதாகமங்கள் விலையாகிறது. அவர்கள் வாசித்துச் சத்தியத்தை அறிந்து கொண்டவுடனே அவைகளைத் தங்கள் நடக்கைக்குச் சட்டமாக்கிக் கொள்ளுகிறார்கள். வசனத்திற்குக்

கீழ்ப்படிந்து நடப்பதே அவர்களிடத்தில் காணப்படுகிற விசேஷித்த லட்சணம். அங்கே வேதபாடசாலை ஒன்று ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆண்களும் பெண்களும் ஆவலோடு வந்து கற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். வேத புஸ்தகத்தையே பிரதானபாடமாகவைத்து நடத்துகிறார்கள். புஸ்தகம் புஸ்தகமாகவும், பொருள் பொருளாகவும் ஒழுங்காய் படித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். இப்படிக் கற்றுக்கொள்ளுகிறவர்களின் தொகை ஐம்பதினாயிரம். மொத்தக் கிறிஸ்தவர்களில் ஐந்துபேருக்கு ஒருவராகிறது. இவர்கள் கர்த்தருடைய ஊழியத்திற்காக உற்சாகமாய்த் தங்கள் பணங்களைக் கொடுக்கிறதும்மல்லாமல் தங்கள் நாட்களையும் காணிக்கையாக நேர்ந்துகொண்டு அந்த நாட்களில் தங்கள் சொந்தச் செலவினால் சுற்றுக் கிராமங்களுக்குப் போய் ஆண்டவர் தங்கள் ஆத்துமாவுக்குச் செய்ததை அன்புடன் கூறி அறிவித்து வேதாகமங்களை விற்றுத் திரும்புகிறார்கள்.

நாம் வெகு காலத்துக் கிறிஸ்தவர்களென்று பெருமை பாராட்டுகிறோம். வேத அறிவுண்டு. இப்படிப்பட்டமாறுதல் ஏன் நமக்குள் உண்டாகவில்லை? திருவசனத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க மனதில்லாததினால் அல்லவா? நம்முடைய வேதாகமங்கள் வீட்டிற்கும் மேசைக்கும் அலங்காரமாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒருவேளை ஆலயத்திற்குப் போகும்போதும் அலங்காரமாக அதைக் கையிற்கொண்டு போகிறோமாக்கும். நம்முடைய இருதயத்திலே அதற்கு இடமில்லை. நாம் ஒரு அதிகாரத்தை எடுத்து வாசிக்கும்போது அங்கே விடச்சொல்லியிருக்கிறவைகளை விட்டு, கைக்கொள்ளச் சொல்லியிருக்கிறவைகளைக் கைக்கொண்டு, நம்பவேண்டிய வாக்குகளை நம்பி இவ்விதமாய் ஆண்டவருடைய வசனம் நம்முடைய இருதயங்களில் பூரண கிரியை செய்ய இடங்கொடுப்போமானால் என்னமாயிருக்கும்? நமது ஜீவியம் நீர்க்கால்களின் ஓரமாய் நடப்பட்டுத்தன் காலத்தில்தன் கனியைத்தந்து இலையுதிராதிருக்கிற மரத்தைப் போலிருக்கும்; நாம் செய்வதெல்லாம் வாய்க்கும். தேவ வசனத்தியானம் பாவத்தை மேற்கொள்வதற்கும் பரிசுத்தமாய் நடப்பதற்கும் பலத்த சக்தியாயிருக்கிறது.

4-வது நம்முடைய பாவங்களைக் கிறிஸ்துவின் பாடுகளோடு சம்பந்தப்படுத்திப் பார்க்காததினாலே பாவஞ்செய்கிறோம். கிறிஸ்துவின் பாடுகளைத் தியானிக்கும் பொழுது நாம் விசனப்படுகிறதுண்டு. அவரைப் பாடுபடுத்தினவர்களைப் படுபாவிகளென்றும் அவரைக் காட்டிக்கொடுத்த மனுஷனைத் துரோகியென்றும் அழைக்கிறோம். அவரைப் பிடித்துக் கட்டினவர்கள் மேலும், அவரைப் பரியாசம் பண்ணி, கன்னத்தில் அறைந்து, முகத்தில் துப்பி முள்முடிதரித்து, மூங்கில் தடியால் அடித்தவர்கள் மேலும் நமக்கு எவ்வளவோ கோபம் உண்டாகிறது. ஒரு ஆலயத்தில் கிறிஸ்துவின் பாடுகளை முதலிலிருந்து கடைசிவரை காண்பிக்கிற அநேகப் படங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவரைச் சூழ்ந்து நின்ற போர்ச்சேவகர்களில் சிலர் ஈட்டிகளைப் பிடித்தவர்களாகவும், சிலர் தடிகளை ஒங்கினவர்களாகவும், சிலர் பரியாசம்பண்ணுகிறவர்களாகவும் நின்றார்கள். இவைகளைப் பார்த்த சில பையன்கள் தங்கள் ஆண்டவர்பேரிலிருந்த அபிமானத்தினால் வைராக்கியங்கொண்டு: எங்கள் இரட்சகரை நீங்கள் இப்படி அடிக்கலாமாவென்று சொல்லி படத்திலிருந்த அந்தச் சத்துருக்கள் எல்லாருடைய கண்களையும் பிடுங்கிப்போட்டார்கள். சிலநாள் கழித்து ஸ்தலத்து மிஷனெரி அப்படங்களைப் பார்க்க நேரிட்டபோது படங்கள் கெட்டுப்போயினவென்று கண்டு பங்களாவில் கொண்டுபோய் போட்டுவிடும்படிச் செய்தார். நம்மில் அநேகருடைய வைராக்கியமும் அப்படித்தானிருக்கிறது. அவரைச் சிலுவையிலிறைந்து கொன்றவர்களைச் சண்டாளப் பாவிகளென்கிறோம். அவர்களைப் பட்டயத்தினால் வெட்டிப்போடலாமாவென்று நினைக்கிறோம்.

சகோதரரே! நம்முடைய இரட்சகரைப் பாடுபடுத்தினவர்கள் அவர்கள் இவர்கள் என்று நாம் ஏன் பேசவேண்டும்? நம்முடைய பாவங்களைச் சுமந்து தீர்க்கும்படி அவர் வெளிப்படாதிருந்தால் அவருக்குப் பாடுகளேது? நம்முடைய மீறுதல்களினிமித்தம் அவர் நொறுக்கப்பட்டார்; நமக்குச் சமாதானத்தை உண்டுபண்ணும் ஆக்கினை அவர்மேல் வந்தது” (ஏசா. 53:5). கெத்சமனே தோட்டத்திற்குள் அவரைத் திகிலடையவும் வியாகுலப்படவும் செய்ததெது? அவருடைய

வேர்வை இரத்தத்தின் பெருந்துளிகளாய்த் தரையில் விழ, அவர் முகங்குப்புறவிழுந்து, பலத்த சத்தத்தோடும் கண்ணீரோடும் விண்ணப்பம் பண்ணும்படி, அவரை நெருக்கினதென்ன? நம்முடைய பாவத்தினிமித்தம் அவர் அங்கே பட்ட கஸ்தியை அறிந்து கொள்ள, அல்லது நாவால் விவரிக்க யாரால் கூடும்? அவருடைய இருகரங்களையும் இறுக்கக்கட்டினது நம்முடைய அக்கிரமத்தின் கயிறுகளல்லவோ? அவர் திருமுகத்தில் வடிகிற எச்சிலின் பக்கமாய் மனுஷரையல்ல, நம்முடைய இன்பமான பாவங்களை நிறுத்துவோம். அவைகளே அவரைத் துப்பினதென்று அறியக்கடவோம். அவருடைய கன்னத்தில் ஓங்கி அறைந்ததும், அவர் சிரசில் முள்ளைப் பின்னி வைத்து மூங்கில் தடியாலடித்ததும், அவர் கண்களைக்கட்டிக் கையில் கோலைக்கொடுத்து முழங்காற்படியிட்டு அவரைப் பரியாசம் பண்ணினதும், அவரைத் தூஷித்து அவர் தோளில் சிலுவையை ஏற்றி, கல்வாரி மலைக்குச் சுமந்துகொண்டு போகச்செய்ததும், அவருடைய கைகளையும் கால்களையும் ஆணிகளால் மரத்தோடு அறைந்து, மிகுந்த வேதனையோடு அவரைத் தொங்கவிட்டதும், ‘என் தேவனே, என் தேவனே, ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர்’ என்று கதறிப் பின்பு ஜீவனை விடும்படிச் செய்ததும் மற்றவர்களல்ல, நம்முடைய அக்கிரமமே என்று புலம்பக் கடவோம்.

இரத்தம் காயம் குத்தும்
நிறைந்து, நிந்தைக்கே
முட்கிரீடத்தாலே சுற்றும்
குத்துண்ட சிரசே;
முன் திவ்வியமேன்மை கொண்ட
நீர் லட்சை காண்பதென்?
ஐயோ! வதைந்து நொந்த
உம்முன் பணிகிறேன்.
நீர் பட்டவாதை யாவும்
என்பாவப் பாரமே;
இத்தீங்கும் நோவும் சாவும்
என் குற்றம், கர்த்தரே.
இதோ! என்னைக்கும் சாக
நான் பாத்திரன் ஆனேன்,
ஆனாலும் நீர் அன்பாக
என்னைக் கண்ணோக்குமேன்.

இந்த ஒப்பற்ற நேசரின் பாடுகள் நம்முடைய கண்களை விட்டு விலகாதிருப்பதாக. அவரை நாம் நேசிக்கிறது உண்மையானால் அவருக்கு இவ்வளவு நிந்தையையும் பாடுகளையும் உண்டாக்கின பாவங்களில் நாம் பிரியப்படுகிற தெப்படி? அன்று மாத்திரமல்ல, இன்றும் நாம் பாவஞ்செய்கிற பொழுது அவரை வேதனைப் படுத்துகிறவர்களாயிருக்கிறோமே. சகோதரரே! உங்களில் யாராகிலும் ஒருவர் கையை ஓங்கி அவர் கன்னத்தில் அடிப்பீர்களா? அவர் திருமுகத்தில் துப்புவிர்களா? முள்ளை அவர் தலையில்வைத்துத் தடியால் ஓங்கி அடிப்பீர்களா? அவரைத் தூஷித்துப் பரிபாசம் பண்ணுவீர்களா? நாங்கள் ஒருவராகிலும் அப்படிச் செய்யவே மாட்டோம் என்பீர்கள். நல்லது நம்முடைய மீறுதல்களினிமித்தமும் அக்கிரமங்களினிமித்தமும் இந்தப் பாடுகளெல்லாம் அவருக்குண்டானால் அவரைத் துப்பினதும் அடித்ததும் யாரென்று நினைக்கிறீர்கள்? நீங்கள் பாவஞ்செய்ய ஏவப்படும்பொழுது சிலுவையில் தொங்குகிற அந்தப் பரிதாபமான கோலத்தை நோக்கிப் பாருங்கள். உங்கள் மேல் ஏறின பாவ விஷம் ஒரு நொடியில் இறங்கக் காண்பீர்கள்.

5. நம்முடைய பாவத்துக்குத்தக்க தண்டனை உடனே வராததினாலே பாவஞ்செய்கிறோம். தூர்க்கிரியைக்குத்தக்க தண்டனை சீக்கிரமாய் நடவாதபடியால் மனுப்புத்திரரின் இருதயம் பொல்லாப்பைச் செய்ய அவர்களுக்குள்ளே துணிகரங்கொண்டிருக்கிறது” (பிர. 8:11). தேவன் நீதியுள்ளவர். அவர் அக்கிரமக்காரரைத் தண்டிப்பதில் மிகவும் பயங்கரமானவர். சீர்கேடும் கொடுமையும் நிறைந்த பூர்வ உலகத்தை ஜலப்பிரளயத்தினால் அழித்தார். அக்கிரமத்தால் நிறைந்த சோதோம் கொமோரா பட்டணங்களை அக்கினியால் அழித்தார். கர்த்தருடைய தாசனை எதிர்த்துப் பேசின கோராகு தாத்தான் அபிராம் என்பவர்களைப் பூமி பிளந்து விழுங்கிப் போட்டது. துணிந்து தூபங்காட்டின 250 பிரபுக்களை அக்கினி பட்சித்தது. முறுமுறுத்த ஜனங்களில் பதினாலாயிரத்து எழுநூறு பேர் வாதையினால் செத்தார்கள். சாபத்தீடானதைத் திருடினவனும் ஓய்வுநாளை மீறினவனும் கல்லெறிந்து கொல்லப்பட்டார்கள். பொருளாசைக்கு இடங்கொடுத்தவனைக் குஷ்டரோகம் பிடித்தது. வேசித்தனம் பண்ணின இருபத்து மூவாயிரம் பேர்

ஒரே நாளில் சங்காரமானார்கள். பொய் சொன்னவர்கள் கீழே விழுந்து மாண்டார்கள். கர்த்தருடைய ஊழியத்துக்கு இடையூறுசெய்த எலிமாவைக் குருட்டாட்டம் பிடித்தது. “இவைகள் எல்லாம் நமக்குத் திருஷ்டாந்தங்களாக அவர்களுக்குச் சம்பவித்தது; உலகத்தின் முடிவு காலத்திலுள்ள நமக்கு எச்சரிப்புண்டாகும்படி எழுதப்பட்டு இருக்கிறது” (1 கொ.10:11).

இப்பொழுது தேவன் அப்படிச் செய்கிறாரா? முற்காலத்தைப் போல் இப்பொழுது அவர் பாவத்தைப் பகைக்கிறாரா? பாவினைத் தண்டிக்கிறாரா? இப்பொழுது அவர் அதிகக் கிருபையுள்ளவராயிருக்கிறார் அல்லவா என்பது அநேகருடைய துணிவு. தேவன் மாறுகிறவரல்ல. அவர் எக்காலத்திலும் ஒரே விதமாகவேயிருக்கிறார், அவர் இருக்கிறதைவிட அதிகக் கிருபையுள்ளவராகமாட்டார். தேவன் மனுப்புத்திரரிடத்தில் நடப்பிக்கும் பயங்கரமான காரியங்களை முற்றிலும் நிறுத்திவிடவில்லை. பூமியதிர்ச்சியினால், மலைகள் அக்கினியைக் கக்குவதினால், அகோரமான வெள்ளத்தினால், கொடிய வாதைகளினால் அவர் ஜாதிகளைச் சந்திக்கும்போது எவ்வளவு பயங்கரமாய் விளங்குகிறார். ஆனாலும் அவர் நம்முடைய பாவங்களுக்குத் தக்கதாக நம்மைத் தண்டிக்க வில்லையென்பதும் மெய்தான். ஆகையினால்தான் பொல்லாப்பைச் செய்கிறதற்கு நம்முடைய இருதயம் நமக்குள்ளே துணிகரங்கொண்டிருக்கிறது. அவர் நம்மிடத்தில் காண்கிற ஒவ்வொரு பாவத்துக்கும் உடனுக்குடனே தண்டிக்கிறதாயிருந்தால் என்னமாயிருக்கும்? நாம் இச்சையோடு பார்த்தவுடன் கண்கள் குருடாகவும், தகாததைப் பேசினவுடன் வாய் ஊமையாகவும், கெட்ட சம்பாஷணைக்குச் செவிசாய்த்தவுடன் காது செவிடாகவும், பிறரை அடிக்க அல்லது வேறு அயோக்கியமான காரியத்தை நடப்பிக்கக் கையை நீட்டும்போது அவைகள் கும்பிப்போகவும், பொல்லாத இடங்களுக்குப் போகும்போது கால்கள் திமிர்ப்பிடிக்கவும், பாவ நினைவு கொண்டவுடன் புத்தி தடுமாறவும் இவ்விதமாய் ஒவ்வொரு பாவத்துக்கும் உடனேதானே தண்டனை செலுத்துகிறதாயிருந்தால் மனுஷருடைய கதி என்னமாயிருக்கு மென்று யோசித்துப் பாருங்கள். இந்த உலகமே

நரகம்போலிருக்கமாட்டாதா? எங்கும் அழுகையும் பற்கடிப்பும் கேட்கமாட்டாதா? அவர் அப்படிச் செய்யாதிருப்பது அவருடைய மட்டற்ற கிருபைதான். ஆனாலும் அவைகளில் ஒன்றாகிலும் விசாரிக்கப்படாமற் போவதில்லை. “இவைகளைச் செய்யும் போது நான் மௌனமாய் இருந்தேன், உன்னைப்போல் நானும் இருப்பேன் என்று நினைவுகொண்டாய்; ஆனாலும் நான் உன்னைக் கடிந்துகொண்டு, அவைகளை உன் கண்களுக்கு முன்பாக ஒவ்வொன்றாக நிறுத்துவேன். தேவனை மறக்கிறவர்களே, (தேவனை மறக்கிறதினாலேதான் பாவம்) இதைச் சிந்தித்துக்கொள்ளுங்கள்; இல்லாவிட்டால் நான் உங்களைப் பீறிப்போடுவேன், ஒருவரும் உங்களை விடுவிப்பதில்லை” என்கிறார் (சங். 50:21,22).

சகோதரரே, “கர்த்தருடைய பெரிதும் பயங்கரமுமானநாள்” வருகிறது. மனந்திரும்பாதவர்கள் தப்பமாட்டார்கள். செய்த ஒவ்வொரு பாவமும் மெய்யாகவே பின்தொடரும். விதைத்ததை அறுக்காமல் தீராது. நியாயாதிபதிக்கு முன்பாக நாம் நிற்க, நம்முடைய கண்களுக்கு முன் நாம் செய்த பாவங்கள்வந்து நிற்க, கர்த்தருடைய சந்நிதானத்திலிருந்தும் அவருடைய வல்லமை பொருந்திய மகிமையிலிருந்தும் நீங்கலாகி நித்திய அழிவாகிய தண்டனையை” அடைய நேரிடுமானால் எப்படியிருக்கும்! “ஜீவனுள்ள தேவனுடைய கைகளில் விழுகிறது பயங்கரமாயிருக்கும்”. இவைகளை நீங்கள் கேட்கும் போது “இனிப்பாவம் செய்யவேமாட்டோம்” என்கிற வைராக்கியம் உங்களுக்கு உண்டாகலாம். அது நல்ல வைராக்கிய மென்றாலும் மோசம் போக்குகிற வைராக்கியம் என்பதையும் நீங்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். நாம் திரும்பவும் பாவம் செய்ய நேரிடுமானால் நம்முடைய வைராக்கியமும் தீர்மானமும் எவ்வளவு பலமாயிருந்ததோ அவ்வளவுக்குத் தக்கதாக நமக்கு மனச்சோர்வும் அவிசுவாசமும் உண்டாகும். இனி நான் என்ன செய்யட்டும்? இதைவிட நான் என்னமாய்த் தீர்மானம் பண்ணட்டும்? இப்படித் தீர்மானித்தும் நான் தவறுகிறபோது இனி பக்தியாய் நடக்கும்படி முயற்சிப்பதில் என்ன பிரயோஜனம் என்று பலவாறாய்க் கலங்கநேரிடும். ஆகையால் நான் இனிப்பாவஞ் செய்யமாட்டேன் என்று சபதம் பண்ணாமல், இனி என் இரட்சகரை விடமாட்டேன், என் பெலனாகிய

அவரையே சார்ந்து பிழைப்பேன் என்று தீர்மானிப்பது நல்லது. அதை விட, என் ஆண்டவரின் கை என்னைப் பிடித்திருக்கிறது; அவருடைய வல்லமையுள்ள கரத்திலிருந்து ஒன்றும் என்னைப் பிரிக்கமாட்டாதென்கிற பூரண நிச்சயத்தோடு ஜீவிப்பது எல்லாவற்றிலும் நல்லது. (யோ. 10:28). அவர் நம்முடைய பாவங்களைச் சுமந்து தீர்க்க வெளிப்பட்டாரென்று அறிவீர்கள். அவரிடத்தில் பாவமில்லை, அவரில் நிலைத்திருக்கிற எவனும் பாவஞ்செய்கிறதில்லை (1 யோ. 3:5,6). தவறுவானானால் உடனே அவருடைய இரத்தத்தால் சுத்திகரிக்கப்பட்டு அவரோடு ஐக்கியமாகிறான். கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் விலையேறப் பெற்ற இரத்தத்திற்காக அனந்தனந்த ஸ்தோத்திரம்! முதலிலிருந்து கடைசிவரை விசுவாசியின் நம்பிக்கை அதுதான். மோட்சத்தின் பாட்டும் அதுதான். எவ்வளவு பரிசுத்தமாய் ஜீவித்தாலும் ஆட்டுக்குட்டியானவரின் இரத்தத்தால் சுத்திகரிக்கப்பட அவசியமில்லாத பரிசுத்த நிலைமைக்கு இம்மையில் ஒருவரும் வந்து விடுகிறதில்லை.

இனிப் பாவத்தினால் வஞ்சிக்கப்படாதிருப்போமாக.

இயேசு சுவாமியின் இன்ப சமூகத்தில் இடைவிடாமல் சஞ்சரிப்போமாக.

ஆத்ம நேசரின் சிலுவைப்பாடுகள் நம்முடைய கண்களைவிட்டு விலகாதிருப்பதாக.

நியாயத்தீர்ப்பு நாளை நினைத்து அஞ்சி நடப்போமாக.

VI OTHER LORDS

வேறே ஆண்டவன்மார்

“எங்கள் தேவனாகிய கர்த்தாவே உம்மையல்லாமல் வேறே ஆண்டவன்மார் எங்களை ஆண்டார்கள், இனி உம்மை மாத்திரம் சார்ந்து உம்முடைய நாமத்தைப் பிரஸ்தாபிப்போம்” - ஏசா. 26:13.

அரசன் எப்படியோ அவன் ஆளுகையும் அப்படியே. அரசன் நல்லவனும் தேவனுக்குப் பயந்து நடக்கிறவனுமாயிருந்தால் மெய்யாகவே அவனுடைய ஆளுகை பிரஜைகளுக்கு ஆசீர்வாதமாயிருக்கும். அரசன் குரூரனும் தேவ பயமற்றவனுமாயிருந்தால் அவனுடைய ஆளுகை ஜனங்களுக்குச் சஞ்சலமாகவேயிருக்கும். இது வேத சரித்திரத்தாலும் உலக சரித்திரத்தாலும் நாம் நன்றாய் அறிந்திருக்கிற விஷயம். பிரசங்க வசனத்தில் அறிக்கையும் ஒப்புக்கொடுத்தலும் அடங்கியிருக்கிறது. “எங்கள் தேவனாகிய கர்த்தாவே, நீர் எங்களை ஆண்டுவந்தால் நன்றாயிருந்திருக்கும். உம்மையல்லாமல் வேறே ஆண்டவன் மாரல்லவோ எங்களை ஆண்டார்கள். அவர்களாலே எங்கள் சரீரத்திற்கும் ஆத்துமாவிற்கும் உண்டான கஷ்டமும் நஷ்டமும் கொஞ்சமல்ல. அவர்களல்ல ஆண்டவரே நீரே எங்களை ஆளவேண்டும். இனி உம்மை மாத்திரம் சார்ந்து உம்முடைய நாமத்தைப் பிரஸ்தாபிப்போம்” என்று கர்த்தருடைய ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

நாம் எல்லாரும் ஆளப்பட்டு வருகிறது மெய்தான். ஆனால் யாரால் ஆளப்பட்டு வருகிறோம் என்பதுதான் கேள்வி. பிதாவினால் அபிஷேகம் பண்ணப்பட்ட ராஜாவும் இஸ்ரவேலின் பிரபுவுமாகிய இயேசுகிறிஸ்து நம்மை ஆளுகிறாரா? அல்லது நம்முடைய சத்துருக்களாகிய பாவ அரசர்கள் நம்மை ஆளுகிறார்களா? மனுஷரைக் குரூரமாய் ஆளுகிற இந்தப் பாவ அரசர்களுக்குப் பல பெயர் உண்டு. எல்லா

ஆண்டவன்மாரைப் பற்றியும் நான் இப்பொழுது பேசாமல் முக்கியமான சில ஆண்டவன்மாரைப் பற்றி மாத்திரம் பேசுகிறேன்.

1. இவைகளில் கோபம் ஒரு குரூமான ஆண்டவன்.

“உக்கிரம் கொடுமையுள்ளது, கோபம் நிஷ்டூரமுள்ளது” (நீதி. 27:4). கோபத்தால் ஆளப்பட்டு வருகிறவர்கள் அநேகர். கர்த்தருடைய ஜனங்களை கோபமல்ல, தேவசமாதானம் ஆளவேண்டியது நியாயம். கோபத்திற்கு இடங்கொடுத்ததினால் உண்டான கேடுகள் கொஞ்சமல்ல. அவன் கொஞ்சம் முற்கோபி மற்றப்படி மிகவும் நல்லவன் என்றும், கோபமுள்ள இடத்தில்தான் குணமுண்டு என்றும் உலகத்தார் சொல்லிக் கொள்வார்கள். தேவனோ “முற்கோபி மதிக்கேட்டைச் செய்வான்” என்றும் “மூடரின் நெஞ்சிலே கோபம் குடிக்கொள்ளும்” என்றும் சொல்லுகிறார் (நீதி. 14:17; பிர. 7:9).

கோபமுள்ள இடத்தில் குணமுண்டென்கிற விஷயமும் நாம் அறியாததல்ல. கோபத்தில் பிள்ளையைக் காலின்கீழ்ப் போட்டு தைத்துக் குணத்தில் மிட்டாய் வாங்கிக்கொடுக்கிறதும், கோபத்தில் மனைவியின் கையை முறித்துவிட்டுக் குணத்தில் புடவை வாங்கிக் கொடுக்கிறதும், கோபத்தில் புருஷனை வாயில் வந்தபடி பேசிவிட்டுக் குணத்தில் சாப்பிடவாருங்கள் என்று அழைக்கிறதும், கோபத்தில் வேலைக்காரனைக் கண்கலங்க அடித்துவிட்டு குணத்தில் இரண்டு ரூபாயைக் கொடுத்து ஏமாற்றுகிறதும் இப்படிப்பட்ட விஷயங்கள் அநேகமுண்டு. ஒன்று நிச்சயம். சினந்தாற்போல் அறுத்த மூக்கு சிரித்தாற்போல் ஓட்டாது. கோபத்தினால் பேசத்தகாத வார்த்தைகள் வாயில் பிறக்கும். செய்யத்தகாத காரியங்களைச் செய்யநேரிடும். கோபம் முக அழகைக் கெடுக்கும். சரீரத்தில் சோர்வை உண்டாக்கும். மிஞ்சின கோபத்தால் தற்கொலை செய்து கொண்டவர்கள் அநேகர். ஆகையால் முற்கோபத்திற்கென்றாலும் பிற்கோபத்திற்கென்றாலும் நாம் இடங்கொடுக்கவே கூடாது. கோபத்துக்கு இடங்கொடுத்த தேவனுடைய பிள்ளைகள் எவ்வளவோ வெட்கத்துக்குள்ளாயிருக்கிறார்கள். நல்ல ஊழியத்தைச் செய்யப்போகும் சமயத்தில் இக்கோபக் குணம் தலைகாட்டி அவர்களை ஊழியத்திற்கு அபாத்திரராக்கி விட்டதுண்டு.

ஆகையால் “சகலவிதமான கசப்பும், கோபமும், மூர்க்கமும், கூக்குரலும், தூஷணமும் மற்றெந்த தூக்குணமும் நம்மைவிட்டு நீங்கவேண்டும்” என்பது தேவனுடைய கட்டளை (எபே. 4:31). தேவ கட்டளைக்கு எதிர் பேசாமல் கீழ்ப்படியவேண்டியது நம்முடைய கடமை.

2. பெருமை இன்னொரு ஆண்டவன். இந்தப் பெருமை இருவிதமாய் வெளிப்படுகிறது. தேவனிடத்திலிருந்து நாம் பெற்றுக் கொண்டவைகளில் காட்டும் பெருமை. தேவன் நம்மைக்கொண்டு செய்யச் சித்தமானவைகளில் காட்டும் பெருமை. “மேன்மை பாராட்டுகிறவன் கர்த்தரைக் குறித்தே மேன்மை பாராட்டத்தக்கதாக” நமக்குள்ளவைகள் யாவும் அவர் கொடுக்க நாம் பெற்றுக் கொண்டவைகளேயன்றி மற்றப்படியல்ல. “உன்னை விசேஷித்தவனாகும்படிச் செய்கிறவர் யார்? உனக்குண்டாயிருக்கிறவைகளில் நீ பெற்றுக் கொள்ளாதது யாது? பெற்றுக்கொண்டவனானால் பெற்றுக் கொள்ளாதவனைப் போல் ஏன் மேன்மை பாராட்டுகிறாய்?” (1 கொரி. 4:7). குடும்பத்தின் சம்பந்தமான நிறமும் அழகும் நமக்கு இருக்கலாம். வாடிப்போகும் பூவைப்போன்ற இந்த அழகில் எவ்வளவு பெருமை! தேவன் தயவாகக் கொடுத்த உத்தியோகத்தைக் குறித்தும், பொருளைக் குறித்தும், கல்வியைக் குறித்தும், வீட்டைக்குறித்தும், நிலத்தைக் குறித்தும், குலத்தைக்குறித்தும் எவ்வளவோ பெருமை! இரட்சகர் சொன்ன அந்த மதிகெட்ட ஐசுவரியவாணைப் பாருங்கள். “ஆத்துமாவே, உனக்காக அநேக வருஷங்களுக்கு அநேகம் பொருள்கள் சேர்த்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது; நீ இளைப்பாறிப் புசித்துக் குடித்துப் பூரிப்பாயிரு என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டான். தேவனோ அவனை நோக்கி: மதிகேடனே! உன் ஆத்துமா உன்னிடத்திலிருந்து இந்த இராத்திரியிலே எடுத்துக்கொள்ளப்படும், அப்பொழுது நீ சேகரித்தவைகள் யாருடையதாகும்? என்றார்” (லூக். 12:19,20). இவன் செய்த தப்பிதமென்ன? தன் சாமர்த்தியத்தினாலே எல்லாம் வந்து விட்டதுபோல கொடுத்தவரை முற்றிலும் மறந்து கொடுத்தவைகளிலே மகிழ்ந்ததே இவனுடைய கேட்டுக்குக் காரணமாயிருந்தது.

இது தவிர, தேவன் நம்மைக்கொண்டு செய்யச் சித்தமான வைகளிலும் நமக்குப்பெருமையைத் தேடுகிறோம். நாம் கொஞ்சமும் பெருமை பாராட்டாதபடிக்கே மண்பாண்டங்களும் பலவீனமும் அற்பமுமான நம்மைத் தெரிந்துகொண்டார் என்பதை நாம் உணருகிறதில்லை. இது **நான்** கட்டின கல்விச்சாலை, இது **நான்** கட்டின ஆலயம், இது **நான்** ஸ்தாபித்த சபை, இவர்கள் **நான்** குணப்படுத்தின ஆத்துமாக்கள், இவர்கள் **நான்** காப்பாற்றின மனுஷர் என்று எல்லாவற்றையும் நாமே முடித்துவிட்டது போல நமக்குப் பெருமையைத் தேடுகிறதில்லையா? மற்றவர்கள் நம்முடைய முயற்சிகளைக் குறித்துப் புகழ்ந்து பேசுவதும் நம்மை வாழ்த்தி மாலையிடுவதும் நமக்கு விருப்பம். அப்படிப் பேசாவிட்டால் விசனம். நம்முடைய ஒன்றுமில்லாமையையும் நம்முடைய கடமைகளை எவ்வளவு குறைவாய் நிறைவேற்றியிருக்கிறோம் என்பதையும் உள்ளபடி உணர்ந்து கொண்டோமானால் இந்தப் பெருமையான எண்ணத்திற்குச் சற்றும் இடமிருக்கமாட்டாது. கழுதைத் தாடையின் எலும்புக்கு என்ன பெருமை? அது ஆயிரம்பேரைக் கொன்றாலென்ன? பதினாயிரம் பேரைக் கொன்றாலென்ன? பராக்கிரமனாகிய சிம்சோனுக்கல்லவோ புகழ்ச்சி. கர்த்தர் ஏறிவந்த வாகனத்துக்கு ஓசன்னா ஏது? ஆண்டவரின் பாதரட்சை அவர் பாதங்களின்கீழ் மறைந்தல்லவோ இருக்க வேண்டும். நாமே எல்லாவற்றையும் செய்ததுண்டானால் நமக்குப் பெருமை வேண்டியதுதான். தேவன் நம்மைக்கொண்டு செய்திருப்பாரானால் நாம் நம்மை வணங்குவதும் போற்றுவதும் நியாயமா? அப்போஸ்தலனாகிய பவுலைப் போல் தேவனுடைய ராஜ்யத்திற்காக உழைத்தவர்கள் யார்? அவர் சொல்லுகிறதென்ன? “அவர்கள் எல்லாரிலும் நான் அதிகமாய்ப் பிரயாசப்பட்டேன், ஆகிலும் **நானல்ல** என்னுடனே இருக்கிற தேவகிருபையே அப்படிச் செய்தது” என்கிறார். நம்முடைய எஜமான் “நான் சாந்தமும் மனத்தாழ்மையுமாயிருக்கிறேன்” என்றார். கிறிஸ்துவின் முன்தூதன் தாழ்மையில் சிறந்தவர். பரிசுத்தவான்கள் என்று எண்ணப்பட்டவர் களெல்லாரும் மிகுந்த மனத்தாழ்மையுள்ளவர்களாகவே இருந்தார்கள். தற்காலத்திலோ தாழ்மையாய் நடந்துகொள்வது தங்கள் அந்தஸ்துக்குக் குறைவென்பது போல் சிலர் எண்ணிக்

கொள்ளுகிறார்கள். தாழ்மையென்றால் என்ன? தேவன் நமது சிருஷ்டிகரென்றும், நாம் அவர் கரத்தின் கிரியையென்றும், நாம் பெற்றுக்கொண்டதும் பெற்றுக்கொள்ளப் போகிறதமான சகல ஆசீர்வாதங்களுக்கும் அவரே ஊற்றென்றும் உணர்ந்து அவரை முற்றிலும் சார்ந்து ஜீவிப்பதுதானே. மேலும் நாம் செய்த பாவங்களை நினைக்கும்போது அந்தப்பரிசுத்த தேவனுக்கு முன்பாக நம்மைத் தாழ்த்தவேண்டியதேயன்றி பெருமை பாராட்டுகிறதற்கு எவ்வளவும் இடமேயில்லை.

பெருமைக்காரரின் முடிவுமிகவும் பயங்கரம். “பெருமையுள்ளவர்களுக்கு தேவன் எதிர்த்து நிற்கிறார்” (யாக். 4:6). “என் மகிமையை நான் வேறொருவருக்கும் கொடேன்” என்கிறார். அவருக்குரிய மகிமையை மற்றவர்கள் திருடப்பார்க்கும்பொழுது அவர்களைத் தாழ்த்தாமல் விடார். பெருமை கொண்ட தூதர்கள் கீழே தள்ளப்பட்டார்கள். பெருமைகொண்ட மனுஷன் சிறுமைக்குள்ளானான். நேபுகாத்நேச்சார் என்னும் அரசன் தேவன் தனக்குக் கிருபையாகக் கொடுத்தவைகளைக் குறித்து மேட்டிமை கொண்டதினால் “அவன் மனுஷரினின்று தள்ளப்பட்டு வெளியின் மிருகங்களோடு சஞ்சரித்து மாடுகளைப்போல புல்லை மேய்ந்தான்”. ஏரோது ராஜன் ஏதோ ஒன்றைப் பிரசங்கித்ததற்காக ஜனங்கள் அவனைப் புகழ்ந்தபொழுது, அவன் தேவனுக்கு மகிமையைச் செலுத்தாதபடியினால் கர்த்தருடைய தூதன் அவனை அடிக்க, அவன் புழு புழுத்துச் செத்தான். “அழிவுக்கு முன்னானது அகந்தை, விழுதலுக்கு முன்னானது மன மேட்டிமை”. தன்னை உயர்த்தப் பார்க்கிறவனை தேவன் தப்பாமல் தாழ்த்திப்போடுவார். தன்னைத்தாழ்த்து கிறவனையோ தேவன் உயர்த்திக்கொண்டே போவார்.

3. பொறாமை இன்னொரு ஆண்டவன். இது குழந்தைப் பிராயம் முதற்கொண்டு முதிர்வயதுவரை ஆளுகிறது. இது ஏழைகளுடைய நெஞ்சிலும் பிரபுக்களுடைய நெஞ்சிலும் குடியிருக்கிறது. ‘உக்கிரம் கொடுமையுள்ளது. கோபம் நிஷ்டுரமுள்ளது. பொறாமையோவென்றால் அதற்கு முன்னிற்கத்தக்கவன் யார்?’ (நீதி. 27:4) பொறாமையுள்ளவன் முன்பின் யோசிக்காமல் எதையும் துணிந்து செய்வான். காயீன்

தன் கூடப்பிறந்த தம்பி ஆபேலை எதினியித்தம் கொன்றான்? அவனைக் கொல்லும்படிக்கான துணிவு அவனுக்கு எப்படி உண்டாயிற்று? பொறாமையல்லவா? உலகத்தில் பிறந்த முதல் மனுஷன் பொறாமையினால் கொலைபாதகனெனப் பேரெடுத்தான். யாக்கோபின் மக்கள் தங்கள் சகோதரனாகிய யோசேப்பைப் பகைத்துக் குருமாய் நடத்தி அந்நியரிடத்தில் விற்றுப்போட்டது எதினாலே? பொறாமைதானே. சவுல் ராஜன் கர்த்தரால் அபிஷேகம்பெற்ற தாவீதைப் பகைத்ததும், அம்பை அவன் மேல் எய்ததும், ஒரு பட்சியை வேட்டையாடுகிறதுபோல அந்தப் பக்தனுடைய உயிரை வாங்கும்படி காடெங்கும் பின் தொடர்ந்ததும் எதினாலே? பொறாமையினால் அல்லவா? நன்மைச் சொரூபியாகிய இரகுகரைப் பிடித்துப் பாடுபடுத்திச் சிலுவையில் அறையும்படி வேதபாரகர் பிரதான ஆசாரியரைத் தூண்டிவிட்டதென்ன? பொறாமைதான் என்று பிலாத்து சொல்லவில்லையா? ஆ! பொறாமைக்கு முன்னிற்கத்தக்கவன் யார்? பொறாமையுள்ளவன் பிறருக்குச் சற்பணையைப் பிணைக்கிறதும்ன்றி தன்னையே கெடுத்துக் கொள்ளுகிறான். “பொறாமை எலும்புருக்கி” (நீதி. 14:30). ‘உப்பிருந்த பாண்டமும் உபாயமிருந்த நெஞ்சமும் தட்டி உடையாமல் தானே உடையும்’ என்ற சொற்படி பொறாமையுள்ளவர்கள் தாங்களே வெந்துருகிப் போகிறார்கள். சகோதரரே, பிறர் நன்றாய் வாழ்வதும், நன்றாய்ப் புசிப்பதும், நன்றாய் உடுத்துவதும், நல்லபேரெடுப்பதும் நமக்குச் சந்தோஷமாயிருக்கிறதா? அல்லது எரிச்சலாயிருக்கிறதா? நாம் பொறாமையடைவோமானால் அது நம்முடைய குறைவையே காண்பிக்கிறது. மனுஷர் எவ்வளவு செல்வமாய் வாழ்ந்தாலும் அதைப்பார்த்துத் தேவதூதர்கள் பொறாமையடைய மாட்டார்கள். ஏனென்றால் தூதர்களுடைய மகிமையும் மகிழ்ச்சியும் மனுஷரைப் பார்க்கிலும் மேலானது. கிறிஸ்துவுக்குள்ளான தேவனுடைய பரிபூரணத்தால் நம்முடைய ஆத்துமா திருப்தியடைந்திருக்குமானால், மேலான சந்தோஷமும் மேலான செல்வமும் இன்னதென்று நாம் அறிந்திருந்தோமானால், பொறாமைக்கு நம்முடைய இருதயத்தில் இடங்கொடுக்கவே மாட்டோம்.

4. பொருளாசை இன்னொரு ஆண்டவன். பொருள் நமக்கு அவசியந்தான். ‘பொருளில்லார்க் கிவ்வுலகம் இல்லை,

அருளில்லார்க்கவ்வுலகம் இல்லை' என்பது ஒரு வழக்கச் சொல். கிறிஸ்துவானவர் மாம்சத்திலிருந்த நாட்களில் பக்தியுள்ள ஸ்திரீகள் தங்கள் ஆஸ்திகளால் அவருக்கு ஊழியஞ் செய்தார்கள். அப்போஸ்தலனாகிய பவுலும் எருசலேமிலிருந்த பரிசுத்தவான்களும் சபையார் சந்தோஷமாய்க் கொடுத்த பொருள் சகாயத்தை நன்றியறிதலோடு பெற்றுக் கொண்டு கர்த்தருடைய ஊழியத்தை நிறைவேற்றினார்கள். கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம் நம்முடைய கைகளினால் நலமான வேலைசெய்து பிரயாசப்படவேண்டும். “கர்த்தரைத் தேடுகிறவர்களுக்கு ஒரு நன்மையும் குறைவுபடாது”. தேவன் தம்மை நம்பியிருக்கும் பிள்ளைகளின் பிரயாசத்தை ஆசீர்வதித்து அவர்கள் அனுபவிக்கிறதற்குச் சகலவித நன்மைகளையும் சம்பூரணமாகக் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கிறார்.

ஆனால் பொருளாசையைக் குறித்துத்தான் கிறிஸ்துவானவர் நம்மை எச்சரிக்கிறார் (லூக். 12:15). பொருளைச் சேர்க்கவேண்டும் என்கிற நாட்டமுண்டாகி அதுவே இராப்பகலாய் நம்முடைய எண்ணமும் கவலையுமாயிருக்குமானால் அதுதான் மோசம். தேவனையும் அவருடைய ராஜ்யத்தையும் மறந்து நம்முடைய இருதயத்தைப் பொருளாசைக்குக் கொடுத்து விடும்போது பொருள் நமக்கு ஒரு விக்கிரகம் போலாகிவிடுகிறது. அநேகர் தேவன் தங்களுக்கு நியாயமாய்க் கொடுக்கிறதில் திருப்தியடையாமல் அநியாயமான வகையாய்ச் சம்பாத்தியம்பண்ண ஆரம்பிக்கிறார்கள். அநியாயமான சம்பாத்தியம் குடும்பத்திற்குச் சாபம், மனுஷருடைய கண்கள்காண கொள்ளையடிக்கிறார்கள், மனுஷருடைய கண்கள் காணவே தேவ சாபத்திற்குள்ளாகிறார்கள். ஏழைகளை ஏமாற்றிப் பொருளைச் சேர்க்கிறவர்களும் இருபக்கமும் லஞ்சம் வாங்கியோ, வேறுவிதமாய்த் திருடியோ பணத்தைச் சேர்க்கிறவர்களும் கொஞ்சக்காலம் சேஷமமாய் வாழ்வதுபோல காணப்பட்டாலும் தேவகோபாக்கினைக்குத் தப்பமாட்டார்கள். அநியாயமான சம்பாத்தியத்தைக் குறித்து: “அதைப் புசிக்கிறவர்களின் வயிற்றுக்குள் அது விரியன் பாம்புகளின் பிச்சாய்ப் போகும், அவன் விழுங்கின ஆஸ்தியைக் கக்குவான், தேவன் அவன் வயிற்றிலிருந்து வெளியே தள்ளிவிடுவார்” என்று சொல்லியிருக்கிறது (யோபு 20:15).

அதுமாத்திரமல்ல, பொருளாசை ஆத்தும் இரசுஷிப்புக்குப் பெரிய சத்துரு. நித்திய ஜீவனைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி ஆவலாய் ஓடிவந்த வாலிபன் ஜீவனைக் கண்டடையாமல் துக்கத்தோடு போய்விட்டதற்குக் காரணமென்ன? பன்னிருவரில் ஒருவனாகிய யூதாஸ் தன் ஆண்டவரைக் காட்டிக் கொடுத்ததற்கும் பின்பு நான்னு கொண்டு செத்ததற்கும் காரணமென்ன? எலிசாவின் ஊழியக்காரனாகிய கேயாசி வெண்குஷ்டம் பிடித்தவனாய் நிற்பது எதினாலே? பொருளாசையல்லவோ? “பண ஆசை எல்லாத் தீமைக்கும் வேராயிருக்கிறது, சிலர் அதை இச்சித்து விசுவாசத்தைவிட்டு வழுவி அநேக வேதனைகளாலே தங்களை உருவக் குத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.” சகோதரரே, தேவ அன்பு தங்கவேண்டிய நம்முடைய இருதயத்தைப் பொருளாசை ஆண்டுகொள்ளாதபடிக்கு நாம் மிகவும் எச்சரிக்கையாயிருக்க வேண்டும்.

5. உலகநேசம் இன்னொரு ஆண்டவன். “உலகத்திலும் உலகத்திலுள்ளவைகளிலும் அன்பு கூராதேயுங்கள்” என்றும் “உலகநேசம் தேவனுக்கு விரோதமான பகை” என்றும் ஆவியானவர் சொல்லுகிறார் (1 யோ. 2:15; யாக். 4:4). அப்படியிருந்தும் நம்மில் அநேகரை உலகம் பலமாய் ஆண்டு கொண்டிருக்கிறது. ஞானஸ்நானமுண்டு, ராப்போஜனமுண்டு, வேத அறிவுண்டு, ஆராதனைகளுக்குப் போகிறதுண்டு. என்றாலும் உலகத்தை விட்டு அவர்கள் பிரிந்தவர்கள் அல்ல. கிறிஸ்தவர்கள் அல்லாத மற்றவர்களைப் போலவே இவர்களும் சகல விஷயத்திலும் நடந்து கொள்ளுவார்கள். அவர்கள் எண்ணமும் ஏக்கமும் இவ்வுலகந்தான். அவர்கள் கவலையும் சந்தோஷமும் இவ்வுலகத்தைப் பற்றினதுதான். விவாகத்திலும் மரணத்திலும் தேவனையறியாத உலகத்தாரைப் போலவே சடங்குகளை ஆசரிப்பார்கள். உலகக் காரியங்களில் வெகு வைராக்கியமும் திட்டவட்டமுமாயிருப்பார்கள். ஐயோ! இவர்களுக்கு ஆத்மவிசாரமில்லை, தேவபயமில்லை, ஜெபசிந்தையில்லை, வேத வாஞ்சையில்லை. தங்களுக்காக ஜீவனைக்கொடுத்த அருமை இரசுகரை அறிந்து கொள்ளவுமில்லை, அவர்மேல் அன்புமில்லை. இவர்கள் மேலானவைகளையல்ல, பூமிக்குரியவைகளையே தேடுகிறார்கள்.

தங்களைக் கிறிஸ்தவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிற இவர்களுடைய நிலைமை எவ்வளவுபரிதாபம்! “இப்படிப்பட்டவர்கள் லோத்தின் மனைவியை நினைத்துக் கொள்ள வேண்டும்” அவள் அநேக சிலாக்கியங்களைப் பெற்ற மனுஷி. அஞ்ஞான தேசத்தைவிட்டு ஆபிரகாமோடு புறப்பட்டு வந்தவள். ஆபிரகாம் வணங்கி வந்த தேவனைப்பற்றி இவளுக்கு அறிவுண்டு. பலிகளின் நோக்கமும் கூடாரத்தில் வாசஞ்செய்வதின் கருத்தும் இவளுக்குத் தெரியும். வெளிக்கு வேதக்காரிதான். இவள் காரியமோ எப்படியாயிற்று?

இவள் சோதோமில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில் ஆபிரகாமினிமித்தம் தேவன் அவளுக்கு விசேஷித்த தயவு பாராட்டினார். எப்படியென்றால், சில ராஜாக்கள் சோதோமை ஜெயித்த பொழுது லோத்தோடு இவளும் சிறையாகக்கொண்டு போகப்பட்டாள். கர்த்தர் ஆபிரகாமைக் கொண்டு இவளை மீட்டுவிட்டார். இது இவளுக்கு ஓர் பெரிய எச்சரிப்பு. என்றாலும் மறுபடியும் சோதோமுக்குப் போய்க் குடியிருக்கிறாள். இப்பொழுது தேவன் சோதோமை அக்கினியினால் அழிக்கப்போகிறார். இவளையோ இரக்ஷிக்க விரும்பி தமது தூதர்களை அனுப்பினார். இவர்கள் அவளோடு பேசி ஜீவனதப்ப ஓடிப்போகும்படி அவளைத் துரிதப்படுத்துகிறார்கள். அவள் தாமதிக்கிறதை அவர்கள் கண்டபோது அவளுக்காகப் பரிதபித்து அவளுடைய கைகளைப் பிடித்துப் பட்டணத்துக்கு வெளியே இழுத்துக்கொண்டுபோய் இனிமேலாவது ஓடிப்போ, திரும்பிப்பாராதே என்கிறார்கள். ஆ! இது எவ்வளவு தயவென்று பாருங்கள். இதைவிட அவர்கள் என்ன செய்யக்கூடும்? லோத்தின் மனைவி தப்பிக் கொண்டாளா? இல்லை. உப்புத்தூணாக நிற்கிறாள். அவள் கால்கள் ஓடுகிற பாவனையாகவும் அவள் முகமோ சோதோமை நோக்கினதாகவும் இருக்கிறது. காரணமென்ன? நெடுகிலும் அவளை ஆண்டுகொண்டு வந்த உலக நேசமல்லவா? நான் எப்படியிருந்தாலும் பரவாயில்லை. தேவன் இரக்கமுள்ளவர். என்னைத் தூக்கி மோசடித்தில் வைத்துக்கொள்வார் என்று நீங்கள் எண்ணுகிறீர்கள். தேவன் உங்களுக்காக என்ன பாடுபட்டாலும், உங்களை மோசடித்திற் சேர்க்கும்படி எவ்வளவு

தயவு பாராட்டினாலும், குணப்படாத உங்கள் பொல்லாத இருதயம் உங்களைக் கெடுத்துப்போடுமென்று நீங்கள் அறியாதிருக்கிறதென்ன? “தேவனுக்கும் உலகப்பொருளுக்கும் ஊழியஞ்செய்ய உங்களால் கூடாது” (மத். 6:24). “மனுஷன் எதை விதைக்கிறானோ அதையே அறுப்பான்”. உலகத்திற்கென்று விதைக்கிறவன் மோஷத்தை அறுப்பதெப்படி?

6. மதுபானம் இன்னொரு ஆண்டவன். முன்னே ஒரு ஊரில் ஒரு குடிகாரனானால் இன்று அங்கே எத்தனை குடிகாரர்! முன்னே ஒரு ஊரில் ஒரு சாராயக்கடையானால் இன்று எத்தனை கடைகள்! இரண்டு மைல் தூரத்திற்குள் பதினாறு கள்ளக்கடைகள் இருக்கிறதாக ஒருவர் சொன்னார். ஐயோ, இக்காலத்தில் குடிவெறி அநேகரை ஆண்டுகொண்டது. தேசத்தில் ஆண்களும் பெண்களும் பிள்ளைகளுங்கூட குடிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். குடிகாரப் பெற்றோர் தங்கள் பாலகர் வாயில் மதுவை ஊற்றுவது எவ்வளவு குரூரமானசெய்கை! குடிவெறியினால் உண்டாயிருக்கிற கேடுகள் கொஞ்சமல்ல. ஏராளமான திருஷ்டாந்தங்களால் உலகம் நிறைந்திருக்கிறது. எவ்வளவோ சீர்திருத்தங்களை உண்டுபண்ணியுங் கூட கடந்தவருஷத்தில் இங்கிலாந்தின் குடிவெறிச்செலவு பதினாறு கோடிப் பவுண்டு என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. நம்முடைய தேசத்திலும் இந்தத் துர்ப்பழக்கத்தால் எவ்வளவோபணம் நஷ்டமாகிறது. கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாத்தியம்பண்ணுகிற பணத்தைக் கள்ளிலும் சாராயத்திலும் செலவு செய்துவிடுகிற ஏழைகள் எத்தனை! கண்ட பலன் என்ன? நம்முடைய கண்களே அவைகளைக் காண்கிறது. குடியினால் குடும்பத்தைக் கெடுத்தவர்கள் அநேகர். பொருளை அழித்தவர்கள் அநேகர். உத்தியோகத்தை இழந்தவர்கள் அநேகர். அவமானத்தை அடைந்தவர்கள் அநேகர். ஆத்துமாவை நஷ்டப் படுத்தினவர்கள் அநேகர். உயிரை விட்டவர்கள் அநேகர். நரகத்திற்குப்போகிறவர்கள் அநேகர். இப்பொழுது குடிக்கத் தலைப்பட்டிருக்கிற சிறுவரும் வாலிபரும் சீக்கிரத்தில் எவ்வளவோ கஷ்டத்திற்கும் நிந்தைக்கும் ஆளாவார்கள் என்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை. மட்டாய்க் குடிப்பேன் என்று சொன்னவர்கள்தான் இன்று முழுக்குடிகாரராயிருக்கிறார்கள்.

ஒருவன் குடிகாரன் என்று அறிந்தவுடனே அவன் பேரிலுள்ள மதிப்புப் போய் விடுகிறது. அவனுடைய பேச்சை நம்புகிறதற்கு ஏதுவில்லை. பைத்தியக்காரனையும் குடிவெறியனையும் ஒரே வரிசையில் வைக்கவேண்டியதுதான் சகோதரரே! பொதுவாய்ப் பேசிக் கொண்டு போகிறதில் பிரயோஜனமில்லை. நம்முடைய காரியம் என்ன? இந்தத் துர்ப்பழக்கம் நம்மில் யாருக்காகிலும் உண்டா? பரிசுத்த ஆவியினால் நிறைந்திருக்கவேண்டிய கிறிஸ்தவன் மதுபான வெறியினால் நிறைந்திருப்பது நியாயமோ? திருச்சபைக்கு அது எவ்வளவு நிந்தை! கிறிஸ்துவின் நாமத்திற்கு எவ்வளவு குறைவு! 1919-ம் வருஷம் செப்டெம்பர் மாதத்திற்குரிய ஐக்கிய சபைத் தூதிகையில் “போதகர்களும் மதுவிலக்கும்” என்ற விஷயத்தின் பேரில் எழுதப்பட்டிருந்தது. அந்த விலாசமே நமக்கு அவமானத்தை உண்டாக்கவில்லையா? “போதகர்களும் பரிசுத்த ஆவியானவரும்” என்றிருக்குமானால் எவ்வளவு சந்தோஷமாயிருக்கும்! அதை எழுதினவர் “இந்த அவலட்சணமான பாவம் எப்போது நமது சபைகளை விட்டு நீங்கப்போகிறது? நமது போதகர்களும் சபையாரும் குடியென்னும் பேயின் வாயினின்று எப்போது விடுபட்டுத் தூய்மையடையப் போகிறார்கள்! சபையை நடத்தும் ஆவிக்குரிய தலைவர்களே இவ்வாறிருப்பதினால் அந்தச் சபைகள் என்ன நிலையிலேயிருக்கும் என்பதைக் கூறவேண்டியதில்லை” என்று புலம்புகிறார். போதகர்கள் குடிவெறியராயிருப்பார்களா? இருக்கவேகூடாது. அப்படி யாராகிலும் இருப்பது உண்மையானால் அதைப்போல் வெட்கமும் துக்கமுமான விஷயம் வேறொன்றுமில்லை. கர்த்தருடைய திருவசனத்தைப் பிரசங்கிக்கவும் சாக்கிரமெந்துக்களைப் பகிர்ந்து கொடுக்கவும் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிற ஊழியர்கள் “துன்மார்க்கத்துக்கு ஏதுவான மதுபானவெறி கொள்வது” சபையின் நாயகருக்கு எப்படியிருக்கும்? “தெளிந்த புத்தியுள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டியவர்கள்” கலங்கின கண்களும் கலங்கின புத்தியுமுள்ளவர்களாயிருப்பது நியாயமா? கிறிஸ்தவன் என்று பேர் வைத்திருக்கிற யாராவது கர்த்தருடைய ஊழியக்காரன் என்று பேர் தரித்திருக்கிற ஒருவராவது இந்தத் துர்ப்பழக்கத்துக்கு

இடங்கொடாதபடி தேவன் கிருபை செய்வாராக. நியாயத்தீர்ப்பு நாளை நாம் நினைத்துக்கொள்ள வேண்டும். மதுபானமல்ல தேவாவியானவரே நம்மை ஆளுவாராக.

7. இச்சை இன்னொரு ஆண்டவன். இச்சையினாலேயே உலகத்தில் கேடு பிரவேசித்தது (2 பேது. 1:4). இச்சை அடக்கம் வேண்டும். நம்முடைய ஆசை தேவன் நமக்குக் குறித்திருக்கும் எல்லைக்குள்ளடங்க வேண்டும். எல்லைக்குள்ளிருக்கும் வரையில் நாம் சந்தோஷமாயும் திருப்தியுள்ளவர்களாயுமிருப்போம். ஆனால் நம்முடைய கண்களைப் பறக்கவிட்டு எல்லையைக் கடந்துபோக விரும்பும்போது நமக்குக் கேடுண்டாகிறது. தேவன் மனிதனை ஏதேனில் வைத்தபோதே அவன் ஆசைக்கு ஒரு எல்லையைக் குறித்தார். “கனிகள் எல்லாவற்றையும் உன் கண்முன் வைக்கிறேன். இவைகளை நீ புசிக்கலாம். ஆனால் அந்த விருகத்தின் கனியை நீ புசிக்கக் கூடாது” என்று கட்டளையிட்டார். எல்லை கடந்தது மோசமாய் முடிந்தது. சகோதரே, நம்முடைய ஆசையைச் சொல்லவேண்டுமானால் அதற்கொரு அளவிருக்க மாட்டாது. நாம் விரும்புகிறதை எல்லாம் பெற்றுக்கொள்ளவும் மாட்டோம். இச்சை நம்மை ஆளுகிறதற்கு இடங்கொடுத்தால் அது நம்மை எங்கே வாரிக்கொண்டு போகுமோ அறியோம்.

இது “ஆத்துமாவுக்கு விரோதமாய்ப் போர் செய்கிற இச்சை” என்றும், “மோசம் போக்கும் இச்சை” என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது (1 பேது. 2:11, எபே. 4:22). அது ஆளும் இருதயத்தில் சமாதானம் இருக்கமாட்டாது. இடைவிடாத போர்தான் நடந்து கொண்டிருக்கும். கர்த்தருடைய காரியத்தில் எவ்வளவோ பிரயோஜனமாயிருக்கக்கூடிய அநேகரை இச்சையானது ஆண்டுகொண்டு உபத்திரவப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. அவர்கள் வேதம் வாசித்தாலும், ஜெபம் செய்தாலும், பிரசங்கித்தாலும், வேறே எந்தக்காரியத்தைச் செய்யப் புகுந்தாலும் இந்தத் துர் இச்சை உள்ளே போராடிக் கொண்டிருப்பதினால் ஒன்றையும் சரியாய்ச் செய்து கொள்ள மாட்டார்கள். அவர்களுடைய கிறிஸ்தவஜீவியமானது

சிறகொடிந்து பறக்கமாட்டாமல் தவிக்கிற பட்சியைப் போலிருக்கிறது.

அது “மோசம் போக்கும் இச்சை” என்பதும் உண்மைதான். எத்தனையோ ஆண்கள் பெண்களை அது மோசம்போக்கின துண்டு. தேவனுக்குப் பிரியமாய் நடக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிற அநேக வாலிபர்கள் இந்தக் கொடிய அரசனால் ஆளப்பட்டுத் தவிக்கிறார்கள். கிருபை நிறைந்த இரஷுக் தமது ஆவியினாலும் அன்பினாலும் அவர்களைப் பலமாய்க் கட்டியிருக்கும் சங்கிலிகளிலிருந்து விடுவிப்பாராக. தாவீதின் குமாரனாகிய அப்சலோம் தன் சகோதரன் அம்னோனைச் சற்றும் இரக்கமின்றிக் கொன்றதற்குக் காரணமென்ன? இச்சையினால் உண்டான மோசமல்லவா? பராக்கிரமனாகிய சிம்சோனைப் பாருங்கள். அவனுக்கு எந்தச் சேனையும் ஒரு பொருட்டல்ல. சிங்கத்தை ஒரு ஆட்டுக்குட்டியைப்போல கிழித்துப் போடுவான், அவனைப் பலமான கயிறுகொண்டு இறுக்கக்கட்டினாலும் நெருப்புப்பட்ட நூல்போல அறுந்துபோகும். ஒருகழுதைத் தாடையின் எலும்பை எடுத்து ஆயிரம்பேரை இலேசாய்க் கொன்றான். காசாப்பட்டணத்தின் வாசற் கதவுகளையும் நிலைகளையும் தாழ்ப்பாளோடே கூடப் பேர்த்துத் தோளின் மேல்வைத்துக்கொண்டு மலையின் உச்சிக்கு எறிப்போனான். இதுவெல்லாம் அவனுடைய பராக்கிரமத்தின் பெருமையல்லவா? ஆனாலும் அந்தப் பராக்கிரமசாலியைப் பாருங்கள். எவ்வளவு பரிதாபமான நிலைமை! அவனுடைய இரு கண்களும் பிடுங்கப்பட்டு, வெண்கல விலங்குகள் பூண்டு, சிறைச் சாலையில் மாவரைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். இந்த நிர்ப்பந்தமான நிலைமைக்கு அவனைக் கொண்டு வந்ததெது? இச்சையின் மோசம் தானே.

இந்த இச்சை சிலருக்குள் வெளியரங்கமாகவும் இன்னும் சிலருக்குள் அந்தரங்கமாகவும் கிரியை செய்கிறது. இரண்டு மரங்களைப் பார்க்கிறோம். ஒன்று வெளியே உளுத்துப்போன மரம். இது நினையாத நேரம் விழுமென்று எல்லாரும் எதிர்பார்த்திருந்தபடியே ஒருநாளில் ஒடிந்து விழுந்தது.

இன்னொன்று வெளியே பலமும் பச்சையுமாகத் தோன்றியது. அது விழுமென்று ஒருவரும் நினைத்ததில்லை. ஆனாலும் உள்ளே மறைவாக உளுத்துக்கொண்டே வந்தது. திடீரென ஒருநாளில் அது முறிந்து விழவே எல்லாருக்கும் ஆச்சரியமாயிருந்தது. அப்படிப்போல் மோசம் போக்கும் இந்த இச்சை சிலரை எல்லாரும் அறியத்தக்கவிதமாக ஆளுகிறது. இன்னும் சிலருக்குள் மறைவாகக் குடிகொண்டிருந்தாலும் என்றைக்காவது ஓர் நாளில் அவர்களை நிந்தைக்குள்ளாக்காமற் போகாது. “தன் வஸ்திரம் வேகாமல் மடியிலே எவனாவது நெருப்பை வைத்துக்கொள்ளக் கூடுமோ?” (நீதி. 6:27). இந்தப்பலத்த சத்துருவுக்கு விரோதமாய்க் கொடியேற்றி நமக்கு ஜெயத்தைக் கொடுக்க வல்லவர் ஆவியானவரே. நாம் ஆவிக்கேற்றபடி நடந்துகொண்டால் இந்த மாம்ச இச்சையை நிறைவேற்ற மாட்டோம்.

இந்தப் பொல்லாத ஆண்டவன்மார் நமது இருதயத்தில் தங்கவும் நம்மை ஆளவும் இடங்கொடுத்து வந்தது எவ்வளவு மோசம் என்று பாருங்கள். “சாவுக்கேதுவான உங்கள் சாரீரத்தில் **பாவம் ஆளாதிருப்பதாக**” என்று ஆவியானவர் கற்பிக்கிறார். (ரோ. 6:12). இந்தக்கொடிய சத்துருக்கள் நம்மைவிட்டு நீங்கவேண்டும். யோசுவா கெபியிலிருந்து வெளியே கொண்டுவந்த ஐந்து ராஜாக்களுக்குச் செய்ததுபோல இயேசு மகா இராஜாவின் நாமத்தை முன்னிட்டு இந்தக் கொடிய ஆண்டவன்மாரை நம்முடைய இருதயத்திலிருந்து வெளியே தள்ளி நம்முடைய கால்களில் கீழேபோட்டு மிதிப்பதே நியாயம். இவர்கள் நம்முடைய பாதங்களுக்குக் கீழே இருக்கவேண்டியவர்களேயன்றி நம்முடைய இருதயத்தில் வாசம்பண்ண யோக்கியர்கள் அல்ல. எலியா தீர்க்கதரிசி பாகாலின் பூசாசாரிகளுக்குச் செய்ததுபோல கர்த்தருடைய நாமத்தினால் இவர்களைச் சங்கரிப்போமாக. அதற்குப் பின்பு ஜெயிக்கக்கூடிய வர்களாயிருப்போம், பெருமழையின் இரைச்சலும் கேட்கும். சகோதரரே! இந்த நேரத்தில் இராஜாதி இராஜாவும் கர்த்தாதி கர்த்தாவுமாகிய இயேசு சுவாமி மகிமையோடு நம்முடைய இருதயத்தில் பிரவேசிக்கட்டும். இவருக்கு நிகரான இராஜா ஒருவருமில்லை. இவர் ஞானமும் கிருபையும் நிறைந்த இராஜா.

இவரால் நாம் ஆளப்படும்போது நமக்கு ஆசீர்வாதமும் ஜெயமும் உண்டாகும். அரசன் எப்படியோ அவன் ஆளுகையும் அப்படியே. போத்திப்பார் என்பவன் “யோசேப்பைத் தன் வீட்டிற்கும் தனக்குண்டான தெல்லாவற்றிற்கும் விசாரணைக்காரனாக்கினது முதற்கொண்டு கர்த்தர் யோசேப்பினிமித்தம் அந்த எகிப்தியன் வீட்டை ஆசீர்வதித்தார். வீட்டிலும் வெளியிலும் அவனுக்குண்டானவைகள் எல்லாவற்றிலும் கர்த்தருடைய ஆசீர்வாதமிருந்தது”. தேவன் நம்மை ஆசீர்வதிக்க வேண்டுமா? ஆசீர்வதிப்பார். கிறிஸ்து எங்கே தங்குவாரோ அங்கேதான் தேவாசீர்வாதம் தங்கும். ஆகையால் நம்மையும் நமக்குள்ளதெல்லாவற்றையும் இந்தப் பரம யோசேப்பின் விசாரணைக்கு விட்டுவிடுவோமாக. கவலை ஒழிந்தது, ஆசீர்வாதம் வந்தது.

“எங்கள் தேவனாகிய கர்த்தாவே உம்மையல்லாமல் வேறே ஆண்டவன்மார் எங்களை ஆண்டார்கள், இனி உம்மை மாத்திரம் சார்ந்து உம்முடைய நாமத்தைப் பிரஸ்தாபிப்போம்.”

VII CHRIST IN THE HEART

இருதயத்தில் கிறிஸ்து

“என் மகனே உன் இருதயத்தை எனக்குத் தா”

- நீதி. 23:26.

பாய் விரித்து ஒடுவது கப்பலுக்கு அலங்காரம். ஆராதனை நடந்துவருவது ஆலயத்திற்கு அலங்காரம். மனுஷர் வாசம் பண்ணுவது வீட்டிற்கு அலங்காரம். எதெது என்னென்ன நோக்கத்திற்காக உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அந்தந்த நோக்கம் அவைகளில் நிறைவேறும்போதுதான் அவைகள் அலங்காரமும் மகிமையுமாய்க் காணப்படும். தேவன் மனுஷனைத் தாம் வாசஞ்செய்யும் ஆலயமாக உண்டாக்கினார். அவர் அவனுக்குள் வசிப்பது அவனுக்கு மகிமையும் ஆசீர்வாதமுமாயிருக்கும். ஆனால் மனுஷனோ தேவனையும் புறக்கணித்துச் சாத்தானைத் தன் இருதயத்தில் ஏற்றுக்கொண்டான். வஞ்சகமாய் உட்பிரவேசித்த சாத்தான் ‘இது என் வீடு’ என்றும் சொல்லிக்கொள்ளுகிறான். வீட்டுக்கு எஜமானாகிய தேவன் “மகனே உன் இருதயத்தை எனக்குத் தா” என்கிறார். எல்லாவற்றையும் மனுஷனுக்குக் கொடுத்துவருகிற தேவன் அவனிடத்தில் விரும்பிக் கேட்பதும் ஒன்றுதான். அநேகக் காரியங்களை தேவனுக்குக்கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கிற மனுஷன் அவருக்குக்கொடுத்தபின் வாங்கி விற்கிறதும் ஒன்றுதான். அந்த ஒன்று அவனுடைய இருதயமே ஆ! இது பிசாசின் தந்திரம். இருதயமாத்திரம் கர்த்தருக்குக் கொடுக்கப்பட்டால் மனுஷன் நிச்சயமாகவே ஆசீர்வதிக்கப் பட்டுப் போவான் என்றறிந்த சாத்தான் நம்முடைய இருதயங்களை தேவனுக்குக் கொடுத்துவிடாதபடிக்கு எவ்வளவோ தடைசெய்கிறான்.

சில வருஷங்களுக்கு முன்னே ஒரு சிறுவன் திடீரெனக் காணாமற்போனான். தகப்பன் அதிகத்துக்கத்தோடு தெருத்தெருவாய்த் திரிந்து பையனைத் தேடினார்.

பிள்ளையைக் கடைத்தெருவில் நிற்கக்கண்ட ஒரு ஸ்திரீ களவாய்த் தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டாள். அவள் அந்தப் பிள்ளைக்கு வேண்டிய பலகாரங்களை வாங்கிக் கொடுத்து பிள்ளையின் மனதைக் கவர்ந்து கொண்டாள். பிள்ளை வாய்த்தது என்று அவள் நினைத்தவளாய் ஒரு ஆற்றோரத்தில் வைத்துக் கொண்டிருந்தபொழுது தகப்பன் தன் பிள்ளையைக் கண்டு கொண்டார். அவர் கிட்டப்போய் ஆ! என் மகனே என்று சொல்லவும், பையன் அந்த ஸ்திரீயை உதறித்தள்ளிவிட்டு பலகாரங்களையும் எறிந்துவிட்டுத் தன் தகப்பனைச் சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டான். அவளோ வெட்கப்பட்டுப் போனாள். சாத்தானால் வஞ்சிக்கப்பட்டு அவன் கைவசத்திலிருக்கிற அநேகர் இந்த நேரத்தில் அருமை இரஷ்கருடைய சத்தத்தைக் கேட்டுத் தங்கள் இருதயங்களை மனப்பூர்வமாய் அவருக்கு ஒப்புக்கொடுக்க தேவ ஆவியானவர் கிருபை செய்வாராக.

I. நம்முடைய இருதயங்களைக் கிறிஸ்துவுக்குக் கொடுப்பதும் அவர் நமக்குள் வாசஞ்செய்வதும் **நியாயமாயிருக்கிறது**. ஏனென்றால் நாம் **மூன்று விதமாய்** கிறிஸ்துவுக்குச் சொந்தமானவர்களாயிருக்கிறோம். **சிருஷ்டிப் பின்படி நாம் அவருக்குச் சொந்தம்** “உண்டானதொன்றும் அவராலேயல்லாமல் உண்டாகவில்லை”. “அவருக்குள் சகலமும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது, பரலோகத்திலுள்ளவைகளும் பூலோகத்திலுள்ளவைகளுமாகிய காணப்படுகிறவைகளும் காணப்படாதவைகளுமான சகலமும் அவரைக்கொண்டும் அவருக்கென்றும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது” (கொலோ. 1:16). **மீட்பின்படியும் நாம் அவருக்குச் சொந்தம்**. அவர் தம்முடைய விலைமதிக்கக்கூடாத இரத்தத்தைக் கிரயமாகக் கொடுத்து நம்மை மீட்டுக்கொண்டார். “கிரயத்திற்குக் கொள்ளப்பட்டீர்களே, ஆகையால் தேவனுக்கு உடையவைகளாகிய உங்கள் சரீரத்தினாலும் ஆவியினாலும் தேவனை மகிமைப்படுத்துங்கள்” (1 கொரி. 6:20). அது மாத்திரமல்ல, **பிதா நம்மைத் தம்முடைய குமாரனுக்குக் கொடுத்த படியினாலும் நாம் கிறிஸ்துவுக்குச் சொந்தம்**. நமதாண்டவர் பரி: யோவான் 17-ம் அதிகாரத்தில் தம்முடையவர்களுக்காக வேண்டுதல் செய்தபோது “பிதாவே நீர் எனக்குத் தந்தவர்கள், நீர் எனக்குத் தந்தவர்கள்” என்று ஆறுதரம்போல் திரும்பத்திரும்பச் சொல்லுகிறார்.

நம்முடைய குணப்படுதலைப் பற்றி நாம் பேசும்போதெல்லாம் இன்னார் பிரசங்கத்தைக் கேட்டதினாலே, இன்ன புஸ்தகத்தை வாசித்ததினாலே, வியாதி உபத்திரவத்திற் குள்ளானதினாலே நான் இரட்சிக்கப்பட்டேன் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறதுண்டு. ஆனால் இவைகளின் மூலமாய் நம்மை இழுத்துக்கொண்ட தேவகரத்தையோ நாம் கவனிக்கிறதில்லை. “என்னை அனுப்பின பிதா ஒருவனை இழுத்துக் கொள்ளாவிட்டால் அவன் என்னிடத்தில் வரமாட்டான் என்றும், பிதாவானவர் எனக்குக் கொடுக்கிறயாவும் என்னிடத்தில் வருமென்றும்” இரட்சகர் சொன்னார். நம்மில் யார் யார் கிறிஸ்துவன்னை வந்து இரட்சிக்கப்பட்டோமோ, பிதா நம்மை இழுத்து குமாரனுக்குக் கொடுத்து: என் நேச குமாரனே! அநேகரை உமக்குப்பங்காகக் கொடுப்பேன் என்று சொன்னேனே, அவர்களில் இவனையும் ஒருவனாக ஏற்றுக்கொள்ளும் என்று கொடுத்ததினாலே நாம் இரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். ஆ, என் பிதா என்னை இழுத்துக்கொண்டாரே என்று நினைக்கும்போது எவ்வளவு சந்தோஷமாயிருக்கிறது. இவ்விதமாய் **சிருஷ்டிப்பினாலும், மீட்பினாலும், பிதா நம்மைத் தமது குமாரனுக்குத் தந்ததினாலும் நாம் முற்றும் கிறிஸ்துவுக்குச் சொந்தமாயிருக்கிறோம்.** ஆகையால் நமது இருதயத்தை அவருக்குக் கொடுக்கவேண்டியதும் அவர் அங்கே வாசஞ்செய்ய வேண்டியதும் நியாயமே.

II. நம்முடைய இருதயங்களைக் கிறிஸ்துவுக்குக் கொடுப்பதும் அவர் அங்கே வாசஞ்செய்வதும் **வேத உபதேசமாயிருக்கிறது.** அப்போஸ்தலனாகிய பவுலுடைய ஜீவியத்தின் அனுபவமும் அவருடைய போதனையின் சாரமும் இதுதான். “இனி நான் அல்ல கிறிஸ்துவே எனக்குள் பிழைத்திருக்கிறார்” என்றார் (கலா. 2:20). தான் நிறைவேற்றிய எல்லாவற்றையும் தனக்குள் வாசஞ்செய்து தன்னைப் பலப்படுத்தின கிறிஸ்துவினாலேயே செய்துமுடித்ததாக அறிக்கையும் செய்கிறார். “கிறிஸ்து எனக்குள்ளே பேசுகிறாரென்பதற்கு அத்தாட்சி தேடுகிறீர்களே” என்றும் “நான் எனக்குள்ளே வல்லமையாய்க் கிரியை நடப்பிக்கிற அவருடைய பலத்தின்படி போராடிப் பிரயாசப்படுகிறேன்”

என்றும் சொல்லுகிறார் (2 கொ. 13:3, கொலோ. 1:29). அவர் எழுதின நிருபங்களிலும் இந்த சத்தியத்தைக் குறித்துப் பேசாதிருந்ததில்லை. ரோமருக்கு எழுதின பொழுது “கிறிஸ்து உங்களிலிருந்தால் சரீரமானது பாவத்தினிமித்தம் மரித்ததாயும் ஆவியானது நீதியினிமித்தம் ஜீவனுள்ளதாயுமிருக்கும்” என்றார் (ரோ. 8:10). கொரிந்தியருக்கு எழுதினபொழுது “இயேசுகிறிஸ்து உங்களுக்குள் இருக்கிறாரென்று உங்களை நீங்களே அறியீர்களா” என்றார் (2 கொரி. 13:5). கலாத்தியருக்கு எழுதினபொழுது “என் சிறு பிள்ளைகளே, கிறிஸ்து உங்களிடத்தில் உருவாகுமளவும் உங்களுக்காக மறுபடியும் கர்ப்ப வேதனைப்படுகிறேன்” என்றார் (கலா. 4:19). எபேச சபையாருக்கு எழுதினபொழுது “கிறிஸ்து உங்கள் இருதயங்களில் வாசமாயிருக்கும்படி” உங்களுக்காக வேண்டுகை செய்கிறேன் என்றார் (எபே. 3:17). கொலோசெயருக்கு எழுதினபொழுது ‘கிறிஸ்துவானவர் மகிமையின் நம்பிக்கையாக உங்களுக்குள்ளிருப்பதே அந்த இரகசியம்” என்றார் (கொலோ. 1:27).

கிறிஸ்துவானவர் நம்முடைய இருதயங்களில் வாசஞ்செய்வதைக்குறித்து தாமே சொல்லியிருக்கிறதையும் கேளுங்கள். “ஒருவன் என்னிடத்தில் அன்பாயிருந்தால் அவன் என் வசனத்தைக் கைக்கொள்ளுவான், அவனில் என் பிதா அன்பாயிருப்பார். நாங்கள் அவனிடத்தில் வந்து அவனோடே வாசம் பண்ணுவோம்” (யோ. 14:23). நான் உங்களிலிருப்பதை அந்நாளில் நீங்கள் அறிவீர்கள்” (யோ. 14:20). “இதோ! வாசற்படியிலே நின்று தட்டுகிறேன், ஒருவன் என் சத்தத்தைக் கேட்டு, கதவைத் திறந்தால் அவனிடத்தில் நான் பிரவேசித்து அவனோடே போஜனம் பண்ணுவேன், அவனும் என்னோடே போஜனம் பண்ணுவான்” என்றார் (வெளி. 3:20). ஆகையால் நம்முடைய இருதயங்களைக் கிறிஸ்துவுக்குக் கொடுப்பதும் அவர் அங்கே வாசஞ்செய்தும் **நியாயமும் வேத உபதேசமு மாயிருக்கிறதென்று** அறிந்து கொள்ளுகிறோம். அப்படியானால் நம்மில் எத்தனை பேருடைய இருதயங்கள் கர்த்தருக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது? கிறிஸ்து எனக்குள் பிழைத்திருக்கிறார் என்று நம்மில் எத்தனைபேர் சொல்லக்கூடும்? சகோதரரே! பாவத்துக்கும் உலகத்துக்கும்

நம்முடைய இருதயங்களைக் கொடுத்துப்பார்த்தோமே, என்ன பலனைக்கண்டோம்? கிறிஸ்துநாதர் நமக்குள் பிரவேசிக்குமட்டும் நமக்குச் சுகமேது? பலமேது? சந்தோஷமேது? கர்த்தர் நம்மை ஆசீர்வதிக்க வந்திருக்கிறார். அவர் உங்கள் ஒவ்வொருவருடைய இருதயத்தின் பக்கமாய் நிற்கிறார். அவர் கிருபை நிறைந்த முகத்தைப் பாருங்கள். அவர் அன்பான சத்தத்தைக் கேளுங்கள். வாரும் என் அருமை இரசுக்கரே! என் உள்ளத்தில் வந்து வாசம்பண்ணுமென்று அவரை வருந்தியழையுங்கள்.

III. கிறிஸ்துவானவர் நமக்குள் வசிப்பதினாலுண்டாகும் பலன்கள் எவை?

1. பாவத்தின்மேல் நமக்கு ஜெயங்கொடுக்கிறார்.

நமது அவயவங்களினாலே நாம் பாவஞ்செய்கிறபடியால் அந்த அவயவங்களைப் பொல்லாதவைகளாக நாம் எண்ணிக் கொள்ளுகிறோம் ஆ! என்ன பொல்லாத வாய்! பொல்லாதகண்! பொல்லாத கை! பொல்லாத கால்! என்று மனுஷர் பேசுகிறது வழக்கம். அப்போஸ்தலனாகிய பவுலும் மற்ற மனுஷர் பேசுகிறபிரகாரமாகவே “அக்கிரமத்தை நடப்பிக்கும்படி முன்னே நீங்கள் உங்கள் அவயவங்களை அசுத்தத்திற்கும் அக்கிரமத்திற்கும் அடிமைகளாக ஒப்புக்கொடுத்ததுபோல” என்று பேசுகிறார் (ரோ. 6:19). அவயவங்களில் பாவச் செய்கைகள் காணப்படுகிறது மெய்தான். ஆனாலும் உண்மையின்படிப் பார்த்தால் எல்லாப் பாவங்களும் இருதயத்திலிருந்தே புறப்பட்டுவருகிறது. ஏனென்றால் “எல்லாவற்றைப்பார்க்கிலும் இருதயமே திருக்குள்ளதும் மகா கேடுள்ளதுமாயிருக்கிறது” (ஏரே. 17:9). இதற்கிசைய நமதாண்டவரும் “மனுஷருடைய இருதயத்திற்குள்ளிருந்து பொல்லாத சிந்தனைகளும், விபசாரங்களும், வேசித்தனங்களும், கொலைபாதகங்களும், களவுகளும், பொருளாசைகளும், துஷ்டத்தனங்களும், கபடும், காமவிகாரமும், வன்கண்ணும், தூஷணமும், பெருமையும், மதிக்கேடும் புறப்பட்டுவரும். பொல்லாங்கானவைகளாகிய இவைகளெல்லாம் **உள்ளத்திலிருந்து** புறப்பட்டு மனுஷனைத் தீட்டுப்படுத்தும் என்றார் (மாற்கு 7:21-23). இங்கே சொல்லப்பட்டிருக்கிற

பாவங்களில் அநேகம் நாம் அறிந்திருக்கிறபடி நம்முடைய அவயவங்களினாலேயே செய்யப்படுகிறதாயிருந்தும் அவைகள் இருதயத்திற்குள்ளிருந்தே புறப்பட்டு வருகிறதென்று ஆண்டவர் சொல்லியிருக்கிறதைக் கவனியுங்கள். அவயவங்களுக்குத் தானாக நன்மையாவது தீமையாவது செய்யும் சக்தியில்லை. இருதயம் ஏவுகிறபடியே அவயவங்கள் கீழ்ப்படியும், திருடுகிறதும் அந்தக் கையே; கொடுக்கிறதும் அந்தக் கையே. திட்டுகிறதும் அந்த நாவே; புகழுகிறதும் அந்த நாவே. பார்க்கிறதும் அந்தக் கண்ணே, பார்க்காமல் திரும்பிக்கொள்ளுகிறதும் அந்தக் கண்ணே. என்ன! ஒரே அவயவத்திற்கு இந்த இரு குணங்கள் ஏது? ஆகையால் இந்தச் செய்கைகள் அவயவங்களைப் பற்றினதல்ல. இருதயத்தைச் சம்பந்தப்பட்டதாயிருக்கிறது. இருதயம் எதை விரும்புகிறதோ அதையே அவயவம் செய்யும். இருதயம் சரியாயிருந்தால் எல்லாம் சரியாகவேயிருக்கும்.

சகோதரரே, நாம் பாவஞ் செய்யாமல் ஜீவிக்க வேண்டுமா? கிளைகளை வெட்டுவதில் பிரயோஜனமில்லை, வேரைக் கவனிக்கவேண்டும். கெட்ட மரம் நல்ல கனிகளைக் கொடுக்கமாட்டாது. பொல்லாத இருதயத்தை நல்ல இருதயமாக்கக் கூடியவர் இயேசுவே. பாவம் ஊறும் ஊற்றாகிய நம்முடைய இருதயங்கள் கிறிஸ்துவின் ஆதீனத்திற்குள்ளாகட்டும். கிறிஸ்து உங்களிலிருந்தால் சரீரமானது பாவத்தினிமித்தம் மரித்ததாயும், ஆவியானது நீதியினிமித்தம் ஜீவனுள்ளதாயுமிருக்கும்” என்று அப்போஸ்தலன் சொல்லுகிறார். நம்முடைய சுயபிரயாசத்தினாலும் தீர்மானத்தினாலும் பாவங்களை மேற்கொள்ளுவது அசாத்தியம். தீர்மானத்தினால் கொஞ்சம் நல்ல ஜீவியம் செய்வதுபோல் காணப்பட்டாலும் திரும்பவும் ஏழு மடங்கு வல்லமையோடே பாவம் வந்து நம்மை ஆண்டுகொள்ளும் என்பது நிச்சயம். சில பாவங்கள் இயல்பாகவே நாம் செய்யவிரும்பாதவைகளாயிருக்கலாம். அவைகள் மற்றவர்களைப் பலமாய் ஆண்டு கொண்டிருக்க நாம் காணலாம். இன்னும் சில பாவங்களோ நம்மை விடாமல் தொடர்ந்து பற்றிக்கொண்டிருக்கக்கூடும். அவைகளோடு போராட நமக்குப் பெலனில்லை, அவைகளின் நினைவே நம்மை நடுங்கச் செய்கிறது. அநேகந்தரம் அந்தப்

பாவங்களினால் நாம் மேற்கொள்ளப்பட்டு, அடிக்கடி அவைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்ததினாலே, இனிமேல் பாவஞ் செய்யாமல் ஜீவிப்பது கூடிய காரியமல்ல என்கிற அவநம்பிக்கையும் நம்மை ஆண்டுகொண்டிருக்கலாம், ஆனாலும் சத்தியத்தின் மறுபக்கத்தையும் கவனிக்கவேண்டும். நம்மால் செய்யக்கூடாததை நம்மில் செய்யும்படிக்கே இரக்ஷணய கர்த்தாவாகிய இயேசு நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறார், நாம் பாதி, அவர் பாதியல்ல. அவராலேயன்றி நாம் தானாய் ஒன்று செய்யக்கூடாது. அப்போஸ்தலன் தன்னுடைய ஒன்று மில்லாமையை அறிந்திருந்ததுபோலவே கிறிஸ்துவின் பரிபூரணத்தையும் அறிந்தவராயிருந்தார்: “என்னைப் பலப்படுத்துகிற கிறிஸ்துவினாலே எல்லாவற்றையும் செய்ய எனக்குப் பலமுண்டு” என்றும் “நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவினாலே நமக்கு ஜெயங்கொடுக்கிற தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம்” என்றும் அனுபவ சாட்சியாய்ச் சொன்னவர் அவரே (பிலி. 4:13; 1 கொ 15:57).

ஆம், பாவத்தை ஜெயிக்கும் இரகசியம் கிறிஸ்துவே. ஒரு அறையிலுள்ள இருளோடு போராடினாலும், கோபித்துக் கொண்டாலும், உரத்த சத்தமிட்டாலும் இருள் நீங்கப்போகிறதேயில்லை. ஒரு நெருப்புக்குச்சி அந்த இருளை இலேசாய்த் துரத்திவிடும். ஒளியாகிய இயேசு சுவாமி நம் உள்ளத்தில் பிரவேசியாமல் இந்தப் பாவ அந்தகாரம் நீங்கமாட்டாது. நம்முடைய வேலை பாவத்தோடல்ல, கிறிஸ்துவோடே. அவரே நம்முடைய தியானமும் நோக்கமுமாயிருப்பாராக. அவருடைய ஐக்கியம் ஒன்றே நாம் ஜெயம் பெறும் வழியாயிருக்கிறது. ஒரு கப்பல் மாலுமியைப் பார்த்து: ஐயா, நீர் அநேக வருஷமாய் இந்தச் சமுத்திரத்தில் பிரயாணம் செய்து வருவதால் எங்கே பாறைகள் உண்டென்றும், எங்கே சொரி மணல் இருக்கிறதென்றும் உமக்கு நன்றாய்த் தெரியுமல்லவா என்று கேட்டபொழுது அந்த மாலுமி: அதெல்லாம் என் வேலையல்ல, எனக்கு ஒன்றுதான் தெரியும், ஆழமான ஜலம் எங்கேயுண்டோ அந்த வழியாகவே என் கப்பலை நடத்திச் சேதமின்றியிருக்கிறேன் என்றான். பிரியமானவர்களே, நாம் பாவத்தை ஜெயிப்பதற்கும் பரிசுத்தமாய் ஜீவிப்பதற்கும் வழி ஒன்றுதான். நம்முடைய இருதயத்தை கிறிஸ்துவுக்குக்

கொடுத்துவிடவேண்டும். “அவரிடத்தில் பாவமில்லை, அவரில் நிலைத்திருக்கிற எவனும் பாவஞ்செய்கிறதில்லை” (1 யோ. 3:5,6). எவ்வளவுக்கு நம்முடைய பலவீனத்தை உணருகிறோமோ அவ்வளவுக்கு அதிகமாய்க் கிருபையுள்ள இரஷுகரை நாம் சார்ந்து கொள்வோமானால் அவருடைய வல்லமை நம்மேல் தங்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

2. சோதனைகளின்மேல் நமக்கு ஜெயங்கொடுக்கிறார்.

விசுவாசிகள் எல்லாருக்கும் சோதனைகள் உண்டு. நம்முடைய இடத்துக்கும் சமயத்திற்கும் வயதிற்கும் அந்தஸ்திற்கும் தக்கதாகப் பலவிதமான சோதனைகள் நமக்கும் நேரிடுகிறது. சோதிக்கப்படுதல் பாவமல்ல. கிறிஸ்துவானவரும் சோதிக்கப்பட்டார். சோதனைக்கு இணங்குவதே பாவம். சோதனைகள் பாவத்துக்குப் போக்காக மாட்டாது. நான் வசிக்கும் தெருவில், பள்ளிக்கூடத்தில், வேலைக்குப்போகும் இடத்தில், என் வீட்டுக்குள்ளேயே எத்தனையோ சோதனைகள் என்னைச் சூழ்ந்திருக்கிறதே. நான் எப்படிப் பாவஞ்செய்யாமலிருக்கக் கூடும் என்று சொல்லுகிறவர்கள் அநேகர். சோதனைகள் இருக்கிறது மெய்தான். ஆகிலும் நாம் பாவஞ்செய்கிறதற்கு நம்முடைய பொல்லாத இருதயமல்லவா காரணம்? நம்முடைய இருதயம் கர்த்தரோடு சரியாயிருந்தால் வெளிச்சோதனைகள் நம்மை மேற்கொள்ளுவது எப்படி? “தன் இருதயத்தில் தீர்மானம் பண்ணிக்கொண்ட தானியேல்” பாபிலோனின் பலத்த சோதனைகளால் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. இருதயத்தில் முன்னமே தகாத ஆசைகள் குடிகொண்டிருக்கும்போதும் நாம் சோம்பலுக்கிடங்கொடுத்து நம்முடைய ஆவி அனலற்றிருக்கும் போதும் சோதனைகள் இலேசாய் நம்மை மேற்கொண்டுவிடும். யாக்கோபு அப்போஸ்தலனும் அப்படியே சொல்லுகிறார். “அவனவன் தன் தன் சுய இச்சையினாலே இழுக்கப்பட்டு சிக்குண்டு சோதிக்கப்படுகிறான்” என்கிறார் (யாக். 1:14).

யோசேப்பு பலவந்தமாய்ச் சோதிக்கப்பட்டபோதிலும் அவன் சற்றும் இணங்காமல் அச்சோதனையை ஜெயித்தது எதினாலே? அவனுடைய இருதயம் கர்த்தரோடு சரியாயிருந்ததினாலல்லவா? கர்த்தர் யோசேப்போடு கூட இருக்கிறார் என்று மற்றவர்கள் பிரத்தியக்ஷமாய்க்

கண்டுகொள்ளக் கூடியதாயிருந்தது. ஆனால் தாவீதோ தன் சுய இச்சையினாலே இழுக்கப்பட்டுத் தானே சோதனையில் சிக்கிக் கொண்டு பாவஞ்செய்தானே. யூதாஸை என்னமாய் ஆண்டவர் எச்சரித்தபோதிலும் பொருளாசை அவனுக்குக் கண்ணியாயிற்று. பேதுருவைச் சோதிக்கும்படி பொருள் நீட்டப்பட்டபோதோ “உன் பணம் உன்னோடுகூட நாசமாய்ப் போகக்கடவது” என்று எறிந்து விட்டார். ஒருவனுக்குக் கண்ணியாயிருந்த பணம் இன்னொரு அப்போஸ்தலனை மேற்கொள்ளாமற் போனதென்ன? அவ்விருவருடைய இருதயத்தின் தன்மையில் அந்த வித்தியாசமிருக்கிறது. முந்தினது கிறிஸ்துவுக்காகக் கொடுக்கப்பட்ட பணம்; பிந்தினது பரிசுத்த ஆவியான வருக்காகக் கொடுக்கப்பட்ட பணம். இருவகைப் பணமும் தெருவிலே. கிறிஸ்துவையும் ஆவியானவரையும் பணத்தினால் சம்பாதிக்கப் பார்ப்பது எவ்வளவு மதியீனம்! மேலும் இருவர் சேர்ந்து ஒரு வழியே போகிறார்கள் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். சற்று தூரம் போனபின் ஆ! எவ்வளவு இனிமையான இராகம் என்கிறான் ஒருவன்; மற்றவனோ எங்கே இராகம் என்று கேட்கிறான். வழியில் தொனித்த இராகம் ஒருவன் செவியில் விழுந்ததென்ன? மற்றவன் செவியில் விழாமற் போனதென்ன? ஒருவன் இராகக்கியானி. மற்றவனிடத்தில் அதில்லை. இப்படியே அநேகக் காரியங்கள் இருக்கிறது. ஒருவனுடைய கவனத்தை இழுக்கக்கூடிய சோதனை இன்னொருவனுடைய கவனத்தை இழுக்கவில்லை யென்றால் அந்த வித்தியாசம் அவர்களுடைய இருதயத்திலிருக்கிறது. நம்முடைய இருதயத்தினால் பார்க்கிறோம், இருதயத்தினால் கேட்கிறோம், இருதயத்தினால் பேசுகிறோம், இருதயத்தினாலே நடமாடுகிறோம் என்று சொன்னாலும் உண்மையாயிருக்கும். புறம்பான சோதனைகளால் நாம் இழுப்புண்டு போகாதிருக்க வேண்டுமானால் உள்ளான நம்முடைய இருதயம் கர்த்தரோடு சரியாயிருக்க வேண்டியதவசியம்.

நம்முடைய இரகசுகரைக் கவனித்துப்பாருங்கள். “எல்லா விதத்திலும் நம்மைப்போல் சோதிக்கப்பட்டார்” (எபி. 4:15). வனாந்தரசோதனைகள் மாத்திரமல்ல. அவர் மாம்சத்திலிருந்த காலமெல்லாம் இடைவிடாத சோதனைகள் அவருக்கு நேரிட்டன. தம்முடைய சீஷரைப்பார்த்து: ‘எனக்கு நேரிட்ட

சோதனைகளில் என்னோடேகூட நிலைத்திருந்தவர்கள் நீங்களே” என்கிறார் (லூக். 22:28). அவர் எவ்வளவாய்ச் சோதிக்கப்பட்டபோதிலும் பாவஞ் செய்யவில்லை. “இந்த உலகத்தின் அதிபதி வருகிறான், **அவனுக்கு என்னிடத்தில் ஒன்றுமில்லை**” என்றார். அவருடைய இருதயம் பிதாவுக்கு முற்றிலும் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. “என்னிடத்தில் வாசமாயிருக்கிற பிதா” என்றார். புறம்பான காரியங்களைக் கொண்டு அவரைப் பாவஞ்செய்யப் பண்ணுகிறதற்கு அவருடைய இருதயத்தில் தகாத ஆசைகள் இருந்ததில்லை. நம்முடைய வீட்டில் ஒரு அறையை வேறொருவனுக்குக் குடியிருக்கக்கொடுத்தால் அவன் தாராளமாய் வரப்போக இருப்பானல்லவா? நம்முடைய இருதயம் கர்த்தருக்கு உண்மையாகவே கொடுக்கப்பட்டு அவர் அங்கே வசிப்பாரானால் சாத்தான் நம்மிடத்தில் வந்தாலும் இடமில்லையென்று அறிந்துகொள்ளுவான். நாம் இணங்காமற்போனால் எந்தச் சோதனையும் நம்மை மேற்கொள்ளுவதில்லை.

சோதனை நல்லது. பெருங்காற்று மரங்களை அசைப்பதினால் அவைகளின் வேர் பலப்படுவதற்கு ஏதுவாயிருக்கிறதுபோல, சோதனைகளைச் சகிப்பதினாலும் அவைகளை ஜெயிப்பதினாலும் உள்ளான மனுஷனில் நாம் வல்லமையாய்ப் பலப்படவேண்டுமென்பது தேவனுடைய சித்தம். சோதனைகளை நாம் மேற்கொள்ளாமற் போனால் கர்த்தருடைய ஊழியத்தில் முன்னுக்கு வருவது கூடாத காரியம். ஆகையால் சோதனைகளை நீக்கும் என்றல்ல (கர்த்தர் சில சமயங்களில் இடறல்களை நீக்கிவிடுவதுமுண்டு). “எங்களைச் சோதனைக்குட்படப் பண்ணாமல் தீமையினின்று எங்களை இரட்சித்துக்கொள்ளும்” என்று ஜெபிப்பதே உத்தமம். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகச் சோதனைகளை ஜெயித்தவரும் சோதிக்கப்படுகிற நமக்கு உதவி செய்ய வல்லவருமாகிய இயேசு சுவாமி நமக்குள் வாசஞ்செய்வாராக. அவர் மூலமாயல்லாமல் நாம் சோதனைகளை மேற்கொள்ளுவது கூடாத காரியம்.

3. மாயத்தின்மேல் ஜெயங்கொடுக்கிறார். இல்லாததை இருக்கிறதாகக் காட்டுவதும், உள்ளத்தில் ஒருவிதமாயும் புறம்பே வேறுவிதமாயும் நடந்து கொள்ளுவதுமே மாயம். இது

கர்த்தருக்கு மிகவும் அருவருப்பு. கிறிஸ்துநாதர் யூதஜனங்களிடத்திலும் வேத பாரகர் பரிசேயர் முதலானவர்களிடத்திலும் இந்தப் பாவத்தை மிகவும் கண்டித்துப் பேசினார். மத்தேயு 23ல் “மாயக்காரராகிய உங்களுக்கு ஐயோ, உங்களுக்கு ஐயோ” என்று எட்டுத்தரம் சொல்லியிருக்கிறார். அவர்கள் ஆலயத்தில்கூடி ஆராதனை செய்த விதத்திலும், மற்ற ஜனங்கள் முன்பாக நடந்துகொண்ட விதத்திலும் மாயக்காரராயிருந்தார்கள். அவர்களுடைய ஆராதனை சிறப்பாக நடந்தது. ஆனாலும் அதிலே உண்மையில்லை. தங்கள் வாயினால்மாத் திரம் தேவனிடத்தில் சேர்ந்து தங்கள் உதடுகளினால் அவரைக் கனம் பண்ணினார்கள். அவர்களுடைய இருதயமோ தேவனைவிட்டுத் தூரமாய் விலகியிருந்தது. அப்பொழுது மாத்திரமல்ல. இக்காலத்துச் சபைகளிலும் காணப்படுகிற பாவம் அதுவே. அதிகப் பழக்கத்தினால் தேவ பயம் அற்றுப்போகிறது. எவ்வளவு பயபக்திக்குறைவும் துணிகரமும் தேவசமூகத்தில் காணப்படுகிறது! ஒருவேளை புறம்பான தோற்றத்தில் நம்முடைய நிலையும் நம்முடைய பாவனைகளும் பக்திவிநயமாய்த் தோன்றினபோதிலும், தேவனுடைய பார்வையில் உள்ளாக நாம் அப்படியிருக்கிறோமா? நம்முடைய ஜெபங்களும் பாட்டுகளும் மனுஷருடைய செவிக்கு இனிமையாயிருந்த போதிலும் தேவனுடைய திருவுளத்திற்குப் பிரியமாயிருந்ததா? நம்முடைய சரீரம் ஆலயத்திலிருந்தபோது நம்முடைய இருதயம் எங்கேயிருந்தது? ஆயக்காரப் பாவிக்கு இரங்கின தேவன் மாயக்காரப் பரிசேயனுக்கு இரங்காமற்போன தென்ன? மாயமாகியபாவத்துக்கு நாமும் தப்பினவர்கள் அல்ல.

தேவனுக்கு முன்பாக மாத்திரமல்ல, அவர்கள் மனுஷர் முன்பாக நடந்துகொண்ட விதத்திலும் மாயக்காரராகவே யிருந்தார்கள். ஆண்டவர் அவர்களைப் பார்த்து: “நீங்கள் மனுஷருக்கு முன்பாக உங்களை நீதிமாண்களாகக் காட்டுகிறீர்கள், தேவனோ உங்கள் இருதயங்களை அறிந்திருக்கிறார். உள்ளத்தில் மாயத்தினாலும் அக்கிரமத்தினாலும் நிறைந்திருக்கிறீர்கள், நீங்கள் நரகாக்கினைக்கு எப்படித் தப்பித்துக்கொள்ளுவீர்கள்?” என்று கேட்டார். இந்த வார்த்தைகள் நம்மையும் எவ்வளவோ உணர்த்தக்கூடியதா

யிருக்கிறது. நம்முடைய ஜீவியத்திற்கும் ஊழியத்திற்கும் வேண்டிய உற்சாகம் எங்கேயிருந்து வருகிறது? தேவனிடத்திலிருந்தா? மனுஷரிடத்திலிருந்தா? நாம் தேவனை நோக்குகிறதைவிட மனுஷரை அதிகமாய் நோக்கினவர்களாக வேலை செய்கிறதில்லையா? கிறிஸ்துவின் பேரைச் சொல்லிக் கொண்டே மனுஷருடைய புகழ்ச்சியை நாடிக் கட்டப்படும் கட்டடங்கள் எத்தனை! ஸ்தாபிக்கப்படும் பள்ளிக்கூடங்கள் எத்தனை! புதிய மிஷன்கள் எத்தனை! புதிய சங்கங்கள் எத்தனை! பிரசங்கக் கூட்டங்கள் எத்தனை! ஜெபக்கூட்டங்கள் எத்தனை! தேவ அன்பினால் ஏவப்பட்டு அவருடைய மகிமைக்காகச் செய்யப்படும் எந்த முயற்சிக்கும் விரோதமாய் என் நாவை அசையேன். ஆனால் தற்காலத்தில் அநேக முயற்சிகள் பற்பல நோக்கத்தோடு செய்யப்பட்டு வருகிறதில்லையா? எப்படியிருந்தாலும் சரி; “ஒருவனுடைய இருதயத்தின் நினைவு எப்படியோ அப்படியே அவன் இருக்கிறான்” (நீதி. 23:7). இருதயத்தின் நிலைமை எதுவோ அதுவே அந்த மனுஷன். அதிலே யாதொரு கூடுதலுமில்லை குறைதலுமில்லை. நாம் புறம்பே பக்தர்கள்போல் காணப்பட்டாலும் இருதயத்தில் அக்கிரமம் குடிகொண்டிருந்தால் அக்கிரமக்காரர் என்பதே நமக்குப் பெயர். நாம் புறம்பே சுத்தவான்கள் போல் காணப்பட்டாலும் உள்ளத்தில் அசுத்தம் குடிகொண்டிருந்தால் அசுத்தர் என்பதே நமக்குப் பெயர். நாம் புறம்பே அன்பர்கள்போல் பேசினாலும் உள்ளத்தில் பகையிருந்தால் பகைஞர் என்பதே நமக்குப் பெயர். நாம் புறம்பே தாழ்மையுள்ளவர்கள் போல் நடந்தும் இருதயத்தில் பெருமை தங்கினால் பெருமைக்காரர் என்பதே நமக்குப் பெயர். மாயக்காரர் பெற்றுக்கொள்ளுகிற சாட்சிப் பத்திரங்கள் இரண்டு. ஒன்று மனுஷர் கொடுக்கிறது. இன்னொன்று தேவன் கொடுக்கிறது. மனுஷர் தோற்றத்தைப் பார்த்துக் கொடுக்கிறார்கள். தேவனோ இருதயத்தைப்பார்த்துக் கொடுக்கிறார். ‘மனுஷருக்குள்ளே மேன்மையாய் எண்ணப் படுகிறது தேவனுக்கு முன்பாக அருவருப்பாயிருக்கிறது’. மனுஷர் எவ்வளவாய் நம்மைப் புகழ்ந்தாலும் அவர்களுடைய புகழ்ச்சிகளெல்லாம் காற்றோடே பறந்து போய் விடும். கர்த்தரால் புகழப்படுகிற மனுஷனே பாக்கியவான்.

சகோதரரே! கிறிஸ்துவின் மூலமாய் நம்மில் உண்டாகாத கனிகள் யாவும் மாயக்கனிகளே. பொருட்காட்சி சாலைக்குப் போய்ப் பார்ப்போமானால் பலவகையான கனிவர்க்கங்கள் வைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்போம். அவைகள் மெய்க்கனிகள் போலவே காணப்படும். கிட்டப்போய்க் கையிலெடுத்துப் பார்த்தாலோ அவைகள் புசிக்கத் தக்கவைகள் அல்லவென்றும், மண்ணால் செய்யப்பட்ட மாயக்கனிகளென்றும் கண்டு கொள்வோம். சத்தியபரராகிய இயேசுசுவாமி நமக்குள் வசித்தாலன்றி இந்த மாயம் உடைபடுகிறதற்கு வேறு வழியில்லை. அவர் ஒருவரே உண்மையும் சத்தியமுமாயிருக்கிறார், அவரிடத்தில் மாயமில்லை. அவரோடு பழுகிறவன் மாயத்தை வெறுக்கிறான். எல்லாவற்றிலும் உத்தமனாக நடந்துகொள்ளுகிறான். நாம் தேவனுக்கு முன்பாகவும் மனுஷருக்கு முன்பாகவும் உண்மையுள்ள வர்களாய் நடந்துகொள்ளவேண்டுமானால் கிறிஸ்து நாதர் நமக்குள் தாராளமாய் வசிக்க இடங்கொடுக்க வேண்டும். அவர் நமக்குள் வருமளவும் அவருடைய சிந்தை நமக்குள் வராது.

4. நம்மை மற்றவர்களுக்கு ஆசீர்வாதமாயிருக்கும்படி செய்கிறார். “எல்லா காவலோடும் உன் இருதயத்தைக் காத்துக்கொள், அதிலிருந்து ஜீவ ஊற்றுபுறப்படும்” (நீதி 4:23). நமதாண்டவரும் “என்னிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கிறவன் எவனோ அவன் உள்ளத்திலிருந்து ஜீவதண்ணீருள்ள நதிகள் ஓடும்” என்றார். மனுஷருடைய பொல்லாத இருதயத்திலிருந்து இயல்பாகப் பாவநதிகள் ஓடுமேயன்றி ஜீவநதிகள் ஓடுவதில்லை. ஜீவதண்ணீர் ஊற்றாகிய இயேசுகிறிஸ்து நம்முடைய இருதயத்தில் வாசம் பண்ணினால் மாத்திரம் நம்மிலிருந்து ஜீவ நதிகள் பாயக்கூடும்.

நதிகள் என்பது ஏராளமான ஆசீர்வாதத்தையும் செழிப்பையும் காட்டுகிறது. தேவனுடைய சகல பரிபூரணமும் நிறைந்த இரகசியம் விசுவாசியின் உள்ளத்தில் வாசஞ்செய்யும் பொழுது மெய்யாகவே அவன் பிறருக்கு ஆசீர்வாத மாயிருக்கிறான். அவரிலிருந்து புறப்படும் நதிகள் இவனுடைய வாய் கண்கள் கைகள் கால்கள் மூலமாகவும், இவனுடைய ஜெபம் சம்பாஷணை பிரசங்கம் கடிதங்கள் மூலமாகவும் உலகத்துக்குப்

பாய்கிறது. முன்னே பாவஞ் செய்கிறதற்கு ஏதுவாயிருந்த இவனுடைய அவயவங்கள் இப்பொழுது ஆசீர்வாதங்கள் நிறைந்த வாய்க்கால்கள் போலிருக்கிறது. அவன் செய்யும் சகல கிரியைகளும் தேவனுக்குப் பிரியமானதாகவும் ஜனங்களுக்கு ஆசீர்வாதமாகவுயிருக்கிறது. சார்லஸ் பின்னி என்னும் பேர் போன பிரசங்கியார் ஒரு நூலாபீசைப் பார்க்கப்போயிருந்த இடத்தில் அவருடைய பார்வையினால் அங்கே வேலை செய்து கொண்டிருந்த பெண்கள் பாவ உணர்வடைய அந்த உணர்வு அக்கினியைப்போல வேலை ஸ்தலமெங்கும் பரவ, ஆபீசு முதலாளிகள் உடனே வேலையை நிறுத்தவும் ஜெபக்கூட்டத்தை நடத்தவும் பிரசங்கியாரைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். அந்த நாளில் அநேகர் கர்த்தரிடமாய்த் திரும்பினார்கள். ஜப்பான் தேசத்திலுள்ள பிஷ்ப் உல்லியம்ஸ் என்ற பக்தனுடைய முகத்தோற்றத்தினால் ஒரு ஜப்பான் வாலிபன் உணர்வடைந்து குணப்பட்டு இன்று நல்ல கிறிஸ்தவனாக உயர்ந்த உத்தியோகத்திலிருக்கிறார். ஒன்றுமில்லாதவராகப் புறப்பட்ட ஜார்ஜ் முல்லர் என்பவருடைய ஜெபத்தினால் அநேக பெரிய கட்டடங்கள் எழும்பின. ஆயிரக்கணக்கான அநாதப்பிள்ளைகள் போஷிப்பும் இரக்சிப்பும் பெற்று வருகிறார்கள். மூடி என்பவருடைய வாயின்மூலமாய் ஜீவதண்ணீர் புறப்பட்டு வறண்டுபோயிருந்த ஆயிரக்கணக்கான பாவினரின் தாகத்தைத் தீர்த்தன. மேரி உவின் சுலோ என்னும் அம்மாள் எழுதின கடிதங்களால் இயேசுவின் இன்ப சமூகத்தைத் தரிசித்தவர்கள் அநேகர். பேனிகிராஸ்பி என்னும் அம்மாள் பாடின இனியகீதங்களால் ஆறுதலையும் ஜீவனையும் கண்டவர்கள் அநேகர். இவர்களைப்போல் உலகத்துக்கு ஆசீர்வாத நதிகளாயிருந்த அநேக பரிசுத்தவான்கள் உண்டு. மற்ற தேசங்களில் மட்டுமல்ல, நம்முடைய தேசத்திலேயும் கிருபை பெற்ற தாசர்கள் இருந்துவந்திருக்கிறார்கள். பண்ணைவிளை ஈசாக்கு ஐயரின் பணிந்த சிந்தையையும் நாகர்கோவில் தேவதாசன் ஐயருடைய தாழ்மையான குணத்தையும் யார் மறக்கக்கூடும்? இவர்களுடைய சுயவெறுப்பும் தேவபக்தியும் இந்நாள்வரைக்கும் அநேகருடைய இருதயங்களைப் பரவசப்படுத்தக்கூடியதாயிருக்கிறது. இது நிற்க, சாரோனின் ரோஜாவையும் பள்ளத்தாக்குகளின்

லீலிப்புஷ்பத்தையும் போன்ற தற்காலத்துப் பக்தர்களைப் பற்றிப் பேசினால் விரியும். கிறிஸ்துவின் நற்கந்தம் அவர்களிலிருந்து பரிமளிக்கிறது. நேசரின் மனத்தாழ்மை அவர்கள் அணிந்திருக்கும் வஸ்திரம். அவர்களுடைய ஜீவியமே அவர்களுக்குச் சாட்சி. ஆ! கிறிஸ்துவுக்குத் தன்னை முற்றிலும் ஒப்புக்கொடுத்து விட்ட ஒரு மனுஷனைக்கொண்டு தேவன் செய்யக்கூடிய காரியங்களை யார் அளவிடக்கூடும்? அருமையான சகோதரனே, இந்த நல்ல இரகசியங்களுக்கு உன்னை ஒப்புக்கொடுக்கமாட்டாயா? நீ ஆசீர்வதிக்கப்பட, உன் ஜீவியம் ஆசீர்வாதமாயிருக்க, உன் ஊழியம் ஆசீர்வாதமாயிருக்க உன் ஆண்டவருக்கு உன் இருதயத்தைக் கொடுக்கமாட்டாயா?

கிறிஸ்து நமக்குள் வாசஞ் செய்யாவிட்டால் நாம் என்னத்திற்காவோம்? அவராலேயல்லாமல் நம்மால் என்ன செய்யக்கூடும்? நாம் அநேகக் காரியங்களைச் செய்யலாம். நாம் செய்துவருகிற பலவேலைகளைப்பார்த்து நாம் மகிழலாம். ஆகிலும் வேலையின் மிகுதியை அல்ல, வேலையின் தன்மையையே தேவன் கவனிக்கிறார். கொடியானது செடியில் நிலைத்திராவிட்டால் அது தானாய்க் கனி கொடுக்கமாட்டாதது போல கிறிஸ்துவில் நாம் நிலைத்திராமல் செய்யும் கிரியைகள் யாவும் வீணென்றே எண்ணப்படும். “நாம் வீணாக ஓடினதும் வீணாகப் பிரயாசப்பட்டதுமில்லை” என்கிற மகிழ்ச்சி கிறிஸ்துவின் நாளில் நமக்குண்டாகவேண்டுமானால் அவரே நமக்குள்ளிருந்து எல்லாவற்றையும் நடப்பிக்கத்தக்கதாய் நம்மை முற்றிலும் அவருக்கு ஒப்புக் கொடுத்துவிடுவோமாக.

VIII

THE GOD - MAN

தேவ - மனுஷன்

“தேவன் மாம்சத்திலே வெளிப்பட்டார்” 1 தீமோ. 3:16.

நம்முடைய இரட்சகர் பரிசேயரைப்பார்த்து: “கிறிஸ்துவைக் குறித்து நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள், அவர் யாருடைய குமாரன்” என்று கேட்டார். வேறொரு சமயம் அவர் தம்முடைய சீஷரிடத்தில் “மனுஷகுமாரனாகிய என்னை ஜனங்கள் யார் என்று சொல்லுகிறார்கள்” என்று விசாரித்தார். பின்பு தம்முடைய சீஷரை நோக்கி “நீங்கள் என்னை யார் என்று சொல்லுகிறீர்கள்” என்றார். அவர் ராஜனாயிருந்தும் தரித்திரக் கோலமாய் வெளிப்பட்ட படியால் தேவ ஆவியினால் மனக்கண் பிரகாசிப்பிக்கப்பட்டாலன்றி அவரை இன்னாரென்று அறிந்து கொள்வது கூடாது, அவர் ஜனங்கள் நடுவில் ஒரு புதுமை போலிருந்தார். பலரும் பலவிதமாய் நினைத்தார்கள். கிறிஸ்துவானவர் இன்னாரென்றும் எப்படிப்பட்டவரென்றும் அறிந்துகொள்வது ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனுடைய கடமையும் பெரிய சிலாக்கியமுமாயிருக்கிறது. இந்த மேலான அறிவு கற்றுக் கொடுக்கிறதினால் அல்ல. தேவ ஆவியினாலே வெளிப்படுத்தப்பட வேண்டியது.

இயேசுகிறிஸ்து மாம்சத்தில் வெளிப்பட்ட தேவன். இம்மானுவேல் என்பது அவருடைய நாமம். இவர் காலம் காலமாய் பிதாவோடிருந்தவர். தன்மையிலும் மகிமையிலும் பிதாவாகிய தேவனுக்குச் சமானமானவர். பாவிகளை இரட்சிக்கும்படி மனுஷனானார். இந்த இரகசியம்பெரிது. மனுஷனானார் என்று சொல்லும்பொழுது கட்டுக் கதைகளில் சொல்லியிருக்கிற பிரகாரம் அரசனாயிருந்தவன் பட்சியாக மாறிவிட்டான் என்பதுபோல, தேவனாயிருக்கிறவர் மனுஷனாக மாறிவிட்டார் என்று சொல்லக்கூடாது. பிலிப்பியர் நிருபத்தில் “அவர் தேவனுடைய ரூபமாயிருந்தும்... தம்மைத்தாமே வெறுமையாக்கி... மனுஷர் சாயலானார்” என்று வாசிக்கிறோம்.

இதினாலே அவர் தம்முடைய தெய்வீகத்தைவிட்டுப் பிரிந்து வெறும் மனுஷனானார் என்று நாம் நினைக்கலாகாது. சூரியப்பிரகாசம் சூரியனோடே சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது போல அவருடைய தெய்வீக மகிமையாவும் அவரோடேயேயிருந்தது. அவர் மனுஷனான போதும் மகிமைநிறைந்த தேவதன்மையும் கூடவேயிருந்தது. கூடவேயிருந்ததுண்டானால் அந்தமகிமை அவருடைய ஜீவியத்தில் ஏன் பிரத்தியக்ஷமாய் ஜொலிக்கவில்லை என்று கேட்கலாம். தம்முடைய மகிமையை வெளிப்படுத்தும் நோக்கமாய் அவர் உலகத்தில் பிரவேசிக்காமல் பாவிகளை இரட்சிக்கும்படி வந்ததினாலே தாம் வந்த நோக்கத்திற்கிசைய தம்முடைய தேவமகிமையைத் தமது மாம்சமாகிய கூடாரத்துக்குள் மறைத்துக் கொண்டார். அவர் சீனாய் மலையில் எழுந்தருளினபோது மோசேயும் ஜனங்களும் பயந்து நடுங்கத்தக்கதாக அந்த மகிமையின் காட்சி அவ்வளவு பயங்கரமாயிருந்தது. தேவன் எங்களோடு பேசாதிருப்பாராக, பேசினால் நாங்கள் செத்துப்போவோம் என்று ஜனங்கள் புலம்பினார்கள். இப்பொழுதோ அவர் பாவிகளைத் தம்மைவிட்டுத் துரத்தும்படி வராமல் அவர்களைத் தம்மிடத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளவும், அவர்கள் தம்மோடும் தாம் அவர்களோடும் மகா அன்பாய் உறவாடவும், அவர்களுக்காகத் தம்முடைய மாம்சத்தில் பாடுபட்டு மரிக்கவும் வேண்டுமென்கிற நோக்கமாய் புறப்பட்டு வந்தபடியால் தம்முடைய தெய்வீக மகத்துவங்களை வெளிப்படுத்தாமல் மெய்யான மனுஷனாகவே சஞ்சரித்துவந்தார். என்றாலும் அவருடைய திவ்ய மகிமையானது மாம்சமாகிய திரையின் வழியாய் ஊடே ஊடே வெளிப்படாதிருந்ததில்லை.

மேலும், இவர் தேவனுமல்ல மனுஷனுமல்ல. வேறே என்னமோவென்று நாம் திகைக்கத்தக்கதாக அவருடைய இருதன்மைகளும் ஒன்றோடொன்று கலந்துபோகவுமில்லை. அவருடைய தெய்வீகமும் மனுஷீகமும் தம்மம் தத்துவங்களோடு இசைவாய்ப் பொருந்தியிருந்தன. ஆகையால் அவர் மெய்யான தேவனும் மெய்யான மனுஷனுமாயிருந்தார். இப்படி அவர் தேவனும் மனுஷனுமாயிருந்தும் இருவராயிராமல் **கிறிஸ்து** என்னப்பட்ட ஒருவராகவேயிருக்கிறார். எப்படியென்றால் தேவகுமாரன் இன்னொரு மனுஷனைத் தம்மோடு சேர்த்துக்

கொண்டிருப்பாரானால் இருவராயிருக்கிறார்கள் என்று தீர்க்கமாய்ச் சொல்லலாம். ஆனால் அவர் மனுஷனானபோதோ கன்னியாஸ்திரியினிடத்தில் மனுஷன் மூலமாய் உண்டாகாமல், பரிசுத்த ஆவியினாலே உற்பத்தியான பரிசுத்த மனுஷீகத்தைத் தம்முடைய தெய்வீகத்தோடு சேர்த்துக்கொண்டு உலகத்தில் பிறந்தார். இப்படி, தேவகுமாரன் அதிசயமானவிதமாய் ஸ்திரீயினிடத்தில் உற்பத்தியான மாம்சத்தைச் சேர்த்துக் கொண்டு உலகத்தில் பிறந்ததினாலே இயேசுகிறிஸ்து என்னும் ஒருவரைப் புவியில் காண்கிறோம். அவர் இவ்விதமாய்ப் பிறக்கச் சித்தங்கொண்டிராவிட்டால் “மனுஷனாகிய கிறிஸ்து இயேசுவை” நாம் காணமாட்டோம். தேவ குமாரன் மூலமாய்த்தான் கிறிஸ்து என்னும் மனுஷகுமாரன் உலகத்தில் வந்தார் என்று சொல்லலாம். ஆத்துமாவும் சரீரமும் பொருந்தி, இருவராயிராமல் ஒரே மனுஷனாயிருப்பதுபோல அவருடைய தெய்வீகமும் மனுஷீகமும் பொருந்தி **கிறிஸ்து** என்னும் ஒருவராகவேயிருக்கிறார். இந்த இரகசியம் மகா மேன்மையுள்ளது. யூதர்கள் அவரை அறிந்துவிட்டதுபோல் பேசினார்கள். “இவன் இன்ன இடத்திலிருந்து வந்தவனென்று நாம் அறிந்திருக்கிறோம், இவனுடைய தகப்பனையும் தாயையும் அறிந்திருக்கிறோம்” என்றார்கள். அவரோ அவர்களைப் பார்த்து: “நீங்கள் என்னை அறியீர்கள், நான் எங்கேயிருந்து வருகிறேனென்றும் எங்கேபோகிறேனென்றும் நீங்கள் அறியீர்கள். நீங்கள் தாழ்விலிருந்து உண்டானவர்கள். நான் உயர்விலிருந்து உண்டானவன்; நீங்கள் இந்த உலகத்திலிருந்து உண்டானவர்கள், **நான் இந்த உலகத்திலிருந்து உண்டானவரல்ல!**” என்றார் (யோ. 14:28).

இப்படித் தாம் சேர்த்துக்கொண்ட மனுஷத்தன்மையினால் மனுஷீகத்திற்கு மேன்மையும் கனமும் வந்ததேயன்றி, தம்முடைய தெய்வீகத்திற்கு யாதொரு மாறுதலாவது குறைவாவது உண்டாகவேயில்லை. அவர் மனுஷீகத்தை எடுத்துக் கொள்ளுமுன் பிதாவாகிய தேவனுக்குச் சமானமான வராயிருந்தது போலவே மனுஷீகத்தை எடுத்துக்கொண்ட பின்பும் அவர் மெய்யான தேவனாகவேயிருந்தார். “தேவன் மாம்சத்தில் வெளிப்பட்ட” இரகசியம் இதுதான். பணிந்த சிந்தையோடு கற்றுக்கொள்ளுகிறவர்களுக்கு இந்த உபதேசம்

ஆனந்த மகிழ்ச்சியை உண்டாக்குகிறது. இந்த அற்புத நாதரை அறிந்துகொள்ளும்படி பரிசுத்த பவுலுக்கிருந்த வாஞ்சை கொஞ்சமல்ல. “என் கர்த்தராகிய கிறிஸ்து இயேசுவை அறிகிற அறிவின் மேன்மைக்காக எல்லாவற்றையும் நஷ்டம் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றார். நாம் இந்த தேவ மனுஷனைத் தியானித்துக்கொண்டு போகும்பொழுது அதே வாஞ்சை நம்முடைய இருதயத்திலும் உண்டாகும்படி தேவ ஆவியானவர் கிருபைசெய்வாராக.

1. முதலாவது, கிறிஸ்துநாதரை மனுஷனாகப் பார்ப்போம். இதைக்குறித்து அதிகம் சொல்லவேண்டிய தில்லை. அவருடைய மனுஷீக ஜீவியம் சுவிசேஷங்களில் விவரமாய் எழுதப்பட்டு நமது கைகளில் இருக்கிறது. அவர் ஸ்திரீயினிடத்தில் பிறந்தவரும் தாயினால் கையிலேந்தி வளர்க்கப்பட்ட குழந்தையாகவுமிருந்தார். அவர் பாலியனான போது குடும்பப்பாரம் அவர் பேரில் விழுந்தது. அதிகாலையில் எழுந்து பிதாவுக்குத் தம்மைக்கையளித்துக் குடும்பத் தொழிலாகிய தச்சவேலையை அதிகச் சுறு சுறுப்போடு செய்து வருவார். சகோதரர் என்றெண்ணப்பட்டவர்கள் இருந்த போதிலும் அவர்கள் இவரிடத்தில் அனுதாபமுள்ளவர்களாயிருக்கவில்லை. ஆகையால் அவர் தனித்தவராய் அடிக்கடி ஒலிவத்தோப்புகள், வயல்வெளிகள், மலையடிவாரங்களுக்குச் சென்று தமது பிதாவோடு சம்பாஷித்துத் திரும்புவார். அவருடைய நாசரேத்து ஜீவியம் நமக்கு மறைக்கப் பட்டிருக்கிறதும் தேவஞானம் தான் என்றாலும் அந்த ஏழைக் குடும்பத்தையும், அவர் வசித்த வீட்டையும் அன்றன்றுள்ள ஆகாரத்துக்காக அவருடைய கைகள் பாடுபடுகிறதையும், இரவில் சாப்பிட்டானபின் தாயாரோடு உட்கார்ந்து வீட்டுக்காரியங்களைப் பற்றி அவர் பேசிக்கொள்கிறதையும், வேலை ஸ்தலத்திற்குத் தம்மிடத்தில் வருகிறவர்களிடத்திலும், தெருக்களில் தாம் சந்திக்கிறவர்களிடத்திலும் அவர் சம்பாஷிக்கிறதையும் வேதத்தின் பேரிலும் ஆராதனையின் பேரிலும் அவருக்கிருந்த வாஞ்சையையும், வேலையொழிந்த நேரங்களில் மலையின்மேல் ஏறி அழகான காட்சிகளைப்பார்த்து அவர் சந்தோஷிக்கிறதையும், இவ்விதமாய் முப்பது பிராயம் வரை, எத்தனையோ மாறுதல்களின் நடுவே, இந்த அற்புத

புருஷன் சஞ்சரித்துவந்த விதமானது, தியானிப்போரின் உள்ளத்தை மெய்யாகவே பரவசப்படுத்தக்கூடியதாயிருக்கிறது.

அவர் தம்முடைய ஊழியத்தில் பிரவேசித்தபின்பும் தாழ்மையான மனுஷனாகவே நடந்துவந்தார். நாசரேத்தாரார் அவரை ஊரைவிட்டுப் புறக்கணித்துத் தள்ளிவிட்டார்கள். சொந்த வீடில்லாமல் அங்குமிங்கும் தங்கிவந்தார். ஒருநாள் சாயந்திரம் அவர் ஜனங்களுக்கு உபதேசித்தபின் “அவரவர் தங்கள் தங்கள் வீட்டிற்குப் போனார்கள்; இயேசுவோ ஒலிவமலைக்குப் போனார்”. “நரிகளுக்குக் குழிகளும் ஆகாயத்துப் பறவைகளுக்குக் கூடுகளும் உண்டு, மனுஷகுமாரனுக்கோ தலைசாய்க்க இடமில்லை” என்று அவர் சொன்னது எவ்வளவு உண்மை! அவர் பசியாயிருந்தபோது சில சமயங்களில் அவருக்கு விருந்து கிடைத்தது. சில சமயங்களில் போஜனத்துக்குப் பதிலாகப் பதார்த்தங்களைக்கொண்டு பசியை ஆற்றிக்கொண்டார். இன்னும் சில சமயங்களில் ஏழைகளின் வீட்டில் உள்ளதை சந்தோஷமாய்ச் சாப்பிட்டுக் கொண்டார். சிலசமயங்களில் சாப்பிடவும் நேரமில்லாமல் ஒருவேளை மாத்திரம் சாப்பிட்டுப் படுத்துக்கொண்டதும் உண்டு. இப்படியும் அப்படியுமாகக் காலத்தைக் கழித்தார். பிரயாணத்தினால் களைத்துத் தாகங்கொண்டார். வேலையின் அலுப்பினால் அயர்ந்து நித்திரை செய்தார். எல்லா விதத்திலும் நம்மைப்போலவே சோதிக்கப்பட்டார். துக்கமும் வியாகுலமுமடைந்து கண்ணீர் சிந்தி அழுதார். அவமானத்தையும் உபத்திரவங்களையும் சகித்தார். கடைசியாகச் சிலுவை மரத்தில் அறையுண்டு ஜீவனை விட்டார். இவைகள் எல்லாவற்றையும் பார்க்கும்பொழுது அவர் மெய்யான மனுஷனாயிருந்தாரென்பது எவ்வளவு பிரத்தியட்சுமாய் விளங்குகிறது. தேவ தூதர்கள் சில சமயங்களில் மனுஷத்தோற்றமாய்க் காணப்பட்டது போல இவர் காணப்பட்டவரல்ல. இவர் மெய்யான மனுஷன்தான் என்பதற்கு அவரை நன்றாய் அறிந்த நாசரேத்தாரார் சாட்சி அவரைக்கொன்ற யூதர்கள் சாட்சி “நீ மனுஷனாயிருக்க உன்னை தேவன் என்று சொல்லுகிறபடியினால் உன்மேல் கல்லெறிகிறோம் என்றார்கள்” (யோ. 10:33). பிள்ளைகள் மாம்சத்தையும் இரத்தத்தையும் உடையவர்களாயிருக்க அவரும்

அவர்களைப்போல மாம்சத்தையும் இரத்தத்தையும் உடையவரானார்” என்று ஆவியானவரும் சேர்ந்து சாட்சி பகருகிறார் (எபி. 2:14).

சகோதரரே, நம்முடைய ரட்சகரை மனுஷனாகப்பார்த்து அவரோடு பேச நமக்கு எவ்வளவோ ஆசையுண்டு. அவருடைய முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கவும் அவர் பேசும்போது அவருடைய சத்தத்தைக் கேட்கவும் ஆசைப்படுகிறோம். அவருடைய நாசரேத்தின் ஜீவியத்தைத் தியானிக்கும்போது நானும் அவரோடு கூட அந்த ஊரிலிருந்தால் என்னமாயிருக்கும் என்று சில சமயங்களில் யோசிக்கிறோம். அவர் மலைச்சிகரத்தில் ஏறும்பொழுதும் வனாந்தரங்களில் தனித்திருக்கும்பொழுதும் நானும் கூடவேயிருந்தால் என்னோடு எவ்வளவோ பட்சமாய்ப் பேசுவாரே, என் ஜீவியத்திற்கும் ஏற்ற ஆலோசனை சொல்லுவாரே, அவருடைய கனிந்த முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருப்பேனே என்று நாம் எண்ணுவதுண்டு. ஆம் சகோதரரே, அந்த நேச முகத்தைச் சீக்கிரத்தில் காண்போம். அவருடைய வருகை சமீபம்.

II. கிறிஸ்து நாதரை இப்பொழுது தேவனாகப் பார்ப்போம். அவர் மெய்யான மனுஷனாயிருக்கிறது போலவே மெய்யான தேவனாகவும் இருக்கிறார் என்பது எவரும் மறுக்கக்கூடாத சத்தியம்.

1. தேவனுக்கு மாத்திரம் கொடுக்கக்கூடிய பெயரால் இவரும் அழைக்கப்படுவதினாலே இவர் தேவன். “தேவனே உம்முடைய சிங்காசனம் என்றென்றைக்கும் உள்ளது” என்று பிதாவானவர் குமாரனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார். “இவரே மெய்யான தேவன்” என்று யோவான் அழைக்கிறார். “வல்லமையுள்ள தேவன்” என்று ஏசாயா அழைக்கிறார். “மகிமையின் கர்த்தர்” என்று பவுல் அழைக்கிறார். “ஜீவாதிபதி” என்று பேதுரு அழைக்கிறார். “சர்வவல்லமையுள்ள கர்த்தர்” என்று திவ்யவாசகன் கூறுகிறார். “மகா தேவனும் நமது ரட்சகருமாகிய இயேசுகிறிஸ்து” என்றும், “இவர் என்றென்றைக்கும் ஸ்தோத்திரிக்கப்பட்ட சர்வத்திற்கும் மேலான தேவன்” என்றும் பவுல் அழைக்கிறார். “அல்பாவும் ஒமேகாவும் ஆதியும் அந்தமும் முந்தினவரும்

பிந்தினவருமாயிருக்கிறேன்” என்று அவர் தாமே தம்மைக் குறித்துத் திருவுளம் பற்றுகிறார். இந்தப் பெயர்களால் பிரதான தூதர்களில் யாரையாகிலும் அல்லது அப்போஸ்தலர்களில் யாரையாகிலும் நாம் அழைக்கக் கூடுமா? அழைத்தால் அதைப்போல் தேவதூஷண முண்டோ? அப்படியிருந்தும் “தேவனுடைய பரிசுத்த மனுஷர்கள் பரிசுத்த ஆவியினாலே ஏவப்பட்டுப் பேசினபொழுது” இயேசுவை இவ்விதமான தெய்வீக நாமத்தால் அழைத்திருக்கிறார்கள்.

2. தேவன்மாத்திரம் செய்யக்கூடிய கிரியைகளை இவரும் செய்கிறபடியினாலே இவர் தேவன்.

சிருஷ்டிப்பின் கிரியை தேவனுக்கு மாத்திரம் உரியது. அப்படியிருந்தும் “சகலமும் அவர் மூலமாய் உண்டாயிற்று; உண்டானதொன்றும் அவராலே யல்லாமல் உண்டாகவில்லை” என்று இயேசுநாதரைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது. சிருஷ்டிக்கப்பட்டவைகளைத் தாங்கி நடத்துவதும் தேவனுடைய கிரியையல்லவா? இவரைக் குறித்தோ “சர்வத்தையும் தம்முடைய வல்லமையுள்ள வசனத்தினாலே தாங்குகிறவர்” என்று சொல்லியிருக்கிறது. பாவங்களை மன்னிப்பது தேவனுக்கு மாத்திரம் உரியது. “தேவன் ஒருவரே யன்றிப் பாவங்களை மன்னிக்கத்தக்கவர் யார்? என்று வேத பாரகர் கேட்டார்கள். இவரோ மனுஷருடைய பாவங்களை மன்னிக்கத் தமக்கு அதிகாரம் உண்டென்று சொல்லி பாவங்களை மன்னித்து, மன்னிக்கப்பட்டது மெய்யென்பதையும் ரூபித்தார். தேவன் ஒருவரே மரித்தோரை எழுப்பக் கூடியவர். இவரோ, பிரேதக் குழிகளிலுள்ள அனைவரும் தம்முடைய சத்தத்தைக் கேட்டுப் புறப்பட்டு வருவார்கள் என்றும் “நானே உயிர்த்தெழுதலும் ஜீவனுமாயிருக்கிறேன்” என்றும் சொல்லுகிறார்”. சரீரங்களை மறுரூபப்படுத்துதல் சிருஷ்டி கர்த்தாவின் வேலை. இவர் “நம்முடைய அற்பமான சரீரத்தைத் தம்முடைய மகிமையான சரீரத்திற்கு ஒப்பாக மறுரூபப்படுத்துவார்” என்று சொல்லியிருக்கிறது. “தேவனே நியாயாதிபதி” என்று அழைக்கப்படுகிறார். அப்படியிருந்தும் “பிதாவைக் கனம் பண்ணுகிறது போல, எல்லாரும் குமாரனையும் கனம் பண்ணும்படிக்கு பிதாவானவர் தாமே

ஒருவருக்கும் நியாயத் தீர்ப்புச்செய்யாமல் நியாயத்தீர்ப்புச் செய்யும் அதிகாரம் முழுவதையும் குமாரனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்திருக்கிறார்” என்றும் “நாம் எல்லாரும் கிறிஸ்துவின் நியாயாசனத்திற்கு முன்பாக வெளிப்பட வேண்டும்” என்றும் வாசிக்கிறோம். இவ்விதமாய் தேவன் மாத்திரம் செய்யக்கூடிய கிரியைகளை கிறிஸ்துவானவரும் செய்கிறதாகப் பார்க்கிறோம்.

3. தேவனுக்கு மாத்திரம் உரிய சிரேஷ்டமான அன்பை இவரும் பெற்றுக்கொள்ளுகிறதினாலே இவர் தேவன் “யாதொருவன் என்னிடத்தில் வந்து தன் தகப்பனையும் தாயையும் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் சகோதரரையும் சகோதரிகளையும் தன் ஜீவனையும் வெறுக்காவிட்டால் எனக்குச் சீஷனாயிருக்கமாட்டான்” என்கிறார். கிறிஸ்துவைச் சிநேகிக்கும்படியாக நாம் எல்லாரையும் பகைக்கவேண்டும் என்பது இந்த வசனத்தின் கருத்தல்ல. இதை விளக்கிக் காண்பிக்கிற வேறொரு வசனமுண்டு. அதாவது “தகப்பனையாவது தாயையாவது என்னிலும் அதிகமாய் நேசிக்கிறவன் எனக்குப் பாத்திரனல்ல; மகளையாவது மகளையாவது என்னிலும் அதிகமாய் நேசிக்கிறவன் எனக்குப் பாத்திரனல்ல” என்பதே இவ்வசனத்தின் கருத்து. வானத்தின் தூதனாவது பூமியிலுள்ள எந்த மனுஷனாவது இவ்விதமான சிரேஷ்ட அன்பை மனுஷரிடத்தில் எதிர்பார்க்கக்கூடுமா? அப்படியிருந்தும் பழைய ஏற்பாட்டில் “இஸ்ரவேலே, கேள்: நம்முடைய தேவனாகிய கர்த்தர் ஒருவரே கர்த்தர். நீ உன் தேவனாகிய கர்த்தரிடத்தில் உன் முழு இருதயத்தோடும், உன் முழு ஆத்துமாவோடும், உன் முழு பலத்தோடும் அன்பு கூறுவாயாக;” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற கட்டளையின் படியே அதே சிரேஷ்டமான பூரண அன்பை இயேசுவானவர் மனுஷரிடத்தில் கேட்டும் பெற்றுமிருக்கிறார்.

4. தேவனுக்குமாத்திரம் உரிய வணக்கத்தை இவரும் பெற்றுக் கொள்ளுகிறதினாலே இவர் தேவன். ‘உன் தேவனாகிய கர்த்தர் ஒருவரையே பணிந்துகொண்டு அவர் ஒருவருக்கே ஆராதனை செய்வாயாக’ என்று எழுதியிருக்கிறது. அந்தப்படியே தேவ தூதர்களில் யாராகிலும் தீர்க்கதரிசிகளில்

யாராகிலும், அப்போஸ்தலர்களில் யாராகிலும் தேவனுக்குரிய வணக்கத்தை ஒரு போதும் ஏற்றுக்கொண்டதில்லை. பவுலும் பர்னபாவும் லீஸ்தீராவுக்கு வந்தபோது அங்கே ஒரு பிறவிச் சப்பாணி குணமாக்கப்பட்டான். இதை ஜனங்கள் கண்டு “தேவர்கள் மனுஷரூபமெடுத்து நம்மிடத்தில் இறங்கி வந்திருக்கிறார்கள்” என்று சொல்லி அவர்களுக்கு மாலைகள் போடவும் பலியிடவும் வந்தார்கள். இவர்களோ, அதற்குச் சம்மதியாமல் தங்கள் வஸ்திரங்களைக் கிழித்துக்கொண்டு ஓட்டமாய் ஓடி “மனுஷரே, ஏன் இப்படிச் செய்கிறீர்கள்? நாங்களும் உங்களைப்போல் பாடுள்ள மனுஷர்தானே” என்று சொல்லித் தடுத்துப் போட்டார்கள். பேதுரு அப்போஸ்தலனும் ஓர் சமயத்தில் அப்படியே தடுத்துப்போட்டார். கொர்நேலி தன் பாதத்தில் விழுந்து தன்னைப் பணிந்தபோது, உடனே தூக்கியெடுத்து: எழுந்திரும், நானும் ஒரு மனுஷன்தான் என்றார் (அப். 10:23,26). பத்மு என்னும் தீவிலிருந்த யோவான் அப்போஸ்தலன் தேவதூதனுடைய பிரகாசத்தைக்கண்டு அவனை வணங்கும்படி அவன் பாதத்தில் விழுந்தான். தேவதூதன் அதற்கு இடங்கொடாமல் உடனே தடுத்து “நீ இப்படிச் செய்யாதபடிக்குப் பார், உன்னோட கூட நானும் ஒரு ஊழியக்காரன், தேவனைத் தொழுதுகொள்” என்றார். இப்படி பரிசுத்தவான்களும் தேவதூதர்களும் அவ்வணக்கத்தைப் பயத்துடன் தள்ளிவிட இயேசுநாதரோ தடையின்றி ஏற்றுக்கொண்டார். அவர் தம்மை யோவானுக்கு வெளிப்படுத்தினபொழுது அவருடைய மகிமையைத் தாங்கக்கூடாமல் செத்தவனைப்போல அவருடைய பாதத்தில் விழுந்தார். நீ என்னை வணங்காதே தேவனைத் தொழுதுகொள் என்று யோவானுக்கு அவர் சொல்லவில்லை. அவர் தமது வலது கரத்தை அப்போஸ்தலன்மேல் வைத்து: “பயப்படாதே நான் முந்தினவரும் பிந்தினவரும் உயிருள்ளவருமாயிருக்கிறேன்; மரித்தேன் ஆனாலும் இதோ சதாகாலங்களிலும் உயிரோடிருக்கிறேன், ஆமென்; நான் மரணத்திற்கும் பாதாளத்திற்குமுரிய திறவுகோல்களை உடையவராயிருக்கிறேன்” என்றார். அவர் மனுஷரால் மாத்திரமல்ல தேவதூதராலும் வணங்கப்பட்டவராயிருக்கிறார். “தமது முதற்பேரானவரை உலகத்தில் பிரவேசிக்கச் செய்தபோது; தேவ

தூதர்கள் யாவரும் அவரைத் தொழுதுகொள்ளக் கடவர்கள்” என்று பிதா ஆக்யாபித்தார். இவ்விதமாய் இயேசுவின் நாமத்தில் வானோர் பூதலத்தோர் பூமியின் கீழானோருடைய முழங்கால் யாவும் முடங்கவேண்டுமானால் அவர் ஏகோவாவேயன்றி வேறே யார்? (ஏசா. 45:22,23).

5. பிதாவாகிய தேவனுடைய பெயரோடு இவருடைய பெயரும் சேர்ந்து வருவதால் இவர் தேவன்.

“தேவனிடத்தில் விசுவாசமாயிருங்கள் என்னிடத்திலும் விசுவாசமாயிருங்கள்”. “பிதா குமாரன் பரிசுத்த ஆவியின் நாமத்திலே அவர்களுக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுங்கள்”. “நம்முடைய பிதாவாகிய தேவனும் நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவும்” எங்களை வழி நடத்துவாராக. “கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய கிருபையும் தேவனுடைய அன்பும் பரிசுத்த ஆவியினுடைய ஐக்கியமும் உங்களைனைவரோடுங் கூட இருப்பதாக”. “நாங்கள் அவனிடத்தில் வந்து அவனோடே வாசம் பண்ணுவோம்”. அவர்கள் மகா சத்தமிட்டு: ரட்சிப்பின் மகிமை சிங்காசனத்தின்மேல் வீற்றிருக்கிற எங்கள் தேவனுக்கும் ஆட்டுக்குட்டியானவருக்கும் உண்டாவதாக என்று ஆர்ப்பரித்தார்கள்”. இப்படி விசுவாசத்திற்கும், கீழ்ப்படிதலுக்கும், வழிநடத்துகிறதற்கும், உள்ளத்தில் வசிப்பதற்கும், ஆசீர்வதிப்பதற்கும், ஸ்தோத்தரிக்கப்படுவதற்கும் தேவனோடு சரியாய் நிற்கிற இவர் யார்? வேறே எந்தத்தூதனாவது பரிசுத்தவானாவது இவ்வித மேலான கிரியைகளை மனுஷரிடத்தில் நடப்பிப்பதற்கு சர்வவல்லமையுள்ள தேவனோடு சமமாய் நிற்கக்கூடுமா? “நானும் பிதாவும் ஒன்றாயிருக்கிறோம்”. “என்னைக் கண்டவன் பிதாவைக் கண்டான்” என்று இவரைப்போல் சொல்லக் கூடியவன் யார்?

இவ்விதமாய் நமது இரட்சகர் தேவனுக்குமாத்திரம் உரிய நாமங்களைத் தரித்துக்கொண்டதினாலும், தேவன் மாத்திரம் செய்யக்கூடிய கிரியைகளைச் செய்கிறதினாலும், தேவனுக்கு மாத்திரம் உரிய சிரேஷ்ட அன்பைப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறதினாலும், தேவனுக்கு மாத்திரம் உரிய வணக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறதினாலும், தேவனுடைய பெயர் வரிசையில் சரிசமானமாகச் சேர்ந்து கிரியை நடப்பிக்கிறபடியினாலும் நசரேனாகிய இயேசு மெய்யான தேவன் என்று சந்தேகமின்றி அறிக்கையிடுகிறோம்.

III. இப்பொழுது கிறிஸ்துவானவரை மனுஷனாகவும் தேவனாகவும் ஒருமித்துப் பார்ப்போம். ஆத்துமாவும் சரீரமும் பொருந்தின மனுஷன் இருவித உணர்ச்சியுள்ளவனாக இருக்கிறான். ஆத்துமப் பிரகாரம் “தேவன்மேல் என் ஆத்துமா தாகமாயிருக்கிறது” என்கிறான். சரீரத்தின்படி தண்ணீரின் மேல் தாகமாயிருக்கிறேன் என்றும் சொல்லுகிறான். இப்படி ஒரே மனுஷனில் இருவித உணர்ச்சிகள் இருக்கக்கூடியதுபோல மனுஷீகமும் தெய்வீகமும் பொருந்தின கிறிஸ்துநாதரும் இருவித உணர்ச்சியுள்ளவராகயிருந்தார். அநேகமாய் தம்முடைய மனுஷீகத்தின்படி பேசியிருக்கிறார். சற்று நேரத்திற்குள்ளாக அல்லது உடனே தம்முடைய தெய்வீகத்தின்படியும் பேசியிருக்கிறார். இவ்விரு உணர்ச்சிகளும் இயல்பாகவே அவரில் வெளிப்பட்டன. இதை அறியாமல் யூதரும் மற்றவர்களும் அவருடைய வார்த்தைகளைக் குறித்து இடறலடைந்தார்கள். அவருடைய இருதன்மைகளையும் காண்பிக்கிற சம்பவங்களில் சிலவற்றைக் கவனியுங்கள்.

ஏழைப்பாலனாக முன்னணையில் படுத்திருப்பது அவருடைய மனுஷீகத்தையும்; பரமசேனையின் திரள் துதிகீதம் பாடுவதும், நட்சத்திரத்தால் வழிநடத்தப்பட்டுச் சாஸ்திரிகள் வந்து அவரை வணங்குவதும் அவருடைய தெய்வீகத்தையும் காட்டுகிறது. அவர் மனுஷனாகத் தாவீதின் குமாரன் என்றும், தேவனாக தாவீதுடைய ஆண்டவரென்றும் அழைக்கப்படுகிறார். அவர் மனுஷனாக இளைப்படைந்து படவில் தூங்குகிறார்; தேவனாகக் கொந்தளிக்கும் கடலையும் காற்றையும் அதட்டி அமைதலுண்டாக்குகிறார். அவர் மனுஷனாக வரி கொடுக்கச் சம்மதிக்கிறார்; தேவனாகக் கடலிலிருந்த ஒரு மீன் வாயிலிருந்து சொல்லி வைத்தது போல பணத்தை எடுத்துக் கொடுக்கிறார். அவர் மனுஷனாகத் தாகங்கொண்டு சமாரியாஸ் ஸ்திரீயினிடம் தண்ணீர் கேட்கிறார்; தேவனாக என்றென்றும் ஊறிக் கொண்டிருக்கும் ஜீவ தண்ணீரை அவளுக்கு அருளிச் செய்கிறார். அவர் மனுஷீகத்தின்படி முப்பத்துமூன்று வயதுடையவராகப் பேசப்படுகிறார்; தேவனாக ஆபிரகாம் உண்டாகிறதற்கு முன்னும் உலகத்தோற்றத்திற்கு முன்னும் இருக்கிறேன் என்கிறார். அவர் மனுஷனாகப் பிள்ளைகளே, புசிக்கிறதற்கு ஏதாகிலும் உங்களிடத்தில் உண்டா என்று கேட்கிறார்; தேவனாக ஒரு மீனும் அகப்படாதிருந்த சமயத்தில்

திரளான மீன்கள் அகப்படும்படி செய்கிறார். அவர் மனுஷனாக பிதாவைச் சார்ந்து பிழைக்கிறார்; தேவனாக நானும் பிதாவும் ஒன்று என்கிறார். அவர் மனுஷனாக லாசருவின் கல்லறையண்டை கண்ணீர் விடுகிறார்; தேவனாக லாசருவே வெளியே வா என்று கட்டளையிட மரித்தவன் வெளியே வருகிறான். அவர் மனுஷனாகச் சிலுவையில் அறையுண்டு தொங்குகிறார்; தேவனாகத் தம்மை வேண்டிக்கொண்ட கள்ளனுக்குப் பரதீசை வாக்களிக்கிறார். மனுஷனாகத் தம்முடைய சரீரமாகிய ஆலயம் இடிக்கப்பட இடங்கொடுத்தார். தெய்வமாக இடிக்கப்பட்ட சரீரத்தை மூன்றாம்நாளில் எழுப்பினார். ஆம், நம்முடைய ரட்சகர் மெய்யாகவே தேவனும் மனுஷனுமானவர். தம்முடைய தெய்வீகத்தை உணர்ந்தும் பேசியிருக்கிறார், மனுஷீகத்தின்படியும் பேசியிருக்கிறார். இந்தச் சத்தியத்தை நன்றாய் மனதில் வைத்துக் கொண்டு நாம் சவிசேஷத்தை வாசித்துப்பார்த்தால் முன்னிருந்த அநேக மலைவுகளும் சந்தேகங்களும் நீங்கிப்போவதுமன்றி நம்முடைய இரட்சகரை அறிகிற அறிவு மிகவும் இன்பமாயிருக்கும். “என்னிடத்தில் இடறலடையாதிருக்கிறவன் எவனோ அவன் பாக்கியவான் என்றார்”

IV. தெய்வீகமும் மனுஷீகமும் பொருந்தின கிறிஸ்துவே பாவிகளுக்கு ஏற்ற இரட்சகர் என்பதைக் கடைசியாகக் கவனிப்போம். நியாயப் பிரமாணத்தை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். நாம் அதைக் கைக்கொள்ளக்கூடாமல் அதின் சாபத்திற்குட்பட்டோம். கிறிஸ்துவோ நமது பிணையாளியாக வந்து நியாயப்பிரமாணத்தைப் பழுதின்றி நிறைவேற்றிச் சிலுவையின் மரணபரியந்தம் சகல விஷயத்திலும் பிதாவுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்தார். அவர்வெறும் மனுஷனாக மாத்திரம் இருந்தால் அவருடைய கீழ்ப்படிதலினால் மற்றவர்களுக்கு எப்படி நன்மை உண்டாகக்கூடும்? நியாயப் பிரமாணத்தைக் குறித்து “அவைகளைச் செய்கிற மனுஷனே அவைகளால் பிழைப்பான்” என்று எழுதியிருக்கிறதே அவர் வெறும் மனுஷனாகமாத்திரம் இருந்தால் அவருடைய கீழ்ப்படிதல் அவருக்குமாத்திரம் புகழ்ச்சியாயிருக்கும். ஆனால் அவர் தேவனும் மனுஷனுமாயிருக்கிறபடியினால் அவருடைய தெய்வீகம் அவருடைய கீழ்ப்படிதலுக்கு மிகுந்த மதிப்பையும் மேன்மையையும் கொடுக்கிறது. ஆகையால் “அவருடைய கீழ்ப்படிதலினாலே அநேகர் நீதிமான்களாக்கப்படுவார்கள்” என்று வாசிக்கிறோம்.

இன்னும், அவர் நமக்காகப் பாடுபட்டு மரிக்க வேண்டுமானால் அவர் மனுஷனாயிருக்கவேண்டியது அவசியம். அவர் வெறும் மனுஷனாக மாத்திரமிருந்தால் அவருடைய மரணத்தினால் உலகம் எப்படி ரட்சிக்கப்படக்கூடும்? ஆயிரம்பேர் இரத்தச்சாட்சியாக மரித்தாலும் ஒரு பாவியை இரட்சிக்க முடியுமா? அவர் தேவமனுஷனாகப் பாடுபட்டதினால் “ஒருவனும் எண்ணக்கூடாத திரளான கூட்டமாகிய ஜனங்களை” இரட்சிக்கக் கூடியவரானார். அவருடைய தெய்வீகம் அவருடைய பாடுகளுக்கு மதிப்பையும் மேன்மையையும் கொடுக்கிறது. அவர் தேவனும் மனுஷனுமாயிருந்து இரத்தம் சிந்தினதினாலேதான், அவருடைய இரத்தத்தை **“தேவனுடைய இரத்தம்”** என்று அழைக்கலாயிற்று (அப். 20:28).

மேலும் நம்முடைய காரியங்களை நன்றாய் அறிந்து நமக்காகப் பரிதிபிக்க வேண்டுமானால் அவர் நம்மில் ஒருவராக இருக்கவேண்டியது அவசியம். அவர் வெறும் மனுஷனாக மாத்திரம் இருந்தால் அவருடைய பரிதாபத்தினால் நமக்கென்ன ஆறுதல் கிடைக்கும்? மனுஷன் எவ்வளவோ பரிதிபிக்கலாம், அனுதாபப்படலாம், என்றாலும் அவனுடைய அனுதாபத்தின் அளவுக்கு உதவி செய்யும் வல்லமை அவனுக்கில்லையே. இவர் தேவனும் மனுஷனுமாயிருக்கிறபடியினாலே மனுஷனாகப் பரிதிபித்துத் தெய்வமாக உதவி செய்யவல்லவராயிருக்கிறார். அன்று வனாந்தரத்தில் கூடிவந்த திரளான ஜனங்கள் பசியாயிருந்தபொழுது “ஜனங்களுக்காகப் பரிதிபிக்கிறேன்” என்றார். சீஷர்களோ: பரிதாபப்பட்டு ஆகிறதென்ன? இந்த வனாந்தரத்தில் இத்தனை திரளான ஜனங்களுக்குப் போஜனம் கொடுக்க யாரால் ஆகும் என்று திகைத்தார்கள். சற்று நேரத்திற்குள் அவர் ஐயாயிரம் பேரையும் திருப்தியாய்ப் போஷித்தார். ஒரே மகனைச் சாகக்கொடுத்த நாயினார் விதவையின் கண்ணீரைப் பார்த்து மனதுருகினார். உடனே மரித்தவனை எழுப்பிக் கொடுத்து அவனை ஆறுதல் படுத்தினார். குஷ்டரோகி ஒருவனைக் கண்டு மனதுருகினார். உடனே அவனைச் சுத்தமாக்கி அனுப்பினார். அவருடைய அனுதாபமும் மனதுருக்கமும் வெளிப்பட்டபோதெல்லாம் அவருடைய வல்லமையான செயல்களும் வெளிப்படாதிருந்த தில்லை. ஆ, நமது இரட்சகரைப் போல் நமக்காகப் பரிதிபிக்கவும் உதவி செய்யவும் வல்லவர்களாயார்? வருத்தப்பட்டுப் பாரம்

சுமக்கிற ஒரு ஆத்துமாவுக்கு இளைப்பாறுதல் கொடுக்க
வானத்தின் தூதர்களும் சகல பரிசுத்தவான்களும் கூடினாலும்
முடியுமா? இந்த ஏழை நசரேயனாலே அது கூடும் என்பதற்கு
எத்தனை ஆயிரம் சாட்சிகள் வேண்டும்?

ஆ, தேவனும் மனுஷனுமாயிருக்கிற இரட்சகர் நமக்கு
எவ்வளவு அருமையானவர்! அவர் பிதாவுக்கு எவ்வளவு
சொந்தமோ அவ்வளவு நமக்கும் சொந்தம். மகிமையிலும்
தன்மையிலும் அவர் பிதாவைச் சேர்ந்தவரானால் மாம்சத்திலும்
எலும்பிலும் அவர் நம்மைச் சேர்ந்தவர். ஆ, இது என்ன அதிசயம்!
மகிமையின் தேவன் நம்முடைய மாம்சத்தைத் தம்மோடு
சேர்த்துக்கொண்டு மகிமைப்படுத்தினபின் இனி நமக்கு என்ன
குறைவு? மனுஷனுக்குக் கிடைத்த பேர்வாழ்வைப் பாருங்கள்!
ஒருவரும் கிட்டிச் சேரக்கூடாத உன்னத மகிமைக்குள் மனுஷன்
பிரவேசித்துவிட்டான். தேவனையும் மனுஷனையும் இணைத்த
கிறிஸ்துவே! உம்மைக் காணவே தேவனையே காண்கிறேன்.
உம்மோடு பழகவே தேவனோடேயே பழகுகிறேன். உம்மைத்
தொடவே தேவனையே தொடுகிறேன். உம்மை ஏற்றுக்
கொண்ட நான் தேவனையே ஏற்றுக்கொண்டேன். நீர் என்
சொந்தமாக தேவனே எனக்குச் சொந்தமானார். ஒரு மனுஷன்
எங்களை இரட்சிக்கக் கூடுமானால் ஒருவேளை தன்னுடைய
அளவுக்கு உயர்த்துவான். ஒரு தூதன் எங்களை
இரட்சிக்கக்கூடுமானால் தன்னுடைய அந்தஸ்துக்கு உயர்த்தக்
கூடியவனாயிருப்பான். நீர் எங்களை உயர்த்தச்
சித்தமானபோதோ உன்னதத்திற்கு உயர்த்திவிட்டீரே. எங்கள்
சிரசே! நீர் இருக்கும் இடத்தில் உம்முடைய அவயவங்களும்
இருக்குமென்று அறிந்து மகிழ்கிறோம். ஆ, அளவிலடங்காத
ஞானமே! திவ்ய பரிபூரணமே! பெரிய ரகசியமே! பேரன்பின்
பிரவாகமே! பரத்தின் ஏணியே! விசுவாசிகளின் பொக்கிஷமே!
ஓயாத கீதமே! முடிவில்லாத மகிமையே! நான் எத்தனை
சொன்னாலும் அதெல்லாம் நீரே இயேசுவே! உமக்கே
சதாகாலங்களிலும் ஸ்தோத்திரம் உண்டாவதாக. ஆமென்.

எல்லாருக்கும் மா உன்னதர்
கர்த்தாதி கர்த்தரே;
மெய்யான தேவ-மனிதன்
நீர் வாழ்க, யேசுவே!

IX THE YOUNGER SON

இளைய மகன்

“சில நாளைக்குப்பின்பு, இளையமகன் எல்லாவற்றையும் சேர்த்துக்கொண்டு தூரதேசத்திற்குப் புறப்பட்டுப் போனான்” - (லூக். 15:13).

கெட்டகுமாரனுடைய உவமையென்று சொல்லப்பட்ட இந்த உவமை எல்லா உவமைகளிலும் மிகவும் அருமையானது. கேட்போரின் உள்ளத்தை உருக்கக்கூடியது. இந்த உவமையின் மூலமாய் இரக்சிப்பைக் கண்டடைந்தோர் அநேகர். தேவனைவிட்டு விலகிப்போகிற பாவி தன்னை எவ்வளவாய்க் கெடுத்துக் கொள்கிறான் என்பதும், மனந்நிரும்பி வருகிற பாவியை தேவன் எவ்வளவு அன்போடு ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார் என்பதும் இந்த உவமையில் வெகு தெளிவாய்க் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. நமக்குப் பிரயோஜனமாயிருக்கும்படி இந்த உவமையை நாலு பங்காகப் பிரித்துக் கொள்வது நல்லது.

- i) மகன் தகப்பனை விட்டுப் பிரிந்து போகுதல்
- ii) மகனுடைய தூரதேச ஜீவியம்
- iii) மகன் தகப்பனிடத்தில் திரும்பி வருதல்
- iv) தகப்பன் மகனை ஏற்றுக்கொண்ட விதம்

1. மகன் தகப்பனை விட்டுப் பிரிந்து போகுதல்.
இதிலே மூன்று காரியங்களை முறையே பார்ப்போம்.

(1) மகனுடைய வேண்டுதல். ஒரு நாள் இளையமகன் தகப்பனிடத்திற்கு வந்து தகப்பனே ஆஸ்தியில் எனக்கு வரும் பங்கை எனக்குத் தரவேண்டும்” என்று கேட்டான். இவ்வளவு காலமாய்த் தகப்பனோடிருந்த மகனுக்கு இந்தப் புத்தி ஏன் வந்தது? தகப்பனோடிருக்க மனமில்லாமல் பிரிந்துபோகப் பார்க்கிறான். தகப்பனுக்குக் கீழடங்கியிருக்க இஷ்டமில்லாமல் தன் இஷ்டப்படியே நடக்க விரும்புகிறான். இந்த ஆசையிலிருந்துதான் மகனுக்கு எல்லாக் கேடுகளும் உண்டாயிற்று.

என்றைக்கு ஒருவன் தேவனை விட்டுப் பிரிந்து தன் இஷ்டப்படி நடக்க ஆரம்பிக்கிறானோ அன்றைக்கே அவனுக்குக் கேடு வந்ததென்று அறிந்து கொள்ளுங்கள். என் வாய் என்னுடையது. எனக்கு இஷ்டமானதைப் பேசுவேன். கைகள் என்னுடையது எனக்கு இஷ்டமானதைச் செய்வேன். என் கால்கள் என்னுடையது எனக்கு இஷ்டமான இடங்களுக்குப் போவேன். என் புத்தி என்னுடையது எனக்கு இஷ்டமானதை நடப்பிப்பேன். யார் எனக்கு ஆண்டவன் என்பதுபோல் அநேகர் நடந்து வருகிறார்கள். தேவன் நம்மைச் சுயாதீன சித்தமுடையவர்களாய் உண்டாக்கினது வாஸ்தவந்தான். ஆனால் நமதிஷ்டம்போல் நடக்கும்படிக்கு அவர் நம்மை உண்டாக்கவில்லை. நம்முடைய சித்தம் தேவனுடைய சித்தத்திற்கு முற்றிலும் கீழடங்கியிருக்கவேண்டும் என்பது அவருடைய நோக்கம். அதுவே நமக்கும் பாக்கியம். கிறிஸ்துநாதருக்குச் சுய சித்தமிருந்தது. ஆனாலும் அவர் தம் சித்தம் போல் நடக்காமல், பிதாவின் சித்தத்திற்குத் தம் சித்தத்தை முற்றிலும் கீழ்ப்படுத்தி நடந்தபடியால் அவருடைய ஜீவிய முழுவதிலும் தேவ சித்தம் ஒன்றையே காண்கிறோம்.

(2) தகப்பன் பங்கிட்டுக் கொடுத்தல். “அந்தப்படி அவன் அவர்களுக்குத் தன் ஆஸ்தியைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தான்.” இதிலே தகப்பன் புத்தியீனமாய் நடந்து கொண்டான் என்றும், பங்கிட்டுக் கொடுத்தது சரியல்ல வென்றும் சிலர் சொல்லுகிறதுண்டு. இந்த உவமையைச் சொன்ன நமதாண்டவரைப் பார்க்கிலும் நாம் ஞானவான்கள் அல்ல அவர் சொன்னதெல்லாம் மகா அருமையாயிருக்கிறது. தகப்பனுக்கு அதிகத் துக்கமிருந்திருக்கும் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அப்படிச் செய்யக்கூடாது மகனே என்று வெகு தூரம் போராடியு மிருப்பான். ஆனாலும் மகனிடத்தில் பிடிவாதத்தைக் கண்டபோது தகப்பன் என்ன செய்வான்? சொற்களோத பிள்ளை கஷ்டப்பட்டாகிலும் புத்தியடையட்டு மென்று விட்டுவிட்டான்.

நாம் தேவனைவிட்டுப் பிரிந்து மனம்போன போக்கிலே நடக்கும்படி தீர்மானிக்கும் பொழுது அவர் நம்மைக் கட்டாயம் பண்ணுகிறதில்லை. தேவன் இஸ்ரவேல் ஜனங்களைக் குறித்து

என்ன சொல்லுகிறாரென்று பாருங்கள். “என் ஜனமோ என் சத்தத்திற்குச் செவி கொடுக்கவில்லை, இஸ்ரவேல் என்னை விரும்பவில்லை. ஆகையால் அவர்களை அவர்கள் இருதயத்தின் கடினத்திற்கு விட்டுவிட்டேன், தங்கள் யோசனைகளின்படியே நடந்தார்கள்” (சங். 81:11,12). உம்முடைய சித்தத்தின்படியே நடத்துமென்று உண்மையாய்த் தங்களை அவருக்கு ஒப்புக்கொடுத்தவர்கள் அறியாமையால் வழி விலகிப் போகும் காலத்தில் அவர் அவர்களைத் தடுத்தாட் கொள்ளுவது மெய்தான். தம்முடைய ஆவியானவரைக் கொண்டு நம்மோடு போராடுவார். நாம் அவருடைய சத்தத்திற்குச் செவிகொடாமல் பாவஞ் செய்ய நாட்டங்கொள்ளும்போது “நீ விதைத்ததை அறுத்துப்பார்” என்று நம்மை விட்டுவிடுகிறார். அவர் கட்டாயமாய்த் தடுத்திருந்தால் தேவதூதர்கள் பாவஞ்செய்திருக்கமாட்டார்கள். அவர் கட்டாயமாய் தடுத்திருந்தால் ஆதாம் பாவஞ் செய்திருக்கமாட்டான். அவர் கட்டாயமாய்த் தடுத்திருந்தால் ஜலப்பிரளயம் ஏது? சோதோம் கொமோராப் பட்டணங்கள் அழிக்கப்பட்டிருப்பதேது? நேற்றுப் பாவஞ்செய்தீர்களே தேவன் உங்களைத் தடுக்கக் கூடாதா? எழுதத் தகாதவைகளை எழுதினீர்களே, கையைப் பிடித்தாரா? கோபமான வார்த்தைகளைப் பேசினீர்களே, வாயைப் பூட்டினாரா? மனுஷர் பாவமானவைகளை நினைக்கும் பொழுதும், பேசும்பொழுதும், செய்யும்பொழுதும் தேவன் ஊடே விழுந்து தடுத்துக் கொண்டிருப்பாரானால் உலகத்தில் பாவமிருக்கவே மாட்டாது.

ஏன் அவர் அப்படிச் செய்கிறதில்லை? என் சித்தத்தைப் பார்க்கிலும் தேவனுடைய சித்தம் பலவீனமுள்ளதா? நான் பாவஞ் செய்ய ஆரம்பிக்கும்பொழுதே அவர் ஏன் என் மனதை மாற்றி விடக்கூடாது என்று அநேகர் கேட்கிறதுண்டு. அவர் ஜீவனற்ற சூரிய சந்திர நட்சத்திரங்களை நடத்துகிறவிதம் வேறே, மனுஷனை நடத்துகிற விதம் வேறே. அவைகளுக்குச் சுய சித்தமில்லாததினால் தேவனே அவைகளை வலியுத்தாங்கி நடத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார். மனுஷனோ புத்தியும் சுயாதீன சித்தமும் உள்ளவனாய் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறான். அவன் உயிரற்ற கல்மண்ணைப் போன்றவனல்ல. ஆசீர்வாதத்தையும் சாபத்தையும், ஜீவனையும் மரணத்தையும் அவன் முன்னே

வைத்து “மகனே நீ இந்தப் பாதையில் நடந்தால் ஜீவனைக் கண்டடைவாய், நானும் உன்னோடுகூடியிருந்து உன்னை ஆசீர்வதிப்பேன். அந்தப் பாதையில் நடந்தாலோ சாவாய், என் சமூகம் உன்னோடு செல்லாது” என்கிறார். இந்த வார்த்தைகளை அறிந்துகொள்ளக் கூடாதபடிக்கு மனுஷன் ஒரு கல்லல்ல. அப்படியிருந்தும் கேட்டுக்குப் போகிற பாதையில்தான் போவேன் என்று மனுஷன் பிடிவாதம் சாதித்தால், போய் அதையும் பார் மகனே என்று தேவன் விட்டுவிடுகிறார்.

மேலும் நமக்கு மனதில்லாதிருக்க அவர் கட்டாயமாய்க் கீழ்ப்படியச் செய்வாரானால் அதினால் அவருக்கென்ன மகிமை? நமக்கென்ன சந்தோஷம்? ஒரு தகப்பன் தன் மகனைப் பார்த்து: மேசையிலிருக்கிற புஸ்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டுவா என்று சொல்லுகிறான். மகனுக்குக் கீழ்ப்படியமனமில்லை. தகப்பன் மகன் கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போய் மேசையிலிருந்த புஸ்தகத்தை அவன் கையிலெடுத்துக் கொடுத்துத்தானிருந்த இடத்திற்கு அவனை இழுத்துக் கொண்டு வந்து புஸ்தகத்தை வாங்கிக்கொள்ளுகிறான். இன்னொருநாள் மகனைப் பார்த்து: அறைக்குள்ளிருக்கிற குடையை எடுத்துக் கொண்டுவா என்கிறான். மகனோ எடுக்கமாட்டேன் என்கிறான். தகப்பன் மகனுடைய கையைப் பிடித்து பரபரவென்று இழுத்துக் கொண்டுபோய் குடையை எடுத்து பலவந்தமாய் அவன் கையில் கொடுத்து தானிருந்த இடத்திற்குக் கொண்டு வந்து குடையை வாங்கிக் கொள்ளுகிறான். இப்படியே எல்லாவற்றையும் செய்கிறதாயிருந்தால் தகப்பனுக்கும் மகனுக்கும் என்ன சந்தோஷமிருக்கும்? இந்தத் தகப்பனை விட்டு எங்கேயாவது தொலைந்து போனால் நன்றாயிருக்குமென்று மகன் எண்ண மாட்டானா? இப்படிப்பட்ட பிள்ளையை வைத்துக்கொண்டு நாம் என்ன செய்கிறதென்று தகப்பனும் சஞ்சலப்பட மாட்டானா? நமக்கு மனதில்லாதிருக்க தேவன் பலவந்தமாய் நம்மைக் கீழ்ப்படியச் செய்வாரானால் நம்முடைய காரியமும் இதுபோலவேயிருக்கும். பாவத்திற்குத் தன்னை ஒப்புக் கொடுத்துக் கேட்டின் பாதையில் துணிந்து போகிறவனை தேவன் பலவந்தமாய் மோஷத்திற்கொண்டு வைக்கிறவரல்ல.

நமக்கு மனதில்லாமல் போனாலும் நம்மை அவர் கட்டாயமாய் இரஷிக்கக்கூடுமானால் யூதர்களைப்பார்த்து: நான் உங்களுக்கு ஜீவனைக் கொடுக்க வந்தேன். “அப்படியிருந்தும் உங்களுக்கு ஜீவனுண்டாகும்படி என்னிடத்தில்வர உங்களுக்கு **மனதில்லையே**” என்றும், “நான் எத்தனைதரமோ உன்னைச் சேர்த்துக்கொள்ள மனதாயிருந்தேன்; உங்களுக்கோ **மனதில்லாமற்போயிற்றே**” என்றும், ஆண்டவர் புலம்பி நிற்கவேண்டியதென்ன? நமக்கு மனமிருந்தாலும் இல்லாமற் போனாலும் அவர் கட்டாயமாய் நம்மை ஆசீர்வதித்து நம்மைத் தமக்குச் சீஷராக்கிக்கொள்ளக் கூடுமானால் “ஒருவன் **தாகமாயிருந்தால்**” என்றும், “ஒருவன் என்னைப் பின்பற்றிவர **விரும்பினால்**” என்றும் அவர் சொல்ல நிமித்தமில்லையே. நம்முடைய சித்தத்தை விட தேவனுடைய சித்தம் வல்லமையற்றதினாலல்ல, நாம் பிரியமான பிள்ளைகளைப் போல தேவனுடைய நன்மையும் பிரியமும் பரிபூரணமுமான சித்தத்திற்கு மனதாரக் கீழ்ப்படிய வேண்டுமென்பதே அவருடைய விருப்பமும் ஏற்பாடுமாயிருக்கிறது.

(3) **சில நாளைக்குப் பின்பு மகன் புறப்படுதல்:** “சில நாளைக்குப்பின்பு இளைய மகன் எல்லாவற்றையும் சேர்த்துக் கொண்டு தூர தேசத்திற்குப் புறப்பட்டுப் போனான்”. “சில நாளைக்குப் பின்பு” என்கிற வார்த்தைகளைக் கவனியுங்கள். உடனே அவன் போய்விடவில்லை. இன்னும் அவன் வீட்டில்தான் இருக்கிறான். தகப்பனே! தகப்பனே! என்று கூப்பிட்டுக்கொள்ளுகிறான். தகப்பனிட்ட வேலைகளைச் செய்து கொள்ளுகிறான். ஒரே பந்தியிலிருந்து சாப்பிட்டுக் கொள்ளுகிறான். தகப்பனுக்குப் பிரியமான பிள்ளையைப்போல புறம்பே காணப்படுகிறான். ஆனாலும் அவனுடைய இருதயமோ அங்கேயில்லை. அது முன்னதாகவே தூரதேசத்திற்குப் போய்விட்டது. சரீரமாத் திரம் வீட்டிலேயிருக்கிறது. இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் அவன் எல்லாவற்றையும் சேர்த்துக்கொண்டு தன் இருதயம் போயிருந்த தூரதேசத்திற்குப் புறப்பட்டுப் போனான்.

தேவனைவிட்டுப் பிரிந்துபோகிறவர்களுடைய காரியமும் இப்படித்தானிருக்கிறது. உடனே அல்ல, சில நாளைக்குப்

பின்புதான். ஆராதனைக்கு வழக்கம்போல் வருவார்கள். இன்னும் கொஞ்சம் வேதவாசிப்பு உண்டு. புறம்பான கடமைகளை நிறைவேற்றி வருவார்கள். ஜெபக்கூட்டங்களில் அவர்களைக் காணலாம். பாட்டுக் கூட்டங்களில் அவர்கள் பாடலாம். வெளிப்பார்வைக்கு எல்லாம் சரிதான். ஆனால் இருதயத்திற்குள் பாவம் பிரவேசித்தாயிற்று. அந்த ஆசை வரவரப் பலத்துக்கொண்டு வருகிறது. இரண்டு எஜமான்களுக்கு ஊழியஞ்செய்ய இனி முடியாது. ஒருவனைப் பற்றிக்கொண்டு மற்றவனை அசட்டை செய்யவேண்டும். இப்படியிருக்க ஒரு நாளில் எல்லாரும் அறியத்தக்கவிதமாய் தேவனைவிட்டு விலகிப் போகிறார்கள். திடீரென ஒருவரும் பாவத்தில் விழுகிறதில்லை. அப்படித் திடீரென விழுந்துவிட்டதுபோல் காணப்பட்டாலும் முன்னமே இருதயத்தில் மறைந்திருந்த பாவமானது சமயம் வாய்த்தபோது வெளிப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். “ஜீவனுள்ள தேவனைவிட்டு விலகுவதற்கேதுவான அவிசவாசமுள்ள பொல்லாத இருதயம் உங்களில் ஒருவனுக்குள்ளும் இராதபடிக்கு நீங்கள் எச்சரிக்கையாயிருங்கள்”. கொடிய தீயச்செய்கைகள் யாவும் தகாத சிறு நினைவுகளிலிருந்தே விளைந்ததென்று அறிக.

II மகனுடைய தூரதேச ஜீவியம். “இளைய மகன் எல்லாவற்றையும் சேர்த்துக்கொண்டு தூரதேசத்திற்குப் போனான்”. இதிலும் நாம் கவனிக்கத்தக்க மூன்று காரியங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளுக்கு **இறங்கு படிகள்** என்று பெயர்.

(1) பாவ சந்தோஷ காலம். தான் விரும்பினபடியே தூர தேசம் போய்ச்சேர்ந்தான். வேண்டிய திரவியம் கையிலிருக்கிறது. மனங்கொண்டபடியெல்லாம் நடந்தான். ஏனென்று கேட்பாரில்லை. ‘கூரையிலே சாதம்போட்டால் ஆயிரம் காசம்’ என்பதுபோல டம்பன் ஒருவன் வந்திருக்கிறான் என்று கேள்விப்பட்டவுடனே அவன் பணத்துக்குச் சனியனாக வீணர்கள் எல்லாரும் கூடிக்கொண்டார்கள். உயர்ந்த உடுப்புகளை மாட்டினான். உயர்ந்த மதுபானங்களைக் குடித்து வெறித்தான். உயர்ந்த வண்டிகளில் சவாரிசெய்தான். ஓயா விருந்தளித்தான். வேசிகளோடு துன்மார்க்கமாய் நடந்தான். இரவெல்லாம் ஆட்டமும் பாட்டுந்தான். ஆ! இது எவ்வளவு

இன்பமான தேசம்! இவர்கள் எவ்வளவு பாசமுள்ள சிநேகிதர்கள்! எல்லாம் எவ்வளவு இன்பமாயிருக்கிறது! என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொள்ளுகிறான். தன் சொந்த வீட்டையும் தன்னைப்பெற்ற அருமைத் தகப்பனையும் மறந்தே போனான்.

துன்மார்க்கமாய் நடக்கிறதற்குத் தூரதேசம் எற்றதுதான். நீ பிள்ளைகளைப் பார்த்துக்கொண்டிரு, நான் போய்ச் சம்பாதித்துக் கொண்டுவருகிறேன் என்று மனைவிக்குச் சொல்லிவிட்டு இலங்கை, ரங்கூன், பீனாங் முதலிய தேசங்களுக்குப் புறப்பட்டுப் போகிறார்கள். அத்தேசத்தின் ஒரு மறைவான பாகத்தில் வீடு எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். தங்களை அறிந்தவர்களும் விசாரிக்கக் கூடியவர்களும் அங்கேயில்லை. மனைவியின் கண்களும் போதகரின் பார்வையும் மறைந்தன. குடித்து வெறிக்கிறார்கள். அந்நிய ஸ்திரீகளைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறார்கள். அவ்விடத்திலேயும் குழந்தைகள். சம்பாத்தியம் பறந்துபோகிறது. இங்கே மனைவியும் பிள்ளைகளும் பசியினால் ஒடுங்கிப்போகிறார்கள். அம்மா! அப்பா எப்போ வருவார்? எப்போ வருவார்? என்று பிள்ளைகள் கேட்டு ஏங்கிப்போகிறார்கள். தபாலைப் பார்த்துப் பார்த்து ஏழை மனைவி தவித்து நிற்கிறாள். எல்லாரையும் பற்றி நான் இப்படிப் பேசுகிறதில்லை. பாபிலோன் தேசத்திலும் கர்த்தருக்குப் பிரியமானதைச் செய்கிற தானியேல்கள் உண்டு. ஆனால் அநேகர் கெட்டுப்போகிறதும் உண்மையல்லவோ? அப்படிப்பட்ட கெட்ட குமாரரை தேவன் சந்தித்துத் தன் மனைவி பிள்ளைகளிடம் கொண்டுவந்து சேர்ப்பாராக.

நல்லது, தூர தேசத்திற்குப்போன அந்தக்கெட்ட குமாரனைப் பாருங்கள். துவக்கத்தில் அவன் அனுபவித்த பாவ சந்தோஷம் கொஞ்சமல்ல. பாவ ஜீவயத்தில் இன்பமுண்டு, ஆனால் அது நீடித்த இன்பமல்ல. “அநித்தியமான பாவ சந்தோஷங்கள்” என்று வேதம் கூறுகிறது (எபி. 11:25). பாவம் எட்டியைப்போல் கசப்பாயிருக்குமானால் ஒருவரும் அதை விரும்பமாட்டார்கள். பாவஞ்செய்யாதே என்று ஒருவரும் பிரசங்கிக்க வேண்டியதில்லை. பாவத்தில் சந்தோஷம் உண்டு; அதின் முடிவோ சஞ்சலம். பாவத்தில் இன்பம் உண்டு; அதின் முடிவோ துன்பம். மீன் பிடிக்கிறவன் வெறுந்தூண்டிலைத்

தண்ணீரில் போடமாட்டான். அந்தத் தூண்டில்முள்ளை ஒரு இரையினால் மறைத்துத் தண்ணீருக்குள் போடுகிறான். மீன் இரையை மாத்திரம் கவனித்து ஆவலோடு விழுங்குகிறது. இரைக்குள் மறைந்திருக்கும் முள்ளை அறியமாட்டாது. ஒரு நிமிஷத்தில் தொண்டையில் மாட்டிக்கொண்டு சாகிறது. ஜீவன் என்று புசித்ததில் சாவு. சகோதரரே! நாம் இன்பமென்று நினைக்கிற ஒவ்வொரு பாவத்துக்குள்ளும் பெரிய முள் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாவம் புசிப்புக்கு நல்லதும் பார்வைக்கு இன்பமுமாகத் தோன்றினாலும் அதற்குள் மரணம் இருக்கிற தென்பது சத்தியம். தேவனைவிட்டு விலகிப்போகிறவன் பாவ சந்தோஷத்தினாலும், பாவ தோழர்களின் சகவாசத்தினாலும் துவக்கத்தில் மகிழ்ந்தாலும் அவன் கண்ணீர் விட்டு அழவேண்டிய காலம் சீக்கிரம் வருகிறதென்று அறிவானாக.

(2) பஞ்சகாலம். “எல்லாவற்றையும் அவன் செலவழித்த பின்பு அந்த தேசத்திலே கொடிய பஞ்சம் உண்டாயிற்று. அப்பொழுது அவன் குறைவுபடத் தொடங்கினான்”. கையிலிருந்த பணமெல்லாம் செலவழிந்து போய்விட்டது. தேசத்தில் கொடிய பஞ்சமும் உண்டாயிற்று. டம்பன் ஆண்டியானான் என்று கண்டவுடனே கூடியிருந்த காகங்களெல்லாம் பறந்து போய்விட்டன. நல்ல சிநேகிதன் தன் ஆபத்திலும் சிநேகிதனாயிருப்பான். இவர்களோ காரியமாகிற வரைக்கும் கூடியிருந்தார்கள். இப்பொழுது எல்லாரும் அவனைக் கைவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். உண்ண ஆகாரமில்லை. உடுத்தத் துணியில்லை. படுக்கப் பாயில்லை. மகா குறைவான நிலைமைக்கு வந்துவிட்டான் மகன்.

தேவனைமறந்து துன்மார்க்கமாய் நடக்கிறவர்கள் சரீரப்பிரகாரமாகவும், ஆத்துமப் பிரகாரமாகவும் தரித்திரத்திற்குள்ளாவார்கள். கொஞ்சக்காலம் சேஷமாய்க் காணப்பட்டாலும் குறைவு வராமற் போகாது. தேவனைவிட்டு சோரம்போன செழிப்பான நகரங்கள் பாழாய்ப் போனதுண்டு. தேவ பயமற்ற மனங்கொண்டபடி நடந்த அநேகக் குடும்பங்கள் சீரழிந்து போனதுண்டு. துன்மார்க்கத்திற்கு தங்களை விற்றுப்போட்ட திரவிய சம்பன்னர்கள் உண்ணவும் உடுக்கவும் வகையின்றி பிச்சையெடுக்கப் புறப்பட்டதுண்டு. ஆயினும் சரீர வறுமை

பெரிய காரியமல்ல. ஆத்துமாவின் பஞ்சத்தைத் தீர்க்க யாரால் கூடும்? தேவனற்றவனுடைய ஆத்துமா வேறெதினாலும் திருப்தியடைய மாட்டாது. நரகத்தில் தேவசமூகமில்லை. அங்கிருப்பவர்களுடைய தாகத்துக்கும் முடிவில்லை. “ஆண்டவரே, நாங்கள் உமக்கென்று உண்டாக்கப்பட்டவர்கள், உம்மிலேயன்றி வேறெங்கே இளைப்பாறல் காண்போம்?” என்று அகுஸ்தீன் என்பவர் சொன்னது எவ்வளவு உண்மை!

(3) அடிமைத்தனக் காலம். அத்தேசத்துக் குடிகளில் ஒருவனிடத்தில் போய் ஒட்டிக்கொண்டான். அந்தக் குடியானவன் அவனைத் தன் வயல்களில் **பன்றிகளை மேய்க்கும்படி** அனுப்பினான். பன்றிகள் தின்கிற தவிட்டினாலே தன் வயிற்றை நிரப்ப ஆசையாயிருந்தான், ஒருவனும் அதை அவனுக்குக் கொடுக்கவில்லை”. மகன் எப்படி இறங்கிப் போகிறான் பாருங்கள்! இன்பத்திலிருந்து வறுமைக்குள்ளானான். வறுமையிலிருந்து மகா நீச நிலைமைக்குள் வந்து விட்டான். வயிற்றுப்பசி தாங்கக்கூடவில்லை. இரங்குவார் ஒருவரையும் காணோம். இனிச் சும்மாயிருப்பது சரியல்லவென்று நினைத்து ஒரு குடியானவனிடத்தில் போய் அவன் காலில் விழுந்து: ஐயா நான் ஒரு பெரிய மனுஷனுடைய பிள்ளை; வந்த இடத்தில் வறுமைக்குள்ளாகிவிட்டேன், எனக்கு ஏதாவது உதவி செய்து என்னைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்று கெஞ்சுகிறான். நல்ல தகப்பனோடு இருக்க மனமற்ற பிள்ளை இரக்கமற்ற மனுஷன் காலில் விழவேண்டியது நியாயந்தானே. தேவனுக்குக் கீழடங்கியிருக்க மனமற்றவர்கள் சாத்தானுக்கு அடிமைகளாகாமல் தீராது. அந்தப்பொல்லாத குடியானவன் பசியினால் நடுங்கி நிற்கும் மகனுக்குப் போஜனம் கொடுக்கவில்லை. பெரிய மனுஷனுடைய பிள்ளைபோல் தோன்றுகிறானே என்றாவது போத்திப்பார் யோசேப்புக்குச் செய்ததுபோல வீட்டில் ஒரு வேலையைக் கொடுக்கவுமில்லை. தன் வயல்களில் பன்றிகளை மேய்க்கும்படி பசியோடு அனுப்பிவிட்டான். சாத்தானிடத்தில் இரக்கம் கிடையாது. எவ்வளவு தூரம் நடந்து அவ்வயல்களுக்குப் போகவேண்டுமோ நாமறியோம். கஷ்டத்தோடு நடந்து வயல்களண்டைவந்து சேர்ந்தான். கையில்கோல்பிடித்தான், பன்றிகளை மேய்க்கிறான். பிள்ளைகள் படிக்கமாட்டேன் என்றால் பின்னை மாடு மேய்க்கப்

போகிறாயா என்று சில பெற்றோர் கேட்பதுண்டு. அப்படியாகிலும் ரோசம் வந்து படிக்கப்போகமாட்டார்களா வென்பது அவர்களுடைய நோக்கம். இவன் இங்கே மேய்க்கிறது மாடுமல்ல ஆடுமல்ல; பன்றிகள். பன்றி மேய்க்கிறதைப்போல் யூதனுக்கு இழிவான தொழில் வேறொன்றுமில்லை. **பன்றி** என்கிற வார்த்தையை முதலாய் உச்சரிக்கமாட்டார்கள். தேவனைவிட்டு விலகித் தன் இஷ்டம்போல் நடக்கிறவனை சாத்தான் எவ்வளவு கேவலமான நிலைமைக்குக் கொண்டுபோகக் கூடுமென்பதைக்காட்டும்படி “பன்றிகளை மேய்க்குபடி அனுப்பினான்” என்று இரகசுகர் சொன்னார்.

இன்னும் வயிற்றுப் பசிதீர வழியைக் காணோம். அந்த அசுத்தமான பன்றிகள் உறுமிக்கொண்டு உதறி உதறித் தின்கிற தவிட்டினாலே துடிக்கிற தன் வயிற்றை நிரப்ப ஆசைப்பட்டு மெள்ளக் கையை நீட்டினான். சண்டாளப் பாவிகள் அதையும் தின்க விட்டார்களில்லை. அவன் ஷேமமாயிருந்த காலத்தில் எல்லாரும் அவனிடத்தில் பிடுங்கித் தின்றார்கள். இப்பொழுது அவனுக்காகப் பரிதபிக்கக்கூடிய ஒரு சிநேகிதனையும் காணோம். சகோதரரே! **பாவச் சிநேகம் உண்மையுள்ளதும்ல்ல, நிலைத்திருக்கக்கூடியதும்ல்ல.** ஐயோ! மகன் முகம் வாடி, கன்னம் ஒடுங்கி, கண்கள் குழிவிழுந்து, செவிகள் அடைத்து, நாவறண்டு, வயிறு முதுகோடொட்டி விலா எழும்புகள் தெரிய, நிற்கப்பெலனில்லாமல் தரையிலே குந்தினான். தன் முழங்கால்கள் இரண்டும் தலைக்குமேல் உயர்ந்து நிற்க, தன் தலை முழங்கால்களுக்கிடையில் சோர்ந்துவிழ, உயிர் தனக்குள்ளே போகிறதும் வருகிறதுமான கதிக்குள்ளானான். தேவனை முற்றிலும் மறந்து மனம்போன போக்கிலே நடந்துவருகிற சகோதரனே! இதுவே உன் முடிவு. நீ செய்துவருகிற பாவம் உனக்கு இன்பமாகத் தோன்றுகிறதோ? உன் தோழர்கள் உன்னைப் புகழுகிறார்களோ? மதுபானத்துக் கடிமையானாயோ? சீக்கிரத்தில் நீ விதைக்கிறதை அறுப்பாய். உன் இன்பம் துன்பமாக முடியும். நீ கைவிடப்பட்டுத் தவிப்பாய். நீ சரீரத்திலும் ஆத்துமாவிலும் வறுமையடைந்து கலங்கிக் கண்ணீர் விடும் நாள் வரும். எங்கேயிருக்கிறாய் சகோதரனே? தகப்பன் வீட்டிலோ? தூர தேசத்தின் துன்மார்க்க

உளையிலோ? பன்றிகளின் மத்தியிலோ? பக்தரின் சங்கத்திலோ? நீ எங்கேயிருக்கிறாய்? உன் ஜீவியம் என்ன சொல்லுகிறது? ஆண்டவருடைய சமூகத்தில் உன்னைச் சோதித்துப்பார்.

III. மகன் தகப்பனிடம் திரும்பிவருதல். எப்படித் திரும்பிவர இவனுக்கு மனம் வந்தது? இக்காலத்தில் எத்தனையோ பிரசங்கங்களைக் கேட்டும் அநேகர் மனந்திரும்புகிறார்களில்லையே. இவனுக்கு ஒருவரும் புத்திசொல்லா திருந்தும் இந்த நற்புத்தி எப்படி வந்தது? இங்கேயும் நாம் கவனிக்கத்தக்க மூன்று காரியங்கள் உண்டு.

(1) யோசிக்கத் தொடங்கினான். “அவனுக்குப் புத்தி தெளிந்தபோது” என்று வாசிக்கிறோம். அவனுடைய உபத்திரவங்கள் அவனை யோசிக்கப் பண்ணிற்று. உபத்திரவத்தின் மூலமாய் ஜீவனைக் கண்டவர்கள் அநேகர். அவன் யோசிக்கிறதைப் பாருங்கள். தன்னுடைய முந்தின நிலைமையையும் இப்போது தானிருக்கிற நிலைமையையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறான். என் தகப்பன் வீட்டில் எவ்வளவு மேன்மையோடிருந்தேன், இங்கே வயற்காட்டிலிருந்து தவிக்கிறேன். என் நேச தகப்பன் எனக்கு எவ்வளவு அருமையானவர்! என் மகனே என்னை விட்டுப் போகாதே என்று கண்ணீரோடு கெஞ்சினாரே, நானோ பிடிவாதமாய்ப் புறப்பட்டு வந்து விட்டேனே. ஐயோ! இந்த இரக்கமற்ற குடியானவன் காலில் விழவும் காலம் வந்ததே. என் வீட்டில் எவ்வளவு நல்ல வேலைகளைச் செய்து வந்தேன்! இங்கே பன்றிகளை மேய்க்கிறேனே. நான் இவ்வளவு கேவலத்துக்குள்ளாவேன் என்று அப்பொழுது எனக்குத் தோன்றவில்லையே. அங்கே எனக்குப் பணிவிடை செய்ய எத்தனையோ வேலைக்காரர் உண்டு; இங்கே எனக்காகப் பரிதாபிப்பார் ஒருவருமில்லையே. அங்கே எனக்கு எவ்வளவு நல்ல சாப்பாடு; இங்கே பன்றி தின்கிற தவிடுங்கூடக்கிடையாமல் பசியினால் சாகிறேனே. ஐயோ, நான் எவ்வளவு புத்தியீனன்! என் இருதயத்தை நம்பி மோசம் போனேன் என்று பலவாறாய் யோசிக்கத் தொடங்கினான்.

நாம் செய்கிற அநேகக் காரியங்களை யோசித்தே செய்கிறோம். மனுஷர் அங்குமிங்கும் ஓடுகிறார்கள். அநேகக் காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். அவர்களை நடத்துகிறதென்ன? **யோசனைதான்.** யோசிக்கிறோம், கோவிலுக்குப் புறப்படுகிறோம். யோசிக்கிறோம். கடைக்குப் புறப்படுகிறோம். யோசிக்கிறோம், கடிதங்களை எழுதுகிறோம். யோசிக்கிறோம் ஒருவரைப் பார்க்கப் புறப்பட்டுப் போகிறோம். இப்படி யோசனையிலிருந்தே அநேகக் காரியங்கள் பிறக்கின்றன. ஆவிக்குரிய விஷயத்திலோ அநேகர் யோசிக்கிறதில்லை. தேவன் ஏன் என்னை இந்த உலகத்தில் அனுப்பினார்? நான் மறுபிறப்படைந்திருக்கிறேனா? சிலுவையில் அறையுண்ட இரட்சகரை நான் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறேனா? நான் கர்த்தருடைய பார்வையில் செவ்வையானதைச் செய்கிறேனா? எனக்காக ஜீவனைக்கொடுத்த ஆண்டவருக்காக நான் என்ன செய்கிறேன்? என் முடிவு எப்படியிருக்கும்? நான் மரிக்கும் நாள் எது? நித்தியத்தில் நான் எங்கேயிருப்பேன்? என்று இவ்விதமான காரியங்களைக் குறித்து அநேகர் தங்களை விசாரிக்கிறதில்லை. சுவிசேஷத்திற்கு எதிர்த்து நிற்கிறவர்கள் கெட்டுப் போகிறதுபோலவே நிர்விசாரிகளும் கெட்டுபோவார்கள் என்பது நிச்சயம்.

(2) **தீர்மானம் பண்ணினான்.** இது அவனிடத்தில் காணப்பட்ட இரண்டாம் நல்ல குறிப்பு. சுமமா யோசனை பண்ணிக் கொண்டேயிருப்பானானால் அங்கேயே அவன் சாகவேண்டியதுதான். யோசித்ததிலிருந்து மூன்று காரியங்களைச் செய்யத் தீர்மானித்தான். அதாவது **போவேன், அறிக்கையிடுவேன், வேண்டிக்கொள்வேன்.** இனி இந்தத் தூரதேசத்தில் இருக்கவேமாட்டேன். “நான் எழுந்து என் தகப்பனிடத்திற்குப் **போவேன்**” தகப்பனைக் கண்டவுடன் “தகப்பனே பரத்துக்கு விரோதமாகவும் உமக்கு முன்பாகவும் பாவஞ்செய்தேன்” என்று என் அக்கிரமத்தை **அறிக்கையிடுவேன்.** “இனிமேல் உம்முடைய குமாரன் என்று சொல்லப்படுவதற்கு நான் பாத்திரனல்ல, உம்முடைய கூலிக்காரரில் ஒருவனாக என்னை வைத்துக்கொள்ளும்” என்று **வேண்டிக்கொள்வேன்** என்பதாகத் தீர்மானித்தான். நம்முடைய நல்ல யோசனைகள் தீர்மானத்துக்கு வருவது நல்லது.

(3) தீர்மானித்தபடி செய்தான். “எழுந்து புறப்பட்டுத் தன் தகப்பனிடத்தில் வந்தான்”. பொல்லாத குடியானவனே! இதோ உன்னை விட்டுப் பிரிகிறேன். என்னைக் கெடுத்த தேசமே! உன்னையும் வெறுக்கிறேன் அசுத்தப் பன்றிகளே! ஒழிந்து போங்கள்; நீங்கள் எங்கேபோய் மாண்டாலும் எனக்குச் கவலையில்லை. இரக்கமற்ற தோழரே! உங்களையும் விட்டுப் பிரிகிறேன். **நான் உபத்திரவப்பட்டது எனக்கு நல்லது** என்று சொல்லிக்கொண்டே தன் தேசத்தையும் தன் தகப்பன் வீட்டையும் நோக்கிப் புறப்பட்டுவருகிறான்.

சகோதரரே! யோசிக்கிற கிறிஸ்தவர்களும் தீர்மானிக்கிற கிறிஸ்தவர்களும் செய்து முடிக்கிற கிறிஸ்தவர்களானால் எவ்வளவு பாக்கியம்! சாப்பிடவேண்டுமென்கிற யோசனையும் தீர்மானமுமல்ல, சாப்பிடுகிற செய்கையே பசியை ஆற்றும். பாவத்தை விட்டுவிட, தனி ஜெபம் செய்ய, வேதத்தைக் கற்றுக்கொள்ள, பரிசுத்தமாய் நடக்க, கிறிஸ்துவுக்கு ஊழியஞ் செய்ய, மற்றவர்களுக்குப் பிரயோஜனமான புத்தகங்களை எழுத, ஆண்டவருடைய காரியத்துக்காகப் பணத்தைச் செலவுசெய்ய இதுவரை நாம் யோசித்துக் கொண்டிருந்ததும் தீர்மானித்துக் கொண்டிருந்ததும் போதும். கர்த்தர் உங்கள் மனதில் காண்பிக்கிறபடி **செய்யத் தீவிரித்து** எழும்புங்கள், தேவன் உங்களை ஆசீர்வதிப்பார். “நீங்கள் இவைகளை அறிந்திருக்கிறபடியினால், இவைகளைச் **செய்வீர்களானால்** பாக்கியவான்களாயிருப்பீர்கள்” (யோ. 13:17).

VI. தகப்பன் மகனை ஏற்றுக்கொள்ளுதல். மகன் தூர தேசத்தைவிட்டு தகப்பன் வீட்டை நோக்கி வருகிறான். வழியில் பல நினைவுகள் வருகிறது. நான் பெரிய துரோகியா யிருக்கிறேனே, தகப்பன் என்னை ஏற்றுக்கொள்ளுவாரோ என்னமோ? மகனாயிருக்க நான் இனி யோக்கியனல்ல; கூலிக்காரரில் ஒருவனாயாகிலும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டாரா? இந்த அந்நிய தேசத்தில் நான் அகதியாய்ச் சாகிறதைவிட பெற்ற தகப்பனிடத்தில் போய் சேர்வது நல்லது என்று பலவாறாய் எண்ணிக்கொண்டு வந்திருக்கலாம். தகப்பன் மகனை ஏற்றுக்கொண்ட விதமோ மகா ஆச்சரியம். இங்கேயும் மூன்று குறிப்புகளைக் கவனியுங்கள்.

(1) தகப்பனுடைய மாறாத அன்பு. “அவன் தூரத்தில் வரும்போதே அவனுடைய தகப்பன் அவனைக் கண்டான்”. மகன் தன்னைவிட்டுப்போன காலமுதல் தகப்பன் மகனை மறக்கவில்லை. என் மகன் திரும்பி வரமாட்டானா? அவன் குற்றத்தை மன்னித்து ஏற்றுக்கொள்ளுவேனே. என் மகன் எப்போ வருவான்? எப்போ வருவான்? என்று நாள்தோறும் மகன் போனவழியைப் பார்த்த கண்ணாயிருக்கிறான். இப்படி ஆவலோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்த நாட்களொன்றில் இதோ! வெகு தூரத்தில் ஒருவன் அசைந்தசைந்து வருகிறதாகத் தோன்றிற்று. இன்னாரென்று உடனே தெரியவில்லை. அவன் தகப்பனை விட்டுப் பிரிந்துபோன காலத்தில் பெலனும் சுகமும் சௌந்தரியமுமுள்ளவனாகப் புறப்பட்டுப்போனான். இப்பொழுதோ மெலிந்து ஒடுங்கி முகக்களைகெட்டு கந்தை தரித்தவனாய் தள்ளாடித் தள்ளாடி வருகிறான். தகப்பனோ, இதோ வருகிறவன் **நான் பெற்ற** பிள்ளையல்லவா? ஆமாம், என் மகனே மகன் என்று மகன் தகப்பனைக் காணுமுன்னமே தகப்பன் மகனைக் கண்டு கொண்டான்.

கண்டவுடனே தகப்பன் ‘**மனதுருகினான்.**’ கீழ்ப்படியாதவனே என் ஆஸ்தியை அழித்தவனே! என் பேரைக் கெடுத்தவனே! என்று கோபமான வார்த்தைகளைப் பேசினாலும் நியாயமாயிருக்கும் அப்படிப்பட்ட யாதொரு குறிப்பும் தகப்பனிடத்தில் காணப்படவில்லை. ஆ! நான் பெற்றபிள்ளையே! எவ்வளவு கேவலமாய்ப் போய்விட்டாய். இனம் தெரியவில்லை அப்பா. நீ மரித்துப் போனாய் என்றல்லவோ கலங்கியிருந்தேன். உயிரோடே உன்னைக் கண்டது எனக்கு எவ்வளவோ ஆனந்தமாயிருக்கிறதென்று மகனுக்காகப் பரிதிபித்து மனதுருகுகிறான்.

மனதுருகினது மாத்திரமல்ல, மகன் தன்னிடத்தில் வருமட்டும் பொறுத்திருக்கக்கூடாமல் இந்தப் பெரிய மனுஷன் எதிர்கொண்டு **ஓடுகிறான்.** மன்னிப்புக்கேட்குங் கால்கள் **நடந்துவர,** மன்னிப்புக் கொடுக்கிற கால்களோ எதிர்கொண்டு **ஓடுகிறது.** கிட்டப்போனவுடனே மகனுடைய கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு அவனை முத்தஞ்செய்தான்.” அவன் முழுவதும் அழுக்கடைந்திருக்கிறானே. பாவ நாற்றமும் பன்றியின் நாற்றமும் கந்தையின் நாற்றமும் வேர்வையின் நாற்றமும் கிட்டப்போகவுங்கூடுமா? தகப்பனோ

அவைகளொன்றையும் கவனியாமல் மகா வாஞ்சையோடு மகனை முத்தமிடுகிறான். ஆ, இது எவ்வளவு அன்பு! இது அதிசய அன்பல்லவா?

மகன்மேல் தகப்பனுக்கு இவ்வளவு அன்பிருந்தால் ஏன் முன்னமே தேடிப்போய் மகனைக்கூட்டிக்கொண்டு வரக்கூடாது? என்று சிலர் கேட்கலாம். இந்த அதிகாரத்தில் மூன்று உவமைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. காணாமற்போன வெள்ளிக்காசு; காணாமற் போன ஆடு. தூரதேசம் சென்ற இளையமகன். இதிலே வெள்ளிக்காசு அதை வைத்திருந்தவளின் கவலையினத்தால் காணாமற் போய் விட்டது. அவள் அதைத் தேட வேண்டியது அவசியம். ஆடு தன் பேதமையால் வழி தப்பிப் போய் விட்டது. மேய்ப்பன் அதையும் தேட வேண்டியதவசியம். ஆனால் இந்த மகனோ தன் மனதில் முன்னமே தீர்மானித்துத் தன் இஷ்டப்படியே புறப்பட்டுப் போனபடியால் அவன் தன் இஷ்டப்படியே திரும்பி வரவேண்டும். தகப்பன் புறப்பட்டுப்போய் மகனைப் பலவந்தமாய்க் கொண்டு வந்திருப்பானானால் வீட்டுக்கு வந்த பின்பும் அவனுடைய கெட்ட குணம் போகாது. இப்பொழுதோ தன் அக்கிரமத்தைத் தானே உணர்ந்து, தகப்பனுக்குக் கீழடங்கி யிருப்பதுதான் தனக்கு நலமென்று அறிந்து, தானே வலிய வந்தபடியால் நற்புத்தி யடைவதற்கு ஏதுவாயிற்று. அருமையான சகோதரனே! உன் இரகசியம் உனக்காக எல்லாவற்றையும் செய்வார்; ஜீவனையும் கொடுப்பார். ஆனால் உனக்குப் பதிலாக அவர் **மனந்திரும்புவாரோ?** மனந்திரும்பவேண்டியது நீ தான். அவர் எவ்வளவு அன்புள்ளவரா யிருந்தபோதிலும் நீ மனந்திரும்பி அவரிடத்தில் போகும் வரையில் அவருடைய அன்பை நீ ருசிக்கப் போகிறதில்லை.

(2) மகனுடைய அறிக்கை. தகப்பன் இவ்வளவு பட்சம் பாராட்டிக் கழுத்தைக்கட்டி முத்தமிட்ட பின்பு, இனித்தன் அக்கிரமங்களை அறிக்கையிட அவசியமில்லை யென்று அவன் எண்ணாமல் மகா தாழ்மையோடு “தகப்பனே பரத்துக்கு விரோதமாகவும் உமக்கு முன்பாகவும் பாவஞ்செய்தேன். இனிமேல் உம்முடைய குமாரன் என்று சொல்லப்படுவதற்கு நான் பாத்திரனல்ல” என்று சொன்னான். இவ்வளவு பேச இடங்கொடுத்த தகப்பன் இன்னும் என்ன துயரமான

வார்த்தைகள் மகனுடைய வாயிலிருந்து புறப்பட்டுப் போகிறதோ என்று நினைத்து அதற்குமேல் பேச இடங்கொடுக்காததினால் “உம்முடைய கூலிக்காரரில் ஒருவனாக என்னை வைத்துக்கொள்ளும்” என்று சொல்ல மகனால் கூடாமற்போயிற்று. ஆ, நம்முடைய பரமபிதா எவ்வளவு நல்லவர்! அவருடைய அன்புக்கு விரோதமாய் நாம் செய்த அக்கிரமங்களை நினைத்து அவருக்கு முன்பாக அழுது அறிக்கை செய்யும்போது “அப்படித்தான் நன்றாய் அறிக்கையிடு, இப்பொழுது புத்தி வந்ததா கேட்டின் மகனே, நீ அழுகிறதைப் பார்க்க எனக்குச் சந்தோஷமாயிருக்கிறது” என்று சொல்லித் தம் சிம்மாசனத்தில் உட்கார்ந்து சிரித்துக் கொண்டிருப்பாரென்று நினைக்கிறீர்களோ? ஓ சகோதரனே! உன் உள்ளம் உருக அவர் உள்ளம் உருகாதோ? நீ அழ அவர் கண்களில் கண்ணீர் பெருகாதோ? உன் முகம்வாட அவர் சகிப்பாரோ? எப்பிராயீமே நான் உன்னை எப்படிக்கைவிடுவேன்? இஸ்ரவேலே, நான் எப்படி ஒப்புக்கொடுப்பேன்? என் இருதயம் எனக்குள் குழம்புகிறது; என் பரிதாபங்கள் ஏகமாய்ப் பொங்குகிறது” என்று அவர் மருகினதில்லையோ! (ஓசி. 11:8).

(3) தகப்பனுடைய சந்தோஷம். மகனைத் திரும்பக் கண்டது தகப்பனுக்குப் பேரானந்தம். அவன் தரித்திருந்த கந்தையைக் களைந்துவிட்டு உயர்ந்த வஸ்திரத்தைக் கொண்டுவந்து உடுத்துகிறான். கைக்கு மோதிரத்தைப் போடுகிறான். கால்களுக்குப் பாதரட்சைகளை மாட்டுகிறான். கொழுத்த கன்றை அடித்துப் பெரிய விருந்துசெய்கிறான். கீதவாத்தியமும் நடனக்களிப்பும் தொனிக்கிறது. “என் குமாரனாகிய இவன் மரித்தான், திரும்பவும் உயிர்த்தான்; காணாமற் போனான், திரும்பவும் காணப்பட்டான்.” ஆகையால் நாம் சந்தோஷப்பட்டு மகிழ்ச்சியா யிருக்கவேண்டியது நியாயம் என்கிறான். “அப்படியே அவர்கள் சந்தோஷப்படத் தொடங்கினார்கள்”. தொடங்கின சந்தோஷத்திற்கோ முடிவில்லை.

தன்னிஷ்டம்போல் நடப்பதற்கும் நல்ல தகப்பனுக்குக் கீழடங்கி யிருப்பதற்கும் வித்தியாசம் எவ்வளவு! அறியாத தேசத்தில் அகதியாய் நின்று தவித்ததற்கும் சொந்த வீட்டில் பெற்ற தகப்பன் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதற்கும் வித்தியாசமில்லையா? அழுக்கான கந்தை தரித்திருந்ததற்கும்

சுத்தமான உயர்ந்த வஸ்திரம் உடுத்தியிருப்பதற்கும் வித்தியாசமில்லையா? கையில் கோல் பிடித்துப் பன்றிகளை மேய்த்ததற்கும் இப்பொழுது மோதிரம் அணிந்து மேன்மையோடிருப்பதற்கும் வித்தியாசமில்லையா? கல்லுகளும் முள்ளுகளும் கீறி, பாதங்கள் அழுக்கடைந்திருந்ததற்கும் இப்போது பாதரட்சைகள் தரித்திருப்பதற்கும் வித்தியாசமில்லையா? பன்றித்தவிடுங் கிடையாமல் பசியினால் சாகக்கிடந்ததற்கும் தகப்பனோடு உட்கார்ந்து முதல் தரமான விருந்து சாப்பிடுவதற்கும் வித்தியாசமில்லையா? பன்றியின் உறுமுதலையும், பகைஞரின் அதட்டுதலையும் கேட்டதற்கும் கீதவாத்தியத்தையும் நடனக்களிப்பையும் கேட்கிறதற்கும் வித்தியாசமில்லையா? ஆம், “பழையவைகள் ஒழிந்தன எல்லாம் புதியாயின.”

சகோதரனே! இந்த அருமைப் பிதாவினிடம் வரமாட்டாயா? பாவ ஜீவியத்தினால் இதுவரை நீ கண்டபலன் என்ன? நினைவாத நேரம் நீ மரித்தால் உன் முடிவு என்னமாயிருக்கும்? கர்த்தர் உன்னோடு பேசுகிற இந்த நல்ல நேரம் உனக்கு ரட்சிப்பின் நேரம். எழுந்து உன் தகப்பனிடத்தில் வா. நீ மெதுவாய் நடந்தாலும் அவர் விரைவாய் உன்னிடம் ஓடிவருவார். நீ வெட்கத்தால் தலை கவிழ்ந்தாலும் உன் தலையை நிமிர்த்தி உன் கன்னத்தில் முத்தமிடுவார். உன் முகத்தைப் பார்க்க அவருக்கு எவ்வளவோ ஆவல். உன் பாவங்கள் யாவையும் மனப்பூர்வமாய் மன்னிப்பார். உன் கந்தையை நீக்கிப் புது வஸ்திரத்தால் உன்னை உடுத்துவார். நீ அவருடைய பிள்ளை யென்பதற்கு அடையாளமாக, தமது ஆவியினால் உன்னை முத்திரிப்பார். அவரது அதிசய பேரன்பைப் பிறருக்கு அறிவிக்கும் சாட்சியாயிருக்கும்படி “சமாதானத்தின் சுவிசேஷத்திற்குரிய ஆயத்தம் என்னும் பாதரட்சையை” உன் கால்களில் தொடுப்பார். நிணத்தையும் கொழுப்பையும் உண்டதுபோல அவருடைய வீட்டின் நன்மையால் உன் ஆத்துமா திருப்தியாகும். உன் நிமித்தம் பிதாவின் வீடெங்கும் மிகுந்த சந்தோஷமுண்டாயிருக்கும். ஆமென்.

X

SOUL WINNING

ஆத்தும ஆதாயம்

“ஆத்துமாக்களை ஆதாயப்படுத்திக்கொள்ளுகிறவன் ஞானமுள்ளவன்” - (நீதி. 11:30).

ஆத்துமாக்களை ஆதாயம் பண்ணுகிற ஊழியம் மகா மகிமையுள்ளது. உலகத்தில் மேன்மையாய் எண்ணப்படுகிற அநேக ஊழியங்களுண்டு. எந்த மேலான ஊழியமும் இந்த ஊழியத்திற்கு இணையாகாது. இது மனுஷனால் உண்டானதல்ல. இது திரியேச தேவனுடைய ஊழியம். பிதாவாகிய தேவன் தமது குமாரன் மூலமாய் ஆவியானவரைக் கொண்டு செய்து வருகிற ஊழியம். ஆத்துமாக்களை ஆதாயம்பண்ணும்படி தேவன் தம்முடைய குமாரனை உலகத்தில் அனுப்பினார். ஆத்துமாக்களை ஆதாயம் பண்ணும்படி தேவ குமாரன் ஜீவனைக்கொடுத்தார். ஆத்துமாக்களை ஆதாயம்பண்ணும்படி ஆவியானவர் உலகத்திற்கு வந்திருக்கிறார்.

இந்த மேலான ஊழியத்தைத் தேவன் தம்முடைய தூதர்களுக்குக் கொடுக்கவில்லை. மனுஷனைக் கொண்டு மனுஷனைப் பிடிக்கச் சித்தமானார். இந்த மகத்துவமான ஊழியத்தை நிறைவேற்றும்படி தேவன் மனுஷனைத் தம்மோடு சேர்த்துக்கொண்டார். இது மனுஷன் தனிமையாய்ச் செய்கிற ஊழியமல்ல. தேவனும் மனுஷனும் சேர்ந்து செய்கிற ஊழியம். “நாங்கள் தேவனுக்கு உடன் வேலையாட்களாயிருக்கிறோம்” என்று அப்போஸ்தலன் சொல்லுகிறார்.

இந்த ஊழியத்திற்கு நம்மைப் பக்குவப்படுத்துகிறவர்கிறிஸ்து. “என் பின்னே வாருங்கள் உங்களை மனுஷரைப் பிடிக்கிறவர்களுக்கு வேன் என்றார்”. ஒருவன் மல்யுத்தம் பண்ணினாலும் சட்டத்தின்படி பண்ணாவிட்டால் முடிகூட்டப்படான் (2 தீமோ. 2:5). இந்த ஊழியத்தில் நாம் மெய்யாகவே சித்திபெற வேண்டுமானால் நாம் கவனிக்கவேண்டிய சில முக்கியமான நிபந்தனைகள் உண்டு. அவைகளென்ன வென்றால்:-

1. நாமே ரட்சிக்கப்பட்டவர்களாயிருக்க வேண்டும்.

இதுவே முதலாம் பிரதான நிபந்தனை. “நீ குணப்பட்ட பின்பு உன் சகோதரரை ஸ்திரிப்படுத்து என்றார்” (லூக். 22:32). ரட்சிக்கப்படாதவர்களைக் கர்த்தர் தம்முடைய சாட்சியாக அனுப்புகிறதில்லை. தம்மை அறியாதவனைத் தம்மைப் பற்றிப் பிறருக்கு அறிவிக்கவும், தம்மிடத்தில் அன்பு கூறாதவனை பிறருக்கு தம்முடைய அன்பைத் தெரிவிக்கவும், தம்மிடத்தில் வராதவனை மற்றவர்களைத் தம்மிடத்தில் அழைத்து வரவும் அவர் அனுப்புகிறவரல்ல. குணப்படாத ஊழியர் கர்த்தர் அனுப்பாதிருந்தும் ஓடுகிறவர்கள். ரட்சிக்கப்பட்டவர்களின் ஊழியத்துக்கும் இரட்சிக்கப்படாதவர்களின் ஊழியத்துக்கும் வித்தியாசம் மிகுதி. ரட்சிக்கப்பட்டவனுடைய ‘சுவிசேஷம் வசனத்தோடு மாத்திரமல்ல, வல்லமையோடும் பரிசுத்த ஆவியோடும் முழு நிச்சயத்தோடும்’ புறப்படுகிறது (1 தெச. 1:5). ரட்சிக்கப்படாதவர்களின் பிரசங்கத்தில் சத்தமும் சாமர்த்தியமும் காணப்பட்டாலும் அவைகள் வெறும் வார்த்தைகளும் சந்தேக சப்தமுமேயன்றி வேறல்ல. தாங்கள் அறியாததை எப்படி நிச்சயத்தோடு பேசக் கூடும்? சேபாவின் ராஜஸ்திரீ சாலமோனைக் காணுமுன் தன்னிடத்தில் வந்தவர்களிடத்தில் சாலமோன் என்றொரு ராஜன் இருக்கிறாராம், அவர் மிக்க ஞானமுள்ளவராம், அவர் ஐசுவரிய சம்பன்னராம் என்று சந்தேகத்தோடு பேசியிருப்பாள். ஏனென்றால், ‘நான் வந்து அதை என் கண்களால் காணுமட்டும் அந்த வார்த்தைகளை நான் நம்பவில்லை’ என்று அவளே சொல்லுகிறாள். ஆனால் அரசனையும் அவருடைய மகத்துவங்களையும் அவள் கண்ணார்க்கண்டு தன் தேசத்திற்குத் திரும்பின பின்போ சந்தேகத்தோடல்ல, பூரண நிச்சயத்தோடு பேசியிருப்பாள் அல்லவா? நாம் கிறிஸ்துவுக்கு உண்மையுள்ள சாட்சிகளாயிருக்க வேண்டுமானால் அவருடைய ரட்சிப்பைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டவர்களாக மாத்திரமல்ல; நாமே ரட்சிக்கப்பட்டவர்களாக இருக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியம்.

சகோதரரே! நீங்கள் ரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறீர்களா? இரட்சிக்கப்படுகிறதென்றால் ரட்சிப்பின் உபதேசத்தை அறிந்திருக்கிறதல்ல. தேவ அன்பைப்பற்றிப் பிரசங்கித்தும் தேவ

அன்பற்றவர்களும்; ஆவியானவரைப் பற்றிப் பிரசங்கித்தும் ஆவியானவரைப் பெற்றுக்கொள்ளாதவர்களும்; கிறிஸ்துவை வர்ணித்துப் பேசின போதிலும் அவரை அறியாதவர்களும்; விடுதலையைக் கூறி அறிவித்தும் பாவத்துக்கு அடிமைப் பட்டவர்களும் அநேகர் இருக்கிறார்கள். அறிவு வேறே, அநுபவம் வேறே. கிறிஸ்துவை முழு இருதயத்தோடு ஏற்றுக் கொண்டவர்களே ரட்சிக்கப்பட்டவர்கள். இது எப்படியாவது ஓர் காலத்தில் உங்களில் நடந்திருக்கவேண்டும். வேதாகமத்தைப் பார்த்தால் கிறிஸ்துவை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் ரட்சிக்கப் பட்டவர்களை நீங்கள் காணமாட்டீர்கள். அப்படியே நாளது வரையில் எவர்கள் ரட்சிக்கப்படுகிறார்களோ அவர்கள் ஏதோ ஒரு சமயத்தில் இயேசுவை ஏற்றுக் கொண்டவர்களாயிருக்க வேண்டும். அவரை ஏற்றுக்கொள்ளாதல் ஜீவியத்தில் **மாறுதலை** உண்டாக்காமற் போகாது. எங்கே கிறிஸ்துவும் பாவியும் சந்திக்கிறார்களோ அங்கே பாவிக்கு ஜீவனும் சமாதானமும் உண்டாகிறது. கிறிஸ்துவைச் சந்தித்த பவுல், சகேயு, மகதலேனாமரியாள், சமாரியா ஸ்திரீ, குஷ்டரோகி, லேகியோன் முதலானவர்கள் தங்கள் ஆத்துமாவிலும் சரீரத்திலும் அடைந்த **மாறுதல்** எவ்வளவு பெரிது! சகோதரரே, ரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்கிற நிச்சயம் உங்களுக்குண்டா? இல்லையானால் இந்த ஊழியத்தைச் செய்ய “உங்களுக்கு என்ன நியாயமுண்டு”? (சங். 50:16). நான் மிகுந்த அன்புடனே சொல்லுகிறேன். நாம் பிழைக்கவேண்டுமானால் உலகத்தில் எத்தனையோ வேலைகள் இருக்கிறது. வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக மாத்திரம் இந்த ஊழியத்தைச் செய்யத் துணிவோமானால் நமக்கு ஐயோ!

2. பாத்திரம் சுத்தமாயிருக்க வேண்டும். “ஒருவன் இவைகளை விட்டுத் தன்னைச் சுத்திகரித்துக் கொண்டால் அவன் பரிசுத்த மாக்கப்பட்டதும் எஜமானுக்கு உபயோகமானதும் எந்த நற்கிரியைக்கும் ஆயத்தமாக்கப்பட்டதுமான கனத்துக்குரிய பாத்திரமாயிருப்பான்” (2 தீமோ. 2:21). இப்படி எழுதின அப்போஸ்தலனைக் குறித்து “நான் தெரிந்துகொண்ட பாத்திரமாயிருக்கிறான்” என்று ஆண்டவர் சொன்னார். இந்தப் பாத்திரம் விசேஷித்த பிரகாரம் உபயோகிக்கப்பட்டதின் ரகசியம் அதின் சுத்தாங்கந்தான். தெசலோனிக்கேயருக்கு எழுதின

நிருபத்தில் “விசுவாசிகளாகிய உங்களுக்குள்ளே நாங்கள் எவ்வளவு பரிசுத்தமும் நீதியும் பிழையின்மையுமாய் நடந்தோமென்பதற்கு நீங்களும் சாட்சி தேவனும் சாட்சி” என்று சொல்லுகிறார். பரிசுத்த தேவன் நம்மை இந்த ஊழியத்தில் உபயோகிக்க வேண்டுமானால் நாம் பரிசுத்த பாத்திரங்களாயிருக்க வேண்டியதவசியம். எப்படி ரட்சிக்கப்படாதவனை தேவன் உபயோகிக்கக்கூடாதோ அப்படியே ரட்சிக்கப்பட்டிருந்தாலும் ஜீவியத்தில் அசுத்தம் காணப்படுமானால் எஜமான் உபயோகிக்க மாட்டார். அசுத்தத்தோடும் அக்கிரமத்தோடும் நாம் ஊழியம் செய்யலாம். ஆனால் அது ஊழியமாகாது. ஒரு மேசையில் அநேக பாத்திரங்கள் இருக்கிறது. வீட்டம்மாள் தண்ணீர் குடிக்கும்படி ஒரு பாத்திரத்தை எடுக்கப் போகிறாள். ஒன்றில் மண் விழுந்து கிடக்கிறது. இன்னொன்றில் ஏதோ அழுக்கு. இன்னொன்றில் சாம்பல் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு பாத்திரம் மாத்திரம் சுத்தமாயிருக்கிறது. அந்தப் பாத்திரம் என்னை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள் அம்மாவென்று சொல்ல அவசியமில்லை. அந்த அம்மாள் மற்றவைகளைப் போட்டு விட்டு அந்தச் சுத்தமான பாத்திரத்தை எடுத்து உபயோகிப்பாள் அல்லவா? மற்றவைகளும் பாத்திரங்கள்தான்; ஆனால் **கழுவப்பட்டாலன்றி உபயோகிக்கப்படக் கூடாதவைகள்.**

கர்த்தராகிய இயேசு சபையில் உலாவி வருகிறார். அங்கே பாத்திரங்களைக் காண்கிறார். அவைகளில் அநேகம் உபயோகிக்கக் கூடாத நிலைமையிலிருக்கிறது. ஐயோ! அக்கிரமத்தினாலும் பாவத்தினாலும் தீட்டுப்பட்ட பாத்திரங்கள் எத்தனை! ஒரு கிராமத்திற்குப் போகிறார். அங்கே ஒரு பாத்திரமுண்டு. அது குடிவெறியினால் தீட்டுப்பட்டிருக்கக் காண்கிறார். இன்னொரு கிராமத்திற்குப் போகிறார். அங்கே வைக்கப்பட்டிருக்கிற பாத்திரம் மாம்சத்தால் தீட்டுப்பட்டிருக்கக் கண்டு விசனத்தோடு போய்விடுகிறார். வேறொரு கிராமத்திற்குப் போகிறார். அங்கேயிருக்கிற பாத்திரம் உலகத்தால் கறைப்பட்டிருக்கக் கண்டு போய்விடுகிறார். ஆத்துமாக்களை ஆதாயம் பண்ணும்படி ஏற்படுத்தப்பட்ட பாத்திரங்கள் இப்படிப் பலவிதமான பாவங்களினால் அசுத்தமாயிருக்கிறதைப் பார்க்கும்போது எஜமான் அவைகளை

எடுத்து உபயோகிப்பது எப்படி? ஆனாலும் அங்கங்கே சுத்தமான பாத்திரங்களும் உண்டு. அவைகள் எஜமானுக்கு உபயோகமானதும் எந்தநற்கிரியைக்கும் ஆயத்தமாக்கப்பட்ட பாத்திரங்களாயிருக்கிறது. சகோதரரே! தேவன் நம்மை உபயோகிக்கிறதில்லை யென்றால், நம்முடைய ஊழியத்தில் பலன் இல்லை என்றால், தடை நம்மிடத்தில்தான் இருக்கிறது. “அறுப்பு மிகுதி வேலையாட்களோ கொஞ்சம்” என்று புலம்பின ஆண்டவர் நாம் சுத்தமான பாத்திரங்களாயிருந்தால் நம்மை உபயோகிக்கா திருப்பாரா?

3. ஆத்துமாவின் அருமையை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். ஆத்துமா எவ்வளவு அருமையானதென்று நாம் அறிந்தவர்களல்ல. ஆத்ம நாயகனே அதை நமக்கு வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். இந்த உலக முழுவதும் அதின் ஐசுவரியம் யாவும் சேர்ந்தாலும் ஒரு ஆத்துமாவுக்கு ஈடாகாது. அதை இன்னும் தெளிவாய் 49-ம் சங்கீதத்தில் பார்க்கிறோம். “தங்கள் செல்வத்தை நம்பித் திரளான ஐசுவரியத்தினால் பெருமைபாராட்டுகிற ஒருவனாவது தன் சகோதரன் அழிவைக் காணாமல் இனி என்றைக்கும் உயிரோடிருக்கும்படி எவ்விதத் தினாலாவது அவனை மீட்டுக்கொள்ளவும் அவனிமித்தம் மீட்கும் பொருளை தேவனுக்குக் கொடுக்கவுங்கூடாதே. அவர்கள் ஆத்தும மீட்பு மிகவும் அருமையாயிருக்கிறது; அது ஒரு போதும் முடியாது” என்பதே. ஆம் இது வெள்ளியினாலும் பொன்னினாலும் வேறெவ்விதத்தினாலும் மீட்டுக்கொள்ளக் கூடியதல்ல. **பரலோகத்தின் தூதர்கள் எல்லாரும் சேர்ந்தாலும் ஒரு பாவியை ரட்சிக்க முடியாது.** ஆனாலும் ஒருவர் தேவனை நோக்கி: “நீர் அவனை ரட்சியும்; மீட்கும்பொருளை நான் கண்டு பிடித்தேன்” என்றார் (யோபு 33:24). அந்தப் பொருள் அவருடைய ஜீவன் தான். சகோதரரே! தேவகுமாரன் **ஜீவனைக்கொடுத்தாலன்றி** நாம் ஈடேறவழியில்லை யென்றால் ஆத்துமா எவ்வளவு விலைபெற்றதென்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். மனுஷன் புறம்பே எவ்வளவு கேவலமாய்த் தோன்றின போதிலும் “அவனுக்காகக் கிறிஸ்து மரித்தாரே” என்று சிந்திக்கும்போது அவனை ஆதாயம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும் என்கிற வாஞ்சையுண்டாகிறதில்லையா? பரிசுத்தவான்களில் அநேகர்

தங்கள் பிராணனையும் அருமையாக எண்ணாமல் மனுஷரைப் பிடித்துத் தின்கிற மிலேச்சருடைய தீவுகளுக்குட் சென்று ரத்தச்சாட்சியாய் மாண்டது எதினாலே? அந்த மிலேச்சர்கள் தேவகுமாரனுடைய ரத்தத்தால் மீட்டுக் கொள்ளப்பட்டவர்கள் என்று உணர்ந்ததினால் தானே.

அது மாத்திரமல்ல நாம் ஒருவனை ஆதாயம் பண்ணிக்கொள்ளும் போது அவனுக்கும் அவன் மூலமாய் மற்ற அநேகருக்கும் உண்டாகக் கூடியநன்மை எவ்வளவு வென்பதையும் கவனிக்கவேண்டும். “தப்பிப் போன மார்க்கத்தினின்று ஒரு பாவியைத் திருப்புகிறவன் ஒரு ஆத்துமாவை மரணத்தினின்று ரட்சித்து திரளான பாவங்களை மூடுவானென்று அறியக்கடவன்” (யாக். 5:20). உங்கள் மூலமாய் ஒருவன் ரட்சிக்கப்படும்பொழுது அவன் நித்திய ஆக்கினைக்குத் தப்பித்துக் கொள்ளுவதுந் தவிர, சகல பாவங்களும் மன்னிக்கப்பட்டு தேவசமாதானத்தைப் பெற்று, தேவனுக்குப் பிள்ளையாகி, நித்திய பேரானந்தத்திற்குப் பங்குள்ளவனாகிறான். மேலும் தேவன் அவனைக் கொண்டு எவ்வளவோ பெரிய காரியங்களைச் செய்யவுங்கூடுமே. அந்திரேயா பேதுருவைக் கிறிஸ்துவினிடம் கூட்டிக்கொண்டு வந்தார். பெந்தேகோஸ்தே நாளில் பேதுருவினால் மூவாயிரம்பேர் ரட்சிக்கப்பட்டதைக் கண்டபோது அந்திரேயாவுக்கு என்னமாயிருந்திருக்கும்! அமெரிக்கா தேசத்திலுள்ள எட்வார்ட் கிம்பல் என்னும் பக்தன், மூடி என்னும் ஒரு வாலிப துரையினிடத்தில் இரட்சிப்பைக் குறித்துப் பேசினார். இந்த வாலிபன் குணப்பட்டு அமெரிக்காவிலும் ஐரோப்பாவிலும் எத்தனையோ ஆயிரக்கணக்கான ஆத்துமாக்களை ஆதாயம் பண்ணினார். இது இப்படி நடக்குமென்று கிம்பல் துரை அந்தச் சமயத்தில் நினைத்தாரா? அதோ ஒரு ஆலயம். அங்கே இருபது பேர் மாத்திரம் கூடி ஆராதிக்கிறார்கள். ஒரு வாலிபன் மன வியாகுலமுள்ளவனாய் அவர்களோடு உட்கார்ந்திருக்கிறான். பிரசங்கித்தவர் அதிகப் படிப்பனல்ல. அவர் எடுத்துக்கொண்ட வாக்கியம் ‘என்னை நோக்கிப் பாருங்கள். அப்பொழுது ரட்சிக்கப் படுவீர்கள் என்பதே. பிரசங்கத்தினூடே அந்த வாலிபனைப் பார்த்து: வாலிபனே, ஏன் துக்கம் நிறைந்திருக்கிறாய்? சிலுவையில்

அறையுண்ட இயேசுவை நோக்கிப்பார் நீ பார்க்கும் வரை உனக்குச் சமாதானமில்லை பார்! வாலிபனேபார்! என்றார். இந்தவாலிபன் வாஞ்சையோடு சிலுவையில் அறையுண்டவரை நோக்கிப் பார்க்கவே ஜீவனைப் பெற்றான். அவர் தான் ராஜ பிரசங்கி என்று சொல்லப்பட்ட ஸ்பர்ஜன் ஐயர். ஆ, எத்தனை ஆயிரம் ஆயிரமான பாவிகள் இவர் மூலமாய் ஜீவனைக் கண்டதுண்டு. அவர் மரித்தும் இன்னும் தமது பிரசங்கங்களின் மூலமாய்ப் பேசுகிறாரே. இந்த வாலிபனால் இவ்வளவு பெரிய காரியங்கள் நடக்குமென்று அந்த ஏழைப் பிரசங்கிக்கு அப்பொழுது தெரியுமா?

ஆ, சகோதரரே, உங்கள் பேச்சால், எழுதின கடிதத்தால் கொடுத்த சிறு புஸ்தகத்தால், வேறு பிரயத்தனத்தால், ஒருவன் ரட்சிக்கப்பட்டு அவன் மூலமாய் தேவன் பெரிய காரியங்களைச் செய்ய உங்கள் கண் காணுமானால் உங்கள் மகிழ்ச்சியை அளவிட யாரால் கூடும்? நீங்கள் வேலை செய்கிற சபையாருக்குள், பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளைகளுக்குள், தெருக்கள், வீடுகளில், நீங்கள் கண்டு சம்பாஷித்து வருகிற ஜனங்களுக்குள், தேவன் வல்லமையான ஊழியர்களை எழுப்பலாமே. யாருக்குத் தெரியும்? இப்பொழுது நம்முடைய ஊழியத்திற்கு விரோதியாயிருக்கிற அந்தச் சவுலைக் கர்த்தர் சீக்கிரத்தில் பவுலாக்கலாம். நமக்குள் பெரிய பாவி என்றெண்ணப்படும் அந்த மனுஷியை தேவன் வேதாகம ஸ்திரீயாக்கலாம். நம்முடைய பாட சாலையில் வாசிக்கிற மாணாக்கருக்குள் ஸ்பர்ஜன், பின்னி, மூடி போன்றவர்கள் மறைந்திருக்கலாம். யாரோ ஒருவர் ஜீவ வழியைத் தங்களுக்குக் காண்பிக்கும் நாளுக்காக அவர்கள் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இன்னாரென்று இப்பொழுது நமக்குத் தெரிகிறதில்லை. நாம் ஆவியினால் நடத்தப்பட்டு, தனித்து அவர்களோடு பேசிக்கொண்டு வருவோமானால் ஏற்ற காலத்தில் தேவன் அவர்களை வெளிப்படுத்துவார். நம்முடைய கண்களுக்கு அது ஆச்சரியமாயிருக்கும். இவர் எலியாவுக்கும், பவுலுக்கும், பின்னிக்கும், மூடிக்கு மாத்திரமா தேவன்? அல்லது ஐரோப்பாவுக்கும் அமெரிக்காவுக்கு மாத்திரமா இவர் ஆண்டவர்? ஆ, இவர் நமக்கும் தேவனல்லவா? அவருடைய கிருபையை ருசித்த அநேகம் பிள்ளைகள் நமக்குள்ளும் இருக்கிறார்களே.

நம்முடைய தேசத்திலும் வல்லமையான பிரசங்கிகள் எழும்ப வேண்டிய காலம் வந்து விட்டதே. யார் யாரை தேவன் ஆயத்தம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாரோ நாம் அறியோம். ஒரு வேளை இதை வாசிக்கிற சகோதரனே, நீயே அந்த வல்லமையான பிரசங்கியாயிருக்கலாம்.

4. அன்பு வேண்டும். ஆத்துமாக்களை ஆதாயம் பண்ணத் தக்கவர்கள் யார்? போதகன்மார் பிரசங்கிமார் வேதாகமஸ்திரீகள்தான் இந்த வேலையைச் செய்யக் கூடியவர்கள் என்று நினைக்கிறீர்களோ? ஒருவேளை அவர்களில் அநேகர் இந்த ஊழியத்தைச் செய்யத் தகுதியற்றவர்களாயிருக்கலாம். அப்படியானால் தகுதியுள்ளவர்கள் யார்? எவர்கள் கிறிஸ்துவினிடத்தில் **அன்பாயிருக்கிறார்களோ** அவர்கள்தான் தகுதியுள்ளவர்கள். “யோனாவின் குமாரனாகிய சீமோனே, நீ என்னிடத்தில் அன்பாயிருக்கிறாயா?” என்றார். ஆம் ஆண்டவரே நான் உம்மை நேசிக்கிறேன் என்பதை நீர் அறிவீர்” என்று பேதுரு சொன்னார். அப்படியானால் “என் ஆடுகளையும் ஆட்டுக்குட்டிகளையும் மேய்ப்பாயாக” என்றார். பரிசுத்த பவுலையும் பாருங்கள், அவர் தன் ரட்சகரிடத்தில் வசனத்தினாலும் நாவினாலும் அல்ல, கிரியையினாலும் உண்மையினாலும் அன்பு கூர்ந்தார். தேவ அன்பு பரிசுத்த ஆவியினால் அவருடைய இருதயத்தில் ஊற்றப்பட்டிருந்தது. “என்னிடத்தில் அன்புகூர்ந்து எனக்காகத் தம்மையே ஒப்புக் கொடுத்த இயேசுவே நான் உமக்கு என்ன ஈட்டைச் செலுத்துவேன். உம்முடைய ஆச்சரியமான அன்பு என்னை நெருக்கி ஏவுகிறது. நான் இனி ஒருபோதும் எனக்கென்று இந்த உலகத்தில் பிழையேன். உமக்கே என்னைக் கையளித்து விடுகிறேன். நீர் எனக்கு அருளிச்செய்த கிருபையினால் அநேகரை நீதிக்குட்படுத்துவேன்” என்று தீர்மானித்தார், அப்படியே செய்துமுடித்தார். மற்றெல்லாரையும் விட இவர் அதிகமாய்ப் பிரயாசப்பட்டதற்குக் காரணம் இந்தப் பரமநேசம் தான்.

சகோதரரே! கிறிஸ்துவின் அன்பு நம்முடைய உள்ளத்திலிருக்குமானால் **நம்மால் அடக்க முடியாது.** மற்றவர்கள் நம்மை ஏவ வேண்டியதில்லை. இந்த ஊழியத்தைச்

செய்கிறதற்கு ஒருவர் நம்மைப் பிரசங்கியாராக, போதகராக, வேதாகம ஸ்திரீயாக ஏற்படுத்துகிறவரைக்கும் நாம் காத்திருக்க மாட்டோம். அல்லது ஒருவர் நமக்குச் சம்பளம் கொடுக்கும்படி வாஸ்ய மூடிக்கொண்டு சும்மாயிருக்கவு மாட்டோம். கிறிஸ்துவின் அன்பை அறியாமல் சம்பளத்துக்காக மாத்திரம் வேலை செய்கிறவர்கள் சம்பளம் நின்ற அன்றே பிரசங்கத்தையும் நிறுத்திவிடுவார்கள். “ஏன் ஐயா இப்பொழுது பிரசங்கிக்கிறதைக் காணோம்?” “நான் வேலையை விட்டு நீங்கி இரண்டு மாதமாச்சே உங்களுக்குத் தெரியாதா?; “அப்படியானால் இப்பொழுது என்ன செய்கிறீர்கள்?” “கொஞ்சம் வியாபார முயற்சி செய்கிறேன்.” “வியாபாரம் செய்தாலென்ன, கர்த்தருக்காகக் கொஞ்சம் வேலைசெய்யக்கூடாதா?” “அதற்காக எனக்குச் சம்பளம் கொடுக்கிறது யார்?” இப்படிச் சொல்லக்கூடிய அநேகர் உண்டு. மிஷன் சம்பளம் எங்கும் நிறுத்தப்பட நேரிடுமானால் கிறிஸ்துவுக்கு ஊழியஞ் செய்கிறவர்கள் இன்னாரென்று அன்றுதான் வெளிப்படும். அப்படி ஊழியஞ்செய்யப் புறப்படுகிறவர்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய தெல்லாவற்றிற்காகவும் கர்த்தரையே நம்ப வேண்டிய திருப்பதால் அவர்களுடைய ஜீவியமும் ஊழியமும் வல்லமையுள்ளதாயிருக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. உபகாரம் பெற்றுக்கொள்ளுகிறதற்கு விரோதமாய் நான் ஒரு வார்த்தையும் பேசுகிறதில்லை. ஏனென்றால் “சுவிசேஷத்தை அறிவிக்கிறவர்களுக்கு சுவிசேஷத்தினாலே பிழைப்புண்டாக வேண்டுமென்று கர்த்தரும் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்” (1 கொ. 9:14). “உங்களுக்கு ஊழியஞ் செய்யும்படிக்கு மற்ற சபைகளிடத்தில் **சம்பளத்தைப்** பெற்றேன்” என்று அப்போஸ்தலனும் சொல்லுகிறார் (2 கொ. 11:8). ஆனால் குணப்படாதிருந்தும், இயேசுவின் அன்பை அறியாதிருந்தும், **பிழைப்புக்காக மாத்திரம்** இந்த ஊழியத்தில் பிரவேசிப்பது மகா மோசம் என்கிறேன்.

கிறிஸ்துவின் அன்பை ருசித்தவனுடைய காரியமோ அப்படியல்ல. அவன் சம்பளம் பெற்றாலும் பெறாமற்போனாலும்; எங்கேயிருந்தாலும் என்ன வேலை செய்தாலும், தன் ஜீவகாலமெல்லாம் கர்த்தருடைய சாட்சியாக விளங்குவான். “சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கியாவிட்டால் எனக்கு ஐயோ”

என்கிறான். பெரிய காரியங்களைச் செய்யக்கூடாவிட்டாலும் தன்னாலின்றதைச் செய்யாதிரான். மற்ற உத்தியோகஸ்தர் பென்ஷன் வாங்கினபின் தங்கள் வேலையை விட்டு நீங்கிவிடுகிறதுபோல இது முற்றிலும்விட்டு நீங்கக்கூடிய ஊழியமல்ல. உபகாரச் சம்பளம் பெற்றுக்கொண்ட தேவ ஊழியரில் சிலர் தங்கள் காலத்தை வேறுவிதமாய்ச் செலவிடுகிறதுண்டு. அது சரியல்ல. பக்தியுள்ள தேவ ஊழியக்காரன் ஒருவரை அவருடைய விருத்தாப்பியத்தினி மித்தம் வேலையை விட்டு இளைப்பாறும்படி கேட்டுக்கொண்டார்கள். அவர் பலவீனமும் கண்பார்வையற்ற வருமாயிருந்தார். பொறுப்பான வேலையிலிருந்து தாம் நீங்கிக் கொண்டபோதிலும் தன் காலத்தை வீணிலும் சோம்பலிலும் கழிக்காமல் வேத வசனத்தை வாசிக்கக் கேட்பதிலும், வீடுகளைச் சந்தித்து ஜெபம் செய்வதிலும், ஆலயத்திற்கு நடத்தப்பட்டுப் பிரசங்கம் பண்ணுவதிலும், பக்கத்துக் கிராமங்களுக்குப் போய் சுவிசேஷத்தை அறிவிப்பதிலும், தன் சிநேகிதரோடு எந்தச் சமயத்திலும் ஆவிக்குரிய விஷயங்களில் சம்பாஷிப்பதிலும் மிக்க வாஞ்சையுடையவராயிருந்தார். அவருடைய முகத்தில் எப்பொழுதும் பரம சந்தோஷம் குடிகொண்டிருந்தது. நீங்கள் இளைப்பாறக்கூடாதாவென்று ஒருசமயம் அவரைக் கேட்டதற்கு; எங்கே இளைப்பாறுதல், இங்கேயா? என்று புன்னகையோடு சொன்னார். வேறொரு சமயம்; நீங்கள் ஏன் ஐயா இந்தக் கூட்டங்களுக்கு வந்து அலைகிறீர்கள் என்று கேட்க: அதைப்பார்க்கிலும் வேறே வேலையென்ன? என்றார். இவ்விதமாய் அந்த “நீதிமானுடைய பாதை நடுப்பகல் வரைக்கும் அதிகமதிகமாய்ப் பிரகாசிக்கிற சூரியப்பிரகாசம் போலிருந்தது”. எல்லாராலும் சிறந்த பக்தனென மதிக்கப்பட்டு மறுமைக்குட் பிரவேசித்தார். வேதாகமத்திலுள்ள பக்தர்களின் சரித்திரங்களைப் பார்த்தாலும், தற்காலத்திலுள்ள அநேக பரிசுத்தவான்களைக் கவனித்தாலும் அவர்களுடைய வயது எப்படியோ அப்படியே அவர்களுடைய பக்தியும் வளர்ந்து கொண்டே போகிறதாகக் காண்போம். 70 அல்லது 80 வயதாகியும் அவர்களுடைய வாசிப்பையும், யோசனையையும், ஞாபகசக்தியையும், பிரசங்கத்தின் ஆழத்தையும் கவனிக்கும்போது ஆச்சரியமாயிருக்கிறது! அவர்களுடைய அழகு

அவர்கள் நரையிலும், அவர்கள் ஞானம் அவர்கள் முகத்திலும்; அவர்கள் பரிசுத்தம் அவர்கள் ஜீவியத்திலும் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படுகிறது. தேவன் நம்மில் கொளுத்தின அன்பின் அக்கினி வரவர பெருகவேண்டியது நியாயமேயன்றி அது எந்த விதத்திலும் குன்றிப்போகலாகாது. தேவ ஊழியர் பொறுப்பான வேலையிலிருந்து இளைப்பாறுங்காலம் வரலாம். கிறிஸ்துவின் அன்பைவிட்டு இளைப்பாறுகிற காலமுமுண்டோ? ஆவிக்குரிய ஜீவியத்தில் தளர்ச்சியடைந்து போகிறதும், வருகிறவர்களோடு வீண்கதைகள் பேசுவதும், தூங்கித்தூங்கி வீண்காலம் போக்குவதும், உத்தம ஊழியர்களின் லட்சணமல்ல. ஏன் இப்படி என்று கேட்டால் பென்ஷன் ஆகிவிட்டது என்பார்கள். கிறிஸ்துவின் அன்பிலிருந்து பிரிகிறதற்கும் பென்ஷன் உண்டோ?

5. நம்பிக்கைவேண்டும். “உழுகிறவன் நம்பிக்கையோடே உழவும் போரடிக்கிறவன் தான் நம்புகிறதில் பங்கடைவேன் என்கிற நம்பிக்கையோடே போரடிக்கவும் வேண்டியதே” (1 கொ. 9:10). சமுசாரியைப் பாருங்கள். எவ்வளவு நம்பிக்கையோடும் எதிர்பார்க்குதலோடும் விதையை அள்ளி நிலத்தில் தூவிக் கொண்டு போகிறான். விதைக்கிற பொழுதே சீக்கிரத்தில் மிகுதியான பலனைக் காண்பேன் என்கிற நம்பிக்கை அவன் உள்ளத்திலிருக்கிறது. அப்படியே சமுத்திர ஆழத்தில் வலையைப் போடுகிறவனும் விளையாட்டுக்காகப் போடாமல் நம்பிக்கையோடே போட்டுத் திரளான மீன்களைப் பிடிக்கிறான். நாம் ஆத்துமாக்களை ஆதாயம் பண்ண வேண்டுமானால் நம்பிக்கையோடும் எதிர்பார்க்குதலோடும் பேசவேண்டும்.

நாம் நம்பிக்கையோடு விதைக்கத்தக்கதாக **அவருடைய வாக்கு** நம்மை உற்சாகப்படுத்துகிறது. “மாரியும் உறைந்த மழையும் வானத்திலிருந்து இறங்கி அவ்விடத்திற்குத் திரும்பாமல் பூமியை நனைத்து அதில் முளைகளும் பி விளையும்படிச் செய்து, விதைக்கிறவனுக்கு விதையையும் புசிக்கிறவனுக்கு ஆகாரத்தையும் கொடுக்கிறது எப்படியோ அப்படியே என் வாயிலிருந்து புறப்படும் வசனமும் இருக்கும்; அதுவெறுமையாய் என்னிடத்திற்குத் திரும்பாமல், அது நான்

விரும்புகிறதைச் செய்து, நான் அதை அனுப்பின காரியமாகும்படி வாய்க்கும்” (ஏசா. 55:10.11). மழை பூமியிலே பெய்த்து மெய்யானால் ஈரமும் செழிப்பும், அழகும் பலனும் உண்டாகிறது எப்படி நிச்சயமோ, அப்படியே தேவ வசனமாகிய அழிவில்லாத வித்தினாலே மாறுதல்கள் உண்டாகுமென்கிற நம்பிக்கையோடு நாம் விதைக்க வேண்டும்.

நம்பிக்கையோடு விதைத்தால் சரிதானென்று **உமியை** விதைக்கக்கூடாது. நம்பிக்கையோடு போடுகிறேனென்று கிழிந்த வலையைப் போடுகிறவன் மீன் பிடிக்கமாட்டான், நாம் ஜீவவிதையை விதைக்கவேண்டும். திருவசனத்தையே பிரசங்கிக்க வேண்டும். “ஒருவன் போதித்தால் **தேவனுடைய வாக்கியங்களின்படி** போதிக்கக்கடவன்” (1 பேதுரு 4.11). அநேக பிரசங்கங்களில் சுய அபிப்பிராயங்களும், கதைகளும், தத்துவ ஞானங்களும் நிறைந்திருக்குமேயன்றிச் சாரமிருக்கிறதில்லை. அப்படிப்பட்ட பிரசங்கங்கள் காதுக்கினிமையாயிருந்தாலும் பாவிகளை ரட்சிக்கக்கூடியவைகள் அல்ல. எஸ்தரின் புல்தகத்தில் கர்த்தர் என்கிற பதம் வராதுபோல சிலருடைய பிரசங்கத்தில் இயேசுவென்ற நாமம் வருகிறது கஷ்டம். இப்படிப்பட்ட **உமிகளால்** என்னபலன் உண்டாகும்? “இயேசு கிறிஸ்துவை சிலுவையிலிறையப்பட்ட அவரையே யன்றி வேறொன்றையும் உங்களுக்குள்ளே அறியாதிருக்கத் தீர்மானித்திருந்தேன்” என்று பவுல் சொன்னார். நாம் இயேசுவின் அன்பையும் அவருடைய ரட்சிப்பையும் எடுத்துக்கூறவேண்டும். அவர் உயர்த்தப்படும் போதுதான் பாவிகள் இழுத்துக் கொள்ளப்படுவார்கள்.

மேலும் நாம் நம்பிக்கையோடு விதைக்கத்தக்கதாக **கர்த்தர் கூடியிருப்பதைக்** காணவேண்டும். அவர் தம்முடைய ஊழியரை ஒருபோதும் தனிமையாய் அனுப்பமாட்டார். அவர் மோசேயோடு கூடியிருந்தார். யோசுவாவோடு கூடியிருந்தார். எரேமியாவோடு கூடியிருந்தார். பவுலோடுகூடியிருந்தார். தம்முடைய உத்தம ஊழியர் எல்லாரோடும் அவர் கூடியிருக்கிறார். நாம் பிரசங்கிக்க நிற்கும்போது நம்மைப் பலப்படுத்துகிறதற்கு மாத்திரமல்ல, அவருடைய வார்த்தைகளைக் கேட்போரின் இருதயங்களில் அதைப் பலிதப்படுத்தவும் அவர் கூடியிருக்கிறார். நாம் கர்த்தரை நம்பி

ஜீவவிதைகளை விதைக்கிறோம். “அதற்கு தேவன் தமது சித்தத்தின்படியே மேனியைக் கொடுக்கிறார்”. ஆகையால் குணப்படுவார்களோ என்னமோ, நன்மை உண்டாகுமோ என்னமோவென்று சந்தேகப்படாமல், தேவன் கூடயிருக்கிறார், இது அவருடைய வசனம், அது வெறுமையாய்த் திரும்பாது என்கிற பூரண நிச்சயத்தோடு பேச வேண்டும். ஜெபத்தில் சந்தேகப்படுகிறவன் எப்படித் தான் வேண்டிக்கொள்ளுகிறதைப் பெற்றுக்கொள்ள மாட்டானோ, அப்படியே ஊழியத்தில் சந்தேகப்படுகிறவனும் ஒரு பலனும் காணமாட்டான்.

6. ஞானம் வேண்டும் “ஆத்துமாக்களை ஆதாயப்படுத்திக் கொள்ளுகிறவன் ஞானமுள்ளவன்”. (நீதி. 11:30) யாரோடு எவ்விதமாய்ப் பேசவேண்டுமென்று நாம் அறிந்திருக்கவேண்டும். பலவிதமான நிலைமையுள்ள ஜனங்கள் நடுவில் ஊழியம் செய்யும்படி நாம் அனுப்பப் பட்டிருக்கிறோம். அவர்களில் பாவத்தை அற்பமாய் நினைக்கிறவர்களும், தேவனைத் தேடாதவர்களும், சத்தியத்தை நம்பாதவர்களும், அறிவீனரும், நிர்விசாரிகளும், சுயநீதிக்காரரும், சந்தேகத்திற்குள்ளானவர்களும், பின்வாங்கிப் போனவர்களும், கடினப்பட்டவர்களும், ஆத்தம விசாரிகளும், ரட்சிக்கப்பட விரும்புகிறவர்களுமாகப் பற்பல வகுப்பார் இருப்பார்கள். யாரிடத்திலும் எதைப்பேசினாலும் சரிதான் என்றெண்ணுவது பிசகு. மீன் பிடிக்கிறவர்களிடத்தில் அந்தந்த மீன்களுக்குரிய வெவ்வேறு வலைகள் இருக்கிறது. அப்படியே பட்சிகளைச் சுடுகிற ரவைகள் வேறே, மிருகங்களைச் சுடுகிற குண்டுகளும் வேறே, கண்ணிகளிலும் அந்தந்தப்பட்ட சிகளுக்குரிய கண்ணிகளைக் கொண்டுதான் அவைகளைப் பிடிக்கவேண்டும். ஞானமாகிய கிறிஸ்துநாதர் நிக்கொதேழு வினிடத்தில் பேசின மாதிரி வேறே, அவர் சமாரியாஸ்திரீ யினிடத்தில் பேசினமாதிரி வேறே, சகேயுவினிடத்தில் பேசின மாதிரி வேறே, நாத்தான்வேலிடத்தில் பேசின மாதிரி வேறே, பவுலிடத்தில் பேசினமாதிரி வேறே: அவரவர்களுடைய நிலைமைக்கேற்ற விதமாய்ப் பேசி அவர்களை ஆதாயம் பண்ணினார்.

அவரவருடைய ஆத்தம நிலைமைக்கேற்ற விதமாய்ப் பேச நாம் திராணியுள்ளவர்களாயிருக்கும்படி தேவ ஆவியானவரால்

போதிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இந்த அறிவு வேதசாஸ்திரப் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்தாவது மற்றவர்கள் கற்றுக் கொடுக்கிறதினாலாவது வராது. வேத பரீட்சையில் வெகுமானங்களைப்பெற்று வேத அறிவில் வல்லவர்களெனப் பேரெடுத்த அநேகர், ஆத்துமாவின் நிலைமைக்கேற்ற விதமாய் வசனத்தை எடுத்து உபயோகிக்கத் திராணியற்றவர்களாயிருக்கிறார்கள். ஆவியினால் போதிக்கப்பட்ட ஒரு சாதாரண மனுஷன் பிரசங்கிக்கிறதை அவர்கள் கேட்கும்போது நாம் எவ்வளவோ கற்றிருந்தும் இந்தச் சத்தியம் நமக்குத் தென்படாமற் போனதென்னவென்று ஆச்சரியப்படுவார்கள். அவனவனுக்கு இன்னின்னபடி உத்தரவு சொல்லவேண்டுமென்று நீங்கள் அறியும்படிக்கு உங்கள் வசனம் எப்பொழுதும் கிருபை பொருந்தினதாயும் உப்பால் சாரமேறினதாயும் இருப்பதாக” (கொலோ. 4:6). “இளைப்படைந்தவனுக்குச் சமயத்திற்கேற்ற வார்த்தை சொல்ல நான் அறியும்படிக்கு கர்த்தராகிய ஆண்டவர் எனக்குக் கல்விமானின் நாவைத்தந்தருளினார்; காலை தோறும் என்னை எழுப்புகிறார், கற்றுக்கொள்ளுகிறவர்களைப் போல நான் கேட்கும்படி என் செவியைக் கவனிக்கச்செய்கிறார்” என்று ரட்சகர் தாமே சொல்லுகிறார் (ஏசா. 50:4). ஆகையால் “கிறிஸ்துவின் வசனம் நமக்குள்ளே சகல ஞானத்தோடும் பரிபூரணமாக வாசமாயிருக்கவேண்டும்” (கொலோ. 3:16).

அவனவனுக்கு எவ்விதமாய்ப் பேசவேண்டுமென்று நாம் போதிக்கப்பட்டிருப்பதோடுகூட இடம் சமயம் அறிந்து பேசும் ஞானமும் வேண்டும். ஆத்துமாக்களை ஆதாயம் பண்ணவேண்டுமென்கிற ஆத்திரத்தினால் ஆத்துமாக்களை துரத்திவிடலாகாது. கசாப்புக்கடைக்காரன் ஒருவனைப் பற்றி ஒரு சிறு புஸ்தகத்தில் வாசித்த ஞாபகமிருக்கிறது. அவன் ஓர் இரவில் நடந்த ஜெபக் கூட்டத்தில் தன் இருதயத்தைக் கர்த்தருக்கு ஒப்புக்கொடுத்தான். உடனே மற்ற ஆத்துமாக்களை ஆதாயம் பண்ணவேண்டுமென்கிற ஆசையுண்டாயிற்று. மறுநாள் காலையில் கடைக்குப்போய் ஆடு அடித்துத் தூக்கினபின்பு இறைச்சியை வெட்டும்படி கத்தியைத் தீட்டிக் கொண்டிருந்தான். அந்த நேரத்தில் ஒரு சிறு பெண் இறைச்சி வாங்கும்படி கடைக்கு வந்தாள். அவன் கத்தியைத் தீட்டிக்கொண்டே அந்தப்பிள்ளையைப் பார்த்து: சிறு பிள்ளையே நீ சாக ஆயத்தமா? என்று கேட்டான்.

ஆயத்தமில்லையென்றால் அதிலிருந்து ரட்சிப்பைப்பற்றிப் பேசலாம் என்பது அவனுடைய நோக்கம். அந்தப்பிள்ளையோ அவன் தன்னை வெட்டப்போகிறான் என்று பயந்து அலறிக்கொண்டு ஓடிப்போய்விட்டது. நோக்கம் நல்ல நோக்கமாயினும் பேசும் விதத்தில் ஞானமில்லாமற் போயிற்றல்லவா? சிலர் யாரைக்கண்டாலும் எந்த இடத்தில் கண்டாலும் “நீ ரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறாயா? பாவஞ்செய்யாமலிருக்கிறாயா? மரிக்க ஆயத்தமா? தேவனோடு சரியாயிருக்கிறாயா? என்று பதஷ்டமாய்க் கேட்கிறதுண்டு. இப்படிப்பட்ட ஆத்திரமான கேள்விகள் சில சமயங்களில் நல்லவர்களையுங்கூட கோபமுட்டுகிறதாயிருக்கும். இக்கேள்விகள் நல்லவைகள் தான். ஆனால் கேள்விகளை ஆரம்பிக்கிறவிதம் அதல்ல. ஆத்துமாக்கள் பேரில் தீராத வாஞ்சையுள்ள நமதாண்டவரும், அப்போஸ்தலரும், எக்காலத்திலுமுள்ள சிறந்த ஊழியர்களும் பாவிகளை இரட்சிக்க விரும்பினபோது எவ்வளவோ ஞானத்தோடு பேசி அவர்களை ஆதாயம் பண்ணிக் கொண்டார்களென்று பார்க்கிறோம். மீன்பிடிக்கிறவர்களைச் சீஷராக்க விரும்பின ஆண்டவர் அவர்களோடு சேர்ந்து மீன்பிடிப்பதில் கவனஞ்செலுத்தினதையும், சமாரியா ஸ்திரீயை ரட்சிக்கத் தீர்மானித்தவர் அவளிடம் தாகத்துக்குத் தண்ணீர் கேட்ட ஞானத்தையும் மனதில் வைப்போமாக. நம்முடைய ஜாடையும் பேச்சும் கேட்போருக்கு வெறுப்பை உண்டாக்கிவிடுமானால் நம்முடைய சவிசேஷத்திற்கு அவர்கள் செவிகொடுப்பதெப்படி? சகோதரரே! இது விஷயத்தில் நமக்கு ஞானமில்லையே என்று உணருவோமானால் நல்லது. இந்தப் பரம ஞானம் தன்குறைவை உணருகிறவனுக்குத்தான் வாக்குபண்ணப் பட்டிருக்கிறது. “ஒருவன் ஞானத்தில் குறைவுள்ளவனாயிருந்தால் யாவருக்கும் சம்பூரணமாய்க் கொடுக்கிறவரும் ஒருவரையும் கடிந்து கொள்ளாதவருமாகிய தேவனிடத்தில் கேட்கக்கடவன், அப்பொழுது அவனுக்குக் கொடுக்கப்படும்” (யாக். 1:5). “உங்களை விரோதிக்கிறவர்கள் ஒருவரும் எதிர்ப்பேசவும் எதிர் நிற்கவும் கூடாத வாக்கையும் ஞானத்தையும் நான் உங்களுக்குக் கொடுப்பேன்” என்று கிருபைநிறைந்த ரட்சகர் வாக்குப் பண்ணியிருக்கிறார் (லூக். 21:15). நாம் அவருடைய மகிமைக்காகக் கேட்கும்போது நிச்சயமாகவே அவர் கொடுக்கிறார்.

7. **ஊக்கமான ஜெபம் வேண்டும்.** ‘நாங்களோ ஜெபம் பண்ணுவதிலும் தேவவசனத்தைப் போதிக்கிற ஊழியத்திலும் இடைவிடாமல் தரித்திருப்போம்” என்று அப்போஸ்தலர் சொன்னார்கள் (அப். 6:4). ஜெபமில்லா ஊழியம் பாழ். ஜெபமில்லா ஊழியன் தன்பலத்தையும் நேரத்தையும் வீணாக்கிப் போடுகிறான். நம்முடைய **பிரசங்கம்** ஆயத்தமாக்கப்பட்டது மாத்திரமல்ல, பிரசங்கிக்கிற **நாமும் ஆயத்தமாக்கப்பட வேண்டும்.** தனி ஜெபத்தைப் போல் நம்மை ஆயத்தமாக்கக்கூடியது வேறொன்றுமில்லை. பெரிய கூட்டங்களில் திரளான ஆத்துமாக்களைச் சம்பாதித்தவர்களும், தனித் தனியாய்ப் பேசி ஆத்துமாக்களை ஆதாயம்பண்ணிக் கொண்டவர்களும் ஜெபமனிதராகவே இருந்தார்கள். இருதயங்கள் அசைக்கப்படத்தக்கதாக அவர்களுடைய வார்த்தைகள் அவ்வளவு ஊக்கமும் அனலுமாயிருந்ததற்குக் காரணம் அவர்களுடைய **தனிஜெபமே.** ஒருவன் பிரசங்கத்தில் வல்லவனாயிருந்தும் தனி ஜெபத்தை அசட்டை செய்வானானால் தேவன் அவனை வெட்கப்படுத்துவார். நாம் தேவ ஒத்தாசையினால் பிரசங்கத்தை ஆயத்தம் பண்ண வேண்டும். ஆயத்தம் செய்த பின்பு தேவனுக்கு முன்பாக முழங்காற்படியிட்டு “ஆண்டவரே! இதோ என் பிரசங்கம். எவ்வளவு குறைவுள்ளதாயிருக்கிறது. தேவரீர் எப்படி என்னை உபயோகிப்பீரோ அப்படியே உபயோகியும். எடுக்கவேண்டியதை எடுத்துப்போடும். மறக்க வேண்டியதை மறக்கச் செய்யும். கூட்டவேண்டியதைக் கூட்டும். என்னையும் என் பிரசங்கத்தையும் உம்முடைய கையிலே விட்டுவிடுகிறேன். நீர் உமதடியானுக்கு உதவி செய்வீரென்று நிச்சயமாய் அறிவேன்” என்று நம்மை, கர்த்தருடைய நடத்துதலுக்கு முற்றிலும் விட்டுவிடவேண்டும். தேவ சமூகத்தில் இப்படிக் காத்திருந்து, நம்முடைய இருதயத்தை அவருக்குமுன் திறந்துவைக்கும் போது, உள்ளத்தில் மிகுந்த அமைதலுண்டாகிறது. “நீ போ, நான் உன்னோடு கூடயிருக்கிறேன். இன்று உன்னை ஆசீர்வதிப்பேன்” என்று அவர் சொல்லுகிற நிச்சயம் நமக்குக் கிடைக்கிறது. ஆ, எவ்வளவு உணர்வோடும் ஊக்கத்தோடும் பேசக்கூடியவர்களா யிருக்கிறோம். ஜனங்களுடைய இருதயங்கள் மெய்யாகவே உணர்த்தப்படுகிறது. ஆவியானவர் பலமாய்க் கிரியை செய்கிறதாகக் காண்போம். கர்த்தர்

நிச்சயமாகவே கூடயிருந்தாரென்றும் “நாம் வேண்டிக் கொண்டதிலும் மிகவும் அதிகமாய் நமக்குள்ளே கிரியைசெய்ய வல்லவராயிருந்தாரென்றும்” அறியும்போது நம்முடைய இருதயம் நன்றியறிதலால் பொங்குகிறதில்லையா?

இப்படி ஜெபத்தினால் நாம் ஆயத்தமாக்கப்பட்டு நம்முடைய இருதயம் கர்த்தருக்குள் அமைதலடையவில்லையென்றால் நம்முடைய எண்ணமெல்லாம் செய்யப்போகிற பிரசங்கத்தின் பேரிலேயேயிருக்கும். எதைப்பேசுகிறது, எப்படிப்பேசுகிறது என்கிற திகைப்பு மேலிடும். அதினாலே தேவனையும் மறந்து, வந்திருக்கிற ஆத்துமாக்களையும் மறந்து ஆகாயத்தில் சிலம்பம் பண்ணுகிறவர்களாயிருப்போம். ஜெப ஊழியத்திற்கும் ஜெபமற்ற ஊழியத்திற்குமுள்ள வித்தியாசத்தை சபையாரே கண்டுகொள்வார்கள். ஒருவன் ஜெப மனுஷன் என்பது அவனுடைய முகத்திலும் சத்தத்திலும் விளங்கும்.

தனிஜெப அசட்டை பெரிய நஷ்டம். சாத்தான் நம்மை வாசிக்கவும் எழுதவும் பிரசங்கிக்கவும் அவ்வளவாய்த் தடுக்கமாட்டான். நம்முடைய தனி ஜெபத்தைக் கெடுக்கவே வெகுதூரம் பிரயாசப்படுவான். இது நாம் அறியாத விஷயமல்ல. தனித்து தேவனோடு பேச மனமற்றவர்கள் ஜனங்கள் முன்னின்று பேசத்தகுதியுள்ளவர்களல்ல. தனித்து தேவனோடு போராடி மேற்கொள்ளாதவர்கள் மனுஷரோடு போராடி மேற்கொள்ளக் கூடியவர்களல்ல. நாம் ஜெப சிந்தையோடு செய்யும் ஊழியத்தால் ஆத்துமாக்கள் ரட்சிக்கப்பட்டது மெய்யானால், ஜெபமில்லாமல் செய்யத்துணியும் வேலையினால் நம்மால் உண்டாகக்கூடிய நன்மைகளை நாமே கெடுத்துப் போடுகிறோமல்லவா? ஜெபமில்லா ஊழியன் “ஆண்டவரே, உம்மையல்லாமல் என்னால் எல்லாம் செய்யக்கூடும்” என்று சொல்லுகிறவனாயிருக்கிறான். ஒரு பத்தன் பிரசங்கிக்கிற போதெல்லாம் ஜனங்களுக்குள் அதிகமான நன்மையுண்டாகுமாம். இதன் ரகசியத்தை விசாரித்தபோது அவர் அநேகமணிநேரமாய் தேவனோடு ஜெபத்தில் போராடி வேண்டுதல் செய்து, பரத்திலிருந்து வந்த தூதனைப்போல் பிரசங்கப்பீடத்தில் ஏறுவாராம். சில நிமிஷங்கள் பேசுமுன்னே தேவாவியின் கிரியை ஆரம்பிக்க ஜனங்கள் திரளாய்க் குணப்படுகிறார்கள் என்று கண்டறியப்பட்டது. பேதுருவையும்

கொர்நேலியுவின் வீட்டில் நடந்த சம்பவத்தையும் நினனத்துக் கொள்ளுங்கள் (அப். 10:44). தேவன் பட்சபாதமுள்ளவரல்ல. இன்றைக்கு ஒருவர் தன்னை **ஜெபஜீவியத்திற்கு** ஒப்புக்கொடுத்து விட்டும். தேவன் ஆத்துமாக்களை ஆசீர்வதிக்கிறாரோ இல்லையோவென்று அதினால் அறிந்துகொள்வார். சகோதரரே **நாம்** அநேகமணி நேரங்களாய் ஜெபிக்கக்கூடவில்லை யென்றாலும் ஒருமணி நேரமாவது அல்லது அரைமணிநேரமாவது தினந்தோறும் தேவ சமூகத்தில் காத்திருக்கக்கூடாதா? மணிநேரம் குறிப்பது சரியல்ல. நாம் மெய்யாகவே உலகத்துக்கு ஆசீர்வாதமாயிருக்க வேண்டுமானால் தேவன் நம் ஒவ்வொருவரையும் நடத்துகிறதற்குத் தக்கதாக தேவ சமூகத்தில் தனித்திருந்து கிருபையைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஐயோ! நாம் செய்கிற வேலைகள் சித்திக்காமற்போவதற்குக் காரணமென்ன? நாம் விண்ணப்பம் பண்ணாமலிருக்கிறதினாலே யல்லவா? “மிகுதியான நேரத்தை மனுஷரிடத்திலும், புஸ்தகங்களிலும், மற்ற முயற்சிகளிலும் செலவழித்து விடுகிறோம்; தேவ சமூகத்தில் காத்திருக்கும் நேரமோ மிகவும் கொஞ்சம்” என்று பரிசுத்தவான்கள் புலம்பினதுண்டானால், நாம் எவ்வளவுக்கு அதிகமாய்ப் புலம்பவேண்டும். **“ஜெபத்தினின்று தன் நேரத்தைத் திருடுகிறவன் அதை இழந்து போவான்; ஜெபத்தில் தேவனோடு பேசும்படி தன் நேரத்தை இழந்துவிடுகிறவன் அதைத் திரும்பவும் மிகுதியான பலனோடு பெற்றுக்கொள்வான்”** என்று ஒருவர் சொன்னது எவ்வளவு உண்மை! சகோதரனே, உன்னுடைய தனிஜெப ஜீவியம் எப்படி? எல்லா வல்லமைக்கும் இரகசியம் இங்கேதானிருக்கிறது.

8. உன்னத பெலன் வேண்டும். “நீங்களோ உன்னதத்திலிருந்து வரும் பெலனால் தரிப்பிக்கப்படும் வரைக்கும் எருசலேம் நகரத்தில் இருங்கள் என்றார்.” (லூக். 24:49) முதலும் கடைசியும் முக்கியமான நிபந்தனைகள். ஆத்துமாக்களை ஆதாயம்பண்ண விரும்புகிறவன் **இரட்சிக்கப்பட்டவனும் உன்னத பெலனைப் பெற்றவனு** மாயிருக்கவேண்டும். நமதாண்டவர் தமது சீஷர்களை அழைத்த போது அவர்கள் எல்லாவற்றையும் விட்டு அவரைப் பின்சென்றார்கள். அவர்களை அவர் தம்மோடுகூட வைத்து அவர்கள் இனி செய்யவேண்டிய ஊழியத்திற்காகப்

பக்குவப்படுத்தி வந்தார். மூன்றரை வருஷகாலமாய் பரம குருவினிடத்தில் வேதசாஸ்திரம் கற்று வந்தார்கள். தங்களுடைய சொந்தக் கண்களினாலே அவரது நிகரற்ற ஜீவியத்தையும் அவர் செய்த அற்புதங்களையும் அவருடைய மரணம் அடக்கம் உயிர்த்தெழுதல் பரமேறுதலையும் கண்டார்கள். அவரே உலக இரட்சகரென்றும், ரட்சிக்கப்பட விரும்புகிறவன் எவனோ அவன் அவரை விசுவாசிக்க வேண்டுமென்றும் அறிந்து கொண்டார்கள். அவர்களைப் பார்த்து: “நீங்கள் எருசலேமை விட்டுப்போகாமல் என்னிடத்தில் கேள்விப்பட்ட பிதாவின் வாக்குத் தத்தம் நிறைவேறக் காத்திருங்கள்” என்று ஆண்டவர் கட்டளையிட்டார். ஒருவேளை அவர்கள் அவரை நோக்கி: “ஏன் இன்னும் காத்திருக்கவேண்டும் ஆண்டவரே? பாவிகள் மரித்து நரகத்திற்குப் போகிறார்களே, ரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிற நாங்கள் அவர்களுக்கு ஜீவ வழியைக் காட்டவேண்டாமா? உலகத்திலிருந்து நீர் எங்களைப் பிரிக்கவில்லையா? இவ்வளவு காலமும் நாங்கள் உம்மோடிருக்க வில்லையா? உம்முடைய உபதேசங்களைக் கேட்கவில்லையா? உம்முடைய அற்புதங்களைக் காணவில்லையா? உம்முடைய பாடுகளை நாங்கள் பார்க்கவில்லையா? உயிர்த்தெழுந்த உம்மை நாங்கள் தரிசிக்கவில்லையா?’ வேத வாக்கியங்களை அறிந்து கொள்ளும்படி நீர் எங்கள் மனதைத் திறக்கவில்லையா? தேவனுடைய ராஜ்யத்திற்குரியவைகளைக் குறித்து நீர் எங்களோடு பேசவில்லையா? சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கிறதற்கு இனித் தடையென்னவென்று கேட்டிருக்கலாம்.

என்றாலும் தேவாவியின் நிறைவை அவர்கள் பெற்றுக்கொள்ளுமுன் வேலை செய்யக்கூடாதென்று எஜமான் கட்டளையிட்டிருந்தபடியினால் ஒருமனப்பட்டுக் காத்திருந்தார்கள். பெந்தெகொஸ்தே என்னும் நாள் வந்தபோது இந்த உன்னதபெலனால் தரிப்பிக்கப்பட்டார்கள். தாங்கள் ஆவியினால் நிரப்பப்பட்டதைத் திட்டமாய் அறிந்து கொண்டார்கள். இனிக் காத்திருக்க வேண்டியதில்லை. தாங்கள் நிரப்பப்பட்டோமென்பதை அறிந்துகொண்டதுமன்றி, நிரப்பப்பட்டதாலுண்டான மாறுதலையும் கண்டார்கள். ஆ! என்ன வல்லமையான ஜீவியம்! எவ்வளவு மகிமையான ஊழியம்! சகோதரரே, இவ்வளவு சிலாக்கியங்களையும் பெற்ற

அப்போஸ்தலர் ஆவியினால் நிரப்பப்படுமுன் வேலை செய்யக்கூடாதென்றால், இக்காலத்திலுள்ள நாம் பிதா வாக்குப்பண்ணியிருக்கிற அந்தத்திட்டமான அபிஷேகத்தைப் பெறாமல் கர்த்தருடைய ஊழியத்தைச் செய்து வருகிறது கீழ்ப்படியாமையும் துணிகரமும்ல்லவா? ஆவியின் பலத்தோடு கட்டப்பட்ட சபையை மாம்ச முயற்சியினால் முடிக்கப்பார்க்கிறது நியாயமா? நீங்கள் ஆவியினால் மறுபிறப்படைந்திருக்கலாம். வேத அறிவில் வல்லவர் களாயிருக்கலாம். நன்றாய்ப் பிரசங்கிக்கும் திறமையுமிருக்கலாம். ஆவியினால் நீங்கள் நிரப்பப்பட்டதுண்டா? இல்லையானால் பெற்றுக்கொள்ளத் தடையென்ன? தேவனிடத்தில் தடையில்லை. நாம் ஓடினதும் பிரயாசப்பட்டதும் வீணாயிற்றே என்று துக்கிக்காதபடிக்கு பணிவாய் முழங்காற்படியிட்டுக் கெஞ்சுவோமாக. நம்முடைய பாவங்களை அறிக்கையிட்டு அவருடைய பாதத்தைப்பற்றிப் பிடிப்போமாக. தடைகள் நீங்கட்டும். தாகம் அதிகரிக்கட்டும். நம்முடைய கண்கள் அருமை ரட்சகரின் முகத்தை நோக்கட்டும். ஐயோ! உம்முடைய கட்டளையை மீறி வேலை செய்யத் துணிந்த பாவி நான். ஊழியத்தில் நற்பலன்காணாத தோஷி நான். உன்னத பெலனுக்காகத் தவிக்கிறேன். கிருபையாய் என்னை நிரப்பியருளும் என்று கண்ணீரோடு கெஞ்சுவோமாக. நிச்சயமாகவே கிருபை நிறைந்த பிதா நம்மை நிரப்புவார்.

நாம் அதிக ஊக்கத்தோடு ஆத்துமாக்களை ஆதாயம் பண்ணும்படி, நம்மை ஏவிவிடத்தக்க இரண்டொரு வார்த்தைகளைச் சொல்லி முடிக்கிறேன். நம்முடைய பாவத்தால் கெட்டுப்போன ஆத்துமாக்களை நினைக்கும்போது நாம் அதிக வைராக்கியங் கொண்டு ஊழியஞ் செய்யவேண்டாமோ? கற்றுக்கொடுத்த துர்ப்பழக்கத்தால், பேசின ஆகாத சம்பாஷணையால், கொடுத்த தகாத புஸ்தகங்களால், எழுதின கெட்ட கடிதங்களால் உண்டான இடறல் கொஞ்சமல்ல. “நம்மில் ஒருவனும் தனக்கென்று பிழைக்கிறதில்லை. ஒருவனும் தனக்கென்று மரிக்கிறதில்லை” (ரோ. 14:7). ஒருவன் தேவபக்தனாயிருந்தால் தன்னோடு பழகுகிற மற்றவர்களையும் தேவ பக்தனாக்கத்தக்க சக்தியுடையவனாயிருப்பான். ஒருவன் அவபக்தனாயிருந்தால் தன்னோடு சேர்ந்த அநேகரைக் கெடுத்துப்போடக்

கூடியவனாயிருப்பான். நன்மைக்கு அல்லது தீமைக்கு ஏதுவான சக்தி நம் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் உண்டு. ஏரியில் போட்ட கல்லினால் உண்டான அலை வரவர விரிந்து கரைபோய்ச் சேரும்வரை விரிந்துகொண்டே போகும் வண்ணமாய், நம்முடைய கெட்ட செய்கையால் நாம் ஒருவனைக் கெடுக்க, அவன் மற்றவனைக் கெடுக்க, அவன் புறப்பட்டுப்போய் இன்னொருவனைக் கெடுக்க இவ்விதமாய் நம்மிலிருந்து புறப்பட்ட பாவ வியாதி ஒட்டுவாரொட்டிபோல் வெகு சீக்கிரத்தில் எத்தனையோ ஆத்துமாக்களைக்கெடுத்துப் போட்டது மெய்யே. நன்மையைவிடத் தீமை விரைவாய்ப் பரவுகிறதில்லையா? ஒரு பாவி எவ்வளவு தீமைகளைச் செய்யக்கூடியவனாயிருக்கிறான்! நாம் மறந்து விட்டாலும் நாட்கள் கடந்து போனாலும், விதைத்த விதைகள் முளைக்காதிருக்குமோ? வாயினின்று பிறந்த வார்த்தைகள் திரும்ப வாங்குள்புகா. மற்றவர்கள் நம்மிடத்திலிருந்து கற்றுக்கொண்ட பாவத்தை நாம் அழிக்கப் பார்ப்பது அசாத்தியம். இதையறிந்தல்லவோ ஆத்ம நேசர் “இந்தச் சிறியரில் ஒருவனுக்கு இடறல் உண்டாக்குகிறவன் எவனோ, அவனுடைய கழுத்தில் ஏந்திரக்கல்லைக்கட்டி சமுத்திரத்தின் ஆழத்திலே அவனை அமிழ்த்துகிறது அவனுக்கு நலமாயிருக்கும்” என்றார். நம்மால் ஒருவனல்ல, எத்தனையோ ஆத்துமாக்கள் இடறலடைந்திருக்கலாமே. இதை நினைக்கும் போது ஆவியில் வைராக்கியங்கொண்டு மீதியான காலத்தை ஆத்துமாக்களைக் **கெடுப்பதில் அல்ல**. ரட்சிப்பதில் செலவிடுவோமாக. “எப்படியாகிலும் சிலரை ரட்சிக்கும்படிக்கு நான் எல்லாருக்கும் எல்லாமானேன்” என்று சொன்னது யார்? முன்னே நான் தூஷிக்கிறவனும், துன்பப்படுத்துகிறவனும், கொடுமை செய்கிறவனும், கர்த்தருடைய சபையைப் பாழாக்கினவனுமான பெரும் பாவியாயிருந்தேனே என்று புலம்பின அப்போஸ்தலனல்லவா?

இன்னொரு வார்த்தை. நமக்குக் கிடைத்திருக்கிற **சமயத்தையும்** கவனிக்கவேண்டும். ரட்சிக்கப்படாதவனைப் பார்த்து “இப்பொழுதே இரட்சணயநாள்; இப்பொழுதே அநுக்கிரக காலம், என்று நாம் எச்சரிக்கிறது போலவே இரட்சிப்பைப் பிரஸ்தாபிக்கவேண்டிய நமக்கும் இதுவே அநுக்கிரக காலமாயிருக்கிறது. நம்மை விட்டுப் பிரிந்துபோன

அப்போஸ்தலர், பேர்போன பிரசங்கிகளுடைய சமயம் முடிந்துவிட்டது. பவுலானாலும், பேதுருவானாலும், உவெஸ்லியானாலும், ஸ்பர்ஜனானாலும், பின்னியானாலும் மூடியானாலும் நமக்குப் பிரசங்கம் பண்ணும்படி எவ்வளவாகத் தவித்தாலும் அவர்களுக்கு சமயம் கொடுக்கப்படுமோ? அவர்களுடைய வேலை இப்புவியில் முடிந்தது. நமக்கோ நற்சமயம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நமக்குப் பெலனுண்டு. சுகம் உண்டு. பார்வை உண்டு. பேசும் திறமையுண்டு. பாடக்குரலுண்டு. நாம் வாசிக்கலாம். யோசிக்கலாம். பிரசங்கிக்கலாம். புஸ்தகங்களை எழுதலாம். ஆத்துமாக்களைக் கர்த்தரண்டை கொண்டு வர நம்மால் என்னென்ன செய்யக்கூடுமோ அதையெல்லாம் செய்கிறதற்கு இதுவே நற்சமயம்.

இவ்வளவு பெரிய சிலாக்கியங்களையும் நற்சமயத்தையும் பெற்றிருக்கிற நாம் சும்மாயிருந்தால் ரத்தப்பழிக்கு எப்படித்தப்புவோம்? சும்மாயிருப்பது கூடிய காரியமல்ல. ஒருவன் ரட்சிக்கப்பட்டது மெய்யானால் எப்படியும் சிலரைத் தன்னோடு மோட்சத்துக்குக் கொண்டு போகிறவனாயிருப்பான். ஒருவன் பிசாசாயிருப்பானானால் அநேகரைத் தன்னோடு நரகத்திற்குக் கொண்டு போகிறவனாயிருப்பான். என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய் சகோதரனே? காலம் சுருக்கம். கர்த்தரின் வருகை சமீபம். ஒருபக்தன் பிரசங்கிக்க நிற்கும் போதெல்லாம் அதுவே தம்முடைய கடைசிப் பிரசங்கமாயிருக்கலாம் என்கிற உணர்வோடு பிரசங்கிப்பாராம். தேவன் எப்பொழுது நம்மை இளைப்பாறுதலுக்குள் அழைப்பாரோ தெரியாது. ஆகையால் இவன் தன்னாலியன்றதைச் செய்தான். இவன் தன்னாலியன்றதைச் செய்தான் என்று நம்முடைய பரம எஜமான் நம்மைப் பார்த்துச் சொல்லத்தக்கதாக ஆத்துமாக்களை ஆதாயம் பண்ணுகிறதற்கு நம்மால் செய்யக்கூடியதையெல்லாம் முழு பலத்தோடு செய்து முடிப்போமாக. ஆமென்.

XI

THE BLESSING OF SUFFERING

உபத்திரவங்களின் பாக்கியம்

“உபத்திரவங்களைச் சகிக்க நாம் நியமிக்கப் பட்டிருக்கிறோம்” - 1 தெச. 3:3.

உபத்திரவங்களின்பேரில் பேதுரு அப்போஸ்தலனுக்கிருந்த அறிவு கவனிக்கப்படத்தக்கது. அவர் எழுதின முதலாம் நிருபம் 4-ம் அதிகாரம் 12-ம் வசனமுதல் 19 முடிய அந்த எட்டு வசனங்களுக்குள் உபத்திரவத்தின் சாஸ்திரத்தை அடக்கிப்போட்டார். தீமை செய்ததினிமித்தம் உண்டாகும் பாடுகள், நன்மை செய்ததினிமித்தம் உண்டாகும் பாடுகளென இரண்டாகப் பிரித்துக்கொள்ளுகிறார். அதை விளக்கிக் காட்டும்படி “ஒருவன் கொலைபாதகனாயாவது, திருடுகிறவனாயாவது, பொல்லாங்கு செய்தவனாயாவது, அந்நிய காரியங்களில் தலையிட்டுக் கொண்டவனாயாவது பாடு படுகிறவனாயிருக்கக்கூடாது” என்றும்; அப்புறம் எவ்விதமாய்ப் பாடு படலாம் என்பதைக்குறித்து “கிறிஸ்துவின் பாடுகளுக்குப் பங்காளிகளாக, கிறிஸ்துவின் நாமத்தினிமித்தம், கிறிஸ்துவனாயிருப்பதினால், தேவனுடைய சித்தத்தின்படி பாடனுபவிக்கிறது” நல்லதென்றும் சொல்லி, பின்பு போதனையாக நன்மை செய்து உபத்திரவப்படும் போது “ஏதோ புதுமையென்று திகைக்கக்கூடாதென்றும், சந்தோஷப்பட வேண்டுமென்றும், வெட்கப்படக்கூடாதென்றும், தேவனை மகிமைப்படுத்த வேண்டுமென்றும், தங்கள் ஆத்துமாக்களை உண்மையுள்ள சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய அவருக்கு ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டுமென்றும்” சொல்லி முடிக்கிறார்.

வேதாகமத்தின் மொத்தப்பொருள் கிறிஸ்து. அவருடைய ஜீவியத்தின் இருபாகம் பாடுகளும் மகிமையுமே. நாம் கிறிஸ்துவை நோக்கிப் பார்க்கும்போது அவரால் வரும் ரட்சிப்பைமாத்திரம் பிரதானமாய்த் தேடுகிறோம். ஆனால் “கிறிஸ்துவினிடத்தில் விசுவாசிக்கிறதற்கு மாத்திரமல்ல, அவர்

நிமித்தமாகப் பாடுபடுகிறதற்கும் நமக்கு அருளப்பட்டிருக்கிறது” என்பதை மறந்துவிடுகிறோம். (பிலி. 1:29) “உலகத்தில் உங்களுக்கு உபத்திரவமுண்டென்று” நமது ரட்சகரும் அறிவித்திருக்கிறார். “நாம் அநேக உபத்திரவங்களின் வழியாய் தேவனுடைய ராஜ்யத்தில் பிரவேசிக்கவேண்டும்” என்றும் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் தேவ பக்தியாய் நடக்க மனதாயிருக்கிற யாவரும் துன்பப்படுவார்கள்” என்றும் போதிக்கப் பட்டிருக்கிறோம். (அப். 14:22; 2 தீமோ. 3:12)

இப்பொழுது நான் கிறிஸ்துவினிமித்தம் வரக்கூடிய உபத்திரவங்களைப்பற்றி மாத்திரம் பிரித்துப்பேசாமல் நமக்குப் பலவிதமாய்ப் பாடுகளும் உபத்திரவங்களும் வருகிறபடியால் பொதுவாகவே பேச விரும்புகிறேன். தேவன் நமக்கு மிகுந்த தெளிவையும் உணர்வையும் கட்டளையிடுவாராக.

I. நமக்கு உபத்திரவங்கள் பலவழியாக வருகின்றன.

1. மற்றவர்களுடைய பாவத்தினால் நமக்குப் பாடுகளும் உபத்திரவங்களும் வரலாம். ஆதாம் செய்த பாவம் அவனோடு போகாமல் உலகமனைத்தையும் கெடுத்துப்போட்டது. அவனுடைய ஒரே பாவத்தினால் இன்று உலகத்திலுள்ள மனுஷர்கள் எவ்வளவோ கஷ்டத்தையும் பாடுகளையும் அநுபவித்துத் தவிக்கிறார்கள். ஒரு தகப்பன் அல்லது தாயினுடைய துன்மார்க்க ஜீவியத்தால் ஏழைப் பிள்ளைகள் கைவிடப்பட்டு எவ்வளவோ உபத்திரவங்களுக்குள்ளாகிறார்கள். ஆகான் செய்த பாவம் அவனுக்கு மட்டுமல்ல அவன் குடும்பம் அழிவதற்கும், கர்த்தருடைய ஜனங்கள் வெட்டுண்டு அபஜெயமடைவதற்கும் காரணமாயிற்று. யோனாவின் பாவத்தால் கப்பலிலிருந்தவர்கள் பட்டபாடுகொஞ்சமல்ல. இப்படி எத்தனையோ திருஷ்டாந்தங்கள் உண்டு. இவ்விதமாய் ஒருவனுடைய பாவமானது அவனோடு சம்பந்தப்பட்டிருக்கிற அநேகரை உபத்திரவத்திற் குள்ளாக்குகிறதென்று பார்க்கிறோம்.

2. சொந்தப் பாவத்தினாலும் உபத்திரவம் உண்டாகிறது. மனுஷன் தான் விதைக்கிறதை அறுக்கவேண்டும். “உன் தீமை உன்னைத் தண்டிக்கும், உன்

மாறுபாடுகள் உன்னைக் கண்டிக்கும்” என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார் (எரே. 2:19). தாவீதின் பாவங்கள் அவருக்கு எவ்வளவோ பாடுகளையும் உபத்திரவங்களையும் கொண்டு வந்ததென்பது நமக்குத் தெரியும். ராஜனாயிருந்தும் அவரடைந்த அவமானமும் பட்ட பாடுகளும் சிந்தினை கண்ணீரும் கொஞ்சமல்ல. தேவதூதனாயிருந்தாலுமென்ன, பாவஞ்செய்தபோது வேதனைக்குத் தப்பவில்லையே. பாவஞ்செய்கிறவர்கள் யாரானாலும் சரி கண்ணீர் சிந்திப்பரிதவிக்கும் நாள் தப்பாமல் வரும்.

3. இனஜனத்தாராலும் உபத்திரவம் உண்டாகிறது.

“ஒரு மனுஷனுக்குச் சத்துரு அவன் வீட்டாரே.” ஈசாக்குக்குச் சத்துரு இஸ்மவேல். ஒரு குடும்பத்திலுள்ள எல்லாரும் தேவபக்தர்களல்ல. மாம்சத்துக்குரியவர்கள் ஆவிக்குரியவர்களை உபத்திரவப்படுத்தா திருக்கமாட்டார்கள். குணப்படாத புருஷனால் பக்தியுள்ள மனைவிக்குப்பாடு. குணப்படாத மனைவியால் நல்ல புருஷனுக்குப்பாடு. குணப்படாத சகோதரனால் கூடப்பிறந்தவனுக்குப் பாடு. பக்தியுள்ள யோசேபுக்குத் தன் சகோதரரால் நேரிட்ட உபத்திரவங்கள் எவ்வளவு!

4. பொல்லாத மனுஷராலும் உபத்திரவம் உண்டாகிறது.

ஒளிக்கும் இருளுக்கும் சம்பந்தமில்லை. நாம் நன்மைசெய்ய விரும்பும்போது நன்மைக்குப் பதிலாகத் தீமை செய்கிறவர்கள் நம்மை விரோதிப்பார்கள். நமது ரட்சகர் செய்த தீமையென்ன? அவர் எல்லாருக்கும் நன்மை செய்கிறவராகச் சுற்றித்திரிந்தார். ஆனாலும் பொல்லாதவர்கள் அவரை விரோதித்து எவ்வளவோ பாடுபடுத்தினார்கள். முகாந்தரமில்லாமல் அவரைப் பகைத்தார்கள். பச்சை மரத்துக்கு அவ்வாறானால் பட்ட மரங்களுக்கு எவ்வாறு?

5. சாத்தானாலும் நமக்கு உபத்திரவமுண்டாகிறது.

முன் நாம் கவனித்த நாலுவகையான உபத்திரவங்களிலும் சாத்தான் சம்பந்தப்படாதிருந்ததில்லை. என்றாலும் அவனால் நேராக வரும் உபத்திரவங்களும் உண்டு. யோபினுடைய உபத்திரவங்கள் அப்படிப்பட்டவைகள். சாத்தான் தேவனிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு யோபுக்குண்டான

வைகள் எல்லாவற்றையும் அழித்து யோபையும் கொடிய பருக்களால் வாதித்தான். நம்முடைய ரட்சகரையும் அவன் பலமாய் எதிர்த்த நேரங்களுண்டு. கர்த்தருக்கு அருமையானவர்கள் எவர்களோ அவர்களை உபத்திரவப்படுத்தாமல் விடான்.

இப்படிப் பலராலும் பலவிதமாய் நமக்கு உபத்திரவம் நேரிட்டாலும் ஒரு காரியமாத்திரம் நிச்சயம். நம்முடைய பரமபிதா அறியாமலும் அவர் இடங்கொடாமலும் ஒன்றும் நமக்குச் சம்பவிக்கிறதில்லை. “எல்லாம் எனக்கு விரோதமாய் நடக்கிறதே” என்று நாம் புலம்பித் தவித்தாலும், எல்லாம் எனக்கு அனுகூலமாய் முடிந்ததே என்று மகிழும் காலம் வரும். இவைகளெல்லாம் ஏன் இப்படி நேரிடுகிறது என்று இப்பொழுது விளங்காவிட்டாலும் சீக்கிரத்தில் அதையும் தேவன் நமக்கு விளங்கச் செய்வார். சிலர் உபத்திரவப்படும் காலங்களில் எப்படிப்போனாலும் சரிதானென்று நிர்விசாரமாயிருந்து விடுவார்கள். இன்னும் சிலர் உபத்திரவங்களில் சோர்ந்து போவார்கள். வேறு சிலர் உபத்திரவங்களில் முறுமுறுத்துத் தங்களைக் கடினப்படுத்திக் கொள்ளுவார்கள். தேவன் உபத்திரவங்களுக்கு இடங்கொடுக்கிற நோக்கம் அதுவல்ல. அவைகளை நமக்கு ஆசீர்வாதமாக்கிக் கொள்ளுகிற இரகசியத்தை நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். உபத்திரவங்கள் தங்களிலே ஆசீர்வாதங்களல்ல. அவைகள் “சந்தோஷமாய்க் காணப்படாமல் துக்கமாகவும்,” நியாயம் போல் காணப்படாமல் அநியாயமாகவும் காணப்படும். ஆனாலும் தேவன் அவைகளைக் கொண்டு நம்முடைய ஆத்துமாவுக்கு நன்மை செய்யக்கூடும். ஆகையால் உபத்திரவங்கள் ஒழிந்துபோகவேண்டுமென்று பிடிவாதமாய் ஜெபிக்காமல் தேவனுடைய சித்தம் நம்மில் செய்யப்படும்படி அவருடைய பலத்த கரத்துக்குள் அடங்கியிருக்க வேண்டும்.

II. உபத்திரவங்களின் பாக்கியம்

1. உபத்திரவம் நம்மை தேவனுக்கு வெளிப்படுத்துகிறது. தேவன் நம்மை அறியாததினால் அல்ல. உபத்திரவகாலத்தில்தான் நம்முடைய யதார்த்த நிலைமையை நாம் தேவனுக்கு வெளிப்படுத்துகிறவர் களாயிருக்கிறோம். “அத்திமரம் துளிர்விடாமற் போனாலும், திராட்சச்செடிகளில்

பழமுண்டாகாமற் போனாலும், ஒலிவமரத்தின் பலனற்றுப் போனாலும், வயல்கள் தானியத்தை விளைவியாமற் போனாலும், கிடையில் ஆட்டுமந்தைகள் முதலற்றுப் போனாலும், தொழுவத்திலே மாடில்லாமற்போனாலும் நான் கர்த்தருக்குள் **“மகிழ்ச்சியாயிருப்பேன்,**” என்ற ரட்சிப்பின் தேவனுக்குள் **“களிகூறுவேன்”** என்று சொல்லக்கூடியவர்களுமிருக்கிறார்கள். தன் இரண்டு குமாரரும் ஒரே நாளில் சாகிறதாயிருந்தாலும் “அவர் கர்த்தர் அவர் தமது பார்வைக்கு நலமானதைச் செய்வாராக” என்று மௌனமாயிருப்பவர்களுமுண்டு. துன்பகாலங்களில் “இவையெல்லாம் எங்கள்மேல் வந்திருந்தும் உம்மை நாங்கள் மறக்கவுமில்லை. உம்முடைய உடன்படிக்கைக்குத் துரோகம் பண்ணவுமில்லை” என்று சொல்லத்தக்கவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆனாலும் கொஞ்சம் உபத்திரவமுண்டாகுமுன்னே இருதயத்தில் முறுமுறுத்து கண்ணற்ற தெய்வமே! உன்னை நம்பியிருந்தேனே, என்னைக் கைவிட்டுவிட்டாயே, உன்னைச் சேவித்ததற்கு நான் கண்ட பலன் இதுதானா என்று பதஷ்டமாய்ப் பேசுகிறவர்களும் அநேகர். தேவன் ஆபிரகாமைச் சோதித்துப்பார்த்து “நீ தேவனுக்குப் பயப்படுகிறவனென்று இப்பொழுது அறிந்திருக்கிறேன்” என்று சாட்சி கூறினார். அவர் இஸ்ரவேலரைச் சோதித்தபோதோ “அவர்கள் வழவிப்போகிற இருதயமுள்ள ஜனமென்றும், தம்முடையவழிகளை அறியாதவர்களென்றும், அவிசுவாசிகளென்றும், கீழ்ப்படியாதவர்களென்றும்” கண்டுபிடித்தார். சகோதரனே, உனக்கு நேரிட்ட உபத்திரவத்தில் உன் தேவன் உன்னிடத்தில் கண்ட குணமென்ன?

2. உபத்திரவம் நம்மை நமக்கே காட்டுகிறது.

“என்னை எனக்குக் காட்டும்” என்று அநேகர் ஜெபிக்கிறதுண்டு. உபத்திரவங்களைப்போல் நம்மை நமக்குக் காட்டக்கூடியது வேறொன்றுமில்லை. எல்லாம் சேஷமாயிருக்கும்போது நாம் பக்திமான்கள், பலத்த விசுவாசிகள்தான், அதிக அன்புள்ளவர்கள்தான். ஆனால் உபத்திரவங்கள் நேரிடும்போதுதான் நம்முடைய விசுவாச உறுதி எப்படிப்பட்டதென்று வெளியாகும். “உன் தேவனாகிய கர்த்தர் உன்னைச் சிறுமைப்படுத்தும் படிக்கும், தம்முடைய கட்டளைகளை நீ கைக்கொள்வாயோ

மாட்டாயோவென்று அவர் உன்னைச் சோதித்து, **உன் இருதயத்திலுள்ளதை நீ அறியும்படிக்கும்**, உன்னை இந்த நாற்பது வருஷமளவும் வணாந்தரத்திலே நடத்தி வந்த எல்லா வழியையும் நினைப்பாயாக” (உபா. 8:2). பேதுரு அப்போஸ்தலன் குருபக்தியில் தனக்கு ஒருவரும் நிகரில்லை என்பதுபோல் பேசினார். எல்லாரும் ஓடினாலும் நான் ஓடேன், எல்லாரும் இடறலடைந்தாலும் நான் ஒருபோதும் இடறலடையேன், உமக்காக என் ஜீவனையும் கொடுத்துவிடுவேன் என்று சபதம் கூறினார். பரீட்சை வந்தது. “நீங்கள் சொல்லுகிற மனுஷனை அறியேன் என்று சொல்லி சபிக்கவும் சத்தியம் பண்ணவும் தொடங்கினார்”. பிற்பாடு எவ்வளவு துக்கம்! ஆ, நான் என்ன மனுஷன்! என்னோடு சேர்ந்தவர்களில் ஒருவரும் இப்படிச் செய்யவில்லையே என்று தனக்குள்ளே மிகவும் மனங்கசந்து அழுதார். அந்தத் தவறுதலினாலே, தான் எப்படிப்பட்ட மனுஷனென்று அறிந்துகொள்ளவும், ஜீவநாளெல்லாம் தன்னை வெறுத்துத் தாழ்த்தவும் ஏதுவாயிற்று.

3. உபத்திரவம் நம்மை மற்றவர்களுக்கு வெளிப்படுத்துகிறது. உபத்திரவங்களில் விசுவாசிகள் காண்பித்த பொறுமையினால் அநேகர் உணர்த்தப்பட்டதுண்டு. ரத்தச்சாட்சிகளின் சந்தோஷமான மரணம் அநேகரைக் கிறிஸ்துவன்னைக் கொண்டுவந்திருக்கிறது. ஸ்தேவானின் மரணம் சவுலென்ற வாலிபனை உணர்த்தாதிருந்ததில்லை. நமதாண்டவருக்கு நேரிட்ட பாடுகளில் அவர் காண்பித்த சாந்தம் உலகத்துக்குப் பிரமிப்பாயிருக்கிறது. கள்ளனைக் குணப்படுத்திற்று. நூற்றுக்கு அதிபதியை “இந்த மனுஷன் மெய்யாகவே தேவனுடைய குமாரன் என்று அறிக்கையிடச் செய்தது. எபிரேயர் 11-ல் விசுவாசிகளால் நடந்த பலத்த காரியங்களைப்பற்றி ஆவியானவர் சொல்லிக்கொண்டு போகும் பொழுது அவர்களடைந்த **நிந்தைகளையும் உபத்திரவங்களையும்** பிரதானமாய் எடுத்துக்கூறுகிறார். சகோதரரே, நம்முடைய உபத்திரவங்களில் பிறர் நம்மிடத்தில் கண்டதென்ன? பொறுமையோ? முறுமுறுப்போ?

4. உபத்திரவம் நம்மைப் பொல்லாத வழியைவிட்டுத் திருப்புகிறது. “நான் உனக்குப் போதித்து நீ நடக்கவேண்டிய

வழியை உனக்குக் காட்டுவேன், உன்மேல் என் கண்ணை வைத்து உனக்கு ஆலோசனை சொல்லுவேன்” என்பது தேவன் தம்முடைய பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்திருக்கிற வாக்கு. அந்தப்படி அவரால் நடத்தப்படும்போது எல்லாம் செம்மையாகவேயிருக்கும். ஆனால் அவருடைய வழியைவிட்டு நாம் விலகிப்போகும்பொழுதோ உபத்திரவம் நேரிடுகிறது. அதையும் தேவன் சொல்லியிருக்கிறார். “வாரினாலும் கடிவாளத்தினாலும் வாய் கட்டப்பட்டாலொழிய உன் கிட்டச் சேராத புத்தியில்லாக் குதிரையைப் போலவும் கோவேறு கழுதையைப் போலவும் இருக்கவேண்டாம்” என்கிறார். வாரும், கடிவாளமும் குதிரைக்கும் கோவேறு கழுதைக்கும் ஏற்பட்டது. அவைகளில்லாமல் அம்மிருகங்களை நடத்துவது கூடாது. நம்மை மிருகங்களைப் போலவே நடத்துவது தேவ சித்தமல்ல, நாம் கர்த்தரை விட்டு விலகிப் போகும் பொழுது வாரையும் கடிவாளத்தையும் அவர் உபயோகிக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. உபத்திரவப்படுகிறேன், ஆண்டவரே என்று கதறுகிறோம். “உன் தேவனாகிய கர்த்தர் உன்னை வழியிலே நடத்திக்கொண்டு போகங்காலத்தில் நீ அவரை விட்டுப் போகிறதினால் அல்லவோ இதை உனக்கு நேரிடப்பண்ணினாய்”. “என் கடிந்து கொள்ளுதலுக்குத் திரும்பு” என்கிறார். (எரே. 2:17) உபத்திரவங்களின் மூலமாய் ஜீவபாதைக்குத் திரும்பினவர்கள் அநேகர். “நான் உபத்திரவப்பட்டது நல்லது. உபத்திரவப் படுமுன் வழி தப்பி நடந்தேன்” என்பது அநேகருடைய அறிக்கை.

5. உபத்திரவம் நம்மைச் சுத்திகரிக்கிறது. தேவன் நம்முடைய பிதாவும் நாம் அவருடைய பிள்ளை களுமாயிருந்தால் அவர் நம்மைச் சிட்சித்து வளர்க்கவேண்டியது நியாயம். இது அவருடைய பேரன்பு. “நான் நேசிக்கிறவர்கள் எவர்களோ அவர்களைக் கடிந்து கொண்டு சிட்சிக்கிறேன்” என்கிறார். அவர் நம்மைச் சிட்சிக்காவிட்டால் நாம் வேசிப் பிள்ளைகளைப் போலிருப்போம். வேசிப்பிள்ளைகள் எப்படி நடந்தாலும் விசாரிப்பாருமில்லை சிட்சிப்பாருமில்லை. அப்படியானால் சிட்சையின் நோக்கமென்ன? “தம்முடைய பரிசுத்தத்திற்கு நாம் பங்குள்ளவர்களாகும் பொருட்டு நம்முடைய பிரயோஜனத்துக்காகவே நம்மைச் சிட்சிக்கிறார்”

(எபி. 12:10). பருத்தி படாதபாடுபட்டு நல்ல வஸ்திரமாகிறது. கந்தைத்துணி அநேக பாடுகளுக்குள்ளும் மாறுதல் களுக்குள்ளும் அகப்பட்டு நேர்த்தியான காகிதமாகிறது. நம்மில் ஓட்டியிருக்கும் களிம்பு நீங்கி நாம் சுத்தவான்களாவதற்கு உபத்திரவமாகிய புடத்தில் நாம் வைக்கப்படவேண்டியது அவசியம். ஆனாலும் புடமானது தனிமையாய் விடப்படுகிறதில்லையென்பது நமக்கு ஆறுதல். எங்கே புடமுண்டோ அங்கே புடமிடுகிறவனும் உண்டு. புடத்தை எடுக்கவேண்டிய நேரத்திற்கு ஒரு நிமிஷம் முந்தியாகிலும் பிந்தியாகிலும் எடுக்க மாட்டான். உபத்திரவத்தின் புடத்திலிருக்கிற சகோதரரே, உங்கள் அருமை ரட்சகர் கூடவேயிருக்கிறார் என்றும், அவருடைய கண்கள் உபத்திரவப்படுகிற உங்கள் மேலேயே இருக்கிறதென்றும் அறிந்து ஆறுதலடையுங்கள். தாம் விரும்புகிற சுத்தாங்கம் உங்களில் நிறைவேறினவுடனே உங்களை அக்கினியிலிருந்து வெளியே எடுத்துவிடுவார். “பத்துமாசக் காலமாய் உபத்திரவப்பட்டேன். என் ஆண்டவர் என்னைக் கைவிடவில்லை. உபத்திரவத்தில் என்னோடுகூட யிருந்தார். தம்முடைய இரக்கங்களை எனக்குக் கிடைக்கப் பண்ணினார். என் ஆத்துமாவுக்கு மிகுந்த நன்மை செய்தார். இனி என்ன நேரிட்டாலும் என் சித்தப்படியல்ல, உம்முடைய சித்தப்படியே ஆகக்கடவதென்று சொல்லக்கற்றுக் கொண்டேன்” என்று ஒரு அம்மாள் சொன்னார்கள். மேலும் சில பாவங்கள் **உபத்திரவத்தாலன்றி** வேறு எந்தப் பிரயத்தனத்தினாலும் நீங்குவதில்லை. இதைக்குறித்து “மாம்சத்தில் பாடுபடுகிறவன் இனி மாம்சத்திலிருக்கும் காலம் வரைக்கும் மனுஷருடைய இச்சைகளின்படி பிழைக்காமல் தேவனுடைய சித்தத்தின்படி பிழைக்கத்தக்கதாகப் பாவங்களை விட்டோய்ந்திருப்பான்” என்று பேதுரு சொல்லுகிறார் (1 பேது. 4:2).

6. உபத்திரவம் நம்மை மற்றவர்களுக்கு ஆறுதல் செய்யத் திராணியுள்ளவர்களாக்குகிறது. உடைக்கிறது லேசு, உண்டாக்குவது கஷ்டம். இடிக்கிறது லேசு, கட்டுவது பிரயாசம். “பட்டயக்குத்துகள் போல் பேசுகிறவர்களும் உண்டு; ஞானமுள்ளவர்களுடைய நாவோ ஓளஷதம்” (நீதி. 12:18) துன்பத்தினாலும் உபத்திரவங்களினாலும் நொறுங்குண்டு

போன இருதயங்களை ஆறுதல்படுத்துவது லேசல்ல. நாம் முகமலர்ச்சியோடு பேசினவுடனே அவர்கள் துக்கமெல்லாம் பறந்துபோய்விடுமென்று எண்ணலாகாது. துன்பத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறவர்களைத் தூக்கும் வழி அதுவல்ல, அல்லது போனதுபோயிற்று இனி துக்கப்பட்டாவதென்னவென்று சொன்னவுடன் எல்லாவற்றையும் மறந்து ஆறுதலாயிருப்பார்கள் என்று நினைக்கக்கூடாது. இருதயத்தின் கசப்பு இருதயத்திற்கு மாத்திரம் தெரியும். உபத்திரவப்படுகிறவர்களோடு நாமும் அனுதாபப்பட்டு அவர்களுக்காகப் பரிதாபிக்கும் சிந்தை வேண்டும். பரிதாபிக்கிறதோடுகூட அவர்கள் ஆறுதலடையக் கூடிய வார்த்தைகளை உருக்கத்தோடு பேசவேண்டும். நாம் உபத்திரவத்தின் பாதையில் நடந்து, கர்த்தரால் ஆறுதலடைந்திருப்போமானால் பிறரை ஆறுதல் செய்யக்கூடிய அனுபவமுடையவர்களாயிருப்போம். ஆகையினால்தான் அப்போஸ்தலன் “தேவனால் எங்களுக்கு அருளப்படுகிற ஆறுதலினாலே, எந்த உபத்திரவத்திலாகிலும் அகப்படுகிறவர்களுக்கு நாங்கள் ஆறுதல் செய்யத் திராணியுள்ளவர்களாகும் படி, எங்களுக்கு வரும் சகல உபத்திரவங்களிலேயும் அவரே எங்களுக்கு ஆறுதல் செய்கிறவர்” என்றார் (2 கொ. 1:4).

7. உபத்திரவம் நம்மில் பொறுமையை உண்டாக்குகிறது. “உபத்திரவம் பொறுமையையும், பொறுமை பரீட்சையையும், பரீட்சை நம்பிக்கையையும் உண்டாக்குகிறதென்று நாங்கள் அறிந்து உபத்திரவங்களிலேயும் மேன்மைபாராட்டுகிறோம்” (ரோ. 5:3,4). மூர்க்கமும் பிடிவாதமுமுள்ள குணமுடையோர் உபத்திரவத்தின் மூலமாய் சாந்தமாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். படம் பிடிக்கிறவர்கள் வெளியே கொண்டுவருகிற அழகான படங்களெல்லாம் இருட்டறைக்குள் வைத்துச் செய்யப்பட்டவைகளே. சில பட்சிகள் இருட்டுக் கூண்டுக்குள் அடைபட்டு இனிய ராகங்களைக் கற்றுக் கொள்ளுகின்றன. அநேக புஷ்பங்கள் பகலில் புஷ்பிக்கின்றன, சில புஷ்பங்களோ இரவில் பூக்கின்றன. பொறுமையாகிய சிறந்த லட்சணம் உபத்திரவமென்கிற இரவில் மலரவேண்டிய புஷ்பம் தான். யோபு உபத்திரவப்படுகிறதற்கு முன்னே “உத்தமனும் சன்மார்க்கனும் தேவனுக்குப் பயந்து பொல்லாப்புக்கு விலகுகிறவனுமாயிருந்தான்” என்று தேவனே

சாட்சிகொடுத்தார். ஆனால் அவருக்கு உபத்திரவங்கள் உண்டாகி அவைகளை அவர் பொறுமையோடு சகித்தபின்பு தான் பொறுமைசாலியெனப் பேரெடுத்தார். “இதோ, பொறுமையாயிருக்கிறவர்களைப் பாக்கியவாண்களென்கிறோமே! யோபின் பொறுமையைக் குறித்துக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்கள்” என்று யாக்கோபு அப்போஸ்தலன் எழுதுகிறார்.

பொறுக்கப் பொறுக்கத்தான் பொறுமைக்குணம் ஸ்தாபகமாகிறது. ஒரு சிறுவன் ஓர் பக்தனிடத்திற் சென்று ஆத்தும் விஷயங்களைக் குறித்துச் சம்பாஷித்தான். அவர் அவனைப் பார்த்து: உனக்கு எது தேவையோ அதை ஊக்கத்தோடும் விசுவாசத்தோடும் தேவனிடத்தில் கேள், அவர் அதை உனக்குக் கொடுப்பார் என்று சொல்லி அனுப்பினார். சில நாட்களுக்குப் பின் அவன் மறுபடியும் அவரிடத்தில் போனான். வந்ததென்னவென்று பக்தன் விசாரித்தார். அதற்கு அவன் : தேவன் ஜெபத்தைக் கேட்பார் என்று சொன்னீர்களே, எனக்குச் சாந்தமும் பொறுமையும் வேண்டுமென்று எவ்வளவோ ஊக்கத்தோடு கேட்டும் அவர் எனக்குச் செவிகொடுக்க வில்லையே என்றான். அது உனக்கு எப்படித் தெரியும் என்று கேட்டார். என்பள்ளிக்கூடத்தில் ஒருவரும் இம்மட்டும் என்னைத் தொந்தரவு பண்ணினதில்லை. ஆனால் நான் ஜெபிக்கத் தொடங்கின நாள் முதற்கொண்டு எல்லாரும் எனக்கு விரோதமாய்ப் பேசவும் பரியாசம்பண்ணவும் ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். தேவன் என் ஜெபத்தைக் கேட்டிருந்தால் இவர்கள் இப்படிச் செய்வார்களா? என்றான். அதற்கு அவர்: மகனே! மெய்யாகவே தேவன் உன் ஜெபத்தைக் கேட்டாயிற்று. பள்ளிக்கூடத்தில் நடக்கிற காரியங்கள் உன் ஜெபத்திற்கு உத்திரவேயன்றி வேறல்ல. ஒரு துன்பமும் உனக்கு நேரிடவில்லையென்றால் உனக்குள் பொறுமைச் சுபாவம் உண்டாகிறதெப்படி? பொறுக்கப் பொறுக்கத்தான் பொறுமைக் குணம் ஸ்தாபகமாகிறது என்றார்.

III. உபத்திரவங்களைச் சகிப்பதெப்படி?

நமக்கு உபத்திரவங்களுண்டென்றும், நாம் அவைகளைச் சகிக்க நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறோமென்றும், அவைகளைச் சகிப்பதினால் உண்டாகக்கூடிய நன்மைகள் என்னவென்றும்

பார்த்தோம். அப்படியானால் அவைகளைச் சகிப்பதெப்படி? நம்முடைய ரட்சகர் தமக்கு நேரிட்ட உபத்திரவங்களை எப்படிப் பொறுமையோடு சகித்தாரோ அதையே நாமும் மாதிரியாக நோக்க வேண்டும்.

1. அவர் முன்னதாகவே உபத்திரவங்களை எதிர்நோக்கி வந்தார். அவர் எதிபாராத காரியங்களொன்றும் அவருக்கு நேரிடவில்லை. உலகராஜனாகப் பெரிய மாளிகைகளில் உல்லாசமாய் வாழும்படி ஆசைகொண்டு வந்திருப்பாரானால் பாவிகளால் தமக்கு விரோதமாய்ச் செய்யப்பட்ட விபரீதங்களைச் சகித்துக் கொள்ளமாட்டார். தாம் படப்போகிறபாடுகளை விபரமாய்த் தம் சீஷர்களுக்குச் சொன்னார். மோசே எலியாவோடு தமக்கு நேரிடப்போகிற பாடுகளைக் குறித்துப் பேசினார். எதிர்பார்த்த பாடுகள் வந்தபோது ஏதோ புதுமையென்று திகைக்காமல் பொறுமையோடு சகித்தார். அப்படியே தம்முடைய அப்போஸ்தலருக்கு நேரிடும் உபத்திரவங்களை முன்னறிவித்து உபத்திரவம் வரும்போது ஆச்சரியப்படாமல் தாம் சொன்ன வார்த்தைகளை நினைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று போதித்தார். பரிசுத்த பவுல் தெசலோனிக்கேயருக்கு எழுதின நிருபத்தில் “நமக்கு உபத்திரவம் வருமென்று நாங்கள் உங்களிடத்திலிருந்தபோது உங்களுக்குமுன்னறிவித்தோம். அப்படியே வந்து நேரிட்டதென்றும் அறிந்திருக்கிறீர்கள்” என்று சொல்லுகிறார். நாம் முழு இருதயத்தோடு கிறிஸ்துவைப் பின் செல்லும்போது பலவகையாய் நமக்கு உபத்திரவம் உண்டாகலாம். நம்முடைய மாம்சத்துக்குப் பிரியமான ஜீவியத்தை எதிர்பார்ப்போமானால் நாம் நினைத்ததற்கு விரோதமாகக் காரியங்கள் சம்பவிக்கும் போது அவைகளைச் சகித்துக்கொள்ள ஆயத்தமாயிருக்கமாட்டோம். “ஜீவனுக்குப் போகிற வாசல் இடுக்கமும் வழி நெருக்கமுமான தென்றும்” “நாம் அநேக உபத்திரவங்களின் வழியாய்தேவனுடைய ராஜ்யத்தில் பிரவேசிக்கவேண்டுமென்றும்” நாம் திட்டமாய் அறிந்துகொண்டால் என்ன நேரிட்டாலும் எனக்கு வழி இதுவே இதிலே நான் பொறுமையோடு நடப்பேன் என்று மன உறுதியோடு சொல்லலாம்.

2. கிறிஸ்துநாதர் தமக்கு நேரிட்ட உபத்திரவங்களைப் பிதா தமக்குக் கொடுத்த பாத்திரமாகக் கண்டார். “என் பிதா எனக்குக் கொடுத்த பாத்திரத்தில் நான் பானம் பண்ணாதிருப்பேனோ என்கிறார் (யோ. 18:11). சகோதரரின் அவிசவாசம், சீஷர்களின் ஓட்டம், பேதுருவின் மறுதலிப்பு, யூதாஸின் துரோகம், போர்ச் சேவகரின் கொடுமை, பிரதான ஆசாரியர் வேதபாரகர் மூப்பர்களாலுண்டான உபத்திரவம், பிலாத்து ஏரோது யூதர்களால் வந்த பாடுகள், இவைகளெல்லாவற்றிலும் பிதாவின் கரத்தைக் கண்டார். ஆதலால் தம்மை உபத்திரவப்படுத்தினவர்கள் மேல் கோபங்கொள்ளாமல், சாந்தத்தோடும் பொறுமையோடும் தம் பாடுகளை உத்தரித்தார். அந்தப்படியே யோசேப்பும் தன் சகோதரரால் நேரிட்ட உபத்திரவங்களில் தேவனுடைய கரத்தைக் கண்டான். தன் சகோதரரைப் பார்த்து “நீங்கள் அல்ல, தேவனே” என்னை இவ்விதமாய் நடத்தச் சித்தமானார் என்கிறான். தாவீது தனக்கு நேரிட்ட உபத்திரவங்களிலும் சீமேயி தன்னைத் தூஷித்த விஷயத்திலும் கர்த்தருடைய செயலைக் கண்டார். “அவன் தூஷிக்கட்டும்; அப்படிச் செய்ய கர்த்தர் அவனுக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்” என்கிறார். நாம் நன்மை செய்து பாடுபட்டாலும் சரி, நம்முடைய சொந்தப் பாவத்தினிமித்தம் உபத்திரவத்திற்குள்ளானாலும் சரி, உபத்திரவத்தையும் உபத்திரவப்படுத்துகிறவர்களையுமே நோக்காமல் தேவனை நோக்கிப்பார்க்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் உபத்திரவங்களைப் பொறுமையாய்ச் சகிக்கக் கூடியவர்களாயிருப்போம். அவர் இடங்கொடாமல் தம்முடைய பிள்ளைகளுக்கு ஒன்றும் சம்பவிப்பதில்லை. என் பிதா எனக்குக் கொடுத்த பாத்திரத்தில் நான் பானம் பண்ணாதிருப்பேனோ?

3. அவர் நியாயமாய்த் தீர்ப்புச் செய்கிறவருக்குத் தம்மை ஒப்புவித்தார்.

சத்துருக்கள் அவருக்கு விரோதமாய்ச் சதியாலோசனைகள் செய்தார்கள். அவருடைய பேரைக் கெடுக்கப் பிரயாசப் பட்டார்கள். அவருடைய வேலையை அழிக்கும்படி வீண் பிரஸ்தாபங்களை உண்டாக்கினார்கள். ஜனங்கள் அவரை விசுவாசியாதபடிக்குப் பொய்யான காரியங்களை அவருக்கு விரோதமாய்த் தூற்றினார்கள். பாவியென்றும், ஜனங்களை வஞ்சிக்கிறவனென்றும் பெயல்செபூல் என்றும் பலவாறாய்ப்

பேசினார்கள். இன்னும் அநேகவிதமாய் அவரை நெருக்கிப் பாடுபடுத்தினார்கள். “அவரோ வையப்படும் போது பதில் வையாமலும், பாடுபடும்போது பயமுறுத்தாமலும், **நியாயமாய்த் தீர்ப்புச் செய்கிறவருக்குத்** தம்மை ஒப்புவித்தார்” (1 பேது. 2:23). தமக்கு விரோதமாய்ப் பேசப்பட்ட அவதூறுகளை நிராகரிக்க எத்தனிக்கவில்லை. இருபட்சத் தாரையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற பரமபிதாவின் விசாரணைக்குத் தம்மை ஒப்புக் கொடுத்துவிட்டுச் சாந்தமான ஆட்டுக் குட்டியைப்போலிருந்தார். இவர் அடைந்த **மகிமையினாலும்** அவர்களடைந்த **ஆக்கிணையினாலும்** பிதா நியாயமாய்த் தீர்ப்புச்செய்கிறவரென்று வெளிப்படவில்லையா?

சகோதரரே! நாம் நமதாண்டவரிடத்தில் பிரதானமாய்க் கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய பாடம் இதுதான். இது விஷயத்தில் நமக்குப் பொறுமையேயில்லை. நம்முடைய கோபத்தில் நியாயாதிபதியை மறந்து நாமே நியாயத்தீர்ப்புச் செய்ய ஆரம்பித்து விடுகிறோம். அவன் என்னைப்பேச நான் பேசாதிருக்கவா? அவன் எனக்கு இப்படிச் செய்ய நான் சும்மாயிருக்கவா? போகட்டும் போகட்டும் என்று விட்டுவிட்டால் காரியமெல்லாம் கெட்டுப்போகாதா? யார் இதைச் சகிக்கக்கூடும் என்று பதஷ்டப்பட்டு நிற்பவர் அநேகர். நமக்கு விரோதமாய் நடக்கும் சில விஷயங்களைக் கவனிக்கும்போது மனதிற்கு அதிக வேதனையாயிருக்கிறது மெய்தான். ஆனாலும் நாம் என்ன செய்யக்கூடும்? நாம் நியாயந்தீர்க்கப் புகுந்தால் ஒன்றையும் சரியாய்ச் செய்துகொள்ள மாட்டோம். எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற பரமபிதாவுக்கு அவைகளை விட்டுவிட்டால் அவர் மகா மகிமையாக முடிப்பார். “ஒருவனுக்கும் தீமைக்குத் தீமை செய்யாதிருங்கள்; பழிவாங்குதல் எனக்குரியது, நானே பதில்செய்வேன்” என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார். நாமே பதில் செய்ய ஆரம்பித்தால் தேவன் அந்தக் காரியத்தில் பிரவேசிப்பதற்கு இடமில்லை. ஆகையால் நம்மை உபத்திரவப்படுத்துகிறவர்களை நியாயமாய்த் தீர்ப்புச்செய்கிற தேவனுக்கு ஒப்புவித்து விட்டுப் பொறுமையாயிருப்போமாக. சீக்கிரத்தில் அவர் “நம்முடைய நீதியை வெளிச்சத்தைப் போலவும், நம்முடைய நியாயத்தைப் பட்டப்பகலைப் போலவும் விளங்கப்பண்ணுவார்” (சங். 37:6).

4. அவர் இகத்தின் உபத்திரவங்களை மறுமையின் மகிமையோடு ஒப்பிட்டுப்பார்த்தார். நம்முடைய ரட்சகர் இம்மைக்காக மாத்திரம் பிழைத்திருப்பாரானால் அவருடைய காரியம் முழுவதும் அபஜெயப்பட்டுப் போய்விட்டதென்றே சொல்லவேண்டும். அவர் இகத்தின் சந்தோஷத்தையும் மகிமையையும் நாடியிருப்பாரானால் தமக்கு நேரிட்ட அவமானங்களையும் பாடுகளையும் சகித்துக்கொள்ளமாட்டார். உலகத்தில் கொஞ்சம் பொறுமையாயிருக்க விரும்புகிறவர்கள் ஒரு சிறு அவமானம் தங்களுக்கு நேரிட்டுவிட்டால் எவ்வளவோ சோர்ந்து போகிறார்களென்று நமக்குத் தெரியும். இவரோ இகத்தையல்ல, நித்தியத்தை நோக்கினவராகப் பிழைத்தார். தமக்கு நேரிடும் பாடுகளை மாத்திரமல்ல அதற்குப்பின்வரும் மகிமைகளையும் கண்ணுற்றார். ஆவியானவர் சொல்லுகிறபடி “அவர் தமக்குமுன் வைத்திருந்த சந்தோஷத்தின் பொருட்டு அவமானத்தை எண்ணாமல் சிலுவையைச் சகித்தார்” (எபி.12:2). தாம் அடையப்போகிற மகிமையை மாத்திரமல்ல, தம்முடைய மரணத்தினால் “ஒருவனும் எண்ணக்கூடாத திரளான கூட்டமாகிய ஜனங்கள்” பெற்றுக்கொள்ளப்போகிற சந்தோஷத்தையும் மகிமையையும் நோக்கினபோது உபத்திரவங்களை மனப்பூர்வமாய் ஏற்றுக்கொண்டு பொறுமையாய்ச் சகிக்கக்கூடியவரானார்.

தேவன் தம்முடைய பிள்ளைகளுடைய ஜீவியத்தை இம்மைக் கென்றும் மறுமைக்கென்றும் பிரிக்கிறதில்லை. அவர் நம்மிடத்தில் நடப்பிக்கும் சிறிய காரியமானாலும் பெரிய காரியமானாலும் எல்லாவற்றையும் நம்முடைய நித்திய வாழ்வுக்கு அனுகூலமாகவே செய்கிறார் இந்த அறிவு நமக்கு மிகுந்த ஆறுதலைக் கொடுக்கிறது. அவர் நம்மை இதுவரை நடத்திவந்த பாதையைக் கவனியுங்கள். ‘குருடரை அவர்கள் அறியாத வழியிலே நடத்தி அவர்களுக்குத் தெரியாத பாதைகளில் அவர்களை நடத்திக்கொண்டு வந்தார்’ என்று நம்மைக் குறித்தும் சொல்லக்கூடும்ல்லவா? எங்கேயிருந்து புறப்பட்டோம்? இன்று எங்கே வந்து இருக்கிறோம்? இத்தனை வருஷகாலமும் நம்மை நாமே நடத்திக்கொண்டோமா? எத்தனை ஆபத்துகள்! எத்தனை வியாதிகள்! எத்தனை பாவங்கள்! எத்தனை கஷ்டங்கள்! எவ்வளவு பாடுகள்! எவ்வளவு கண்ணீர்! அத்தோடு கூட எத்தனை ஆறுதல்கள்! எவ்வளவு கிருபை!

எவ்வளவு பொறுமை! எவ்வளவு தயவு! இத்தனை மாறுதல்களின் நடுவே நாம் நடத்தப்பட்டு வந்தது யாருடைய செயல்? தேவன் நம்மை நடத்திக்கொண்டு வந்த பாதை கரடுமுரடும், பாழான வனாந்தரமும், இக்கட்டு நிறைந்ததுமாகக் காணப்பட்டாலும் அது **தேவனுடைய வழியென்றும்** அதுவே நமக்குச் **செம்மையான வழியென்றும்** அறிந்திருக்கிறோ மல்லவா?

நாம் மறுமைக்குட் பிரவேசிக்கும் போது எல்லா வற்றையும் தேவன் நன்றாய்ச் செய்தாரென்று அவரைப் புகழுவோம். இம்மையில் அவருடைய நடத்துதல்களில் அநேகம் நமக்கு விளங்குகிறதில்லை. ஆனாலும் “தேவனிடத்தில் அன்பு கூறுகிறவர்களுக்குச் சகலமும் நன்மைக்கேதுவாய் நடக்கிறதென்று அறிந்திருக்கிறோம்” (ரோ. 8:28). சகலமும் என்றால் எல்லாம் சேர்ந்து என்று அருத்தம். தனித்தனியே பார்த்தால் அவைகளை நன்மையென்று சொல்ல மாட்டோம். தரித்திரமும், நிந்தையும், நோயும், வேதனையும், மரணமும், மற்றும் உபத்திரவங்களும் தன்னிலே நன்மையானவைகள் அல்ல. எல்லாவற்றையும் சேர்த்துப் பார்க்கும் போதுதான் அவைகள் நன்மைக்கேதுவாய் இருந்ததென்று தெரியும். ஒரு கெடிகாரத்திற்குள்ளிருக்கும் கருவிகள் ஒவ்வொன்றையும் தனியே பிரித்துவிட்டால் என்னத்திற்காகும்? அவைகள் எல்லாவற்றையும் அதினதின் இடத்தில் போட்டுப் பார்க்கும்போதல்லவோ அவைகளின் பிரயோஜனம் தெரியும். “இக்காலத்துப் **பாடுகள்** இனி நம்மிடத்தில் வெளிப்படும் **மகிமைக்கு** ஒப்பிடத் தக்கவைகள் அல்ல”. “காணப்படுகிற வைகளையல்ல காணப்படாதவைகளை நோக்கியிருக்கிற நமக்கு அதிசீக்கிரத்தில் நீங்கும் லேசான நம்முடைய உபத்திரவம் மிகவும் அதிகமான நித்தியகனமகிமையை உண்டாக்குகிறது.” “கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் நம்மைத் தமது **நித்திய மகிமைக்கு** அழைத்தவராயிருக்கிற சகல கிருபையும் பொருந்திய தேவன் தாமே **கொஞ்சக் காலம்** பாடனுபவிக்கிற நம்மைச் சீர்ப்படுத்தி, ஸ்திரப்படுத்தி, பலப்படுத்தி, நிலைநிறுத்துவாராக. அவருக்கே மகிமையும் வல்லமையும் சதாகாலங்களிலுமுண்டாயிருப்பதாக. ஆமென்.”

XII

THE RESURRECTION LIFE

உயிர்த்தெழுதலின் ஜீவியம்

“நீங்கள் கிறிஸ்துவுடன்கூட எழுந்ததுண்டானால், கிறிஸ்து தேவனுடைய வலது பாரிசத்தில் வீற்றிருக்கும் இடத்திலுள்ள மேலானவைகளைத் தேடுங்கள். பூமியிலுள்ளவைகளையல்ல மேலானவைகளையே நாடுங்கள்”. - (கொலோ. 3:1,2).

இந்த வசனத்தில் மூன்று பிரதான சத்தியங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. முதலாவது கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல், இரண்டாவது கிறிஸ்தவனுடைய உயிர்த்தெழுதல், மூன்றாவது உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்தவனின் மேலான ஜீவியம்.

1. கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல்

கிறிஸ்து உயிரோடெழுந்திருக்க வேண்டியது அவருக்கும் அவரை விசுவாசிக்கிற நமக்கும் மிகவும் அவசியம். அவர் தம்மைக் குறித்துச் சொன்னவைகள் யாவையும் தம்முடைய உயிர்த்தெழுதலினாலேயே மெய்யென்று ரூபித்தார். அவரை நம்பினவர்கள் அவர் மூலமாய் ஆசீர்வதிக்கப்படுவார்கள் என்பதற்கும் அவருடைய உயிர்த்தெழுதலே ஆதாரம். “அவர் மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்ததினாலே பலமாய் ரூபிக்கப்பட்ட தேவகுமாரனாயிருக்கிறார்” (ரோமர் 1:5). அவர் மரித்தோரிலிருந்து எழுந்ததினாலே அழியாததும் மாசற்றதும் வாடாததுமான சுதந்தரத்திற் கேதுவாக ஜீவனுள்ள நம்பிக்கை நமக்கு உண்டாயிருக்கிறது (1 பேதுரு 1:4). கிறிஸ்துவானவர் மெய்யாகவே உயிர்த்தெழுந்தார் என்பதற்கு அநேகம் தெளிவான திருஷ்டாந்தங்களுண்டு.

1. திறந்த கல்லறை. வாரத்தின் முதலாம் நாள் அதிகாலையில் மகதலேனா மரியாளும் மற்ற ஸ்திரீகளும் கல்லறையைப் பார்க்க வந்தபோது கல்லறை திறந்திருப்பதைக் கண்டார்கள்; அவருடைய சரீர்த்தையோ காணவில்லை.

அப்பொழுது மரியாள்: என் ஆண்டவரை யாரோ எடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டார்களே என்று அழுதாள். அவருடைய சரீரத்தை யார் எடுத்திருக்கக் கூடும்? ஒருவேளை அவருடைய சத்துருக்கள் எடுத்து வைத்திருக்கலாம். அல்லது அவருடைய சீஷர்கள் எடுத்து வைத்திருக்கலாம். அல்லது பிதா அவரை எடுத்திருக்கலாம். இந்த மூன்று பட்சத்தாரில் ஒரு பட்சத்தாரிடத்தில் அவருடைய சரீரம் இருக்கவேண்டும். கிறிஸ்துவின் சரீரம் அவருடைய சத்துருக்கள் வசத்திலிருக்குமானால் சீஷர்கள் மிகுந்த தைரியமாய் இயேசுவானவர் உயிர்த்தெழுந்தாரென்று தெருத்தெருவாய் பிரஸ்தாபித்தபொழுது அவர்களை வெட்கப்படுத்தும்படி உடனே சரீரத்தைக் கொண்டுவந்து காட்டியிருக்கலாமே. அவர்கள் அப்படிச் செய்யாததினால் சரீரம் சத்துருக்கள் வசத்தில் இல்லையென்பது தெளிவாகிறது.

சீஷர்கள் களவாய்க் கொண்டுபோய் விட்டார்களென்று சொல்லுகிறார்களே, அதுவும் உண்மையாவென்று விசாரிக்கவேண்டும் (மத். 28:13). ரோமைப் போர்ச்சேவகர் உருவின பட்டயங்களோடு கல்லறையைப் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வேறே யாராகிலும் வந்து சரீரத்தை எடுத்துக்கொள்வார்கள் என்றல்ல. அவருடைய சீஷர்கள் இராத்திரியில் வந்து களவாய்க் கொண்டுபோய் மரித்தோரிலிருந்து அவர் எழுந்துவிட்டாரென்று ஜனங்களுக்குச் சொல்லாதபடிக்கு சீஷர்களுக்காகவே இந்தக்காவல் வைக்கப்பட்டிருந்தது. (மத். 27:64) அப்படியிருக்க சீஷர்களில் யாராகிலும் துணிந்து கல்லறையண்டை போவார்களானால் பட்டய வெட்டுக்குத் தப்புவார்களா? மேலும் இந்த ஏழைச்சீஷர்கள் தங்கள் அதிபதி மடிந்து போனதைக்கண்டு மனம் கலங்கி தங்களுக்கும் என்ன சம்பவிக்குமோ வென்று அஞ்சி ஒளித்துக்கொண்டிருக்கையில், அத்தனை போர் வீரரையும் எதிர்த்து கல்லறையைத் திறந்து சரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டு போயிருப்பார்களென்று யார் சொல்லக் கூடும்?

நித்திரை பண்ணுகையில் எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்களென்று சொல்லுகிறார்களே (மத். 28:13).

எல்லாருமா ஒன்று போல் நித்திரை பண்ணிவிட்டார்கள்? ஒருவனாகிலும் விழித்திருக்கவில்லையா? நல்லது எல்லாருமே தூங்கிவிட்டார்களென்று வைத்துக்கொண்டாலும் இரவின் அமைதலான நேரத்தில் சீஷர்கள் அவர்களைத் தாண்டிக்கொண்டு கல்லறையண்டை வந்ததும், அந்தப் பெரிய கல்லை அவர்கள் புரட்டித் தள்ளினதும், அவருடைய தலையில் சுற்றியிருந்த சீலையை ஒரு பக்கமாக எடுத்து வைத்து அவருடைய சரீரத்தில் உரை போல் சுற்றியிருந்த சீலையைப் பிரிக்காமல் பக்குவமாய் அவரை உருவி எடுத்ததும், அவரைத் தோளில் சுமந்து மறுபடியும் அவர்களைத் தாண்டிக்கொண்டு போனதும் அரவங்கேளாமல் ஒரு நிமிஷத்தில் நடக்கக் கூடிய காரியமா? சீஷர்கள் இரவில் கல்லைப் புரட்டித் தள்ளினது மெய்யானால் மூன்றாம் நாள் அதிகாலையில் தேவதூதன் வந்து மூடியிருந்த கல்லைப் புரட்டித் தள்ளி அதின்மேல் உட்காரவேண்டியதென்ன? (மத். 28:2)

போர்ச்சேவகர் தூங்கிவிட்டது மெய்யானால் சீஷர்கள் வந்ததையும் சரீரத்தைக் களவாய்க் கொண்டு போனதையும் எந்தக் கண்ணால் பார்த்தார்கள்? தூங்கிவிட்ட அவர்களெல்லாரையும் சட்டத்தின்படி ஆக்கினைக்குள்ளாக்க வேண்டாமோ? காவல் செய்யப்பட்டிருந்த பவுலும் சீலாவும் ஓடிப்போய் விட்டார்களென்று நினைத்த பிலிப்பி, பட்டணத்துச் சிறைச்சாலைக்காரன் பட்டயத்தை உருவித் தன்னைக் கொலை செய்து கொள்ளப்போனானே (அப். 16:27). அப்படியிருக்கத் தூங்கிவிட்ட போர்ச்சேவகருக்கு பிரதான ஆசாரியர் வேண்டிய பணத்தை வெகுமானமாகக் கொடுக்க வேண்டியதென்ன? (மத். 28:12).

அவருடைய சரீரத்தை சீஷர்கள் திருடிக்கொண்டது உண்மையானால் அது பெருங்களவல்லவோ? அதிகாரிகள் ஏன் அவர்களைப் பிடித்து விசாரிக்கவில்லை? பச்சை மரத்தை வெட்டிப் பிளந்தவர்கள் இந்தப் பட்ட மரங்களைச் சும்மாவிட்டதென்ன? கிறிஸ்து எழுந்தாரென்று சீஷர்கள் பிரசங்கித்த காலத்திலுங்கூட அவருடைய நாமத்தைக் குறித்துப் பேசக்கூடாதென்றார்களே யன்றி உயிர்த்தெழுதலுக்கு விரோதமாய் அவர்கள் ஒன்றும் சொன்னதில்லையே. மேலும்

சரீரம் சீஷர்கள்வசத்தில் இருந்திருக்குமானால் கல்லறையில் அவருடைய சரீரத்தைக் காணாமென்று கேள்விப்பட்டவுடனே இவர்கள் கல்லறைக்கு ஓடவேண்டிய தென்ன? ஆகையால் இயேசுவின் சரீரம் சத்துருக்களிடத்திலுமில்லை சீஷர்களிடத்திலும் இருந்ததில்லை யென்று தீர்க்கிறோம்.

பிதா எடுத்திருப்பாரோ? ஆம், அவர்தான் எடுத்தார். செத்த சரீரமாகவல்ல, உயிருள்ள சரீரமாகக் கல்லறையைவிட்டு வெளியேறச்செய்தார். “தேவன் அவருடைய மரண உபாதிகளின் கட்டை அவிழ்த்து அவரை எழுப்பினார்; அவர் மரணத்தினால் கட்டப்பட்டிருக்கக்கூடாதிருந்தது” (அப். 2:24). அடக்கம் பண்ணப்பட்டிருந்த லாசரு வெளியே வருமுன் கல்லை எடுத்துப்போட வேண்டியதாயிருந்தது. இவரோ கல்லை எடுக்கு முன்னதாகவே வெளியேறி விட்டார். அவருடைய உயிர்த்தெழுதலின் சரீரமானது பூட்டப்பட்டிருக்கும் வீட்டிற்குள் பிரவேசிக்கக் கூடியதாகவும் வெளியேறக் கூடியதாகவுமிருந்தது. காவலாளர் கலங்கி ஓடவும், சீஷர்கள் கண்டு விசுவாசிக்கவும், தேவதூதன் வந்து கல்லைப் புரட்டித் தள்ளவேண்டியதாயிற்று. தேவதூதன் வந்து கல்லைப் புரட்டாவிட்டால் முத்திரிக்கப்பட்ட கல்லறை மூடப்பட்டபடியேயிருக்கும். கிறிஸ்துவானவர் சீஷர்களுக்குத் தம்மை வெளிப்படுத்தினாலும் கல் மூடியிருக்கிற வரையில் அவர்கள் நம்புகிறதற்கு ஏதுவிராது. ஆகையால் கர்த்தர் மெய்யாகவே எழுந்தாரென்பதற்கு **திறந்த கல்லறை** ஒரு ஆதாரம்.

2. இயேசு சொன்ன வார்த்தை. “அவர் தாம் சொன்னபடியே உயிர்த்தெழுந்தார்” (மத். 28:6). அவர் இரண்டு காரியங்களைத் திட்டமாய்ச் சொல்லியிருந்தார். ஒன்று அவருடைய **மரணம்**; இன்னொன்று அவருடைய **உயிர்த்தெழுதல்**. “இதோ, எருசலேமுக்குப் போகிறோம், மனுஷகுமாரன் பிரதான ஆசாரியரிடத்திலும் வேதபாரகரிடத்திலும் ஒப்புக்கொடுக்கப்படுவார், அவர்கள் அவரை மரண ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்த்து, அவரைப் பரியாசம் பண்ணவும், வாரினால் அடிக்கவும், சிலுவையில் அறையவும் புறஜாதியாரிடத்தில் ஒப்புக்கொடுப்பார்கள்; ஆகிலும் மூன்றாம் நாளிலே அவர் உயிரோடெழுந்திருப்பார்

என்றார்” (மத். 20:18,19). தம்முடைய மரணத்தைக் குறித்து பேசின பொழுதெல்லாம் உயிரோடெழுந்திருப்பதைக் குறித்தும் அவர் பேசாதிருந்ததில்லை. **“கொல்லப்படுவேன் ஆகிலும் எழுந்திருப்பேன்”**. அவர் சொன்ன பிரகாரம் சிலுவையில் மரணமடைந்தது எவ்வளவு நிச்சயமோ, அவர் சொன்ன பிரகாரம் உயிரோடெழுந்ததும் அவ்வளவு நிச்சயமே.

3. சீஷர்களின் சாட்சி. கிறிஸ்து மரணமடைந்தவுடனே கிறிஸ்து மார்க்கமும் அவரோடுகூட மரித்து அடக்கம்பண்ணப் பட்டது போலிருந்தது. யூதாஸ் அவரைக் காட்டிக் கொடுத்துச் செத்தான். மற்றவர்கள் ஓட்டம் பிடித்தார்கள். பேதுரு தூரத்திலே பின் சென்று அவரை மறுதலித்துப் பெருந்துக்கத்திற் குள்ளானான். அன்பின் சீஷன் கல்வாரிமட்டும் சென்று அவருடைய இராஜ்யத்தில் தான் ஒரு பக்கம் தன் சகோதரன் ஒரு பக்கம் இருக்கிறதற்குப் பதிலாக, அவருடைய வலது பக்கத்தில் ஒரு கள்ளனும் அவருடைய இடது பக்கத்தில் ஒரு கள்ளனும் அவர் நடுவிலுமாகச் சிலுவையில் தொங்குகிற காட்சியைக் கண்டபொழுது உள்ள உயிரும் போய்விட்டது. நாங்கள் கண்டு விசுவாசிக்கத் தக்கதாக இப்பொழுது நீ சிலுவையிலிருந்து இரங்கி வா என்று, வேதபாரகரும் பரிசேயரும் அவரைப் பார்த்துச் சொன்னபோது, அப்படியாகிலும் வந்து விடமாட்டாராவென்று யோவான் எண்ணியிருக்கலாம். ஆம், அவர் மற்றவர்களை இரட்சித்தார், தம்மையோ இரட்சித்துக் கொள்ளவில்லை.

இனிமேல் சீஷர்கள் என்ன செய்வார்கள்? எல்லாவற்றையும் விட்டு இவரைப் பின் சென்றோமே, பெரிய காரியங்களைச் செய்வாரென்று எதிர்பார்த்திருந்தோமே, சத்துருக்கள் கையில் தம்மை ஒப்புக் கொடுத்து மாண்டுபோனாரே, இனி வலைகளை எடுத்துக்கொண்டு நம்முடைய பழைய தொழிலுக்குப் போகவேண்டியது தான் என்று நினைத்திருப்பார்கள். கர்த்தரை மறுபடியும் காண்போமென்று அவர்கள் கிஞ்சித்தேனும் எதிர் பார்த்தவர்களல்ல. ஸ்திரீகள் அதிகாலையில் கல்லறையண்டை போனது மெச்சிக் கொள்ளத்தக்க காரியமானாலும் “உயிரோடிருக்கிறவரை மரித்தோரிடத்தில் தேடினது”

அவர்களுடைய அவிசுவாசமே. எம்மா ஊருக்குப்போன இரண்டு சீஷர்களுடைய துக்கமுகத்தையும் பேச்சையும் கவனியுங்கள். நசரேயனாகிய இயேசு இஸ்ரவேலை மீட்டு இரட்சிப்பாரென்று நாங்கள் நம்பியிருந்தோம், அவரோ எங்களைத் திக்கற்றவர்களாக விட்டு மரித்துப் போனார், இனி நாங்கள் என்ன செய்வோம் என்பதுபோல புலம்புகிறார்கள். ஸ்திரீகள் கர்த்தரைக் கண்டோமென்று சொன்னதை சீஷர்கள் நம்பவில்லை. சீஷர்கள் கண்டோமென்று சொன்னதை, தோமா நம்பவில்லை. இவ்வளவு பயமும் அவிசுவாசமும் நிறைந்த இந்தச் சீஷர்கள் கர்த்தர் மெய்யாகவே உயிர்த்தெழுந்தாரென்று சாட்சி சொல்லப் புறப்பட்டதற்குக் காரணமென்ன? கிறிஸ்துவை அறியாத தூரமான இடத்திற்குப் போய்ச் சாட்சி சொன்னார்களோ? அல்ல! எருசலேம் பட்டணத்திலேயே பிரசங்கித்தார்கள். இந்தத் தலைமுறை மறைந்து இன்னொரு தலைமுறை வரும் வரைக்கும் காத்திருந்தார்களோ? அல்ல! அவரைச் சிலுவையில் அறைந்தவர்களைப் பார்த்தே “ஜீவாதிபதியை நீங்கள் கொலை செய்தீர்கள் அவரை தேவன் மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினார்; அதற்கு நாங்கள் சாட்சிகளாயிருக்கிறோம்” என்றார்கள் (அப். 3:15). அவர்கள் செய்தபிரசங்கமெல்லாம் கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றியேயிருந்தது.

இந்த மாறுதலும் தைரியமும் எப்படி வந்தது? கர்த்தர் மெய்யாகவே உயிர்த்தெழுந்து தாம் உயிரோடிருக்கிறதாக அவர்களுக்குத் திட்டமாய் வெளிப்படுத்தினபடியினால் அல்லவா? அவர்தனித்தும், மொத்தமாகவும், ஒரு சமயத்தில் ஐந்நூறு பேருக்கு அதிகமான சகோதரருக்கும் தரிசனமானார். அவர்களை அன்பாய் பேர் சொல்லி அழைத்துத் தம்முடைய காயங்களை அவர்களுக்குக் காண்பித்து, அவர்களோடு புசித்து, தேவனுடைய ராஜ்யத்துக் குரியவைகளை அவர்களுடனே பேசி, பரிசுத்த ஆவியின் ஸ்நானத்தைக் குறித்து மறுபடியும் அவர்களுக்கு நினைப்பூட்டி, ஆண்டவரே இக்காலத்திலா ராஜ்யத்தை இஸ்ரவேலுக்குத் திரும்பக் கொடுப்பீர் என்று அவர்கள் கேட்க, பிதாவானவர் தம்முடைய ஆதீனத்தில் வைத்திருக்கிற காலங்களையும் வேளைகளையும் அறிகிறது உங்களுக்கு அடுத்ததல்ல; ஆவியைப் பெற்றுக்கொண்டு

எனக்குச் சாட்சிகளாயிருங்கள் என்று அவர் சொல்ல, இவ்விதமாய் அவர்களுடைய பயமும் அவிசுவாசமும் பயந்தோட, ஒருவர் பேரில் ஒருவருக்கு அன்பு பொங்க, அவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் உயரே எடுத்துக்கொள்ளப் பட்டார். இனி உயிர் போனாலும் பின் வாங்குவார்களோ? உலகம் பகைத்தாலும் சத்தியத்தை மறைப்பார்களோ? இவ்விதமாய்க் கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல் கிறிஸ்து மார்க்கத்திற்கு அஸ்திபாரமாயிற்று.

4. பவுலின் குணப்படுதல். இவர் யூதமார்க்கத்திலிருந்த காலத்தில் இவருடைய நடக்கையும் மார்க்க வைராக்கியமும் எப்படிப் பட்டதாயிருந்ததென்று நமக்குத் தெரியும். கிறிஸ்து மார்க்கத்துக்குப் பெரிய சத்துருவாயிருந்தார். அவர்கள் மரித்துப்போன இயேசுவை உயிர்த்தெழுந்தாரென்று பிரசங்கித்தது இவருக்கு அதிக எரிச்சலாயிருந்தது. ஆகையால் “அந்த மார்க்கத்தாராகிய புருஷரையும் ஸ்திரீகளையும் கட்டி சிறைச்சாலைகளில் ஒப்புவித்து மரணபரியந்தம் அவர்களைத் துன்பப்படுத்தினார். பரிசுத்தவான்களில் அநேகரைச் சிறைச்சாலைகளில் அடைத்து அவர்கள் கொலை செய்யப்படுவதற்குத் தானும் சம்மதித்திருந்தார். இன்னும் அவர்கள் மேல் மூர்க்கவெறி கொண்டவராய் அந்நிய பட்டணங்கள் வரைக்கும் அவர்களைத் துன்பப்படுத்தினார்” (அப். 22:4; 26:10). இப்படிப்பட்ட மனுஷன் கிறிஸ்துவின் சீஷனாகி இயேசுவானவர் மெய்யாகவே உயிர்த்தெழுந்தாரென்று எங்கும் பிரஸ்தாபித்ததற்குக் காரணமென்ன? பவுல் யாராலே குணப்பட்டார்? இந்த விசுவாசத்திற்கு அவரைக் கீழ்ப்படியச் செய்தது யார்? அப்போஸ்தலரில் யாராகிலும் நான் பவுலைக் குணப்படுத்தினேன் என்று சொல்லக் கூடுமோ? அவர் கிறிஸ்தவனான பின்பு எருசலேமுக்கு வந்து சீஷருடனே சேர்ந்துகொள்ளப் பார்த்தார். அவர்களோ அவரைச் சீஷனென்று நம்பாமல் எல்லாரும் அவருக்குப் பயந்திருந்தார்களே (அப். 9:26). பவுல் தமஸ்குவுக்குப் போய்ச் சேர்ந்த பின்பு கர்த்தர் அன்னியாவுக்குத் தரிசனமாகி தர்சப்பட்டணத்து சவுல் இங்கே வந்திருக்கிறான், நீ அவனைப் போய்த் தேடு, அவன் இப்பொழுது ஜெபம் பண்ணுகிறான் என்றார் அதற்கு அன்னியா; அப்பப்பா நான் மாட்டேன், இந்த மனுஷன் எருசலேமிலுள்ள

பரிசுத்தவான்களுக்கு எத்தனையோ தீமைகளைச் செய்துவிட்டு இங்கேயும் உம்முடைய ஜனங்களைக் கட்டும்படி அதிகாரம் பெற்று வந்திருக்கிறானே என்றான் (அப். 9:11). இப்படி கிறிஸ்துவின் தாசரெல்லாரும் இந்தச் சிங்கத்திற்குப் பயந்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்தபோது இந்தச் சிங்கம் இயேசுவின் வழியில் அகப்பட்ட தெப்படி? இவர் தமஸ்குவுக்குப் போகிற வழியில் உயிர்த்தெழுந்த இரட்சகர் தம்மை அவருக்கு வெளிப்படுத்தினதினாலல்லவா? அந்தப் பரம தரிசனத்தை என்னைக்காவது அவர் மறக்க முடியுமா? “எல்லாருக்கும் பின்பு அகாலப் பிறவி போன்ற எனக்கும் தரிசனமானார்” என்கிறார். (1 கொ 15:8). “மனுஷராலுமல்ல, மனுஷன் மூலமாயுமல்ல இயேசுகிறிஸ்துவினாலும், அவரை மரித்தோரிலிருந்தெழுப்பின பிதாவாகிய தேவனாலும் அப்போஸ்தலனாயிருக்கிற பவுலாகிய நான்” என்றும், தான் பெற்றுக்கொண்ட சிவிசேஷத்தைக் குறித்து “நான் அதை ஒரு மனுஷனால் பெற்றதுமில்லை, மனுஷனால் கற்றதுமில்லை இயேசு கிறிஸ்துவே அதை எனக்கு வெளிப்படுத்தினார்” என்றும் எழுதியிருக்கிறார் (கலா. 1:1,12). உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவை இவர் தரிசிக்காதிருந்தால் இவ்வளவு பெரிய மாறுதல் இவரில் உண்டானதெப்படி? இவரில் விளங்கிய உன்னதமான ஜீவியத்திற்கும், இவர் எழுதின அருமையான நிருபங்களுக்கும், இவர் பாடுகளைப் பொறுமையாய்ச் சகித்ததற்கும் காரணம் கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலல்லவா? கிறிஸ்து மெய்யாகவே உயிர்த்தெழுந்தாரென்பதற்கு பவுலின் குணப்படுதல் பலத்த அத்தாட்சி அது மாத்திரமல்ல, உலகத்திலுள்ள விசுவாசிகள் பரிசுத்தவான்களிடத்தில் கிறிஸ்துவானவர் நடப்பித்து வந்ததும், இப்பொழுது நடப்பித்து வருகிறதுமான கிரியைகளும் அத்தாட்சியே.

II. கிறிஸ்தவனுடைய உயிர்த்தெழுதல்

இது கிறிஸ்துவின் வருகையில் நடக்கும் சரீர உயிர்த்தெழுதல் அல்ல. மகிமையான உயிர்த்தெழுதலும் அவருடைய உயிர்த்தெழுதலின் பலனாகவேயிருக்கிறது. அப்போஸ்தலன் இங்கே சொல்லுகிற உயிர்த்தெழுதல் இப்பொழுதே விசுவாசிகளிடத்தில் காணப்படவேண்டிய

ஆவிக்குரிய உயிர்த்தெழுதல். “நீங்கள் கிறிஸ்துவுடன் கூட எழுந்ததுண்டானால்” என்கிறார். கிறிஸ்து விசுவாசிகளுக்குச் சிரசாயிருக்கிறார். சிரசு எழுந்ததுண்டானால் அவயவங்களும் கூடவே எழுந்திருக்கவேண்டும். நமதாண்டவர் தமது உயிர்த்தெழுதலின் ஜீவியத்தில் பிரவேசிக்குமுன் அவர் கடந்து சென்ற படிகளுண்டு. நாம் அவருடைய உயிர்த்தெழுதலின் ஜீவனில் பங்கு பெறவேண்டுமானால் அவர் கடந்து சென்ற படிகளில் அவரோடு கூட நாமும் ஐக்கியப்பட வேண்டும்.

1. சிலுவை சுமப்பதில் ஐக்கியம் “அவர் தம்முடைய சிலுவையைச் சுமந்து கொண்டு... புறப்பட்டுப் போனார்” (யோ.19:17). “தன் சிலுவையைச் சுமந்து கொண்டு எனக்குப் பின் சொல்லாதவன் எனக்குச் சீஷனாயிருக்கமாட்டான்” (லூக்.14:27). சிலுவை சுமக்கிறதென்றால் என்ன? வெள்ளிச் சிலுவை தங்கச் சிலுவையைத் தரித்துக் கொள்கிறதல்ல. இது ஆபரணமாக நமக்கு அலங்காரத்தைக் கொடுக்கிறது. சிலுவை சுமந்த கிறிஸ்துவை நோக்கிப்பாருங்கள். எவ்வளவோ நிந்தையையும் அவமானத்தையும் அடைந்து நிற்கிறார். நாம் சுமக்க வேண்டிய சிலுவை அதுதான். “நாம் அவருடைய **நிந்தையைச்** சுமந்து பாளயத்துக்குப் புறம்பே அவரிடத்திற்குப் புறப்பட்டுப் போகக்கடவோம்” (எபி.13:13). நாம் அக்கிரமம் செய்து பாடுபடுகிறது சிலுவையாகாது. சிலர் எடுத்ததற் கெல்லாம் இது என் சிலுவை, அது என் சிலுவை என்று சொல்லுகிறதுண்டு. கிறிஸ்துவின் நாமத்தினிமித்தம், நாம் பாடு அனுபவிக்க நேரிடுமானால் அதுவே சிலுவை. அப்போஸ்தலர் சுமந்த சிலுவையும் அது தான்.

2. சிலுவையில் அறையப்படுவதில் ஐக்கியம் “அங்கே அவரைச் சிலுவையிலிறைந்தார்கள்” (யோ. 19:18). “கிறிஸ்துவுடனே கூடச் சிலுவையிலிறையப்பட்டேன்”. “கிறிஸ்துவினுடையவர்கள் தங்கள் மாம்சத்தையும் அதின் ஆசை இச்சைகளையும் சிலுவையிலிறைந்திருக்கிறார்கள்” (கலா. 2:20; 5:24). சிலுவையில் அறையப்பட்டவனுக்கு வேதனை அதிகம். மாம்சம் வேதனைப்படும்போது அவன் பாவத்தில் நாட்டங்கொள்ள முடியாது. “நாம் இனிப் பாவத்துக்கு ஊழியஞ் செய்யாதபடிக்கு, பாவ சரீரம் ஒழிந்து போகும்

பொருட்டாக, நம்முடைய பழைய மனுஷன் அவரோடே கூடச் சிலுவையிலறையப்பட்டதென்று அறிந்திருக்கிறோம்” (ரோ. 6:6). உலகமும் அவனைச் சபிக்கப்பட்டவனாகத் தள்ளி விடுகிறது (கலா. 6:14).

3. மரணத்தில் ஐக்கியம் “இயேசு மகா சத்தமாய்க் கூப்பிட்டு ஜீவனை விட்டார்” (மாற்.15:37). “கிறிஸ்துவுடனே கூட மரித்தோமானால் அவருடனே கூடப் பிழைத்துமிருப்போம் என்று நம்புகிறோம்” (ரோ.6:8). ஒருவன் உயிரோடிருக்கிற வரையில் மாம்சமும் உலகமும் பிசாசும் அவனைத்தொந்தரவு செய்யக்கூடும். செத்துப்போனவனை யார் என்ன செய்யக்கூடும்? முன்னே தேவனுடைய காரியங்களுக்கு மரித்துப் பாவத்துக்கு உயிருள்ளவனாயிருந்தான். இப்பொழுது தேவ ஜீவனைப் பெற்று பாவங்களுக்குச் செத்தவனானான். உலகத்தின் புகழ்ச்சியும் இகழ்ச்சியும் அவனுக்கு ஒன்றுதான்.

4. அடக்கத்தில் ஐக்கியம். ‘கிறிஸ்துவானவர் வேதவாக்கியங்களின்படி நமது பாவங்களுக்காக மரித்து அடக்கம் பண்ணப்பட்டார்” (1கொ.15:3,4). “பிதாவின் மகிமையினாலே கிறிஸ்து மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பப்பட்டது போல, நாமும் புதிதான ஜீவனுள்ளவர்களாய் நடந்து கொள்ளும்படிக்கு, அவருடைய மரணத்திற்குள்ளாக்கும் ஞானஸ்நானத்தினாலே **கிறிஸ்துவுடனே கூட அடக்கம் பண்ணப்பட்டோம்**” (ரோ.6:4). சிலுவையில் தொங்கின பொழுது ஜீவன் போய்விட்ட போதிலும் அவனுடைய சரீரமாகிலும் காணப்பட்டது. அடக்கம் பண்ணப்பட்ட பின்போ ஆளையே காணோம். இது முந்தினதிலும் ஆழமான அநுபவம்.

5. உயிர்த்தெழுதலின் ஐக்கியம். “கர்த்தர் மெய்யாகவே உயிர்த்தெழுந்தார்” (லூக்.24:34). அவருடைய மரணத்தின் சாயலில் நாம் இணைக்கப்பட்டவர்களானால் அவர் உயிர்த்தெழுதலின் சாயலிலும் இணைக்கப்பட்டிருப்போம்” (ரோ. 6:5). கிறிஸ்துவானவர் திருச்சபைக்குச் சிரசாயிருக்கிறார். ஆகையால் அவர் சிலுவை சுமந்ததிலும், அறையப்பட்டதிலும், மரித்ததிலும், அடக்கம் பண்ணப்பட்டதிலும், உயிர்த்தெழுந்ததிலும், விசுவாசிகள் அவரோடே கூட இணைக்கப்பட்டவர்களாய் இருக்கிறார்கள். இந்தக் கருத்தின்படியே

அப்போஸ்தலன் கொலோசேயருக்கு “நீங்கள் கிறிஸ்துவுடன் எழுந்த துண்டானால்” என்று எழுதினார்.

6. உன்னத ஐக்கியம் “தேவன் இயேசு கிறிஸ்துவை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பி அவரை உன்னதங்களில் தம்முடைய வலது பாரிசத்தில் உட்காரும்படி செய்தார்.” அது மாத்திரமல்ல “கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் நம்மை அவரோடே கூட எழுப்பி **உன்னதங்களிலே அவரோடே கூட உட்காரவும் செய்தார்**” (எபே. 1:18,2:7). தேவன் நமக்குப் பாராட்டியிருக்கிற கிருபை எவ்வளவு பெரிதென்று பாருங்கள்! பாவப்படுகுழியில் கிடந்த மனுஷனை உன்னதமான மகிமைக்கு உயர்த்திவிட்டாரே. நாம் எவ்வளவு குறைவுள்ளவர்களா யிருந்தாலும், இயேசுவானவரை நம்முடைய சொந்த இரட்சகராக ஏற்றுக் கொண்டு அவரோடு **ஐக்கியப்பட்டது** மெய்யானால் பிதாவின் பார்வையில் இவ்வளவு மேலான நிலைமைக்கு நாம் உயர்த்தப் பட்டிருக்கிறதும் மெய்தான். என்றாலும் கொஞ்சக் காலம் நாம் மாம்சத்தில் பிழைத்திருக்கவேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். கிறிஸ்துவானவருக்கு சிலுவை சுமந்ததும் அறையப்பட்டதும், மரித்து அடக்கம் பண்ணப்பட்டதும் ஒரு சமயத்தில் சம்பவித்து முடிந்த காரியமாயிருக்கிறது. நமக்கோ அப்படியல்ல. நாம் இந்த எல்லா அநுபவத்திலுமிருந்து பிழைக்கவேண்டியவர்களா யிருக்கிறோம். சகோதரரே, இவைகளை நாம் உபதேசமாக அறிந்து கொள்ளுகிறது மாத்திரமல்ல, விசுவாசத்தின் மூலமாய் அவருடைய **பாடுகளின் ஐக்கியத்தையும் உயிர்த்தெழுதலின் வல்லமையையும்** பெற்றனுபவிக்க தேவன் கிருபை செய்வாராக.

III. உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்தவனின் மேலான ஜீவியம்

“நீங்கள் கிறிஸ்துவுடன் கூட எழுந்ததுண்டானால் கிறிஸ்து தேவனுடைய வலது பாரிசத்தில் வீற்றிருக்கும் இடத்திலுள்ள மேலானவைகளைத் தேடுங்கள். பூமிக்குரியவைகளையல்ல மேலானவைகளையே நாடுங்கள்”. தேவன் தம்முடைய குமாரனுக்குள் நம்மை உன்னதங்களிலிருக்கக் காண்கிறது போல நாமும் நம்மைக் கண்டு அந்த நம்பிக்கைக்கேற்ற பிரகாரம் நடந்து கொள்ள வேண்டும். உன்னத மகிமையைத்

தரிசித்தவன் பூமிக்குரியவைகள் மேல் நாட்டங்கொள்ளான். அவன் காணப்படுகிறவைகளையல்ல காணப்படாதவைகளை நோக்கி ஜீவிக்கிறான் (2கொ. 4:17). அவனுடைய குடியிருப்பு பரலோகத்திலிருக்கிறது. அங்கேயிருந்து கர்த்தராயிருக்கிற இயேசு கிறிஸ்து என்னும் இரட்சகர் வர எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் (பிலி.3:20). பாவத்தை வெறுத்துப் பரிசுத்தத்தை வாஞ்சிக்கிறான். சுய சித்தத்தை எதிர்த்து தேவசித்தத்திற்கு அடங்குகிறான். எல்லாவற்றிலேயும், தேவனை மகிமைப்படுத்தப் பார்க்கிறான். கிறிஸ்துவை இடைவிடாமல் நோக்கி ஜீவனம் பண்ணுகிறதினால் அவருடைய சாயலுக்கொப்பாக வளருகிறான். அவருடைய அன்பினால் ஏவப்பட்டு ஆத்துமாக்களை ஆதாயம் பண்ணுகிறான். தன் இரட்சகர் உலகத்தானல்லாததுபோல அவனும் உலகத்தானல்ல. அப்போஸ்தலனிடத்தில் காணப்பட்ட மேலான வாஞ்சையும் இதுதான். “நான் அவரையும் அவருடைய **உயிர்த்தெழுதலின் வல்லமையையும்** அறியவேண்டும்” என்று நாடினார் (பிலி.3:10). எபேசியருக்காக அவர் செய்த ஜெபத்தில் “தேவன் கிறிஸ்துவை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பி அவரிடத்தில் நடப்பித்த தமது பலத்த சத்துவத்தின் வல்லமைப்படியே விசுவாசிக்கிறவர்களாகிய நம்மிடத்திலே காண்பிக்கும் தம்முடைய வல்லமையின் மகா மேன்மையான மகத்துவமின்னதென்றும் நீங்கள் அறியும்படிக்கு அவர் உங்களுக்குப் பிரகாசமுள்ள மனக்கண்களைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்” என்றார் (எபே.1:19). இந்த விண்ணப்பத்திலுள்ள ஒவ்வொரு வார்த்தையும் எவ்வளவு உன்னதமாயிருக்கிறது!

சகோதரரே! இயேசு நாதர் உயிரோடெழுந்த சரித்திரத்தை நாம் அறிந்திருக்கிறதும் போதாது. அவர் உயிரோடெழுந்தது மெய்தானென்று சொல்லுகிறதும் போதாது. அவருடைய உயிர்த்தெழுதலின் **வல்லமையை** நம்முடைய உள்ளத்தில் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டாமா? பாவம் எவ்வளவு இலேசாய் நம்மை மேற்கொள்ளுகிறது! எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் கோபத்துக்கும் எரிச்சலுக்கும் இடம் கொடுத்துவிடுகிறோம்! குடும்பத் தொல்லைகள் பெரிய பாரம்போல் நம்மை இருத்திவிடுகிறது. அற்பசொற்ப நஷ்டங்களில் எவ்வளவோ

மனம் சோர்ந்து போகிறோம். அநேக விஷயங்களில் நமக்கும் மற்றவர்களுக்கும் வித்தியாசமேயில்லை. இவைகளெல்லா வற்றையும் மேற்கொண்டு மேலே எழும்பத்தக்க **வல்லமை** நமக்கு அருளப்படவில்லையோ? தேவன் தம்முடைய குமாரனிடத்தில் நடப்பித்து தமது பலத்த சத்துவத்தின் வல்லமைப்படியே நமக்குள்ளும் கிரியை செய்ய அவருக்கு மனமில்லையோ? அவருக்கு மனமில்லையென்றால் தமது குமாரனை நமக்காகக் கொடுத்திருப்பாரா? தம்முடைய ஆவியானவரை அனுப்பியிருப்பாரா? உன்னதத்தில் உயர்த்தப்பட்டிருக்கும் நம்முடைய அருமை இரட்சகரின் திருமுகத்தை நோக்கிப் பாருங்கள். அவரைப்போல் நம்மை நேசித்தவர்கள் யார்? அவரைப் போல் நமக்காகப் பரிந்து பேசுகிறது யார்? நம்முடைய **ஜீவனாகிய** அவரை மறந்து நாம் பிழைப்பதெப்படி? நம்முடைய **பொக்கிஷமாகிய** அவரைவிட்டு நம்முடைய இருதயம் பிரிவதெப்படி? உயிர்த்தெழுந்த ஆண்டவர் வல்லமையோடு நமக்குள்ளே கிரியை நடப்பிக்க இடம் கொடுப்போமாக. நாம் உலகத்திலிருந்தாலும் பரலோகவாசிகள் போல் ஜீவனம் பண்ணுவோமாக எங்கள் அருமையான இயேசுவே! பரலோகத்தில் உம்மையல்லாமல் எங்களுக்கு யாருண்டு? இந்தப் பூலோகத்தில் உம்மைத் தவிர எங்களுக்கு வேறே விருப்பமில்லை.

XIII

THE HOLY SPIRIT

பரிசுத்த ஆவியானவர்

“நீங்கள் விசுவாசிகளானபோதுபரிசுத்த ஆவியைப் பெற்றீர்களா?” - அப். 16:2.

இது பரிசுத்த ஆவியானவரின் காலம். ஆவியானவர் பலமாய்க் கிரியை செய்யவேண்டிய காலம் முன்மாரி மட்டுமல்ல, பின்மாரியும் பொழியவேண்டிய காலம். இப்பொழுது ஆவியானவரைப் பற்றி அதிகமாய்ப் பேசப்படுகிறது. அதிகமாய் எழுதப்படும் வருகிறது. நாம் ஆவியானவரைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமானால் அவர் இன்னாரென்றும் அவர் அருளும் ஈவுகள் எப்படிப்பட்டவைகளென்றும் அறிந்துகொள்ள வேண்டியதவசியம். அவரைப் பற்றிக் கேள்விப்படாதவன் அவரை அறிந்துகொள்வதெப்படி? அவரை அறிந்துகொள்ளாதவன் அவரைப் பெற்றுக்கொள்வதெப்படி? “உலகமானது அந்த சத்திய ஆவியானவரைக் காணாமலும் அறியாமலுமிருக்கிறபடியால் அவரைப் பெற்றுக்கொள்ள மாட்டாது” என்று இரக்ஷகர் சொன்னார் (யோ. 14:17). கர்த்தருக்கு வழியை ஆயத்தம் பண்ண வந்த ஸ்நானகனாகிய யோவான் இந்த ஆவியானவரைக் குறித்துப் பெரிய விளம்பரஞ்செய்தான். தன்னிடத்தில் வந்து ஜலத்தினால் ஞானஸ்நானம் பெற்ற திரளான ஜனங்களுக்குப் பரிசுத்த ஆவியின் ஸ்நானத்தைக் குறித்துத் திட்டமாய்ப் பிரசங்கித்தான். நமதாண்டவரும் தமது அப்போஸ்தலரிடத்தில் தேவனுடைய ராஜ்யத்திற்கடுத்த அநேகக் காரியங்களைக் குறித்துப் பேசினபின் கடைசியாக ஆவியானவரைப்பற்றிச் சொல்லத்தொடங்கினார். பரிசுத்த ஆவியானவர் ஒருவர் இருக்கிறார் என்றும், அவர் பிதாவினிடத்திலிருந்து புறப்பட்டு வந்து அவர்களுக்குள்ளே வாசம்பண்ணுவாரென்றும், தாம் போனபின்பு தமக்குப் பதிலாக அவரே அவர்களைச் சகல சத்தியத்திற்குள்ளும் நடத்துவாரென்றும், அவரை அவர்கள்

பெற்றுக்கொள்ள வேண்டியது இன்றியமையாத அவசியமென்றும், அவரால் நிரப்பப்படும்படி அவர்கள் எருசலேமில் காத்திருக்க வேண்டுமென்றும் கட்டளையிட்டார். அந்தப்படியே அவர்கள் வாஞ்சையோடு காத்திருந்து ஆவியானவரைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். பெற்றுக் கொண்டதையும் திட்டமாய் அறிந்து கொண்டார்கள்.

ஆதிச்சபையில், கிறிஸ்துவினிடத்தில் விசுவாச மாயிருப்பவர்கள் பாவமன்னிப்பைப் பெற்றுக்கொள்ளுவார்கள் என்பதுமாத்திரமல்ல பரிசுத்த ஆவியின் வரத்தையும் பெறுவார்கள் என்பது வற்புறுத்திப்பேசப்பட்டது. இக்காலத்தில் இரஷிக்கப்பட்டிருக்கிறீர்களா என்கிற கேள்வி பிரதானமாய்க் கேட்கப்படுகிறதேபோல அக்காலத்தில் ஆவியைப் பெற்றீர்களா வென்கிற கேள்வி மகா முக்கியமாய்க் கேட்கப்பட்டது. ஆவியானவருடைய கிரியை அவ்வளவு பலமாயிருந்தபடியால் இதுவே முக்கிய விசாரணையாகிவிட்டது. சமாரியர் கிறிஸ்துவை விசுவாசித்து ஞானஸ்நானம் பெற்றார்கள் என்று கேள்விப்பட்டவுடனே பேதுருவும் யோவானும் அவர்களைப் பார்க்கப் புறப்பட்டார்கள். வந்ததும் அவர்களில் ஒருவனும் ஆவியின் நிறைவைப் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை என்று கண்டுகொண்டார்கள். இவர்கள் அவர்களுக்காக ஜெபித்து அவர்கள்மேல் கைகளை வைத்தபோது அவர்கள் பரிசுத்த ஆவியைப் பெற்றார்கள் (அப். 8:14-17). அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் எபேசுவுக்கு வந்தார். அங்கேயும் சில சீஷர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களிடத்தில் என்ன குறையைக் கண்டாரோ தெரியவில்லை. நீங்கள் விசுவாசிகளானபோது பரிசுத்த ஆவியைப் பெற்றீர்களா? என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்கள்; பரிசுத்த ஆவி உண்டென்பதை நாங்கள் கேள்விப்படவே இல்லை” என்றார்கள் (அப்.19:2). இப்படிச் சொன்னதினாலே பரிசுத்த ஆவியைப் பற்றி அவர்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது என்று நாம் நினைக்கக்கூடாது. ஏனென்றால் இவர்கள் யோவானால் ஞானஸ்நானம் பெற்றவர்கள். யோவானோ தனக்குப் பின் ஒருவர் வருகிறாரென்றும், அவர் பரிசுத்த ஆவியினாலும் அக்கினியினாலும் ஞானஸ்நானம் கொடுப்பாரென்றும் திட்டமாய்ப் பிரசங்கித்திருந்தான். ஆனால் யோவான் சொல்லியிருந்தபடி ஆவியானவர்

அருளப்பட்டாயிற்று என்கிற விவரம் இவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கமாட்டாது. பவுல் அதைப்பற்றி இவர்களுக்கு விவரித்துச் சொல்லி அவர்கள் மேல் கைகளை வைத்தபோது பரிசுத்த ஆவி அவர்கள் மேல் வந்தார். சகோதரரே, நாம் இரஷிக்கப்படவேண்டுமென்பதும் பரிசுத்த ஆவியைப்பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்பதும் தேவனுடைய **சித்தமும் கட்டளையுமாயிருக்கிறது**. அந்த ஆவியானவரை நாம் பெற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாக,

I. பரிசுத்த ஆவியானவர் யாரென்றும்,

II. ஆவியானவரைப் பெற்றுக்கொள்வதின் பலன்கள் எவையென்றும்,

III. ஆவியானவரைப் பெற்றுக்கொள்வதெப்படி என்றும் பார்ப்போம்.

I. பரிசுத்த ஆவியானவர் யார்?

ஆவியானவர் சிலர் நினைக்கிறபடி வெறும் சக்தியல்ல. நம்முடைய இரஷிகர் பரிசுத்த ஆவியானவரைப்பற்றிப் பேசினபோது அறிவும் உணர்வுமற்ற ஒரு வஸ்துவைப் பேசுகிறதுபோல் பேசாமல், அவர், அவர் என்றும், வருவார், வாசம்பண்ணுவார், போதிப்பார்' நடத்துவார் என்றும் பேசியிருக்கிறபடியால் ஆவியானவர் ஒரு **ஆளென்று** அறிகிறோம். அது மாத்திரமல்ல, அவருடைய லட்சணங்களையும் கிரியைகளையும் கவனிக்கும்போது அவரை ஜீவனுள்ள ஆண்டவரென்றே சொல்லவேண்டும். அவர் அன்பின் ஆவியானவர் என்றழைக்கப்படுகிறார் (ரோ.15:30). ஒரு பாவியை இரஷிக்கும்படி எவ்வளவோ காலமாய் பொறுமையோடு போராடிவருகிறார். அவர் துக்கப்படக் கூடியவராகவுமிருக்கிறார் (எபே.4:30). நாம் அவரிடத்தில் அதிக பயபக்தியாய் நடந்துகொள்ள வேண்டியதாயிருக்கிறது. வெறும் சக்தி அல்லது வல்லமைக்கு இந்தக் குணங்களேது?

அவர் சபையில் நடத்தி வரும் கிரியைகளையும் பாருங்கள். **அவர் சபைகளோடு பேசுகிறார்**. “ஆவியானவர் சபைகளுக்குச் சொல்லுகிறதைக் காதுள்ளவன் கேட்கக்கடவன்

(வெளி.2:7). **ஊழியத்துக்கு ஆட்களைப் பிரிக்கிறார்** ‘பான்பாவையும் சவுலையும் நான் அழைத்த ஊழியத்துக்காக அவர்களைப் பிரித்துவிடுங்கள் என்று பரிசுத்த ஆவியானவர் திருவுளம் பற்றினார்” (அப்.13:2). தேவ ஊழியத்துக்கு ஆட்களைத் **தெரிந்துகொள்வதில்** நாம் குற்றவாளிகளாகாத படிக்கு நமக்கு எவ்வளவோ ஜெபசிந்தையும் **ஆவியானவரின் நடத்துதலும்** அவசியமென்று இதனாலே அறிகிறோம். **ஊழியர்களுக்கு வேலை கொடுத்து அனுப்புகிறார்.** “ஆவியானவர் நீ போய் அந்த இரத்தத்துடனே சேர்ந்துகொள் என்று பிலிப்பினிடம் சொன்னார்” (அப்.8:29). பேதுருவைப் பார்த்து “இதோ மூன்று மனுஷர் உன்னைத் தேடுகிறார்கள், நீ எழுந்து இறங்கி ஒன்றுக்கும் சந்தேகப்படாமல் அவர்களுடனே கூடப்போ, நானே அவர்களை அனுப்பினேன் என்று அவருக்குச் சொன்னார்” (அப்.10:19,20). **ஊழியர்களைத் தடுத்தாட் கொள்ளுகிறார்.** போ, போக வேண்டாம்; இதைச்செய், செய்யவேண்டாம் என்று சொல்லக்கூடிய அதிகார முடையவராயிருக்கிறார். “அவர்கள் பிரிகியா கலாத்தியா நாடுகளைக் கடந்துபோனபோது, ஆசியாவிலே வசனத்தைச் சொல்லாதபடிக்கு பரிசுத்த ஆவியினாலே **தடை பண்ணப்பட்டு** மீசியா தேசமட்டும் வந்து, பித்தினியா நாட்டுக்குப்போகப் பிரயத்தனம் பண்ணினார்கள்; ஆவியானவரோ அவர்களைப் போகவொட்டாதிருந்தார்.” (அப்.16:6,7). இப்படித்தடுத்த ஆவியானவரே வேறே வேலையை அவர்களுக்கு வைத்திருந்தார். அவர்கள் பிலிப்பி பட்டணத்திற்குப்போகவும் அங்கே ஒரு சபை உண்டாகவும் செய்தார். நம்முடைய இஷ்டம்போல இடத்தையும் வேலையையும் தெரிந்து கொண்டு ஆவியானவரை உதவிக்குக் கூப்பிடுகிறது சரியல்ல. நாம் செய்யவேண்டிய வேலை எது வென்பதையும், அந்த வேலையைச் செய்யவேண்டிய இடம் இன்னதென்பதையும் அவரே நமக்குக்காட்டவேண்டும். அங்கே தான் ஆசீர்வாதமுண்டாகும்.

வரங்களைப் பகிர்ந்து கொடுப்பதும் அவர்தான் (1 கொ. 12:11). பலவிதமான வரங்களுண்டு. மேலான வரங்களை நாம் நாடுகிறது நல்லது. ஆயினும் நாம் நினைக்கிறபடியல்ல, ஆவியானவரே தமது இஷ்டப்படி அவனவனுக்கு வரங்களைப்

பகிர்ந்து கொடுக்கிறார். நாம் ஒருவருக்கொருவர் உதவியா யிருக்கவும், ஒருவரையொருவர் நேசித்துக் கணப்படுத்தவும், ஊழியங்களையும் வரங்களையும் வித்தியாசப்படுத்தி வைத்திருப்பது ஆவியானவருடைய சித்தமாயிருக்கிறது. மற்றவர்களிடத்தில் நம்மைப் பார்க்கிலும் விசேஷித்த வரங்களை நாம் காணும்போது சந்தோஷப்பட்டு தேவனைத் துதிக்கவேண்டுமேயன்றி பொறாமை கொள்ளக்கூடாது. பொறாமையடைவோமானால் ஆவியானவருக்கு விரோதமாய்ப் போராடுகிறவர்களாயிருப்போம். நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற வரம் இன்னதென்று அறிந்து அதை நாம் விரித்திபண்ண வேண்டியது நமது கடமை. புதைத்து வைக்கப்பட்ட வரங்களைக் குறித்து தேவன் கணக்குக் கேட்பார்.

பாவம் அவருக்கு விரோதமாய்ச் செய்யப்பட்டதாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “ஆவியானவருக்கு விரோதமான தூஷணமோ மனுஷருக்கு மன்னிக்கப்படுவதில்லை” என்று கிறிஸ்துவானவர் சொன்னார் (மத். 12:31). பேதுரு அப்போஸ்தலன் அன்னியாவைப் பார்த்து **“பரிசுத்த ஆவியினிடத்தில்** பொய் சொல்லும்படி சாத்தான் உன் இருதயத்தை நிரப்பினதென்ன? நீ மனுஷரிடத்திலல்ல, **தேவனிடத்தில்** பொய் சொன்னாய்” என்றார் (அப்.5:3,4). இது மாத்திரமல்ல, இன்னும் ஆவியானவர் எல்லாவற்றையும் அறிகிறவராகவும், நினைப்பூட்டுகிறவராகவும், போதிக்கிற வராகவும், வேண்டுதல் செய்கிறவராகவும், பாவத்தைக் கண்டித்து உணர்த்துகிறவராகவும், சாட்சி கொடுக்கிறவராகவும் பேசப்பட்டிருக்கிறார். இவைகளெல்லாவற்றையும் பார்க்கும் போது ஆவியானவர் வெறும் சக்தியல்ல, ஜீவனுள்ள ஆண்டவரென்று தெரியவில்லையா? மேலும் ஆவியானவரை ஒரு ஆளாக அறிகிறதற்கும் அவரை வெறும் சக்தியாக எண்ணுகிறதற்கும் இருக்கிறவித்தியாசமும்மிகுதி. நீராவி மின்சாரம் இவைகளின் வல்லமை எப்படிப்பட்டதென்று நாம் அறிந்திருக்கிறோம். அந்தச் சக்தியின் மூலமாய் எவ்வளவோ ஆச்சரியமான காரியங்கள் நடந்துவருகிறது. என்றாலும் அந்த வல்லமையை உண்டாக்குகிறவனும் அந்தவல்லமையை உபயோகிக்கிறவனும் மனுஷனே. அந்தச் சக்திக்கு அறிவாகிலும் உணர்வாகிலும் இல்லை. மனுஷன் தன் இஷ்டப்படி அதை

ஆண்டு நடத்துகிறான். என்ஜின் வண்டி நீராவியின் வல்லமையினால் நிறைந்து பெரும் இரைச்சலோடு வந்து நிற்கிறது. மற்ற வண்டிகளையும் என்ஜினோடு சேர்த்து மாட்டியாயிற்று. என்றாலும் மனுஷன் நடத்துகிறவரை வண்டி ஓடமாட்டாது. நீராவியின் சக்திக்கு ஓடவேண்டுமென்கிற அறிவு மில்லை, நிற்கவேண்டுமென்கிற அறிவுமில்லை. ஆவியானவரின் காரியமோ அப்படியல்ல. ஆதியில் மனுஷனுக்கு ஜீவனைக் கொடுத்தவர் அவரே. கெட்டுப்போன பாவியை மறு பிறப்பினால் உயிர்ப்பிக்கிறவரும் அவரே. இரகசிக்கப் பட்டவர்களைப் பூரண ஆசீர்வாதத்திற்கு வழி நடத்துகிறவரும் அவரே. அவரை ஒரு வல்லமை என்று மாத்திரம் எண்ணுகிறவன் அவரைத் தன் இஷ்டப்படி நடத்தவும் உபயோகிக்கவும் பார்க்கிறான். அவரை ஆளாக அறிந்தவனோ அவர் பாதத்தில் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து தேவ ஆவியானவரே, நீர் என்னை ஆண்டுகொள்ளும், என்னை உபயோகியும், என்னை நடத்தும் என்று கெஞ்சுகிறான். அவரை ஒரு சக்தியாக மாத்திரம் நினைக்கிறவன் தான் பெற்றுக்கொண்ட சக்தியினிமித்தம் பெருமை பாராட்டுவான். அவரை தேவனாக அறிந்தவனோ அந்த மகிமையின் கர்த்தர் தன் நீச உள்ளத்தில் வந்து வாசம் பண்ணுகிறதை நினைத்து பயபக்தியும் தாழ்மையுமாய் நடந்து கொள்ளுவான்.

அருமையான சகோதரரே! அனாதிகாலமாய் பிதாவோடும் குமாரனோடும் இருந்தவரும், சிருஷ்டிப்பிலும் இரகசியப்பிலும் பிதாவோடும் குமாரனோடும் சம்பந்தப்பட்டவருமான தேவ ஆவியானவருக்குக் கொடுக்கவேண்டிய கனத்தையும் மகிமையையும் கொடுத்திருக்கிறோமா? ஆ, நாம் அவரை மறந்து போனோம்! அவரைப் பற்றிய அறிவும் பேச்சும் மிகுதி. அவரிடத்தில் நெருங்கிய சிநேகம் உண்டா? பிதா குமாரன் பரிசுத்த ஆவியின் நாமத்திலே நான் உனக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுக்கிறேன் என்று சொல்லுகிறதும், பிதாவுக்கும் குமாரனுக்கும் பரிசுத்த ஆவிக்கும் மகிமையுண்டாவதாக என்று பாடுகிறதும், “கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய கிருபையும், தேவனுடைய அன்பும், பரிசுத்த ஆவியினுடைய ஐக்கியமும் உங்களனைவரோடுங்கூட இருப்பதாக” என்று ஜெபிக்கிறதும் போதாது. பிதாவும் குமாரனும் எப்படிப்

பட்டவர்களோ பரிசுத்த ஆவியானவரும் **அவ்வளவு மகிமையும் வல்லமையும் நிறைந்த தேவன்** என்கிற பூரண உணர்வு நமக்குண்டா? நாம் பிதாவையும் குமாரனையும் நினைத்து, நேசித்துத் துதிக்கிற வண்ணமாய் பரிசுத்த ஆவியானவரையும் நேசித்து, அவரோடுபேசி அவரைப் புகழ்ந்து வருகிறோமா? ஆவியானவரோடு நாம் பேசுகிறதுண்டா? பேசினால் அவர் அறிந்துகொள்ளமாட்டாரா? உதவி செய்யமாட்டாரா? அறியவும் உதவிசெய்யவுங் கூடாத ஒரு சக்தியின் வசத்தில் இயேசுவானவர் தம்முடைய சபையை எப்படி ஒப்புக்கொடுப்பார்? ஆவியானவரோடு நெருங்கிச் சகவாசம்செய்வது நமக்கு நூதனமும் சந்தேகமுமாயிருக்குமானால் **திரித்துவத்தில் அவரும் ஒருவரென்று நாம் அறிக்கை செய்வது மாயந்தானே.**

சபைகள் இவ்வளவு தாழ்வான நிலைமையிலிருப்பதற்கும் கிறிஸ்தவர்கள் பற்பல பாவங்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதற்கும் காரணமென்ன? வல்லமையுள்ள ஆவியானவருக்குச் சபையில் இடமில்லாததினால் அல்லவா? சபையை நாமே நடத்தப் பார்க்கிறோம். நமது பிரியம்போல் எல்லாவற்றையும் செய்கிறோம். நமக்குப்பேர்ப் பிரஸ்தாபத்தை நாடுகிறோம். வாரும் தேவ ஆவி வாரும் என்று வாயினால் பாடினாலும், போம் தேவ ஆவியே போம் என்று நம்முடைய செய்கையினால் அவரைத் துரத்துகிறோம். யூதர்கள் தங்கள் மேசியாவைப் புறக்கணித்துப்போட்டது பெரிய பாவம். நாம் ஆவியானவரைப் புறக்கணித்துப்போட்டது பாவமில்லையோ? ஆதிச் சபையின் மகத்துவம் எதினாலே? ஆவியானவர் சபையில் **பூரண ஆளுகை** செய்ததினால்தானே. நமக்குள் மரித்த ஆத்துமாக்கள் உயிரடையவேண்டுமா? உயிரடைந்த பிள்ளைகள் பெலனடைந்து கர்த்தருக்கு ஊழியஞ்செய்யவேண்டுமா? இயேசு சுவாமியின் திருநாமத்திற்கு மகிமை வரவேண்டுமா? அப்படியானால் தேவ ஆவியானவரின் **ஆளுகைக்கு** நம்மை முற்றிலுமாய் விட்டுவிடுவோமாக.

II. பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பெற்றுக்கொள்வதின் பலன்களெவை?

1. **தேவனை அறிந்துகொள்ளும்படி செய்கிறார்.**
தேவன் ஒருவர் இருக்கிறார் என்கிற பொதுவான அறிவு

எல்லாருக்கும் உண்டு. தேவன் இல்லை என்று மதிக்கெட்டவன் தவிர வேறே யாரும் சொல்லமாட்டார்கள். இந்தப் பொதுவான அறிவு உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறவைகளின் மூலமாய் வருகிறது. “எப்படியென்றால் காணப்படாதவைகளாகிய அவருடைய நித்திய வல்லமை தேவத்துவம் என்பவைகள் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறவைகளினாலே உலக முண்டானது முதற்கொண்டு தெளிவாய்க் காணப்படும், ஆதலால் அவர்களுக்குப் போக்குச்சொல்ல இடமில்லை” (ரோ.1:20). ஆனால் தேவன் ஒருவர் இருக்கிறார் என்கிற பொதுவான அறிவுக்கும், அந்த தேவனையே அறிந்துகொள்ளுகிற அறிவுக்கும் மிகுந்த வித்தியாசமுண்டு. தேவன் ஒருவர் இருக்கிறார் என்று அத்தேனே பட்டணத்தாருக்குத் தெரியும். அவர் எப்படிப்பட்ட தேவன் என்பதோ அவர்களுக்குத் தெரியாது. ஆகையால் பலிபீடத்தைக் கட்டி அதில் “அறியப்படாத தேவனுக்கு” என்று எழுதிவைத்துக்கொண்டு ஆராதித்து வந்தார்கள். அவர்கள் அறியாமல் ஆராதித்த தேவனைப்பற்றி அப்போஸ்தலன் அவர்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டியதாயிற்று.

உலகமானது பாவத்தினாலும் சுயஞானத்தினாலும் தேவனை அறியாதிருக்கையில் தேவன் தாமே தம்மை நமக்கு வெளிப்படுத்தச் சித்தமானார். அவர் தம்மை வெளிப்படுத்தினாலன்றி நாம் அவரை அறிந்துகொள்ளமுடியாது. தேவன் தம்மை நமக்குத் தமது குமாரன் மூலமாகவும் ஆவியானவர் மூலமாகவும் வெளிப்படுத்துகிறார். ஆவியானவராலே குமாரனை அறிகிற அறிவும், குமாரன் மூலமாய் தேவனை அறிகிற அறிவும் உண்டாகிறது. மனுஷனுடைய ஆத்ம நிலைமையானது எசேக்கியேல் தீர்க்கதரிசி கண்ட பள்ளத்தாக்கின் உலர்ந்த எலும்புக்குச் சமானமாயிருக்கிறது. கர்த்தர் அந்த எலும்புகளைக் குறித்து: “நான் உங்களுக்குள் என் ஆவியைப் பிரவேசிக்கப் பண்ணுவேன் அப்பொழுது நீங்கள் உயிரடைந்து நான் கர்த்தர் என்று அறிந்துகொள்ளுவீர்கள்” என்றார். தேவ ஆவியானவர் நமக்குள் பிரவேசித்து நம்மை உயிர்ப்பித்தாலன்றி, நாம் தேவனை அறிந்து கொள்ளமுடியாது. அப்போஸ்தலன் எபேசியருக்காக ஜெபித்த போது ‘நம்முடைய கர்த்தராகிய

இயேசுகிறிஸ்துவின் தேவனும் மகிமையின் பிதாவுமானவர் தம்மை நீங்கள் அறிந்துகொள்வதற்கான ஞானத்தையும் தெளிவையும் அளிக்கிற ஆவியை உங்களுக்குத் தந்தருள வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்” என்றார் (எபே.1:17).

இன்னும் ஒருவகையான தேவ அறிவு உண்டு. அதற்குக் கேள்வி அறிவு என்று பெயர். இந்த அறிவு புஸ்தகங்கள் பிரசங்கங்கள் மூலமாய் உண்டாகிறது. இதைக்கொண்டு அநேகர் தேவனைப் பற்றி மகா விஸ்தாரமாய்ப் பேசலாம். இதனாலே அவர்கள் தேவனை அறிந்தவர்கள் என்று நாம் எண்ணிக் கொள்ளக்கூடாது. “தேவனை அறிந்திக்கிறோமென்று அறிக்கை பண்ணியும் கிரியைகளினாலே அவரை மறுதலிக்கிற” அநேகர் இருக்கிறார்கள். **ஜீவியத்தை மாற்றாத தேவ அறிவு பரிசுத்த ஆவியினால் உண்டான அறிவல்ல.** நம்முடைய இரஷுக் பூதரைப்பார்த்து: “அவரை உங்கள் தேவன் என்று சொல்லுகிறீர்கள், ஆயினும் நீங்கள் அவரை அறியவில்லை, நான் அவரை அறிந்திருக்கிறேன்; அவரை நான் அறிந்து அவருடைய வார்த்தையைக் கைக்கொண்டிருக்கிறேன்” என்றார் (யோ.8:55). “அவரை அறிந்திருக்கிறேன் என்று சொல்லியும் அவருடைய கற்பனைகளைக் கைக் கொள்ளாதவன் பொய்யனாயிருக்கிறான் அவனுக்குள் சத்தியமில்லை” (1 யோ.2:4).

ஆகையால் எந்த மனுஷனிடத்தில் தேவனுக்குப் பயப்படும் பயமும், அவரை நேசித்து அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கிற சிந்தையும் உண்டாகவில்லையோ **அவன் தேவனை அறிந்தவனல்ல.** அவனுக்குண்டாயிருக்கிற அறிவும் பரிசுத்த ஆவியினால் உண்டான அறிவல்ல.

2. கிறிஸ்துவை நமக்குள் வெளிப்படுத்துகிறார். “பரிசுத்த ஆவியினாலேயன்றி இயேசுவைக் கர்த்தரென்று ஒருவனும் சொல்லக்கூடாது” (1 கொரி. 12:3). வேறு இரண்டு வசனங்களையும் பாருங்கள். “சத்திய ஆவியான தேற்றரவாளன் வரும்போது அவர் என்னைக் குறித்துச் சாட்சி கொடுப்பார்” என்றும், “அவர் என்னுடையதில் எடுத்து உங்களுக்கு அறிவிப்பதினால் என்னை மகிமைப்படுத்துவார்” என்றும்

இயேசுவானவர் சொன்னார் (யோ.15:6; 16:14). நாம் ஆவியானவரைப் பெற்றுக்கொள்ளும் பொழுது கிறிஸ்துவின் பேரில் முன்னில்லாத அன்பும் வாஞ்சையும் உண்டாகும். இரவும் பகலும் அவரே நம்முடைய எண்ணமும் நோக்கமுமாயிருப்பார். அவரே நம்முடைய சம்பாஷணையும் கீதமுமாயிருப்பார்! ஆ, என் ஜீவனே, என் பெலனே, என் மகிமையே, என் மோட்சமே, என் இயேசுவே என்று நம்முடைய நாவு இடைவிடாமல் அவரைப் போற்றும். கிறிஸ்துவின் அருமைபெருமைகளை நமக்கு எடுத்துக்காண்பிப்பதே ஆவியானவருடைய வேலை.

பெந்தேகொஸ்தே நாளில் அவர்கள் ஆவியினால் நிறைந்த போது யாரைப்பற்றிப் பேசினார்கள்? எல்லாரும் கிறிஸ்துவைப் பற்றியே சாட்சிகொடுத்தார்கள். பேதுருவின் பிரசங்கமெல்லாம் **கிறிஸ்துதான்**. ஆவியினால் நிறைந்த பவுலின் பிரசங்கமெல்லாம் **கிறிஸ்துதான்**. சில வருஷங்களுக்குமுன் கெஸ்விக் (Keswick) கன்வென்ஷனில் கூடியிருந்தவர்கள் ஆவியானவருடைய நிறைவுக்காக ஊக்கமாய் ஜெபித்தார்கள். ஆவியானவர் தங்களை நிரப்புவாரானால் என்னென்ன மாறுதல்கள் உண்டாகுமோவென்று ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். நடந்ததென்ன? மறுநாளில் வழியனுப்பக் கூடிவந்த கூட்டத்தில் அவர்கள் சொன்ன வாக்கியங்கள் எல்லாம் கிறிஸ்துவையும் அவருடைய மகிமையையும் விவரிக்கிற வசனங்களாகவே இருந்தன.

சகோதரரே! நாம் கிறிஸ்துவை அறிந்திருக்கிற அறிவு எப்படிப்பட்டது? நாம் அவரை மாம்சத்தின்படி அறிந்திருக்கிறோமா? ஆவியினால் அவரை அறிந்திருக்கிறோமா? நாம் கிறிஸ்துவைக் குறித்து நன்றாய்ப் பிரசங்கிக்கலாம். வேதசாஸ்திர ஒழுங்கின்படி அவரை மற்றவர்களுக்குக் கற்றுக்கொடுக்கும் திறமையுமிருக்கலாம். இதனாலே நாம் கிறிஸ்துவை அறிந்துகொண்டோம் என்று எண்ணலாகாது. **பரிசுத்த ஆவியினாலே அன்றி** இந்த நாசரேத்தாரானாகிய இயேசுவை **கர்த்தர்** என்று ஒருவனும் கண்டு கொள்ளமாட்டான். ஆவியானவரின் போதனையை இழந்து விட்டதினாலேயல்லவா கிறிஸ்துவின் தேவ தன்மையை மறுதலிக்கவும் அவரைக்குறித்துப் பலவாறாய்ப்பேசவும் மனுஷர்

தலைப்பட்டிருக்கிறார்கள். நமக்குள்ளும் புறமதஸ்தரிலும் அநேகர் இயேசுவை இன்னும் அறியாதிருப்பது ஆச்சரியமல்ல. இது கற்றுக்கொடுக்கிறதினால் மாத்திரம் வந்து விடுகிற அறிவல்ல. கல்வி மிகுந்தவர்களின் ஆராய்ச்சிக்குள் அடங்கின அறிவுமல்ல. இது பரத்தின் ஆவியானவரால் பாலகருக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்ட அறிவு. இரகசுகரோடு கூடியிருந்த சீஷர்கள் அவருடைய அதிசயமான ஜீவியத்தையும் ஆச்சரியமான கிரியைகளையும் கண்டவர்களாயினும் அவரை அறிந்து கொள்ளக் கூடாமற் போனார்கள். இவ்வளவு காலம் நான் உங்களுடனே கூட இருந்தும் நீங்கள் என்னை அறிய வில்லையா? என்று அவர் அவர்களைக் கேட்கவேண்டிய தாயிற்று. ஆவியானவர் வந்து அவர்களை ஆண்டுகொண்டபோதோ தங்கள் நடுவில் சஞ்சரித்துவந்தவர் **தேவனெனப் பிரத்தியக்ஷமாய்** அறிந்துகொண்டார்கள். பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்குள் வசிக்க எவ்வளவுக்கு இடங்கொடுக்கிறோமோ அவ்வளவுக்குத் தக்கதாகத்தான் இயேசுவின் திவ்ய மகிமையை நாம் கண்டு கொள்ளக்கூடும்.

3. வேதவாக்கியங்களை அறிந்துகொள்ளும்படி செய்கிறார். “வேத வாக்கியங்களெல்லாம் தேவ ஆவியினால் அருளப்பட்டிருக்கிறது” (2 தீமோ. 3:16). “தேவனுடைய பரிசுத்த மனுஷர்கள் பரிசுத்த ஆவியினாலே ஏவப்பட்டுப் பேசினார்கள்” (2 பேது. 1:21). இப்படி வேதமானது தேவாவியினாலே உண்டாயிருக்கிறபடியால் அவருடைய போதனையின்றி நாம் வேதவாக்கியங்களை அறிந்து கொள்ளக்கூடாது. ஒரு பூட்டை அதற்குரிய திறவுகோலால் திறக்கவேண்டும். வேதத்திலுள்ள இரகசியங்களை நமக்குத் திறந்து காட்டக்கூடிய திறவுகோல் பரிசுத்த ஆவியானவர்தான். தேவ இரகசியங்களில் அதிகமானவைகளை அறிந்துகொண்ட பவுல் என்ன சொல்லுகிறார்? “மனுஷனிலுள்ள ஆவியேயன்றி மனுஷரில் எவன் மனுஷருக்குரியவைகளை அறிவான்? அப்படிப்போல தேவனுடைய ஆவியேயன்றி ஒருவனும் தேவனுக்குரியவைகளை அறிய மாட்டான். நாங்களோ உலகத்தின் ஆவியைப் பெறாமல் தேவனால் எங்களுக்கு அருளப்பட்டவைகளை அறியும்படிக்கு தேவனிலிருந்து புறப்படுகிற ஆவியையே பெற்றோம்” என்கிறார் (1 கொரி. 2:11,12).

பரிசுத்த ஆவியினால் உண்டாகாத வேத அறிவு வேதபாரகர் பரிசேயர் என்பவர்களின் அறிவுக்கு ஒப்பானது. வேதத்தைத் தாங்கள் நன்றாய் அறிந்துவிட்டதுபோல எண்ணிக்கொண்டார்கள். கர்த்தராகிய இயேசுவைப் பிடிக்கமனமில்லாமல் திரும்பி வந்த சேவகரைப்பார்த்து: வேதத்தை அறியாதவர்களாகிய இந்த ஜனங்கள் சபிக்கப்பட்டவர்கள்” என்று திட்டினார்கள் (யோ.7:49). மற்றவர்களுடைய பார்வையிலும் வேதத்தில் வல்லவர்களெனவே எண்ணப்பட்டு வந்தார்கள். ஏரோது இராஜா இவர்களை அழைத்து கிறிஸ்துவானவர் எங்கே பிறப்பார் என்று விசாரித்தபொழுது “யூதேயாவிலுள்ள பெத்லகேமிலே பிறப்பார், அதேனென்றால்: யூதேயாவிலுள்ள பெத்லகேமே, யூதாவின் பிரபுக்களில் நீ சிறிய தல்ல, என் ஜனமாகிய இஸ்ரவேலை ஆளும் பிரபு உன்னிடத்திலிருந்து புறப்படுவார்” என்று தீர்க்கதரிசியினால் எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்பதாக மீகா 5:2-ல் இருந்து ரூபித்தார்கள். இவர்களுடைய வேத அறிவைக் குறித்து தேவ ஆவியானவர் கொடுக்கிற சாட்சியென்ன? “எருசலேமில் குடியிருக்கிறவர்களும் அவர்கள் அதிகாரிகளும் அவரை **அறியாமலும்** ஓய்வு நாள்தோறும் வாசிக்கப்படுகிற தீர்க்கதரிசிகளின் வாக்கியங்களை **அறியாமலும்** அவரை ஆக்கினனக்குள்ளாகத் தீர்த்தார்கள்” என்பதே (அப்.13:27). தேவனோ அவர்களை வேதம் அறியாதவர்களென்றே தீர்த்துப் போட்டார். மாம்சத்துக்குரிய இவர்கள் ஆவிக்குரிய சத்தியங்களை அறிந்துகொள்வதெப்படி? ஸ்தேவான் இவர்களைப்பார்த்து: “உங்கள் பிதாக்களைப்போல நீங்களும் பரிசுத்த ஆவிக்கு எப்பொழுதும் எதிர்த்து நிற்கிறீர்கள் என்றார். (அப்.7:5).

கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளில் படித்துத்தேறிய இந்து மாணாக்கர்களில் சிலர் நம்மைப் பார்த்து: உங்கள் வேதம் எங்களுக்குத் தெரியாதோ? பைபிளை எத்தனையோ தரம் வாசித்திருக்கிறோம். எங்கே கேள்வி கேட்டாலும் உத்தரவு கொடுப்போமென்று பெருமையாய்ப் பேசுகிறதுண்டு, அவர்கள் வேதம் படித்தது மெய்தான். சில சமயங்களில் வேத பரீட்சையில் கிறிஸ்தவப் பிள்ளைகளைவிட இந்து மாணாக்கர்கள் முதல்தரமான வெகுமானங்களைப் பெற்றுமிருக்கிறார்கள்.

இதினாலே அவர்களை வேதமறிந்தவர்கள் என்று நாம் எப்படிச் சொல்லலாம்? அவர்கள் புத்தியினால் வேத சரித்திரங்களைக் கற்றுக் கொண்டார்களேயன்றி பரிசுத்த ஆவியினால் போதிக்கப்பட்டவர்களல்ல. தங்கள் பாவங்களை உணர்ந்து மனந்திரும்பாதவர்களுடைய வேத அறிவு எப்படிப்பட்ட அறிவு? தங்களுக்காக ஜீவனைக் கொடுத்த ஆண்டவரை ஏற்றுக்கொள்ள மனதில்லாமல் அவருடைய மார்க்கத்தைப் பகைக்கிறவர்களுடைய அறிவு எப்படிப்பட்டது? இப்படிப்பட்டவர்கள் வேத சத்தியங்களுக்கு எதிர் நியாயம் பேசத் துணிந்தார்களேயன்றி சுவிசேஷத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்து இரகசிக்கப் படுகிறதற்கு வழியைக்காணோம். தேவ ஆவியானவர் ஒருவனுக்கு வேதம் போதித்தால் இப்படிப் போதிக்கமாட்டார். “ஜென்ம சபாவமான மனுஷனோ தேவனுடைய ஆவிக்குரியவைகளை ஏற்றுக்கொள்ளான்; அவைகள் அவனுக்குப் பைத்தியமாகத் தோன்றும், அவைகள் ஆவிக்கேற்ற பிரகாரமாய் ஆராய்ந்து நிதானிக்கப்படுகிறவைகளானதால் அவைகளை அறியவுமாட்டான்” (1கொ. 2:14).

சகோதரரே! நமக்குள்ளும் வேதத்தில் நிபுணரென் றெண்ணப் படுகிறவர்கள் இல்லையா? வேத பரீட்சையில் தேறி அநேக வெகுமானங்களைப் பெற்றவர்களுண்டு. நம்முடைய அறிவுக்குத்தக்கபடி ஜீவிக்கிறோமா? எவ்வளவு மீறுதல்கள்! எவ்வளவு பாவங்கள். தேவனுக்கு முன்பாக அதிக வெட்கத்தோடு அறிக்கை செய்ய வேண்டியவர்களா யிருக்கிறோமே. இயற்கை அறிவுக்கும் ஆவியான வராலுண்டாகும் அறிவுக்கும் வித்தியாசம் இதுதான். பரிசுத்த ஆவியினால் நாம் போதிக்கப் படும்பொழுது தேவனுடைய இரகசியங்களை நாம் அறிந்துகொள்ளுகிறதுமாத்திரமல்ல, அறிந்துகொண்ட சத்தியங்களுக்குக் கீழ்ப்படிகிறவர்களாய் யிருப்போம். பரிசுத்த ஆவியின் **போதனையும்** பரிசுத்த **ஜீவியமும்** சேர்ந்தே வரும். நம்முடைய ஜீவியத்தில் மாறுதலையுண்டாக்காத வேத அறிவு பரிசுத்தாவியினால் உண்டானதல்ல. மேலும் சொற்பக்காலம் ஆவியானவரால் போதிக்கப்பட்டவர்கள் அநேக வருஷமாய் வேதத்தில் அப்பியாசமுள்ளவர்களுங்கூட பிரமிக்கத்தக்க விதமாய் தேவனுடைய இரகசியங்களை எடுத்துக்கூறும்

திறமையுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். அப்போஸ்தலர் களித்தத்தில் இந்த மாறுதலைக் காண்கிறோம். கிறிஸ்துவானவர் அவர்களுக்கு உபதேசித்த அநேக விஷயங்களை அவர்கள் உடனே அறிந்துகொள்ளவில்லை ஆவியானவரைப் பெற்றுக்கொண்டபின்போ எல்லாவற்றையும் தெளிவாய் அறிந்துகொண்டார்கள். “இவைகளை அவருடைய சீஷர்கள் துவக்கத்தில் அறியவில்லை, இயேசு மகிமையடைந்த பின்பு, இப்படி அவரைக்குறித்து எழுதியிருக்கிறதையும் தாங்கள் இப்படி அவருக்குச் செய்ததையும் நினைவு கூர்ந்தார்கள்” (யோ.12:16). “நீங்களும் அவராலே பெற்ற அபிஷேகம் உங்களில் நிலைத்திருக்கிறது, ஒருவரும் உங்களுக்குப் போதிக்க வேண்டுவதில்லை; அந்த அபிஷேகம் சகலத்தையுங் குறித்து உங்களுக்குப் போதிக்கிறது; அது சத்தியமாயிருக்கிறது, பொய்யல்ல, அது உங்களுக்குப் போதித்தபடியே அவரில் நிலைத்திருப்பீர்களாக” (1யோ.2:27).

4. ஊழியத்திற்குப் பெலன் கொடுக்கிறார்.

“பலத்தினாலும்ல்ல பராக்கிரமத்தினாலும்ல்ல என்னுடைய ஆவியினாலேயே ஆகும் என்று சேனைகளின் கர்த்தர் சொல்லுகிறார்” (சகரி. 4:6). “பரிசுத்த ஆவி உங்களிடத்தில் வரும்போது நீங்கள் பெலனடைந்து எருசலேமிலும் யூதேயா முழுவதிலும் சமாரியாவிலும் பூமியின் கடைசி பரியந்தமும் எனக்குச் சாட்சிகளாயிருப்பீர்கள் என்றார்” (அப். 1:8). இக்காலத்தில் பிரசங்க ஊழியம் அதிகச் சாதாரணமாய்ப் போய்விட்டது. வேறே எந்த உத்தியோகமும் கிடையாமற் போனாலும் பிரசங்கிக்கிற வேலையாவது கிடையாமற்போகுமா என்பது பேச்சு. தற்காலத்தில் பேச எழுந்தவர்களெல்லாரும் பிரசங்கிகள்தான். வாயில் வந்ததெல்லாம் பிரசங்கம்தான். ஐயோ, இது எவ்வளவு துணிகரம்! ‘அறுப்பு மிகுதி வேலையாட்களோ கொஞ்சம்.’ ஆகையினால் நாம் செய்யவேண்டியதென்ன? வழியில் வந்தவர்களெல்லாரையும் இந்த ஊழியத்தைச் செய்யும்படி சம்பளம் பேசி ஏற்படுத்திவிடுகிறதா? எல்லாரையும் இரட்சிப்புக்கு அழைக்கலாம். எல்லாரையும் ஊழியத்திற்கு அழைப்பதற்கு நமக்கு என்ன நியாயமுண்டு? “அறுப்பு மிகுதி வேலையாட்கள் கொஞ்சம்; ஆகையால் அறுப்புக்கு எஜமான தமது அறுப்புக்கு வேலையாட்களை அனுப்பும்படி அவரை

வேண்டிக் கொள்ளுங்கள்” என்று ஆண்டவர் நமக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறாரே (லூக்.10:2). நம்முடைய இஷ்டம்போல குணப்படாதவர்களை அவருடைய ஊழியத்தில் ஏற்படுத்திக்கொண்டு சபையில் **ஆசீர்வாதமில்லையே, மாறுதல் இல்லையே** என்று புலம்புகிறது எவ்வளவு புத்தியீனம்! வேலையைவிட்டு நீக்கினால் அவர்களுடைய பிழைப்புக் கெட்டுப்போகுமேயென்றால், தேவனுடைய சபை பாழாய்ப் போகிறது மாத்திரம் பெரிய காரியமில்லையோ? கர்த்தருடைய ஊழியம் புறமதஸ்தருக்குள் அற்பமாய் எண்ணப்படுகிறதற்கு காரணமென்ன? குணப்படாதவர்கள் இந்த ஊழியத்தைச் செய்து வருகிறதினால்ல்லவா?

நம்முடைய இரகசுகர் ஊழியர்களை ஏற்படுத்தின விதத்தைப் பாருங்கள். தாம் தெரிந்துகொண்டவர்களை மூன்று வருஷகாலமாய்த் தம்மோடு வைத்து ஆயத்தப்படுத்திவந்தார். அப்புறம் **உன்னத பெலனாகிய** பரிசுத்த ஆவியானவரை அவர்கள் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டுமென்றும்; பெற்றுக் கொள்ளுமுன் ஊழியஞ்செய்யக்கூடாதென்றும் உறுதியாய்க் கட்டளையிட்டார். அந்தப்படியே அவர்கள் பெலனைப் பெற்றுக் கொண்டு அவருக்குச் சாட்சியாகப் புறப்பட்டுப்போனார்கள். தம்மால் இரட்சிக்கப்பட்டவர்களையும், ஆவியின் நிறைவைப் பெற்றுக் கொண்டவர்களையும் தமக்கு ஊழியஞ்செய்யும்படி அனுப்பினாரேயன்றி மற்றவர்களை அவர் அனுப்பவில்லை. ஆவியானவரைப் பெற்றுக்கொண்டால்தான் பிரசங்கம் பண்ணத் தெரியுமென்று நாம் சொல்லுகிறதில்லை. பேச்சுத் திறமை அநேகருக்குண்டு. கேட்போர் மகிழ்த்தக்க விதமாய் சாதுரியமாயும் இன்பமாயும் பேசுகிறவர்கள் அநேகர். அதுதான் பெரிய மோசம். குணப்படாதவர்கள் தேவதூதனைப்போல் பிரசங்கித்தாலும் அவர்கள் **கர்த்தரால் அனுப்பப்பட்ட சாட்சிகள் அல்ல**. “அப்படிப்பட்டவர்கள் கள்ள அப்போஸ்தலர்கள், கபடமுள்ள வேலையாட்கள், கிறிஸ்துவினுடைய அப்போஸ்தலரின் வேஷத்தைத் தரித்துக் கொண்டவர்களாயிருக்கிறார்கள். அது ஆச்சரியமல்ல, சாத்தானும் ஒளியின் தூதனுடைய வேஷத்தைத்தரித்துக்கொள்வானே. ஆகையால் அவனுடைய ஊழியக்காரரும் நீதியின் ஊழியக்காரருடைய வேஷத்தைத் தரித்துக்கொண்டால் அது ஆச்சரியமல்லவே:

அவர்கள் முடிவு அவர்கள் கிரியைகளுக்குத் தக்கதாயிருக்கும்” என்று அப்போஸ்தலன் மிகுந்த மனவேதனையோடு எழுதுகிறார் (2 கொ.11:13-15).

கிறிஸ்துவானவர் தம்மைக்குறித்துக் கொடுத்த சாட்சி. “கர்த்தருடைய ஆவியானவர் என்மேலிருக்கிறார்; தரித்திரருக்குச் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கும்படி என்னை அபிஷேகம் பண்ணினார்” என்றார் (லூக். 4:18). அப்போஸ்தலனாகிய பேதுருவும் தன் ஆண்டவரைக்குறித்து: “நசரேயனாகிய இயேசுவை தேவன் **பரிசுத்த ஆவியினாலும் வல்லமையினாலும் அபிஷேகம் பண்ணினார்**; தேவன் அவருடனே கூடியிருந்தபடியினாலே அவர் நன்மை செய்கிறவராயும் பிசாசின் வல்லமையிலகப்பட்ட யாவரையும் குணமாக்குகிறவராயும் சுற்றித்திரிந்தார்” என்று சாட்சி கொடுத்தார். நம்முடைய எஜமான் ஆவியின் அபிஷேகத்தைப் பெற்றாலன்றி இந்த ஊழியத்தில் பிரவேசிக்கக்கூடாதென்றால் மகா அறிவீனரும் பெலவீனருமாகிய நாம் இந்த உன்னத பெலனை பெற்றுக்கொள்ளாமல் ஊழியம்செய்யப்பார்க்கிறது எவ்வளவு துணிகரம்?

அப்போஸ்தலனாகிய பவுலின் சாட்சி “என் பேச்சும் என் பிரசங்கமும் மனுஷ ஞானத்திற்குரிய நயவசனமுள்ளதாயிராமல் ஆவியினாலும் பெலத்தினாலும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டதாயிருந்தது. அவைகளை நாங்கள் மனுஷஞானம் போதிக்கிற வார்த்தைகளாலே பேசாமல் **பரிசுத்த ஆவி போதிக்கிற வார்த்தைகளாலே பேசி** ஆவிக்குரியவைகளை ஆவிக் குரியவைகளோடே சம்பந்தப்படுத்திக் காண்பிக்கிறோம்” என்கிறார் (1 கொ.2:5,13). வேறொரு இடத்தில் “எங்கள் சுவிசேஷம் உங்களிடத்தில் வசனத்தோடு மாத்திரமல்ல, வல்லமையோடும் **பரிசுத்த ஆவியோடும்** முழுநிச்சயத் தோடும் வந்தது” என்றும், “விசுவாசிகளாகிய உங்களுக்குள்ளே நாங்கள் எவ்வளவு பரிசுத்தமும் நீதியும் பிழையின்மையுமாய் நடந்தோமென்பதற்கு நீங்களும் சாட்சி, தேவனும் சாட்சி என்றும் தைரியமாய்ச் சொல்லுகிறார் (1 தெச. 1:5; 2:10). ஆவியைப் பெற்ற ஊழியக்காரனுடைய ஊழியமும் ஜீவியமும் எப்படியிருக்கிறதென்று பாருங்கள். ஊழியத்திலும் வல்லமை, ஜீவியத்திலும் வல்லமை. அதுதான் நமக்கு வேண்டும்.

அப்போஸ்தலனாகிய பேதுருவின் சாட்சி. ஆவியின் பெலத்தோடு செய்யப்படும் பிரசங்கங்கள் எப்படிப்பட்டவைகளென்றும், அதினாலுண்டாகும் மாறுதல்கள் எவ்வளவு அதிசயமானவையென்றும் இவர் அநுபவத்தில் கண்டவர். அவர் சொல்லுகிறதென்ன? “பரலோகத்திலிருந்து அனுப்பப்பட்ட **பரிசுத்த ஆவியினாலே** உங்களுக்குச் சிவச்சேஷத்தைப் பிரசங்கித்தவர்களைக் கொண்டு இவைகள் இப்பொழுது உங்களுக்கு அறிவிக்கப்பட்டு வருகிறது” என்கிறார் (1 பேதுரு 1:12). கொர்நேலியுவின் வீட்டில் இவர் ஆவியினால் நிறைந்தவராய்ச் சிவச்சேஷத்தைப் பிரசங்கித்தபொழுது உண்டான மாறுதல் எப்படிப்பட்டதென்று நமக்குத் தெரியும்.

இவ்விதமாய் நமது ஆண்டவரும் அப்போஸ்தலரும் எக்காலத்திலுமுள்ள **பரிசுத்தவான்களும் ஆவியின் அபிஷேகத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு** செய்த இந்த மகத்துவமான ஊழியத்தை நாம் **ஆவியைப் பெறாமல்** செய்து வருகிறது எவ்வளவு பெரிய குற்றம்! சகோதரரே! ஆவியின் நிறைவைப் பெற்றுக்கொள்ளாமல் சிவச்சேஷத்தைப் பிரசங்கிக்க நமக்கு என்ன நியாயமுண்டு? நீங்கள் அவரைப் பெற்றுக்கொண்டால் உங்கள் ஊழியத்தில் பெரிய மாறுதலைக் காண்பீர்கள். கர்த்தருக்கு ஊழியஞ்செய்வது தொல்லை போலிராமல் மகிழ்ச்சியாயிருக்கும். காலைப்பிரசங்கம் முடிந்தது. இனி மாலைப் பிரசங்கம் செய்யவேண்டுமே; இந்த வாரம் முடிந்தது. இனி அடுத்த வாரத்திற்கு நான் என்ன செய்யட்டும் என்று நாம் கலங்க அவசரமிராது. நாமாக இந்த ஊழியத்தைச் செய்யப் பார்ப்போமானால் சீக்கிரம் சோர்ந்துபோவோம். பிரசங்கிப்பது கஷ்டமும் தொல்லையுமாயிருக்கும். ஆவியானவர் நம்மை உபயோகிப்பாரானால் இதைப்போல் மகிழ்ச்சியும் ஆனந்தமுமான ஊழியம் வேறொன்றுமில்லை.

5. நம்முடைய ஆராதனைகளிலும் உதவி செய்கிறார். நம்முடைய ஊழியமாத்திரமல்ல, நமது ஆராதனைகளும் பரிசுத்த ஆவியின் பலத்தோடே செய்யப்படவேண்டும் என்பது தேவனுடைய சித்தம். நாம் எப்படி ஆரதிக்க வேண்டுமென்று பிதாவானவர் தமது குமாரன் மூலமாய்ச் சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறார். “தேவன்

ஆவியாயிருக்கிறார், அவரைத் தொழுதுகொள்ளுகிறவர்கள் **ஆவியோடும்** உண்மையோடும் அவரைத் தொழுதுகொள்ள வேண்டுமென்றும், தம்மைத் தொழுதுகொள்ளுகிறவர்கள் இப்படிப்பட்டவர்களாயிருக்கும்படி பிதாவானவர் விரும்புகிறார்” என்றும் இரஷக்ஸ் சொன்னார் (யோ.4:24).

நம்முடைய **ஜெபங்களும்** ஆவியின் பலத்தோடே செய்யப்பட வேண்டும். “**ஆவியினாலே** ஜெபம் பண்ணுங்கள், **“பரிசுத்த ஆவிக்குள் ஜெபம்பண்ணுங்கள்”** என்று வேத வசனம் கூறுகிறது. (எபே.6:18, யூதா : 20). சில சமயங்களில் நம்முடைய இருதயத்தை அநேகக் காரியங்கள் வந்து நெருக்க, நான் என்ன சொல்லுவேன் ஆண்டவரே என்று நாம் கலங்குகிறதுண்டு. நம்முடைய இருதயத்தின் தவிப்பை வார்த்தைகளில் விவரிக்க முடிகிறதில்லை. “இப்பொழுது என் ஆத்துமா கலங்குகிறது, நான் என்ன சொல்லுவேன்? பிதாவே இந்த வேளையினின்று என்னை இரஷ்கியும் என்று சொல்வேனோ, ஆகிலும் இதற்காகவே இந்த வேளைக்குள் வந்தேன்” என்று நம்முடைய எஜமான் கலங்கினதுபோல நாமும் கலங்க நேரிடலாம். அப்படிப்பட்ட தருணங்களில் ஆவியானவர் நமக்கு உதவி செய்கிறார். “நாம் ஏற்றபடி வேண்டிக்கொள்ள வேண்டிய தின்னதென்று அறியாமலிருக்கிற படியால் ஆவியானவர்தாமே வாக்குக் கடங்காத பெருமூச்சுகளோடு நமக்காக வேண்டுதல் செய்கிறார்” (ரோ.8:26).

நம்முடைய **சங்கீதங்களும் பாட்டுகளும்** ஆவியின் பலத்தோடே பாடப்படவேண்டும். “நீங்கள் **ஆவியினால் நிறைந்து** சங்கீதங்களினாலும், கீர்த்தனைகளினாலும், ஞானப்பாட்டுகளினாலும் ஒருவருக்கொருவர் புத்திசொல்லிக் கொண்டு உங்கள் இருதயத்தில் கர்த்தரைப் பாடிக் கீர்த்தனம் பண்ணுங்கள்” (எபே. 5:19). அப்போஸ்தலன் தம்முடைய சொந்த அனுபவத்தைக் குறித்து: “நான் ஆவியோடும் விண்ணப்பம் பண்ணுவேன் கருத்தோடும் விண்ணப்பம் பண்ணுவேன்; நான் ஆவியோடும் பாடுவேன் கருத்தோடும் பாடுவேன்” என்கிறார் (1 கொ. 14:15).

இவ்விதமாய் நம்முடைய சபைகளில் நடந்துவரும் ஆராதனைகள் **தேவஆவியின் பலத்தோடே** நடத்தப்பட்டு

வருமானால் எவ்வளவு மகிமையாயிருக்குமென்று நினைக்கிறீர்கள்? சில வருஷங்களுக்கு முன்னே ஒரு இரவில் சில சகோதரர் ஒருமனப்பட்டு ஒரு வீட்டில்கூடி ஆவியினால் நிறைந்து கர்த்தரைப் பாடி ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இதைப்பார்க்கும்படி ஒரு மனுஷன் அவர்கள் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்தான். இவர்கள் அவனுக்குப் பிரசங்கிக்கவுமில்லை, அவனுக்காக ஜெபிக்கவுமில்லை. தேவாவியானவரின் வல்லமை அவனை மேற்கொள்ள, அவன் பாவ உணர்வடைந்து, முகங்குப்புற விழுந்து இரக்கத்துக்காகக் கெஞ்சினான். அப்பொழுது அவனை அவர்கள் சேர்த்துக் கொண்டு, இரகஷிப்பின் வழியை அவனுக்கு விவரித்துக் காண்பித்தார்கள். இப்படி நடக்கக் கூடுமென்று கர்த்தருடைய வசனமும் கூறுகிறது. “எல்லாரும் தீர்க்கதரிசனம் சொல்லுகையில் அவிசுவாசி யொருவன் அல்லது கல்லாதவனொருவன் உள்ளே பிரவேசித்தால், அவன் எல்லாராலும் உணர்த்துவிக்கப்படும் எல்லாராலும் நிதானிக்கப்பட்டுமிருப்பான். அவனுடைய இருதயத்தின் அந்தரங்கங்களும் வெளியரங்கமாகும். அவன் முகங்குப்புற விழுந்து தேவனைப் பணிந்து கொண்டு தேவன் மெய்யாய் உங்களுக்குள்ளே இருக்கிறாரென்று அறிக்கையிடுவான்” (1 கொ.14:24,25).

நம்முடைய ஆலயத்தில் ஆவியானவருக்கு இடமில்லையென்றால் நம்முடைய ஆராதனைகளில் உயிர் இராது. பிரசங்கத்தில் உயிர் இராது. ஜெபத்தில் உயிர் இராது. வேத வாசிப்பில் உயிர் இராது. ஆமென் என்று சொல்லக்கூடச் சக்தியிராது. எல்லாம் தூக்கமும் அசதியுமாகவே யிருக்கும். ஆவியைப்பெற்ற யாராகிலும் ஒருவர் உள்ளே வந்தால், ஏன் இந்தக் கோவிலுக்கு வந்தோமென்று முடியும் வரையில் துக்கத்தோடிருப்பார்கள். இப்படியிருக்க அவிசுவாசி யொருவன் உட்பிரவேசித்தால் அவன் எப்படி உணர்த்தப்படுவான்? தேவன் மெய்யாய் இவர்களுக்குள்ளிருக்கிறார் என்று அவன் எப்படி அறிக்கை யிடுவான்? கூடாத காரியம். தூக்கம் பிடித்த ஆராதனை செய்வதை விட ஆலயத்தைப் பூட்டிவிட்டு சும்மாயிருப்பது நல்லது. ஒருவேளை நம்முடைய ஆராதனைகள் உற்சாகமாய் நடக்கிறதினால் அவைகள் **ஆவியின் ஆராதனை** என்று நம்மை வஞ்சித்துக்கொள்ளவும் கூடாது. நமக்கு

அலங்காரமான ஆலயமிருக்கலாம். ஆராதனை சிறப்பாய் நடக்கலாம். பாட்டுகளை இனிமையாகப் பாடலாம். இவைகள் யாவும் நல்லதே. ஆனாலும் ஆவிக்குரிய உற்சாகம் வேறே, மாம்ச உற்சாகம் வேறே. ஆவியைப் பெற்றுக்கொள்ளாதவர்களுக்கு ஆராதனை செய்யத் தெரியாதென்று யார் சொல்லக்கூடும்? தேவ காரியங்களில் **மாம்சம்** எவ்வளவோ உற்சாகத்தைக் காட்டுகிறது. இப்படிப்பட்ட உற்சாகம் ஆவியைப் பெற்றுக்கொள்ள முன்னும் தங்களுக்கு இருந்ததாகவும், தேவன் இன்னாரென்று அறியாமல் அவரைத் தொழுது கொண்டு வந்ததாகவும் அநேகர் அறிக்கை செய்திருக்கிறார்கள். நம்முடைய ஆராதனைகள் புறம்பே எவ்வளவு அலங்காரமாய்த் தோன்றினாலும் நாம் **ஆவியினாலே** ஆராதனை செய்யவில்லை யென்றால் தேவனுக்கு அதினால் மகிமையில்லை. எருசலேம் தேவாலயத்திலும் சிறப்பான ஆலயமெது? அங்கே நடந்த ஆராதனைக்கு நிகரேது? அதின் முடிவு என்னமாயிற்று? அவர்களுடைய ஆராதனையில் ஆவியுமில்லை உண்மையுமில்லை.

6. நம்முடைய ஜீவியத்தை மறுபொருத்தமாக்குகிறார்.

கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து திரும்ப வரும்பொழுது நம்முடைய அற்பமான சரீரத்தைத் தம்முடைய மகிமையான சரீரத்திற் கொப்பாக மறுபொருத்தமாக்குவாரென்பது மெய். ஆனால் இப்பொழுதே ஆவியானவர் விசுவாசிகளிடத்தில் நடப்பிக்கும் அதிசயமான மாறுதலுண்டு. உள்ளான ஆவிக்குரிய மாறுதலை இம்மையில் அடையாதவன் புறம்பான சரீரமாறுதலை இனிமேல் அடையமாட்டான். இந்த மாறுதலை அப்போஸ்தலர் தங்களில் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டார்கள். ஆவியானவரைப் பெற்றுக்கொள்ளுமுன் அவர்கள் ஜீவித்தமாதிரி வேறே. ஆவியானவரைப் பெற்றுக்கொண்ட பின் அவர்கள் ஜீவித்தமாதிரி வேறே. அவர்களுக்குப் போதனைக் குறைவு இருந்ததில்லை. பரம குருவாகிய இயேசுகிறிஸ்துவே அவர்களுக்குப் போதித்து வந்தார். அவர்களுக்கு மாதிரிக் குறைவுமில்லை. அவரே அவர்களுக்கு முன் மாதிரியாக நடந்து காண்பித்தார். அப்படியிருந்தும் அவர்களுக்குள் எவ்வளவோ பெருமையும், பொறாமையும், எரிச்சலும், தன்னயமும், அறிவீனமும், அன்புத் தாழ்ச்சியும் கோழைத்தனமும்

காணப்பட்டது. காரணமென்ன? எவ்விதமாய் ஜீவிக்கவேண்டுமென்று அவர்கள் அறிந்துகொள்ளாததினாலுமல்ல. எஜமானைப் போல் நடக்கவேண்டுமென்கிற ஆசையில்லாததினாலுமல்ல. பின்னை ஏன் அவர்களால் **தாங்கள் விரும்பினபடி** ஜீவிக்கக் கூடாமற் போயிற்று? வல்லமையில்லை. கிறிஸ்தவ ஜீவியமானது மனுஷன் தன் சுயபெலத்தால் ஜீவிக்கக்கூடிய காரியமல்ல. இது ஆண்டவருக்கு நன்றாய்த்தெரியும். ஆகையால் தமது சீஷர்களிடத்தில் கண்டதவறுதல்களினிமித்தம் அவர்களை வெறுத்துத் தள்ளிப் போடவில்லை. அவர்கள் ஆவியானவரைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி அப்படித்தானிருப்பார்களென்று அறிவார். “நான் உங்களுக்கு உண்மையைச் சொல்லுகிறேன், நான் போகிறது உங்களுக்குப் பிரயோஜனமாயிருக்கும் என்றார்” (யோ. 16:7).

பெந்தெகொஸ்தே நாளில் ஆவியானவர் வந்து அவர்களை நிரப்பினபோது அவர்களெல்லாரும் வேறு மனுஷரானார்கள். அவர்களுடைய வாக்கிலும் செய்கையிலும் வல்லமை காணப்பட்டது. எவ்வளவு தாழ்மை! எவ்வளவு இணக்கம்! எவ்வளவு பரிசுத்தம்! எவ்வளவு தைரியம்! எவ்வளவு ஞானம்! எவ்வளவு இச்சையடக்கம்! எவ்வளவு பொறுமை! எவ்வளவு தேவபக்தி! எவ்வளவு சகோதர சிநேகம்! எவ்வளவு அன்பு! எவ்வளவு சுறுசுறுப்பு? அந்த ஒரே ஆவியானவர் இந்த எல்லா நற்குணங்களையும் அவர்களில் உண்டாக்கினார். இது பழையகாலத்துக் கதையல்ல. இன்றைக்கும் ஆவியானவர் தாம் பிரவேசிக்கும் இருதயங்களில் இந்த மாறுதல்களை உண்டாக்கிக் கொண்டே வருகிறார். சவுலைப் பவுலாக்கின இந்த ஆவியானவர் நாளது வரை எத்தனையோ முரட்டாட்டமான பாவிகளைச் சிறந்த பரிசுத்தவான்களாக மாற்றியிருக்கிறார். இதற்கு எத்தனையோ திருஷ்டாந்தங்களுண்டு.

நம்முடைய சபைகளில் எவ்வளவோ பாவங்களும் குறைவுகளும் இருக்கிறதென்று புலம்புகிறோமே. வான அக்னி நம்மேல் **இறங்கினாலல்லாமல்** இந்தத் துர்க்குணங்கள் ஒழியவும் கிறிஸ்துவின் நாமம் மகிமைப்படவும் வேறே வழியில்லை. நாம் தேவனை அறிந்துகொள்ளவும், இயேசுவில் அன்பு பெருகவும், வேதத்தின் இரகசியங்களைக் கற்றுக்

கொள்ளவும், வல்லமையான ஊழியம் செய்யவும், பிதாவுக்குப் பிரியமான ஆராதனை நடத்தவும், பரிசுத்தமாய் ஜீவிக்கவும் இந்த உன்னத ஆவியானவர் நம்மை ஆண்டு கொள்ள வேண்டும். இதை வாசிக்கிற அருமையான சகோதரனே! நீ தேவனுடைய பிள்ளையாயிருக்கலாம். ஆனால் பிதாவின் வாக்குத்தத்தமாகிய பெந்தேகொஸ்தே ஆவியானவரால் **நீ எப்பொழுதாவது நிரப்பப்பட்டதுண்டா?** இல்லையென்று உணருவாயானால் அவரால் நிரப்பப்படத் தடையென்ன? அருமைப் பிதாவும் அருமை இரக்கரும் உன்னை நிரப்ப வாஞ்சையாயிருக்கிறார்கள். உனக்கு வாஞ்சையுண்டா?

III. பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பெற்றுக்கொள்வதெப்படி?

ஆவியானவரைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறதற்கு எல்லா வற்றிலும் பிரதானமான நிபந்தனை **ஜெபமே**, ஆனாலும் அநேகர் ஜெபித்தும் அவரைப் பெற்றுக்கொள்ளாததினாலே தேவன் வேறு சில நிபந்தனைகளையும் வெளிப்படுத்தி யிருக்கிறார். அந்த நிபந்தனைகளை நாம் பார்க்கும்போது நாம் ஆவியானவரைப் பெற்றுக்கொள்ளாததற்குக் காரணமென்ன அல்லது தடை எங்கேயிருக்கிறதென்று அறிந்து கொள்ளலாம்.

1. மனந்திரும்பிப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

“பேதுரு அவர்களை நோக்கி: நீங்கள் **மனந்திரும்பி** ஒவ்வொருவரும் பாவமன்னிப்புக்கென்று இயேசுகிறிஸ்துவின் நாமத்திலே ஞானஸ்நானம் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள் **அப்பொழுது** பரிசுத்த ஆவியின் வரத்தைப் பெறுவீர்கள்” என்றான் (அப். 2:38). இங்கே, மனந்திரும்புகிறவர்களுக்குப் பாவமன்னிப்பும் அத்தோடுகூட பரிசுத்தாவியின் வரமும் வாக்குப்பண்ணப்பட்டிருக்கிறது. இதன் சம்பந்தமான வேறிரண்டு வசனங்களையும் பாருங்கள். “என் கடிந்து கொள்ளுதலுக்குத் **திரும்புங்கள், இதோ**, என் ஆவியை உங்களுக்கு அருளுவேன்” (நீதி. 1:23). “நீங்கள் இப்பொழுதே உபவாசத்தோடும் அழுகையோடும் புலம்பலோடும் உங்கள் முழு இருதயத்தோடும் என்னிடத்தில் **திரும்புங்கள், அதற்குப் பின்பு** நான் மாம்சமான யாவர் மேலும் என் ஆவியை ஊற்றுவேன்... ஊழியக்காரர் மேலும் ஊழியக்காரிகள் மேலும் என் ஆவியை ஊற்றுவேன்” (யோவே. 2:12, 28, 29).

சபையாகவானாலும் சரி, தனித்தானாலும் சரி, நாம் ஆவியினால் நிரப்பப்பட வேண்டுமானாலும் பாவ உணர்வும் மனந்திரும்புதலும் நம்மில் ஆரம்பிக்கவேண்டும். தர்சப்பட்டணத்து சவுலின் உபவாசத்தையும் கண்ணீரையும் பாருங்கள். சீஷர்கள் காத்துக்கொண்டிருந்த காரணத்தைக் கவனியுங்கள். இன்னும் எங்கெங்கே பாவத்துக்காகப் புலம்புதலும் மெய்யான மனந்திரும்புதலும் உண்டாயிற்றோ அங்கெல்லாம் தேவாவியானவர் பலமாய் அருளப்பட்டே வந்திருக்கிறார். சகோதரரே! நாம் இரட்சிக்கப்பட்ட தேவனுடைய பிள்ளைகளாயிருக்கலாம். ஆவியானவரின் நிறைவுக்காக நாம் ஜெபித்தும் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை யென்றால் தடை நம்மிடத்தில் தானிருக்கிறது. அந்தக் **கல்லை** எடுத்துப் போடவேண்டும். அது பெரிய பாவமோ, சின்னப்பாவமோ, வெளியரங்கமானதோ, அந்தரங்கமானதோ, அது பாவமாகத் தானிருக்கிறதோ அல்லது சந்தேகத்துக்கு இடமானதோ விட்டுவிடவேண்டும். விட்டுவிட மனமில்லாமல் ஆவியானவருக்காக ஜெபிக்கிறது வீண்.

ஒரு அம்மாள் ஆவியானவருக்காக அதிக வாஞ்சையோடு ஜெபித்துக்கொண்டு வந்தும் அவரைப் பெற்றுக்கொள்ள வில்லை. ஒருநாள் இரவில் வெகு நேரம் தேவனுக்கு முன்பாக இருந்து ஜெபித்துக்கொண்டிருந்தபோது ஒரு காரியம் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அது பெரிய பாவமல்ல. ஒரு சிறு ஆபரணம். அது அந்த அம்மாளுக்கு ஒரு விக்கிரகம்போலிருந்ததாம். தான் கர்த்தரைப் பார்க்கிலும் அதிகமாய் நேசித்து வந்த அந்த ஆபரணத்தை முழங்காலில் நின்ற இடத்திலேயே எடுத்துப் போடவும் ஆவியானவரின் நிறைவைப் பெற்றுக்கொண்டதாக பின்னி என்னும் பேர் போன பிரசங்கியார் சொல்லுகிறார். நாம் ஆவியினால் நிரப்பப்படவேண்டுமானால் தேவன் காட்டுகிற தடையெதுவோ அது உணவிலோ, உடையிலோ, நகையிலோ அதை உடனே விட்டுவிட ஆயத்தமாயிருக்க வேண்டும். மற்றவர்களுடைய விஷயத்தில் குற்றமாயிராதது நமக்குக் குற்றமாயிருக்கலாம். கானான் தேசத்தில் பஞ்சமுண்டானால் அங்குள்ள மனுஷர் செழிப்பான எகிப்து தேசத்திற்குப் போவது குற்றமல்ல. ஆனால் ஆபிரகாம் எகிப்துக்குப் போனதுதான் குற்றம். அவர்

தேவனுடைய மனுஷன். தேவனால் பிரிக்கப்பட்டு வழி நடத்தப்பட்டு வந்தவர். பஞ்சத்திலும் கர்த்தரை நம்ப வேண்டியவர். தேவன் அவருக்குப் பெரிய ஆசீர்வாதத்தை வாக்குப் பண்ணியிருந்தார். அவரோ மற்றவர்களோடு சேர்ந்து எகிப்துக்குப் போனதினால் தேவசமூகத்தை இழந்து அதிகத்தொல்லைக்கும் நிந்தைக்கும் ஆளானார். மற்றவர்களுக்குக் குற்றமில்லாதது ஆபிரகாமுக்குக் குற்றமாயிற்று. சகோதரரே, நாம் உண்மையாகவே ஆவியானவரைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமானால் இது பாவமா? அது பாவமா? அப்படிச்செய்தால் என்ன? இப்படிச்செய்தாலென்ன? இதிலே யெல்லாம் என்ன குற்றமிருக்கிறது என்று கேட்க மாட்டோம். நம்முடைய ஜீவியத்தில் தேவன் எதைத் தடையாகக் காண்பிக்கிறாரோ, அது எதுவானாலும் சரி, அவருடைய கடிந்து கொள்ளுதலுக்கு உடனே திரும்புவோமாக. அப்பொழுது ஆவியானவர் நமக்கு அருளப்படுவாரென்பது நிச்சயம்.

2. கிறிஸ்துவானவர் செய்துமுடித்த கிரியையின்மேல் பூரணவிசுவாசம் வைக்கவேண்டும். “நியாயப்பிரமாணத்தின் கிரியைகளினாலேயோ விசுவாசக்கேள்வியினாலேயோ எதினாலே ஆவியைப் பெற்றீர்கள்?” என்று பவுல் அப்போஸ்தலன் கலாத்தியரைப் பார்த்துக் கேட்டார் (கலா. 3:2). இவர் கிறிஸ்துவை அவர்களுக்குப் பிரசங்கித்திருந்தார். கிறிஸ்து அவர்களுக்காகச் சாபமாகி நியாயப் பிரமாணத்தின் சாபத்திலிருந்து அவர்களை நீங்கலாக்கி மீட்டுக் கொண்டாரென்றும், சிலுவையில் அறையப்பட்ட இயேசுவை அவர்கள் விசுவாசித்து ஏற்றுக்கொண்டால் இரகஷிக்கப் படுவார்களென்றும் பிரசங்கித்தார். அவர்கள் அதைக் கேட்டு கர்த்தராகிய இயேசுவினிடத்தில் விசுவாசமுள்ளவர்களாகி தேவனுக்குப் பிள்ளைகளானார்கள். ஆவியானவரையும் பெற்றுக் கொண்டார்கள். இப்படியிருக்க வேறு சிலர் அவர்களிடத்தில் வந்து: நீங்கள் கிறிஸ்துவை விசுவாசிக்கிறது சரிதான், அத்தோடு நியாயப்பிரமாணத்தையும் நீங்கள் கைக்கொண்டு நடக்கவேண்டும், நீங்கள் விருத்தசேதனமும் பெறவேண்டும் என்று போதித்துப் பெரிய குழப்பத்தை உண்டாக்கிவிட்டார்கள். இதை அப்போஸ்தலன் கேள்விப்பட்ட போது விசனப்பட்டு இந்த நிருபத்தை அவர்களுக்கு எழுதி:

“புத்தியில்லாத கலாத்தியரே, நீங்கள் சத்தியத்திற்குக் கீழ்ப்படியாமற்போகத் தக்கதாக உங்களை மயக்கினவன் யார்? இயேசுகிறிஸ்து சிலுவையில் அறையப்பட்டவராக உங்கள் கண்களுக்கு முன் பிரத்தியக்ஷமாய் உங்களுக்குள்ளே வெளிப்படுத்தப்பட்டிருந்தாரே. ஒன்றைமாத்திரம் உங்களிடத்தில் அறியவிரும்புகிறேன்; நியாயப்பிரமாணத்தின் கிரியைகளினாலேயோ, விசுவாசக்கேள்வியினாலேயோ, எதினாலே ஆவியைப் பெற்றீர்கள்?” என்று கேட்டார். அவர்கள் அகப்பட்டுக் கொண்டார்கள். நியாயப்பிரமாணத்தின் கிரியைகளினாலேயல்ல, கிறிஸ்துவைப்பற்றும் விசுவாசத்தினாலேயே ஆவியைப் பெற்றோமென்று ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

கொர்நேலியுவின விஷயத்திலும் இது மெய்யாயிருக்கிறது. அவன் தேவபக்தனும், தேவனுக்குப் பயந்தவனும், மிகுந்த தர்மங்களைச் செய்தவனும், தேவனை நோக்கி எப்பொழுதும் ஜெபம் பண்ணினவனுமாயிருந்தான். தேவன் அவனிடத்தில் மிகவும் பிரியமாயிருந்தார். ஆனாலும் அவன் தன்னுடைய நற்கிரியைகளினாலே ஆவியைப் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை. பேதுருவினால் பிரசங்கிக்கப்பட்ட இயேசுகிறிஸ்துவின்மேல் அவனும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் விசுவாசம் வைத்த நிமிஷத்தில் ஆவியினால் நிரப்பப்பட்டார்கள். சகோதரரே! நாம் நற்கிரியைகளைச் செய்யவேண்டியதுதான். ஆனால் நம்முடைய ஜெப தபங்களிலும் நாம் செய்து வரும் நற்கிரியைகளிலும் நம்பிக்கை வைப்போமானால் ஒருபோதும் தேவாவியானவரைப் பெற்றுக்கொள்ளமாட்டோம். உன் சகல பாவங்களையும் சுமந்தவரும், உனக்காகச் சிலுவையில் அறையுண்டு தொங்கினவருமான உன் இரகுகரை ஆவலோடு நோக்கிப்பார். அவரை உன் சொந்த இரகுகராக ஏற்றுக்கொண்டு பணிவோடு அவரை நமஸ்காரம்செய். இவ்விதமாய் நீ கிறிஸ்துவை உன் இருதயத்தில் ஏற்றுக்கொண்டு அவரை மகிமைப்படுத்தும் போது பரிசுத்த ஆவியானவர் உனக்கு அருளப்படுவார். “என்னிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கிறவன் எவனோ, அவன் உள்ளத்திலிருந்து ஜீவ தண்ணீருள்ள நதிகள் ஓடும் என்றார். தம்மை **விசுவாசிக்கிறவர்கள்** அடையப்போகிற ஆவியைக்குறித்து இப்படிச் சொன்னார்” (யோ. 7:38,39).

3. **கீழ்ப்படியவேண்டும்.** “தேவன் தமக்குக் கீழ்ப்படிகிறவர்களுக்குத் தந்தருளின பரிசுத்த ஆவி” (அப். 5:32). கிறிஸ்தவ ஜீவியத்தில் கீழ்ப்படிதல் மகா முக்கியம். தேவாசீர்வாதங்கள் யாவும் கீழ்ப்படிகிறவர்களுக்கே கிடைக்கிறது. ஆபிரகாமின் கீழ்ப்படிதலை தேவன் புகழ்ந்துகொண்டார். சவுல் ராஜா கீழ்ப்படியாமற் போனதினிமித்தம் அவனைக் கடிந்துகொண்டு புறக்கணித்தார். புதிய ஏற்பாட்டின் காலத்திலுள்ள நம்மையோ தேவன் **கீழ்ப்படிதலுக்கென்றே** அழைத்திருக்கிறார் (1. பேது.1:2). கிறிஸ்துவானவர் தாம் **கீழ்ப்படிந்து** சம்பாதித்த இரக்ஷிப்பைத் தமக்குக் **கீழ்ப்படிகிறவர்களுக்கே** அருளிச்செய்கிறார் (எபி. 5:8,9). அதுபோலவே பரிசுத்த ஆவியானவரும் கீழ்ப்படிகிறவர்களுக்குத்தான் கொடுக்கப்படுகிறார்.

கீழ்ப்படிதல் என்று சொல்லும் போது கிறிஸ்துவானவர் கற்பித்திருக்கிற சில கட்டளைகளைக் கைக்கொண்டு நின்று விடுகிறதல்ல. தேவ நடத்துதலுக்கு நம்மை முற்றிலும் ஒப்புக்கொடுத்து ஜீவிப்பதே சரியான கீழ்ப்படிதல். அப்போஸ்தலரைப் பாருங்கள். தங்கள் எஜமான் கட்டளையிட்டவைகளை உற்சாகத்தோடு கைக்கொண்டார்கள். அதுமாத்திரமல்ல, தேவன் தங்களை எந்தவிதமெல்லாம் நடத்த விரும்பினாரோ அந்தப்படியெல்லாம் நடத்தப்படுவதற்குத் தங்களை முற்றிலும் ஒப்புவித்துவிட்டார்கள். ஆவியானவர் தாராளமாய் அவர்களுக்குள் வசித்து அவர்களை மேலும் மேலும் நிரப்பினார். அப்போஸ்தலனாகிய பவுலுடைய ஜீவியத்திலும் ஊழியத்திலும் ஆவியானவர் வல்லமையாய்க் கிரியை செய்ததற்குக் காரணமென்ன? ஆண்டவரே, நான் என்னசெய்ய நீர் சித்தமாயிருக்கிறீர்? **இனி என்சித்தமல்ல உம்முடைய சித்தத்தின்படியே என்னை நடத்தும்** என்று அவர் தன்னை முற்றிலுமாய் தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்து விட்டதினாலல்லவா?

அநேக விஷயங்களில் நம்முடைய இஷ்டம்போல் நாம் நடந்து ஆவியானவரைத் துக்கப்படுத்துவோமானால் அவருடைய வல்லமையை நாம் பெற்றுக்கொள்ளமாட்டோம். தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்துவிட்டால் என்னசெய்வாரோ என்று

அநேகர் பயப்படுகிறதுண்டு. தேவன் எப்படிப்பட்டவர்? தேவன் அன்பாகவே யிருக்கிறவர். நாம் தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்து அவருக்குக் கீழ்ப்படியும்பொழுது **அன்புக்கு ஒப்புக்கொடுத்து அன்புக்கே கீழ்ப்படிகிறோம்.** அவருடைய நடத்துதல் ஒருவேளை நம்முடைய நோக்கத்திற்கும் விருப்பத்திற்கும் விரோதம்போல் காணப்படலாம். அதுவே நமக்கு அனுகூலமும் பிறருக்கு ஆசீர்வாதமுமான பாதையாயிருக்கும். ஆவியானவரைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி அநேக நாட்களாய் ஜெபம்பண்ணிக்கொண்டு வருகிற சகோதரனே! தேவன் உன்னை நிரப்பாததற்குக் காரணமென்ன? எது விஷயத்திலாவது தேவனுக்கும் உனக்கும் போராட்டம் நடந்துகொண்டிருக்கிறதோ? நீ ஏதாகிலும் ஒரு விஷயத்தில் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமலிருக்கிறாயோ? தேவன் உன்னை மேற்கொள்ள இடங்கொடு. முற்றிலும் அவருடைய சித்தத்திற்கும் நடத்துதலுக்கும் உன்னை விட்டுவிடு. ஆவியானவர் உன்னை நிரப்புகிறாரோ இல்லையோவென்று பார்.

4. கிறிஸ்துவானவர் மகிமைப்படும்படி நாடவேண்டும்.

“அவர் என்னுடையதில் எடுத்து உங்களுக்கு அறிவிப்பதினால் என்னை மகிமைப்படுத்துவார்” (யோ. 16:14). நாம் ஏன் ஆவியினால் நிரப்பப்படவேண்டும்? ஆவியானவருக்காக நாம் வேண்டிக்கொள்ளும் நோக்கம் என்ன? வேத அறிவில் வல்லவர்களெனப் பேரெடுக்கவும், பிரசங்கத்தில் கெட்டிக்காரரெனப் பேரெடுக்கவும் வேண்டும் என்கிற நோக்கத்தோடு ஆவிக்காக ஜெபிப்போமானால் **சுயமகிமையைத்** தேடுகிறவர்களாயிருப்போம். மற்றமற்றச் சபைகளில் ஆவியானவர் ஊற்றப்பட்டுப் பெரிய காரியங்கள் நடந்ததாக வாசிக்கிறோமே, ஆகையால் நம்முடைய சபைகளைக்குறித்தும் நல்ல ரிப்போர்ட்டு எழுதத்தக்கதாக ஆவியானவர் அருளப்படவேண்டும் என்கிற நோக்கமும் சரியானதல்ல. சபையின் தொகைபெருக, காணிக்கைப் பணம் அதிகப்பட ஆவியானவர் ஊற்றப்பட்டால் நல்லதே என்கிற ஆசையும் சரியல்ல. இப்படிப்பட்ட தன்னயமான நோக்கத்தோடும் சுயமகிமையைத் தேடுகிற சிந்தையோடும் நாம் ஆவியானவருக்காக ஜெபித்தால் அவரைப் பெற்றுக்கொள்ளமாட்டோம்.

ஐயோ! என் ஜீவியம் எவ்வளவு பலவீனமும் பாவம் நிறைந்ததுமாயிருக்கிறது. என் ஊழியத்தில் வல்லமையுமில்லை பலனுமில்லையே. நான் ஆவியினால் நிரப்பப்பட்டாலல்லாமல் என் அருமை இரகசுகர் மகிமைப்பட ஏதுவில்கையே என்கிற கவலையோடு ஆவியானவரைத் தேட வேண்டும். நம்முடைய சபையின் பாவங்களுக்காகப் புலம்பி, ஐயோ புறமதஸ்தருக்குள்ளே நாங்கள் நிந்தையாயிருக்கிறோமே, தேவகுமாரனுடைய நாமம் அவர்களால் தூஷிக்கப்படுகிறதற்கு இடங்கொடுத்து விட்டோமே, தேவனே! இந்த நிந்தை நீங்கவும் உம்முடைய நாமம் மகிமைப்படவும் எங்கள்மேல் உம்முடைய ஆவியை ஊற்றும் என்று கெஞ்சுவோமானல் தேவன் மெய்யாகவே பெரியகாரியங்களைச் செய்வார். தாவீது அரசன் ஜெபித்ததுபோல “உற்சாகமான ஆவி என்னைத் தாங்கும்படி செய்யும்; அப்பொழுது பாதகருக்கு உமது வழிகளை உபதேசிப்பேன்; பாவிகள் உம்மிடத்தில் மனந்திரும்புவார்கள்” என்று ஜெபிப்பதே தன்னயமற்ற ஜெபம். கிறிஸ்து **மகிமைப்படுவதையே** நாம் பிரதானமாய்த் தேடுவோமானால் ஆவியானவர் அருளப்படுவதுமின்றி மற்றக்காரியங்கள் யாவும் தானாகவே பெருகும்.

5. கடைசியாக, ஊக்கமான ஜெபம் வேண்டும்.

“பொல்லாதவர்களாகிய நீங்கள் உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு நல்ல ஈவுகளைக் கொடுக்க அறிந்திருக்கும் போது, பரம பிதாவானவர் தம்மிடத்தில் வேண்டிக்கொள்ளுகிறவர்களுக்குப் பரிசுத்த ஆவியைக் கொடுப்பது அதிக நிச்சயமல்லவா?” (லூக்.11:13). ஆவியானவர் அருளப்பட்டாயிற்று, ஆகையால் அவரை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதே தவிர அவருக்காக ஜெபிக்கவேண்டியதில்லை என்பார் சிலர். பரத்திலிருந்து ஆவியானவர் வரும்படியாக நாம் ஜெபிக்க வேண்டியதில்லையென்பது மெய்தான். ஆனால் அனுப்பப்பட்டிருக்கிற ஆவியானவர் நம்மை நிரப்பும்படியாக ஜெபிக்க வேண்டியதுதானே. ஏற்றுக்கொள்ளுதல் என்றால் என்ன? உள்ளேவரும்படி அவரை அழைக்கிறதல்லவா? நாம் பேசாமல் சும்மாயிருந்தால் அவர் பலவந்தமாய் நமக்குள் பிரவேசிப்பாரா? ஆவியானவர் ஊற்றப்பட்டபின்பு அப்போஸ்தலர் ஆவியானவருக்காக ஜெபித்திருக்கிறார்கள். “அவர்கள் ஜெபம்பண்ணின

போது அவர்களெல்லாரும் பரிசுத்த ஆவியினால் நிரப்பப்பட்டார்கள்” (அப்.4:31). “அவர்கள் பரிசுத்த ஆவியைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி அவர்களுக்காக **ஜெபம்பண்ணி** அவர்கள்மேல் கைகளை வைத்தார்கள், அப்பொழுது அவர்கள் பரிசுத்த ஆவியைப் பெற்றார்கள்” (அப்.8:16,17).

அதிக **தாகத்தோடு** ஜெபிக்கவேண்டும். தாகமுள்ளவன் தன் தாகம் தீர்க்கப்பட்டாலன்றி ஒன்றையும் செய்ய அவனால் முடியாது. அவ்விதமான தாகம் நமக்குண்டாகவேண்டும். அப்படிப்பட்டவர்களுக்குத்தான் ஆவியானவர் வாக்குப்பண்ணப் பட்டிருக்கிறார். **“தாகமுள்ளவன்மேல்** தண்ணீரையும், வறண்ட நிலத்தின் மேல் ஆறுகளையும் ஊற்றுவேன்; உன் சந்ததியின்மேல் என் ஆவியையும் உன் சந்தானத்தின்மேல் என் ஆசீர்வாதத்தையும் ஊற்றுவேன்” என்கிறார் (ஏசா. 44:3). தாகமுள்ளவனைத்தான் கிறிஸ்துவானவரும் தம்மிடத்தில் அழைக்கிறார், “ஒருவன் **தாகமாயிருந்தால்** என்னிடத்தில் வந்து பானம்பண்ணக்கடவன்” என்கிறார் (யோ.7:38). தாகமுள்ளவனைத்தான் ஆவியானவரும் அழைக்கிறார். **“தாகமாயிருக்கிறவன்** வரக்கடவன்; விருப்பமுள்ளவன் ஜீவத்தண்ணீரை இலவசமாய் வாங்கிக்கொள்ளக்கடவன்” என்கிறார் (வெளி. 22:17). நாம் அநேகந்தரம் ஆவியைத்தாரும் ஆவியைத்தாருமென்று ஜெபித்திருக்கிறோமே. நிரப்பப்படாமல் தீராதென்கிற தாகம் நமக்குள்ளிருந்ததா?

ஆவியானவரின் நிறைவு அப்போஸ்தலர்களுக்கும் விசேஷித்த ஊழியத்தைச் செய்யும்படி அழைக்கப்பட்டவர்களுக்கு மாத்திரம் வாக்குப்பண்ணப்பட்டிருக்கிறதென்று சிலர் தப்பாய் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் தேவனுடைய வாக்கையும் அந்த வாக்கு நிறைவேறிக்கொண்டு வந்திருக்கிற விதத்தையும் பார்க்கும் போது இயேசுவானவரை ஏற்றுக்கொள்ளுகிற யாவருக்கும் அது உரியது என்று விளங்குகிறது. “மாம்சமான யாவர்மேலும் என் ஆவியை ஊற்றுவேன் என்கிறார்.” **யாவர்மேலும்** என்கிற வார்த்தையைக் கவனியுங்கள். பேதுரு அப்போஸ்தலன் பிரசங்கித்த பொழுது “வாக்குத்தத்தமானது உங்களுக்கும் உங்கள் பிள்ளைகளுக்கும் நம்முடைய தேவனாகிய **கர்த்தர்** வரவழைக்கும் தூரத்திலுள்ள

யாவருக்கும் உண்டாயிருக்கிறது” என்றார் (அப். 2:39). இங்கேயும் **யாவருக்கும்** என்கிற வார்த்தையைக் கவனியுங்கள். யாவருக்கும் என்று தேவன் சொல்லும்பொழுது என்னையும் அவர் நினைக்கவில்லையோ?

ஆவியானவர் ஊற்றப்பட்டபொழுது அப்போஸ்தலர் மாத்திரமல்ல கூடியிருந்த அனைவரும் நிரப்பப்பட்டார்கள். பந்திவிசாரணை செய்யும்படி ஏற்பட்டவர்களும் நிரப்பப்பட்டிருந்தார்கள். சமாரியர் நிரப்பப்பட்டார்கள். எபேசியர் நிரப்பப்பட்டார்கள். கொர்நேலியுவும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் நிரப்பப்பட்டார்கள். பரிசுத்த ஆவியானவர் ஆதியில் அப்போஸ்தலர் மேலிறங்கினது போலவே இவர்கள் மேலுமிறங்கினார். அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் எபேசு சபைக்கு எழுதின நிருபத்தில்: மனைவிகள் தங்கள் சொந்தப் புருஷருக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்கவும்; புருஷர்கள் தங்கள் மனைவிகளிடத்தில் அன்பாயிருக்கவும்; பிள்ளைகள் தங்கள் பெற்றோருக்குக் கீழ்ப்படியவும்; பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளைக் கர்த்தருக்கேற்ற சிட்சையிலும் போதனையிலும் வளர்க்கவும்; வேலைக்காரர் தங்கள் எஜமான்களுக்கு நல்மனதோடு ஊழியஞ்செய்யவும்; எஜமான்கள் தங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் பெரிய எஜமானானவர் பரலோகத்திலிருப்பதை உணர்ந்து கடுஞ்சொல்லை விட்டு விடவும் ஆவியினால் நிறைந்திருக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்.

நம்முடைய சபையிலுள்ள ஆண்கள் பெண்கள் பிள்ளைகள் யாவரும் ஆவியினால் நிறைந்து ஜீவிக்கவேண்டுமென்பது தேவனுடைய சித்தம். தேவன் தம்முடைய குமாரனைக் கொடுத்து நம்மில் அன்புகூர்ந்தது போலவே தம்முடைய ஆவியானவரை அனுப்பினதும் அவருடைய பேரன்பாகவே இருக்கிறது. ஒருவரை ஏற்றுக்கொண்டு மற்றவரை ஏற்றுக்கொள்ளாதிருப்பது நியாயமா? குமாரனை ஏற்றுக்கொள்ளாமற் போவது குற்றமானால் ஆவியானவரை ஏற்றுக்கொள்ளாதிருப்பது குற்றமாகாதோ? தேவன் இந்த நேரத்தில் நம்மை நிரப்ப வாஞ்சையாயிருக்கிறார். ஒரு தாய் தன் பிள்ளை நன்றாய் உடுத்திச் சுத்தமாயிருக்கிறதைப் பார்க்க ஆசைப்படுகிறது போல

பிதாவானவரும் தம்முடைய பிள்ளைகள் ஆவியானவரால் அலங்கரிக்கப்பட்டு பரிசுத்த அழகு பொருந்தியிருப்பதைக் காண அதிக ஆசையுள்ளவராயிருக்கிறார்.

சகோதரரே! ஆவியானவரால் நிரப்பப்பட வேண்டுமென்று விரும்புகிறீர்களா? அப்படியானால் நிபந்தனைகளை மறுபடியும் கேளுங்கள். கர்த்தர் காண்பிக்கிற பாவங்களை விட்டுத்திரும்பமனமா? சிலுவையில் தொங்கின இரகட்கர்மேல் பூரணவிசுவாசம் உண்டா? சகல விஷயத்திலும் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க ஆயத்தமா? எல்லாவற்றிலும் தேவகுமாரனை மகிமைப்படுத்தும் சிந்தையுண்டா? ஆவியானவரால் நிரப்பப்படும்படி தவிக்கிறீர்களா? அப்படியானால் பிதாவின் சமூகத்தில் முழங்கால் படியிடுங்கள். “தாகமுள்ளவன்மேல் தண்ணீரையும் வறண்ட நிலத்தின்மேல் ஆறுகளையும் ஊற்றுவேன்” என்று சொன்ன உண்மையுள்ள தேவன் நிச்சயமாகவே நம்மையும் இந்த நேரத்தில் நிரப்புவார்.

XIV

TAKEN AND LEFT

ஏற்றுக்கொள்ளப்படுதல், கைவிடப்படுதல்

“அந்த இராத்திரியில் ஒரே படுக்கையில் படுத்திருக்கிற இரண்டுபேரில் ஒருவன் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவான் மற்றவன் கைவிடப்படுவான். திரிகைதிரிக்கிற இரண்டு ஸ்திரீகளில் ஒருத்தி ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவான் மற்றவள் கைவிடப்படுவாள். வயலிலிருக்கிற இரண்டு பேரில் ஒருவன் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவான். மற்றவன் கைவிடப்படுவான் என்று உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் என்றார்” (லூக். 17:34-36.)

ஒரே படுக்கையில் படுத்திருக்கிற இருவரில் ஒருவன் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு மற்றவன் கைவிடப்பட்டுப் போவதும், திரிகைதிரிக்கிற இருவரில் ஒருத்தி ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு மற்றவள் கைவிடப்பட்டுப் போவதும் எவ்வளவுபரிதாபம்! இவர்களை நாம் கவனிக்கும்பொழுது அவர்களிடத்தில் ஒற்றுமையைக் காண்கிறோம். ஒற்றுமையின்றி இருவர் சேர்ந்து திரிகை திரிப்பதெப்படி? ஒற்றுமையின்றி வயலில் இருவர் சேர்ந்து வேலை செய்வதெப்படி? இப்படியிருக்க ஒருவன் மற்றவனையும் ஒருத்தி மற்றவளையும் விட்டு எடுத்துக்கொள்ளப் படுவார்களானால் கைவிடப்பட்டவர்களுக்கு எப்படியிருக்கும்? கர்த்தருடைய வருகையில் அப்படித்தான் நடக்கும். நாலு தெளிவான திருஷ்டாந்தங்களைக் கொண்டு இந்தச் சத்தியத்தைப் பேச விரும்புகிறேன்.

1. ஒரு தாய்க்குப் பிறந்த இரண்டு சகோதரரில் ஒருவன் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு மற்றவன் கைவிடப்பட்டுப் போனால் எப்படியிருக்கும்? ஏசா யாக்கோபு என்பவர்களைப் பாருங்கள், ஒரு தாய் பெற்ற பிள்ளைகள். ஒரு வருஷம் இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னும் பின்னுமாகவல்ல, இருவரும் ஏககாலத்தில் பிறந்தவர்கள். ஒன்றுபோல் பாலுண்டு வளர்ந்தார்கள். ஒன்றுபோல் போஜன பானம் பண்ணினார்கள். ஒன்றாய்ப் படுத்து நித்திரை செய்தார்கள். ஒன்றாய்

வினையாடித் திரிந்தார்கள். இவர்களில் ஒருவன் **ஆகாதவனென்று** தள்ளப்பட்டதற்கும், மற்றவன் **தேவப்பிரபு** என்று அர்த்தங்கொள்ளும் **இஸ்ரவேல்** என்கிற பேர் பெற்றதற்கும் காரணமென்ன? ஏசா அவபக்தன். அவன் தேவனைத் தேடவில்லை. அவனிடத்தில் ஜெப சிந்தையில்லை. தேவனுடைய வாக்குகளைக் குறித்தும் உடன்படிக்கைகளைக் குறித்தும் அவன் கவலைப்படவில்லை. ஒருவேளைப் போஜனத்திற்காகத் தன் சேஷ்ட புத்திர பாகத்தை விற்றுப்போட்டான். இந்த சேஷ்ட புத்திரபாகம் எனக்கென்னத்திற்கு என்று அலட்சியம் பண்ணி விட்டான். தேவன் ஆபிரகாமின் தேவனும், ஈசாக்கின் தேவனும், ஏசாவின் தேவனுமென்று அழைக்கப்படவேண்டியதே சரி. ஆகிலும் அவர் யாக்கோபின் தேவனென்று அழைக்கப்படுகிறார். யாக்கோபினிடத்தில் அநேகக் குறைவுகளிருந்த போதிலும் தன் பிதாக்களின் தேவனை அவன் மறந்து போகவில்லை. தன்னுடைய இடுக்கண்களிலெல்லாம் அவரைத் தேடினான். ஒரு சமயம் இராமுழுவதும் தேவனோடு போராடி ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றான். ஏசா யாக்கோபுக்குச் சகோதரனல்லவோ? ஆகிலும் யாக்கோபை நான் சிநேகித்தேன், ஏசாவையோ நான் வெறுத்தேன்” என்று சொல்லியிருக்கிறது. (மல்கி. 1:2,3) சகோதரரே! இன்றும் அப்படியே நடக்கிறது. ஒரு வீட்டிலுள்ள சகோதரர் இருவரில் ஒருவன் தேவனைத்தேடி அவருடைய வேதத்தை மதித்து ஜெபசிந்தையுள்ள வனாயிருந்து அவரால் ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறான். மற்றவனோ அவபக்தியுள்ளவனாய் நடந்து ஆக்கினைக்குள்ளாகிறான்.

II. ஒரு குடும்பத்திலுள்ள இரண்டு சகோதரிகளில் ஒருத்தி ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு மற்றவள் கைவிடப்பட்டுப் போனால் எப்படியிருக்கும்? பஞ்சம் பிழைக்கும்படி மோவாப் தேசத்திற்குப் போயிருந்த நகோமியின் வீட்டில் இரண்டு பெண்களைக் காண்கிறோம். அவர்கள் நகோமிக்குச் சொந்த மக்கள் போலவும் ஒருவருக்கொருவர் கூடப்பிறந்த சகோதரிகள் போலவும் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். ஒன்றாய் வேலை செய்கிறார்கள். ஒன்றாய்த் தண்ணீர் மொள்ளப்போகிறார்கள். ஒன்றாய்ச் சமையல் சமைக்கிறார்கள். ஒன்றாய் உட்கார்ந்து ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டு சந்தோஷத்துடன்

திரிகை திரிக்கிறார்கள். இந்தச் சகோதரிகள் இருவரில் ஒருத்தி இரட்சிப்பின் பாதையில் செல்ல, மற்றவள் கேட்டின் பாதைக்குப் போய்விட்டதற்குக் காரணமென்ன? நகோமிக்குத் துன்பகாலம் நேரிட்டது. அவளுடைய புருஷன் மரித்துப்போனான். சிலகாலம் பொறுத்து, அருமைக்குமாரர் இருவரும் மாண்டார்கள். ஐயோ! நகோமி இனி என்ன செய்வாள்? வியாகுலம் நிறைந்தவளும் தனித்தவளுமானாள். அந்நிய நாடாகிய மோவாப் தேசத்தை விட்டு, சொந்த நாடாகிய பெத்லகேமுக்குப் போகப் புறப்பட்டாள். மருமக்கள்மார் இருவரும் நகோமியோடு போகத் தீர்மானித்து அவளோடு கூட வழி நடக்கிறார்கள். அப்பொழுது நகோமி அவர்களிருவரையும் பார்த்து: என் மக்களே! நீங்களிருவரும் என்னோடு வருவதால் உங்களுக்கு என்ன பலன்? உங்கள் தேசத்திற்கும் உங்கள் தேவர்களண்டைக்கும் திரும்பிப் போய்விடுங்களென்று வருந்திக் கேட்டுக் கொண்டாள். இருமனதோடு வழி நடந்த ஓர்பாள் தாய்போலிருந்த நகோமியையும் சகோதரியாகிய ருத்தையும் விட்டு அஞ்ஞான தேசத்திற்கும் ஜீவனற்ற விக்கிரகத் தண்டைக்கும் திரும்பிப் போய் விட்டாள். ருத்தோ: அம்மா! உன் தேசம் என் தேசம், உன் ஜாதி என் ஜாதி, உன் தேவன் என் தேவன். நீ போகுமிடத்துக்கு நானும் போவேன், நீ சாகுமிடத்தில் நானும் சாவேன், மரணமே யொழிய வேறே ஒன்றும் நம்மைப் பிரிப்பதில்லையென்று ஒரே சாதனையாக நகோமியைப் பற்றிக்கொண்டாள். நடந்ததென்ன? இவள் அந்நிய தேசத்தாளாயிருந்தும் போவாஸைவிவாகம் செய்ததால் இஸ்ரவேல் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவளானாள். உலக இரட்சகராகிய இயேசுகிறிஸ்துவுக்கும் மாம்சத்தின்படி தாயானாள். ருத் ஒபேத்தைப் பெற்றாள். ஒபேத் ஈசாயைப் பெற்றான். ஈசாய் தாவீதைப் பெற்றான். தாவீதின் வம்சத்திலே கிறிஸ்துவானவர் பிறந்தார். ஓர்பாளே! நீ எங்கே! விக்கிரகத்தண்டைக்கு நீ திரும்பிப் போனதால் கண்ட பலனென்ன? இன்றும் அப்படித்தான் நடக்கிறது. ஒரே தாய்க்குப்பிறந்த சகோதரிகள் என்றாலும் சரி, மருமக்களாக ஒரே வீட்டில் வசிக்கிறவர்களென்றாலும் சரி, இயேசு சுவாமியை உறுதியாய்ப் பற்றிக்கொண்டு அவரைப் பின் செல்லுகிற சகோதரி மேலான ஆசீர்வாதத்தைக் கண்டடைகிறாள். இருமனமுள்ளவளோ கெட்டுப்போகிறாள்.

III. ஒன்றாய்த் தேவ ஊழியஞ் செய்துவருகிற இருவரில் ஒருவன் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு மற்றவன் கைவிடப்பட்டுப் போனால் எப்படியிருக்கும்? அப்போஸ்தலரில் யோவானையும் யூதானையும் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். கர்த்தர் இவர்களிருவரையும் ஒன்றுபோல் தெரிந்துகொண்டார். அவர்களை ஒன்றுபோல் தம்மோடெங்கும் கூட்டிக்கொண்டு திரிந்தார். அவர்களைப் பிரசங்கிக்கும்படி அனுப்பினார். பட்சபாதமாய் அவர் அவர்களை நடத்தவில்லை. ஒருவன் அருமை நேசரின் திருமார்பில் சாய்ந்து கொண்டிருப்பதற்கும், மற்றவன் மரத்தில் நான்கு கொண்டு தொங்குவதற்கும் காரணமென்ன? யோவானிடத்தில் துவக்கத்தில் சில தப்பிதங்கள் காணப்பட்ட போதிலும் கர்த்தர் அவனை எச்சரித்தபோது சீர்திருத்தப்பட்டார். யூதாஸோ ஆண்டவர் தன்னை எவ்வளவாய் உணர்த்தி எச்சரித்த போதிலும் சீரடைய வில்லை. யோவானுக்குள்ளிருந்த மேலான ஆசையைப் பாருங்கள். நாலுபேரைப்போல் நானும் இருந்தால் போதுமென்றிருக்கவில்லை. சபையாரில் ஒரு சபையானாக, அல்லது விசுவாசிகளில் ஒரு விசுவாசியாக, அல்லது சீஷர்களில் ஒரு சீஷனாக, அல்லது தூண்களாக எண்ணப்பட்ட மூவரில் தானும் ஒரு தூணாக இருப்பதே போதுமென்று எண்ணாமல் **இயேசுவின் அன்பன்** என்று பரலோகமும் பூலோகமும் அறியத்தக்க சிறந்த நாமத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார். என்னிடத்தில் அன்பாயிருக்கிறவனுக்கு என்னை வெளிப்படுத்துவேன் என்று கர்த்தர் சொன்னபடி மகிமையான நாலாம் சுவிசேஷத்தையும் வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தையும் எழுதிவைக்கும் சிலாக்கியம் இவருக்குக் கிடைத்தது.

யூதாஸோ தன் ஆண்டவரையும் தன் உடன் சகோதரரையும் விட்டுப்பிரிந்து அவருடைய சத்துருக்களோடு சேர்ந்து கொண்டான். நடு ஜாமத்தில் தோட்டத்திற்கு வந்து இரத்த வேர்வை சிந்தி, அரை உயிராய் நிற்கும் சாந்தமுள்ள ஆட்டுக்குட்டியை முத்தத்தால் காட்டிக்கொடுத்தான். அவரைக் கன்னத்தில் அறைந்து அல்லது தன் குதிகாலால் அவரை மிதித்துக் காட்டிக்கொடுத்திருந்தால் உண்மையாயிருந்திருக்கும். அன்று அவன் செய்த செய்கை அதுதான். “என்னுடனே அப்பம் புசிக்கிறவன் என்மேல் தன்குதிகாலைத் தூக்கினான்” என்றார் (யோ. 13:18). இந்தப் பாதகன் கண்ட

பலன் என்ன? அவன் காட்டிக்கொடுத்துச் சம்பாதித்த பொருளில் ஒரு காசாவது அவனுக்கு உதவவில்லை. தன்னையும் தற்கொலைசெய்து கொண்டான். **துரோகியாகிய யூதாசென்கிற** நிந்தையான பேரைச் சம்பாதித்தான். இதேபிரகாரம் கர்த்தருக்கு ஊழியஞ் செய்துவருகிற இருவரில் ஒருவன் அவருக்கு உகந்தவனென்றும் மற்றவன் துரோகியென்றும் வெளிப்படும்.

IV. ஒரே ஆலயத்தில் வந்து ஆராதிக்கிற இருவரில் ஒருவன் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு மற்றவன் கைவிடப்பட்டுப் போனால் எப்படியிருக்கும்? ஆயக்காரனையும் பரிசேயனையும் பாருங்கள். இருவரும் ஒன்றுபோல் ஆலயத்திற்குள் பிரவேசித்து ஜெபம் செய்கிறார்கள். ஒருவன் நீதிமானாக்கப்பட்டவனாக வீட்டுக்குத் திரும்புகிறான். மற்றவனோ ஆக்கினைக்குட்பட்டவனாகத் திரும்புகிறான். இந்த வித்தியாசம் எப்படி உண்டாயிற்று? பரிசேயன் பெருமைக்காரன். அவன் செய்தது ஜெபமல்ல. அவனுடைய ஜெபத்தில் யாதொரு வேண்டுதலுமில்லை. ஜெபிக்கிறவனைப்போல தேவ சந்நிதானத்தில் நின்று தன்னையே போற்றுகிறான். மற்றவர்களையும் அந்த ஆயக்காரனையும் தூஷிக்கிறான். அவனுடைய ஸ்தோத்திரமும் உண்மையானதல்ல. கர்த்தரிடத்திலிருந்து ஏதாகிலும் பெற்றுக்கொண்டதாக அவன் சொல்லவில்லை. தன் சுயநீதியின்மேல் நம்பிக்கை வைத்து தேவனால் வரும் நீதியை அசட்டை செய்தான்.

ஆயக்காரனோ “தேவனே பாவியாகிய என் பேரில் கிருபையாயிரும்” என்று ஜெபித்தான். செய்தது சிறு ஜெபம். ஆகிலும் அது அதிகத் தாழ்மையும் உண்மையுமுள்ள ஜெபம். உள்ளத்தில் உண்மையிருக்க விரும்புகிற சுவாமி இந்த ஏழை மனுஷனைக் கண்ணோக்கினார். “அவனல்ல, இவனே, நீதிமானாக்கப்பட்டவனாய்த் தன் வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போனான்” என்றார். ஆலயத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற ஆண்டவர் தம்மை ஆராதிக்க வரும் ஜனங்களை அறிவார். அவனல்ல இவனே, அவளல்ல இவளே என்னால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டுப் போகிறார்கள் என்பார். தன் அக்கிரமங்களை உணர்ந்து ஆண்டவருடைய பாதத்தில் தன்னைத் தாழ்த்துகிறவன் ஆசீர்வதிக்கப்படுவான். தன் சுயநீதியின்மேல் நம்பிக்கை வைத்து கர்த்தருடைய பிரகாரத்தைத்

துணிகரமாய்மிதிக்கும் பாவி யாதொரு நன்மையும் பெற்றுக் கொள்ளமாட்டான்.

சகோதரரே! கர்த்தராகிய இயேசுவை ஏற்றுக்கொள்ளு கிறவர்களுக்கும் அவரை ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்களுக்கும் இப்பொழுதே பெரிய வித்தியாசம் உண்டாகிற தென்பதைக் காட்டும்படிக்கே இந்தத் திருஷ்டாந்தங்களைச் சொன்னேன். ஆனால் நான் வாசித்த வாக்கியங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற விசேஷமோ தேவனுடைய பிள்ளைகள் ஆகாயத்திற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுவதையும் மற்றவர்கள் பூமியில் விட்டுவிடப் படுவதையும் காட்டுகிறது. அக்காலத்தின் விசேஷத்தைக் குறித்து அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் அதிகத் தெளிவாய் எழுதியிருக்கிறார். “இதோ ஒரு இரகசியத்தை உங்களுக்கு அறிவிக்கிறேன். நாமெல்லாரும் நித்திரையடை வதில்லை; ஆகிலும் கடைசி எக்காளம் தொனிக்கும்போது ஒரு நிமிஷத்திலே ஒருஇமைப் பொழுதிலே நாமெல்லாரும் மறுருபமாக்கப்படுவோம்.” கர்த்தருடைய வார்த்தையை முன்னிட்டு நாங்கள் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறதாவது: கர்த்தருடைய வருகைமட்டும் உயிரோடிருக்கும் நாம் நித்திரை யடைந்தவர்களுக்கு முந்திக்கொள்வதில்லை. ஏனெனில் கர்த்தர்தாமே ஆரவாரத்தோடும் பிரதான தூதனுடைய சத்தத்தோடும் தேவ எக்காளத்தோடும் வானத்திலிருந்து இறங்கி வருவார்; அப்பொழுது கிறிஸ்துவுக்குள் மரித்தவர்கள் முதலாவது எழுந்திருப்பார்கள். பின்பு உயிரோடிருக்கும் நாமும் கர்த்தருக்கு எதிர்கொண்டு போக மேகங்கள்மேல் அவர்களோடே கூட ஆகாயத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டு இவ்விதமாய் எப்பொழுதும் கர்த்தருடனே கூடியிருப்போம்” (1 கொ. 15:51; 1 தெச 4:15-17). அவர் ஆயிரமாயிரமான பரிசுத்தவாண்களோடு பூமிக்கு வருகிறபடியால் அதற்கு முந்தியே அவர்கள் அவரிடத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்படவேண்டிய தவசியம். கிறிஸ்துவுக்குள் மரித்தவர்கள் மகிமையான சரீரங்களோடு முதலாவது எழுந்திருப்பார்கள். அப்பொழுது உயிரோடிருக்கிற பக்தர்களும் ஒரு இமைப்பொழுதில் மறுருபமாக்கப்பட்டு இரு திறத்தாரும் சேர்ந்து மணவாளனைச் சந்திக்க எதிர்கொண்டு போவார்கள். அது இன்ன நேரம் நடக்குமென்று நமக்குத் தெரியாதிருப்பதால் நாம் எப்பொழுதும் விழித்திருந்து ஆயத்தமாயிருக்கவேண்டுமென்று இரட்சகர் கற்பித்திருக்கிறார் (லூக்.12:40).

அக்காலத்தில் பூமியில் **கொடிய உபத்திரவம்** உண்டாகும். தேவனுடைய பிள்ளைகள் எடுத்துக்கொள்ளப் படுவதினால் அந்த உபத்திரவங்களுக்குத் தப்பிக் கொள்ளுவார்கள் (லூக் 21:36). அக்கிரமம் நிறைந்த பூர்வ உலகத்தாரைவிட்டு ஏனோக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதுபோல அநேகர் திடீரெனக் காணப்படாமற் போவார்கள். ஒரே மேஜையில் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கிற இருவரில் ஒருவன் எடுத்துக்கொள்ளப்படுவான், மற்றவன் கைவிடப்படுவான். ஒரே பள்ளிக்கூடத்தில் படித்துக்கொடுக்கிற உபாத்திமார் இருவரில் ஒருவன் எடுத்துக்கொள்ளப்படுவான், மற்றவன் கைவிடப்படுவான். ஒன்றுபோல் படித்து வருகிற மாணாக்கர் இருவரில் ஒருவன் எடுத்துக்கொள்ளப்படுவான், மற்றவன் கைவிடப்படுவான். தையல் கற்றுக்கொடுக்கிற ஸ்திரீகள் இருவரில் ஒருத்தி ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவாள், மற்றவன் கைவிடப்படுவாள். ஒரே ஆபீசில் வேலை பார்க்கிற இருவரில் ஒருவன் எடுத்துக்கொள்ளப்படுவான், மற்றவன் கைவிடப்படுவான். ஆலயத்தில் ஒன்றாய் உட்கார்ந்து ஆராதிக்கிற இருவரில் ஒரு அம்மாள் எடுத்துக்கொள்ளப்படுவாள், மற்றவன் கைவிடப்படுவாள். ஒன்றாய்ப் பிரசங்கத்திற்குப் போய் வருகிற இருவரில் ஒருவன் எடுத்துக்கொள்ளப்படுவான், மற்றவன் கைவிடப்படுவான். புருஷன் மனைவி இருவரில் புருஷன் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு மனைவி கைவிடப்படுவான் அல்லது மனைவி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு புருஷன் கைவிடப்படுவான். கல்லறைகளிலும் இந்த வித்தியாசம் காணப்படும். புருஷனும் மனைவியும் ஒன்றாய் அடக்கஞ்செய்யப் பட்டிருந்தால் புருஷனை கல்லறையில் விட்டுவிட்டு மனைவி எழும்பி விடுவாள். அல்லது மனைவியை விட்டுவிட்டு புருஷன் எழும்பிவிடுவான். இருவரும் கர்த்தருக்கு உகந்தவர்களாயிருந்தால் இருவருமே சேர்ந்து எழும்பி வருவார்கள். தேவபக்தர்கள் எடுத்துக் கொள்ளப்படும் அந்தக்காலமானது பூமியில் விடப்பட்டிருக்கும் மற்றவர்களுக்கு திகைப்பையும் அதிர்ச்சியையும் உண்டாக்கும். இந்தச் சத்தியத்தை அறிந்திருந்தும் இரட்சிக்கப்படாமலும் ஆயத்தமாயிராமலும் போகிறவர்கள் அதிக வியாகுலமடைவார்கள்.

இப்படிச் சிலரை எடுத்துக்கொள்ளுவதும் மற்றவர்களைக் கை விடுவதும் தேவனுடைய ஏற்பாடல்ல. “தேவனிடத்தில்

பட்சபாதமில்லை.” சிலர் இந்த “மேன்மையான உயிர்த்தெழுதலை” அடைய பாத்திரவாண்களாயிருந்தார்கள். எடுத்துக்கொள்ளப்படுவதின் சம்பந்தமாய் இரட்சகர் சொன்ன வார்த்தைகளையும், பவுல் எழுதின வாக்கியங்களையும் கவனித்தால் இது விசேஷித்த ஆசீர்வாதமென்றே தோன்றும். “முதலாம் உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பங்குள்ளவன் பாக்கியவானும் பரிசுத்தவானுமாயிருக்கிறான்” (வெளி. 20:6). எவர்கள் பாவத்தையும் உலகத்தையும் வெறுத்து கர்த்தராகிய இயேசுவை இடைவிடாமல் வாஞ்சித்து, அவருடைய வருகைக்கு ஆவலோடு காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களோ அவர்கள் அவரிடமாய்ச் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுவார்கள். ஒரு மேஜையின்மேல் கொஞ்சம் குண்டுசிகளைப் போட்டு ஒரு பெரிய ஊசிக்காந்தத்தை அவைகளுக்கு நேரே மேலே பிடித்தால் சில குண்டுசிகள் மேஜையிலிருந்து எழும்பிப்போய் காந்தத்தில் ஒட்டிக்கொள்ளும். மற்றவைகளோ யாதொரு அசைவுமின்றி அப்படியே கிடக்கும். மேலே எழும்பிப்போகிற குண்டுசிகள் மற்றக் குண்டுசிகளால் மூடப்பட்டிருந்தாலும் அவைகளை விலக்கிக்கொண்டு மேலே எழும்பிப்போகிறதைப் பார்க்கலாம். இந்த வித்தியாசம் எப்படி வந்தது? பேரில் வித்தியாசமில்லை, எல்லாம் குண்டுசிகள்தான். தோற்றத்தில் வித்தியாசமில்லை, எல்லாம் வெண்மைதான். ஆனால் வித்தியாசம் உள்ளே மறைந்திருக்கிறது, எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட குண்டுசிகள் இரும்பு. விட்டுவிடப்பட்டவைகளோ பித்தளை. நாம் எல்லாரும் கிறிஸ்தவர்களென்றுதான் சொல்லிக்கொள்ளுகிறோம். பேரில்வித்தியாசமில்லை வெளித்தோற்றத்திலும் வித்தியாச மில்லை. கர்த்தர் வானத்திலிருந்து ஆகாயத்திற்கு வரும்போது பெரியவித்தியாசம் உண்டாகும். “என்னுடைய சம்பத்தை நான் சேர்க்கும்நாளிலே அவர்கள் என்னுடைவர்களாயிருப்பார்கள் என்று சேனைகளின் கர்த்தர் சொல்லுகிறார். ஒரு மனுஷன் தனக்கு ஊழியஞ்செய்கிற தன்னுடைய குமாரனைக் கட்டாட்சிக்கிறது போல நான் அவர்களைக் கட்டாட்சிப்பேன். அப்பொழுது நீங்கள் நீதிமானுக்கும் துன்மார்க்கனுக்கும்; தேவனுக்கு ஊழியஞ்செய்கிறவனுக்கும் அவருக்கு ஊழியஞ்செய்யாதவனுக்குமிருக்கிற வித்தியாசத்தைத் திரும்பவும் காண்பீர்கள்” (மல். 3:17,18).

சகோதரனே! நீ எடுத்துக்கொள்ளப்படுவாயோ? கைவிடப்படுவாயோ? ஆசையிருந்தால் மாத்திரம் போதாது;

தகுதியும் இருக்க வேண்டும். ஒரு தூணோடு கட்டப் பட்டிருக்கும் பட்சியானது ஆகாயத்தில் பறக்கும்படி எவ்வளவாய் வாஞ்சித்தாலும் உயர எழும்பப்போகிறதேயில்லை. “உங்கள் இருதயங்கள் பெருந்திண்டியினாலும் வெறியினாலும் லௌகீகக் கவலைகளினாலும் பாரமடையாதபடிக்கும் நீங்கள் நினைவாத நேரத்தில் அந்தநாள் உங்கள்மேல் வராதபடிக்கும் எச்சரிக்கையாயிருங்கள்” என்றும், “இனிச் சம்பவிக்கப்போகிற இவைகளுக்கெல்லாம் நீங்கள் தப்பி மனுஷகுமாரனுக்கு முன்பாக நிற்கப் பாத்திரவான்களாக எண்ணப்படுவதற்கு எப்பொழுதும் ஜெபம் பண்ணி விழித்திருங்கள்” என்றும் நமதாண்டவர் நமக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார் (லூக். 21:34,36). சகோதரரே! பாவமன்னிப்பாகிய இரட்சிப்பைப் பெற்றிருக்கிறீர்களா? பாவத்தின் மேல் ஜெயம்பெற்று வருகிறீர்களா? கிறிஸ்துவின் சாயலுக்கொப்பாக மறுருப மடைகிறீர்களா? சரீரமீட்பாகிய பூரண இரட்சிப்பு வருகிறதற்கு ஆவலோடு காத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களா? அப்படியானால் நாம் நித்திரை அடைந்திருந்தாலும் உயிரோடிருந்தாலும், கர்த்தர் வரும்பொழுது அவருக்கு எதிர்கொண்டுபோக ஆகாயத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்படுவோம். பிரயாணமாய்ப்போன தன் புருஷனுடைய வருகையை விரும்பாமல், அவன் வருகிறான் என்று அறிந்தவுடனே விசனப்படுகிற ஸ்திரீ, புருஷனுக்கு உண்மையுள்ளவளல்ல. உத்தமியோ, தன் புருஷன் எப்போது வருவானென்று வாஞ்சையோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பதுந்தவிர, வருகிறான் என்று அறிந்தவுடனே மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடே தன்னைச் சிங்காரித்துக் கொண்டு, போஜனபதார்த்தங்களை ஆயத்தம்செய்து வழியைப் பார்த்த கண்ணாயிருப்பாள். நாம் கிறிஸ்துவின் வருகைக்கு ஆவலோடு காத்திருப்பது அவர்மேலுள்ள நேசத்திற்கு அத்தாட்சியாயிருக்கிறது. “இதோ! மணவாளன் வருகிறார், அவருக்கு எதிர்கொண்டு போகப் புறப்படுங்கள் என்கிற சத்தமுண்டாயிற்று. ஆயத்தமாயிருந்தவர்கள் அவரோடே கூடக் கலியாண வீட்டுக்குள் பிரவேசித்தார்கள்.” இதை வாசிக்கும் சகோதரனே! நீயும் அவர்களோடு கூடப் பிரவேசிப்பாய் என்கிற நிச்சயம் உனக்குண்டா?

XV

THE COMING OF THE LORD

கர்த்தரின் வருகை

“கர்த்தரின் வருகை சமீபமாயிருக்கிறது” - யாக். 5:8.

கிறிஸ்துவின் வருகை அப்போஸ்தலருக்கும் அக்காலத்திலிருந்த விசுவாசிகளுக்கும் சமீபமாயிருந்ததைவிட நமக்கு அதிகச் சமீபமாயிருக்கிறது. தேவன் தமது இரட்சிப்பின் மூலமாய் நமக்குப் போதிக்கிற விஷயங்கள் மூன்று. அவைகள் **வெறுத்தல், ஜீவித்தல், எதிர்பார்க்குதல்**, என்பவைகளே. தீத்து இரண்டாம் அதிகாரத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி இரட்சிக்கப்பட்டவன் அவபக்தியையும் லௌகீக இச்சைகளையும் **வெறுத்து**, தெளிந்த புத்தியும் நீதியும் தேவபக்தியும் உள்ளவனாய் இவ்வுலகத்திலே **ஜீவனம் பண்ணி** கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் மகிமையின் பிரசன்னமாகுதலுக்கு **எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்படி** போதிக்கப்படுகிறான் (தீத். 2:12,13). சகோதரரே! இந்த மூன்று அடையாளங்களும் உங்களிடத்திலுண்டா? விசேஷமாய் கிறிஸ்துவின் வருகைக்கு ஆவலோடு காத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களா? இந்த வசனத்தின் சம்பந்தமாய் முதலாவது கர்த்தர் மறுபடியும் வரப்போகிறது நிச்சயமென்றும், இரண்டாவது அவர் எவ்விதமாய் வருவாரென்றும், மூன்றாவது அவருடைய வருகைக்கு அடையாளமென்னவென்றும் பார்ப்போம்.

I. இயேசுவானவர் மறுபடியும் வரப்போகிறது நிச்சயம்.

1. **அவர் இன்றைக்கும் உயிரோடிருக்கிறபடியால் அவருடைய வருகை நிச்சயம்.** எவ்வளவோ காலம் ஆகிவிட்டதே, இயேசுவானவர் எங்கே போனாரோவென்று நாம் நினைக்கக்கூடாது. “நான் மரித்தேன் ஆகிலும் சதாகாலங்களிலும் உயிரோடிருக்கிறேன்” என்கிறார் (வெளி. 1:18). அவர் உயிரோடிருக்கிறதை அவர் நம்மில் நடப்பித்து வரும் கிரியைகளினால் வெளிப்படுத்துகிறார். திருச்சபையின்மேல் ஆவியை ஊற்றினது யார்? சவுலைக் குணப்படுத்தினது யார்?

யோவானுக்கு இனிச் சம்பவிக்கப்போகிறவைகளை அறிவித்தது யார்? ஸ்தேவானுடைய மரணநேரத்தில் அவனைத் தைரியப்படுத்தினது யார்? நம்மை இரட்சித்தது யார்? யாருடைய நாமத்தினாலே நாம் ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்றுவருகிறோம்? பாவங்களை மேற்கொள்ளும் சக்தி யாரிடத்திலிருந்து நமக்கு வருகிறது? நம்முடைய பெருமூச்சையும் கண்ணீரையும் கவனித்து அநேகந்தரம் நமக்கு இவர் ஒத்தாசை செய்ததில்லையோ? ஆ, நம்முடைய அருமை இரட்சகர் நமக்காக வேண்டுதல் செய்கிறவராய் இன்றைக்கும் உயிரோடிருக்கிறபடியால் நிச்சயமாகவே திரும்பவருவார்.

2. “மெய்யாகவே நான் சீக்கிரமாய் வருகிறேன்” என்று அவர் சொல்லியிருக்கிறதினால் அவருடைய வருகை நிச்சயம். அவருடைய சொல் ஒருபோதும் தவறாது. ஒருவன் என்னைக் காட்டிக் கொடுப்பான் என்றார். அப்படியே யூதாஸ் அவரைக் காட்டிக்கொடுத்தான். பேதுரு மறுதலிப்பான் என்றார். அப்படியே பேதுரு மறுதலித்தான். சீஷர்கள் தம்மை விட்டு ஓடிப்போவார்கள் என்றார். அப்படியே ஓடிப்போனார்கள். சிலுவையில் அறையப்படுவேன் என்றார். அப்படியே அறையப்பட்டார். உயிரோடெழுந்திருப்பேன் என்றார். அப்படியே எழுந்தார். பரமேறுவேன் என்றார். அப்படியே கண்கள்காண ஏறிப்போனார். ஆவியை அனுப்புவேன் என்றார். அப்படியே அனுப்பினார். எருசலேம் அழியும் என்றார். அப்படியே அழிந்தது. “அவர் தம்முடைய எல்லா வார்த்தைகளிலும் ஒன்றையாகிலும் தரையிலே விழுந்துபோக விடவில்லை” (1 சாமு.3:19). அந்தப்படியே அவர் மறுபடியும் வரப்போகிறது நிச்சயம்.

3. தேவதூதர்கள் அறிவித்திருப்பதால் அவருடைய வருகை நிச்சயம். “கலிலேயராகிய மனுஷரே! நீங்கள் ஏன் வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்து நிற்கிறீர்கள்? உங்களிடத்தினின்று வானத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட இந்த இயேசுவானவர் எப்படி உங்கள் கண்களுக்கு முன்பாக வானத்துக்கு எழுந்தருளிப்போனாரோ அப்படியே மறுபடியும் வருவார் என்றார்கள்” (அப். 1:11). தேவதூதர்கள் சுயமாய் ஒன்றும் பேசமாட்டார்கள். தேவன் கொடுத்த

செய்தியை மாத்திரம் அறிவிப்பார்கள். ஆகையால் அவர்களுடைய வார்த்தை ஒருபோதும் தவறாது. கிறிஸ்துவின் பிறப்பைக்குறித்து மரியாளுக்கு அறிவித்தார்கள். அவர் பிறந்த செய்தியை மேய்ப்பார்களுக்கு அறிவித்தார்கள். யோவான் ஸ்நானகனைக்குறித்து சகரியாவுக்கு அறிவித்தார்கள். இயேசுவானவர் உயிர்த்தெழுந்தாரென்று சீஷர்களுக்கு அறிவித்தார்கள். பேதுருவை அழைக்கும்படி கொர்நேலியுவுக்கு ஒரு தூதன் அறிவித்தான். இவைகளில் ஏதாகிலும் ஒன்றுபொய்யாயிற்றா? அப்படியே அவர் மறுபடியும் வருவாரென்று தூதர்கள் சொன்ன வார்த்தை சத்தியமாகவே நிறைவேறும்.

4. வேதவாக்கியங்கள் ஏகமாய்ச் சாட்சி கொடுப்பதால் அவருடைய வருகை நிச்சயம். கிறிஸ்துவைக் குறித்துத் தீர்க்கதரிசனம் சொன்ன தீர்க்கதரிசிகள் அவருடைய பாடுகளைப்பற்றிச் சொன்னதைவிட அவருடைய வருகையைப் பற்றியே அதிகமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். புதிய ஏற்பாட்டில் 260 அதிகாரங்களில் 318 தரம் அவருடைய வருகையைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது. 25 வசனங்களுக்கு ஒரு வசனம் அவருடைய வருகையைப் பற்றினதாயிருக்கிறது. நம்முடைய இரட்சகர் நேரே சொன்னதுமன்றி அநேக உவமைகளின் மூலமாகவும் தம்முடைய வருகையைக் குறித்துத் திட்டமாய்ப் போதித்திருக்கிறார். அப்போஸ்தலர் எழுதின நிருபங்களில் இரண்டு மூன்று சிறு நிருபங்கள் தவிர மற்றெல்லா நிருபங்களிலும் கர்த்தரின் வருகையைப்பற்றித் தாராளமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

5. கர்த்தருடைய இராப்போஜனமும் அவருடைய வருகை நிச்சயமென்று அறிவிக்கிறது. “நீங்கள் இந்த அப்பத்தைப்புசித்து இந்தப்பாத்திரத்தில் பானம்பண்ணும் போதெல்லாம் கர்த்தர் வருமளவும் அவருடைய மரணத்தைத் தெரிவிக்கிறீர்கள்” (1 கொ. 11,26). இராப்போஜனத்தில் நாம் பங்கு பெறும்போதெல்லாம் அவருடைய மரணத்தை மாத்திரமல்ல அவருடைய வருகையையும் நினைவுகூறுகிறோம். இந்த இராப்போஜன ஆசரிப்பு அவருடைய வருகையோடே முடிந்து அவருடைய ராஜ்யத்தில் நாம் அனுபவிக்கப்போகிற

மேலான பந்திக்கு நம்மை வழிநடத்தும். சகோதரரே! கர்த்தரின் வருகையைக் குறித்து நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்? அவர் மெய்யாகவே வருவாரென்று நீங்கள் நம்புகிறீர்களா? நம்பினதுண்டானால் அதற்கேற்றபடி நடந்துகொள்ள வேண்டாமோ?

II. அவர் எவ்விதமாய் வருவார்?

முன் வந்த அந்த இயேசுவானவரே திரும்பவருவார். மேகங்களுடனே போனவர் மேகங்களுடனே வருவார். ஆனால் முன் அவர் வந்த விதத்திற்கும் இனிமேல் வரப்போகிறதற்கும் மிகுந்த வித்தியாசமிருக்கும்.

1. முன் அவர் அந்தரங்கமாக வந்தார். அருணோதயம் போலுதித்த அவருடைய வருகையானது படிப்படியாக மற்றவர்களுக்குத் தெரியவந்தது. தேவ தூதர்கள் மேய்ப்பருக்கு அறிவிக்க, அவர்கள் அவரைக்கண்டபின்பு மற்றவர்களுக்கு அதை அறிவித்தார்கள். கிழக்கிலிருந்து சாஸ்திரிகள் அவரைத் தரிசிக்கவந்தபோது அநேகர் அவரைக்குறித்துக் கேள்விப்பட்டார்கள். இனி அவர் வரும்பொழுது அந்தரங்கமாகவல்ல **எல்லாரும் அறியத்தக்க விதமாய்** வெளிப்படுவார். “இதோ மேகங்களுடனே வருகிறார்; கண்கள் யாவும் அவரைக் காணும், அவரைக் குத்தினவர்களும் அவரைக்காண்பார்கள். பூமியின் கோத்திரத்தாரெல்லாரும் அவரைப்பார்த்துப் புலம்புவார்கள் அப்படியே ஆகும் ஆமென்” (வெளி.1:7).

2. முன் அவர் தனிமையாக வந்தார். இனி அவர் திரளான கூட்டத்தோடு இரங்கிவருவார். அவர்களுடைய தொகையை எண்ண முடியாது. சகல பரிசுத்த தூதர்களும் அவரோடுகூட வருவார்கள் (மத். 25:31). தூதர்கள் மாத்திரமல்ல சகல பரிசுத்தவான்களும் அவரோடுகூட வருவார்கள். “இதோ எல்லாருக்கும் நியாயத் தீர்ப்புக் கொடுக்கிறதற்கும் அவர்களில் அவபக்தியுள்ளவர்கள் யாவரும் அவபக்தியாய்ச் செய்துவந்த சகல அவபக்தியான கிரியைகளினிமித்தம், தமக்கு விரோதமாய் அவபக்தியுள்ள பாவிகள் பேசின கடினவார்த்தைகள் எல்லாவற்றினிமித்தமும் அவர்களைக் கண்டிக்கிறதற்கும் **ஆயிரமாயிரமான தமது பரிசுத்தவான்களோடுகூட** கர்த்தர் வருகிறார்” (யூதா. 14:15).

3. முன் அவர் மகா தாழ்மையோடு வந்தார். பிறக்க இடமில்லாமல் இன்னொருவருடைய மாட்டுத்தொழுவத்தில் பிறந்தார். நாசரேத்தில் கஷ்டமான வேலைசெய்து ஜீவனம்பண்ணினார். எளிய மனுஷரைத் தமக்குச் சீஷராகத் தெரிந்துகொண்டார். தலைசாய்க்க இடமற்றவராயிருந்தார். பசியுள்ளவராகவும் தாகமுள்ளவராகவுமிருந்தார். எருசலேமுக்குப் பவனிபோனது இன்னொருவனுடைய கழுதை. பஸ்காவை ஆசரித்தது இன்னொருவனுடைய மேல்வீடு. தாம் அடக்கம்பண்ணப்பட்டது இன்னொருவனுடைய கல்லறை. பிறப்புமுதல் மரணமட்டும் தாழ்மையின் கோலமே. மாடுகள் அவருக்கு முதல் தோழர்கள்; கள்ளர்கள் அவருக்குக் கடைசித்தோழர்கள். வைக்கோல் அவருக்கு முதல் தலையணை, முள்முடி அவருக்குக் கடைசித்தலையணை. இவ்வளவு தாழ்மையோடு மற்றவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்கிறவராயிருந்தார். ஓர் அடிமை போல் சீலையைக் கட்டிக்கொண்டு நீசர்களுடைய கால்களைக் கழுவினார். அவருடைய உபத்திரவங்களைப் பார்க்கும்போது எவ்வளவு தாழ்மை! கைகளின் கட்டும், கன்னத்தறையும், முகத்தின் எச்சியும், முதுகின் அடியும், சிவப்பு அங்கியும், சிரசின் முள்ளும், சிலுவைச் சூமையும் அவருடைய அதிசயமான தாழ்மைக்கு அத்தாட்சியல்லவா!

இனி அவர் வெளிப்படும்போது “மிகுந்த மகிமையோடு வருவார்” (மத். 24:30). அவருடைய மகிமை ஐந்துவிதமாய் விளங்கும். (1) “தமது மகிமை பொருந்தினவராய் வருவார்” (மத் 25:31).

கிறிஸ்துவின் மகிமையை நாம் கவனிக்கும்போது அது மகிமையின் மேல் மகிமைப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. அவர் மறு ரூபமான சமயத்தில் அவருடைய மகிமை கொஞ்சம் வெளிப்பட்டது. அதைப் பார்த்தவர்கள் “அவருடைய மகிமையைக் கண்டோம்” என்று சாட்சி பகர்ந்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் “அவருடைய முகம் சூரியனைப் போல பிரகாசித்தது; அவருடைய வஸ்திரம் வெளிச்சத்தைப் போல வெண்மையாயிற்று” (மத். 17:2). அவர் பரத்துக்கு எழுந்த பின் அவரைத் தரிசித்த பவுல் அவருடைய மகிமையைக் குறித்து:

அது சூரியனுடைய பிரகாசத்திலும் அதிகமான பிரகாசமாயிருந்தது, அந்த ஒளியின் மகிமையினாலே நான் பார்வையற்றுப்போனேன் என்று சொல்லுகிறார் (அப். 22:11; 26:13). யோவான் அவரைக் கண்ட சமயத்தில் “அவருடைய சிரசும் மயிரும் வெண்பஞ்சைப் போலவும், உறைந்த மழையைப் போலவும் வெண்மையாயிருந்தது; அவருடைய கண்கள் அக்கினி ஜுவாலையைப் போலிருந்தது; அவருடைய பாதங்கள் உலைக்களத்தில் காய்ந்த பிரகாசமான வெண்கலம் போலிருந்தது; அவருடைய சத்தம் பெரு வெள்ளத்து இரைச்சலைப் போலிருந்தது; தமது வலது கரத்திலே ஏழு நட்சத்திரங்களை ஏந்திக்கொண்டிருந்தார். அவர் வாயிலிருந்து இருபுறமும் கருக்குள்ள பட்டயம் புறப்பட்டது, அவருடைய முகம் வல்லமையாய்ப் பிரகாசிக்கிற சூரியனைப்போலிருந்தது; நான் அவரைக் கண்டபோது செத்தவனைப்போல் அவருடைய பாதத்தில் விழுந்தேன்” என்றெழுதுகிறார் (வெளி. 1; 14-17). இயேசுவானவர் தாம் செய்த ஜெபத்தில் “பிதாவே உலகம் உண்டாகிறதற்கு முன்னே **உம்மிடத்தில் எனக்குண்டாயிருந்த மகிமை**” என்கிறார் (யோ. 17:5). அது எப்படிப்பட்ட மகிமையோ தெரியவில்லை. அவர் இனி வரும்போது தமது பூரண மகிமை பொருந்தினவராய் வெளிப்படுவாரென்பது சத்தியம். (2) **பிதாவின் மகிமை** “மனுஷ குமாரன் தமது பிதாவின் மகிமை பொருந்தினவராய்த் தம்முடைய தூதரோடுங் கூட வருவார்” (மத். 16:27). “தேவனை ஒருவனும் ஒருக்காலும் கண்டதில்லை.” “சேரக்கூடாத ஒளியில் அவர் வாசம்பண்ணுகிறார்” (1 தீமோ. 6:16). அந்த ஜோதிகளின் பிதாவினுடைய மகிமை என்னமாயிருக்குமென்று யார் சொல்லக்கூடும்? அந்த மகிமையையும் தரித்துக்கொள்ளுவார். (3) **தூதர்களின் மகிமை.** “மனுஷகுமாரன்.. சகல பரிசுத்த தூதரோடுங்கூட வருவார்” (மத். 25:31). தூதர்களுடைய மகிமை எப்படியிருக்கும்? கிறிஸ்துவின் கல்லறையண்டை உட்கார்ந்திருந்த “தூதனுடைய ரூபம் **மின்னலைப் போலவும்**, அவனுடைய வஸ்திரம் உறைந்த மழையைப் போல வெண்மையாகவுமிருந்தது” (மத். 28:3). கர்த்தரோடு அவர்கள் வரும்போது அவர்களுடைய சாயல் மின்னலொளி போலத்தான் இருக்குமோ, அல்லது அதிலும் அதிக மகிமையாயிருக்குமோ

தெரியாது. மின்னலைப் போலவே இருக்குமென்று வைத்துக்கொண்டாலும் அத்தனை திரளான தூதர்களும் அத்தனை திரளான மின்னல்கள் போலவும் அவர்களுடைய உடைகள் மகா வெண்மையாகவும் பிரகாசிக்கும் பொழுது எவ்வளவு மகிமையாயிருக்குமென்று யோசித்துக் கொள்ளுங்கள். (4) **பரிசுத்தவான்களின் மகிமை** “ஆயிரமாயிரமான தமது பரிசுத்தவான்களோடு கூட கர்த்தர் வருகிறார்” (யூதா:15). பரிசுத்தவான்களுடைய மகிமை எப்படியிருக்கும்? “நீதிமான்கள் **சூரியனைப்போல்** பிரகாசிப்பார்களென்று” இரட்சகர் சொன்னார் (மத். 13:43). “அவர் இருக்கிற வண்ணமாகவே நாம் அவரைத் தரிசிப்பதினால் அவருக்கு ஒப்பாயிருப்போமென்று அறிந்திருக்கிறோம்” என்று யோவான் சொல்லுகிறார் (1யோ.3:2). ஆகையால் ஆயிரமாயிரமான பரிசுத்தவான்களும் ஆயிரமாயிரமான சூரியன்களாக அவரைச் சுற்றிப் பிரகாசிக்கும் பொழுது அவருடைய மகிமை என்னமாயிருக்கும்! (5) **சிங்காசனத்தின் மகிமை.** “மனுஷகுமாரன் தமது மகிமைபொருந்தினவராய் வரும்போது தமது மகிமையுள்ள சிங்காசனத்தின்மேல் வீற்றிருப்பார்” (மத். 25:31). சிங்காசனத்தின் மகிமை அதின் மேல் வீற்றிருக்கப் போகிறவனுடைய மகிமைக்கேற்ற மகிமையாகவே இருக்கும். எந்த இராஜாவும் அவ்வளவு மகிமை பொருந்தின சிங்காசனத்தைக் கண்டிருக்கமாட்டான். இவ்விதமாய் நமதாண்டவர் வரும் பொழுது சர்வ மகிமை பொருந்தினவராய் வெளிப்படுவார்.

4. **முன் அவர் இரட்சகராக வந்தார்.** “இழந்து போனதைத் தேடவும் இரட்சிக்கவுமே மனுஷகுமாரன் வந்திருக்கிறார்” என்றார் (லூக். 19:10). மெய்யாகவே நம்முடைய பாவங்களைச் சுமந்து தீர்க்கிறவராக அப்பொழுது வெளிப்பட்டார். கிராமம் கிராமமாய்ச் சுற்றி நடந்தார். சுவிசேஷத்தைக் கூறி அறிவித்தார். பாவினை மனந்திரும்பும்படி வருந்தி அழைத்தார். நோய்களைக் குணமாக்கினார். பிசாசுகளைத் துரத்தினார். பசியை ஆற்றினார். துக்கத்தை மாற்றினார். பாவின்கள் நிமித்தம் கண்ணீர் விட்டழுதார். பாவினை இரட்சிக்க ஜீவனையும் கொடுத்தார். அவர் பரத்துக்குப் போனபின்பும் தம்முடைய ஆவியானவரைக்

கொண்டும் , ஊழியக்காரரைக் கொண்டும் இரட்சண்ய வேலையை நடத்திக்கொண்டுதான் வருகிறார். இதுவே அநுக்கிரககாலம். இதுவே கிருபையின் காலம். இரட்சிக்கப்பட விரும்புகிறவர்களுக்கு இதுவே ஏற்றகாலம்.

இனி அவர் வெளிப்படும்போது **நியாயாதிபதியாக** வருவார். “பிதா தாமே ஒருவருக்கும் நியாயத் தீர்ப்புச் செய்யாமல் நியாயத் தீர்ப்புச் செய்யும் அதிகார முழுவதையும் குமாரனுக்கு ஒப்புக் கொடுத்திருக்கிறார்” (யோ. 5:22). அவர் வரும்போது உலகத்தை நீதியாய் நியாயந் தீர்ப்பார். பட்சபாதமேயில்லை. இப்பொழுது இரட்சிக்கப்படாவிட்டாலும் அப்பொழுது இரக்கம் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்கிற கள்ள நம்பிக்கைக்கு ஒருவரும் இடங்கொடுக்கவே வேண்டாம். அப்பொழுது அவரை உங்கள் இரட்சகராக அல்ல, உங்கள் நியாயாதிபதியாக வீற்றிருக்கக்காண்பீர்கள். உங்களுக்காகப் பரிந்து பேசும் வக்கீல்கள் அங்கே இருக்கமாட்டார்கள். உங்கள் தேவனைச் சந்திக்க இப்பொழுதே ஆயத்தப்படுங்கள்.

III. அவருடைய வருகைக்கு அடையாளமென்ன?

தேவனுடைய பிள்ளைகள் கர்த்தரின் வருகைக்கு ஆவலோடு காத்திருப்பதும் தவிர காலங்களின் அடையாளங்களையும் கவனித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும். அவர் முதலாந்தரம் வந்த போது யூதர்கள் அக்காலத்தை நிதானியாமற் போனதினிமித்தம் அவர்களைக் கடிந்து கொண்டார். அவருடைய இரண்டாம் வருகைக்கு அடையாளமென்ன வென்று நாம் விசாரிக்கவேண்டியதில்லை. அப்போஸ்தலர்கள் அவரிடத்தில் அதைப்பற்றிக் கேட்டிருக்கிறார்கள். அவரும் அடையாளங்கள் இன்னின்ன வென்று அறிவித்துமிருக்கிறார். அவ்வடையாளங்கள் நிறைவேறி வருகிறதாவென்று கவனிக்க வேண்டியதுதான் நமது கடமை.

1. சுவிசேஷ பிரபல்ய அடையாளம்.

“ராஜ்யத்தினுடைய இந்தச் சுவிசேஷம் பூலோகமெங்குமுள்ள சகல ஜாதிகளுக்கும் சாட்சியாகப் பிரசங்கிக்கப்படும்; அப்பொழுது முடிவு வரும்” (மத். 24:14). இதுவே நாம்

கவனிக்கவேண்டிய முதல் அடையாளம். கர்த்தருடைய வருகைக்கு முன் எல்லாருமே குணப்பட்டுவிடுவார்கள் என்பதல்ல; எங்கும் **சாட்சியாக** அறிவிக்கப்பட்டுத் தீரவேண்டுமென்பதே ஆண்டவருடைய கருத்து. இப்படிச் சாட்சியாகப் பிரசங்கிக்கப்படும் சுவிசேஷத்தைக் கேட்டு அநேகர் இரட்சிக்கப்படுவார்கள் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

கடந்த நூறு வருஷங்களில் இந்த அடையாளம் அதிகமாய் நிறைவேறிக்கொண்டு வருகிறது. நூறு வருஷங்களுக்கு முன் உலகத்தில் பாதிக்குமேல் சுவிசேஷம் பிரசங்கிக்கப்படாதிருந்தது. இப்பொழுதோ தேவ கிருபையினால் சில மூலை முடங்குகள் தவிர மற்றெங்கும் சுவிசேஷம் செல்லத் தக்கதான வாசல் திறந்திருக்கிறது. பிரசங்கிகள் பிரவேசிக்கக் கூடாத இடங்களுக்கு வேதாகமங்கள் அனுப்பப்பட்டு வாசிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஜப்பானிலும், சீனாவிலும், கொரியாவிலும் கர்த்தருடைய சுவிசேஷம் ஆச்சரியமான மாறுதல்களை நடப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறது. சுவிசேஷம் சாட்சியாக எங்கும் பிரசங்கிக்கப்படவேண்டும். அப்பொழுது முடிவு வரும்.

இதன் சம்பந்தமான இன்னொரு அடையாளம். **புறஜாதியாரின் நிறைவு.** “புறஜாதியாருடைய நிறைவு உண்டாகும் வரைக்கும் இஸ்ரவேலில் ஒரு பங்குக்குக் கடினமான மனதுண்டாயிருக்கும்” (ரோ. 11:25). கர்த்தருடைய வருகைக்கு முன் புறஜாதிகளிலிருந்து தேவன் தமக்கு ஒரு ஜனத்தைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று யாக்கோபு அப்போஸ்தலன் சொல்லியிருக்கிறார் (அப். 15:14). தேவனுடைய பெரிதான தயவினால் அந்த வேலை இப்பொழுது நடந்துகொண்டிருக்கிறது. நம்மில் எத்தனை பேர் இரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறோமோ அத்தனை பேரும் அந்தத் தொகையில் சேர்ந்தவர்கள்தான். இந்தத் தொகை பூரணமாகும் பொழுது முடிவுண்டாகும். அந்தத் தொகை எவ்வளவென்று தேவனுக்கு மாத்திரம் தெரியும். என்றைக்கு அந்தத் தொகை நிறைவாகுமோ, எந்தத் தேசத்து மனுஷன் கடைசியாகக் குணப்படுவதோடு அது நிறைவாகுமோ நாமறியோம்.

2. யூதர்களிடத்தில் நாம் கவனிக்கவேண்டிய அடையாளங்கள். “புறஜாதியாருடைய நிறைவு உண்டாகிற

வரைக்கும் இஸ்ரவேலில் ஒரு பங்குக்குக் கடினமான மனதுண்டாயிருக்கும்”. இப்பொழுது யூதர்கள் தங்கள் மேசியாவை ஏற்றுக்கொள்ளாதிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கிறிஸ்துவைப் புறக்கணித்த நாள் முதற்கொண்டு இதுவரை மனக்கடின முள்ளவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய கண்கள் குருடாக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவருடைய மகிமையை அவர்கள் அறியவில்லை. ஆகிலும் அவர்களுக்குள்ளும் அவரை ஏற்றுக்கொண்டு இரட்சிக்கப்படுகிற ஒரு பங்கு ஆதி முதல் இருந்தே வருகிறது. “இக்காலத்திலேயும் கிருபையினாலே உண்டாகும் தெரிந்துகொள்ளுதலின்படி ஒரு பங்கு மீதியாயிருக்கிறது” என்று அப்போஸ்தலன் சொல்லுகிறார் (ரோ. 11:5). புறஜாதியாரின் நிறைவு உண்டாகும்போது யூதர்களுடைய மனக்கடினம் நீங்கிக் கண் விழித்துப் பார்ப்பார்கள். கர்த்தருடைய வருகையுமிருக்கும்.

இன்னொரு அடையாளம் **யூதருடைய தேசம்** “புறஜாதியாரின் காலம் நிறைவேறும் வரைக்கும் எருசலேம் புறஜாதியாரால் மிதிக்கப்படும் என்றார்” (லூக். 21:24). யூதருடைய சரித்திரம் மிகவும் ஆச்சரியமானது! ‘தேசமற்ற ஜாதியும் ஜாதியற்ற தேசமும்’ என்று அவர்களையும் அவர்கள் தேசத்தையும் குறித்துச் சொல்லலாம். ஏறக்குறைய 1900 வருஷக் காலமாய் புறஜாதியார் அவர்கள் தேசத்தை மிதித்து வருகிறார்கள்! இரட்சகர் சொன்னபடி யூதர்கள் மற்ற தேசங்களில் சிதறுண்டு போனார்கள். இவர்களுடைய தேசத்தை ரோமர் பிடித்ததுண்டு. மற்ற ஜாதிகளும் காலா காலங்களில் கைப்பற்றினதுண்டு. இவர்களோ ஒரு காலத்திலாகிலும் தங்கள் தேசத்தைக் கைப்பற்றினவர்களல்ல. நமதாண்டவர் சொன்ன இரண்டு அத்திமரங்களின் உவமைகளும் யூத ஜாதிக்குச் சரியாய்ப் பொருந்தும். லூக்கா 13-ல் சொல்லியிருக்கிறபடி ஆண்டவர் மூன்றரை வருஷ காலமாய் இவர்களுக்குச் செய்யக்கூடியதெல்லாம் செய்து பார்த்தும் இவர்கள் கனியற்றவர்களாய்ப் போனபடியால் தங்கள் தேசத்திலிருந்து வெட்டப்பட்டு எங்கும் சிதறுண்டு போனார்கள். பட்டுப்போன மரத்துக் கொப்பாயிருந்த அவர்கள் தளிக்கிற காலம் வந்திருக்கிறது. “அத்திமரத்தையும் மற்றெல்லா மரங்களையும் பாருங்கள், அவைகள் **தளிக்கிறதை** நீங்கள் காணும் போது வசந்த காலம்

சமீபமாயிற்றென்று அறிகிறீர்கள். அப்படியே இவைகள் சம்பவிக்கிறதை நீங்கள் காணும்போது தேவனுடைய ராஜ்யம் சமீபமாயிற்றென்று அறியுங்கள் என்றார்” (லூக். 21:20-31).

கடந்த முப்பத்தைந்து வருஷகாலமாய் தங்கள் பிதாக்களின் தேசம்போய்ச்சேர யூதர்கள் எடுத்துக்கொள்ளுகிற முயற்சி கொஞ்சமல்ல. மற்ற தேசங்களில் அவர்கள் குடியிருக்கும்படி போதுமான நிலங்கள் வாக்குப்பண்ணப்பட்ட போதிலும் அவைகளை வேண்டாமென்று தள்ளிவிட்டார்கள். போனால் தங்கள் தேசத்திற்கே போவோமேயன்றி வேறே எங்கும் தாங்கள் தங்குவதில்லை என்கிறார்கள். அந்தப்படியே திரளான யூதர்கள் தங்கள் சுயதேசம் போய்ச் சேருகிறார்கள். மற்ற ஜாதிகளைப் போல் தாங்களும் தங்கள் சொந்த தேசத்தில் வாசம்பண்ணவேண்டுமென்கிற வைராக்கியம் உண்டாகி விட்டது. விசுவாசிகளின் தகப்பனாகிய ஆபிரகாமை மகிமையின் தேவன் சந்தித்த மெசொப்பொத்தாமியா தங்களுக்குக் கிடைக்குமென்றும், லட்சக் கணக்கான யூதர்கள் அங்கே போய் அதின் செழிப்பான பாகங்களில் குடியிருந்து ஜீவனம் பண்ணக்கூடுமென்றும் பேசிக் கொள்கிறார்கள். எருசலேமிலிருந்த தேவாலயத்தைத் திரும்பவும் கட்டப் பிரயத்தனம் பண்ணுகிறார்கள். துருக்கிகளுடைய ஆளுகை பயங்கரமான விதமாய் அழிந்துபோகிறது. அவர்கள் ஓர் காலத்தில் கைப்பற்றியிருந்த அநேக நாடுகளை இழந்து போனார்கள். துருக்கிகளுடைய முடிவு என்னமாயிருக்குமோ வென்று கண்களெல்லாம் எதிர் நோக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. எருசலேமை மிதிக்கும் புறஜாதிகளின் கால்கள் அதை விட்டு விலகுவதே, புறஜாதியரின் காலம் நிறைவேறின தென்பதற்கு அடையாளம். இந்தப் புஸ்தகத்தை முதலாம் பதிப்பில் அச்சிட்டு பதினாறு வருஷமாகிறது. இதற்கிடையில் ஆச்சரியமான மாறுதல்கள் பலஸ்தீனா தேசத்தில் சம்பவித்திருக்கிறது. கடந்த யுத்தத்தில் தேசம் துருக்கியரிடமிருந்து பிடுங்கப்பட்டு யூதருக்கே சொந்தமாகக் கொடுக்கப்பட்டாயிற்று. லட்சக்கணக்கான யூதர்கள் குடியேறிவிட்டார்கள். சிறந்த பட்டணங்கள் கட்டப்பட்டன. தேசத்தில் செழிப்பும் வியாபார முயற்சியும் அதிகம். ரெயில்வண்டி, மோட்டார்வண்டிப் பிரயாணமும், தண்ணீர் வசதியும் முன்னில்லாத நன்மைகளைத்

தருகின்றன. வாக்குத் தத்தம் நிறைவேறுகிறது. இவைகளைக் கவனிக்கும்போது கர்த்தரின் வருகை வெகு சமீபம் என்பது தெரியவில்லையா?

3. இராஜாங்கத்தில் நாம் கவனிக்கவேண்டிய அடையாளங்கள். “சூரியனிலும் சந்திரனிலும் நட்சத்திரங்களிலும் அடையாளங்கள் தோன்றும்; பூமியின் மேலுள்ள ஜனங்களுக்குத் தத்தளிப்பும் இடுக்கணுமுண்டாகும்; சமுத்திர அலைகளும் முழக்கமாயிருக்கும்; வானத்தின் சத்துவங்கள் அசைக்கப்படும்; ஆதலால் பூமியின் மேல் வரும் ஆபத்துகளுக்குப் பயந்து எதிர்பார்த்திருக்கிறதினால் மனுஷனுடைய இருதயம் சோர்ந்துபோம். அப்பொழுது மனுஷ குமாரன் மிகுந்த வல்லமையோடும் மகிமையோடும் மேகத்தின்மேல் வருகிறதைக் காண்பார்கள். இவைகள் சம்பவிக்கத் தொடங்கும் போது உங்கள் மீட்பு சமீபமாயிருப்பதால் நீங்கள் நிமிர்ந்து பார்த்து உங்கள் தலைகளை உயர்த்துங்கள் என்றார்” (லூக். 21:25-28). இந்தவசனங்களில் துரைத்தனத்தாரிடத்திலும் பிரஜைகளிடத்திலும் காணப்படுகிற அடையாளங்கள் காட்டப் பட்டிருக்கின்றன. இந்த வசனங்களை இருக்கிறபடியே எடுத்துக்கொள்வோமானால் கர்த்தர் வரும்போது சூரியனிலும் சந்திரனிலும் நட்சத்திரங்களிலும் சமுத்திரங்களிலும் பலத்த அடையாளங்கள் தோன்றும் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆனால் தீர்க்கதரிசிகள் சொன்ன மற்ற வேதவாக்கியங்களைக் கொண்டு இவைகளை அர்த்தப்படுத்துவோமானால் இவ்வசனங்கள் இராஜ்யங்களிலும் ஜனங்களிலும் காணப்படுகிற பயங்கரமான குழப்பங்களையும் தத்தளிப்பையும் காட்டும்.

ஏசாயா தீர்க்கதரிசி பாபிலோனுக்கு வரும் அழிவைக் குறித்துப் பேசுகையில் “அலறுங்கள் கர்த்தரின் நான் சமீபமாயிருக்கிறது, அது சர்வ வல்லவரிடத்திலிருந்து மகா சங்காரமாய் வரும் என்றும் வானத்தின் நட்சத்திரங்களும் ராசிகளும் ஒளிகொடாதிருக்கும், சூரியன் உதிக்கையில் இருண்டுபோய், சந்திரன் ஒளிகொடாதிருக்கும் என்றும்; பூமி தன்னிடத்தைவிட்டு நீங்கும்படி வானத்தை அதிரப் பண்ணுவேன் என்றும் சொன்ன பின்பு, ராஜ்யங்களுக்குள்

அலங்காரமும் கல்தேயருடைய பிரதான மகிமையுமாகிய பாபிலோனானது தேவனால் சோதோமும் கொமோராவும் கவிழ்க்கப்பட்டது போல் கவிழ்க்கப்படும்” என்று சொன்னான் (ஏசா. 13:16,10,13,19). மறுபடியும் ஏசாயா 34-ம் அதிகாரத்தில் ஏதோமின்மேல் வரும் ஆக்கினையைக் கூறி அறிவித்தபோது “வானத்தின் சர்வசேனையும் கரைந்து வானங்கள் புஸ்தகச் சுருளைப்போல் சுருட்டப்பட்டு அவைகளின் சர்வ சேனையும் திராட்சச் செடியின் இலைகள் உதிருகிறது போலவும் அத்தி மரத்தின் காய்கள் உதிருகிறது போலவும் உதிர்ந்து விழும்; வானங்களில் என் பட்டயம் வெறி கொண்டது; இதோ ஏதோமின் மேலும் நான் சங்காரத்துக்கு நியமித்த ஜனத்தின்மேலும் அது நியாயஞ் செய்ய இரங்கும்” என்று சொல்லியிருக்கிறது. கர்த்தர் எசேக்கியேல் மூலமாய் எகிப்தின் இராஜாவாகிய பார்வோனுக்கு வரும் அழிவைக் குறித்துச் சொன்னபோதும் “உன்னை நான் அணைத்துப்போடுகையில் வானத்தை மூடி அதின் நட்சத்திரங்களை இருண்டு போகப்பண்ணுவேன், சூரியனை மேகத்தினால் மூடுவேன், சந்திரனும் தன் ஒளியைக் கொடாதிருக்கும்” என்றார் (எசே. 32:7). இதைப்போலொத்த இன்னும் அநேக வசனங்கள் ராஜ்யங்களுடைய குழப்பங்களையும் அழிவையும் காண்பிக்கின்றன.

இப்பொழுது உலக ராஜ்யங்கள் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. புறம்பே சமாதானம் போல் தோன்றினாலும் உள்ளுக்குள் ஒருவரைப்பற்றி ஒருவருக்குச் சந்தேகமும் அச்சமும் உண்டாயிருக்கிறது. ஒரு ராஜாங்கத்தை மறு ராஜாங்கம் நம்புகிறதற்கு இடமில்லை. மற்ற ராஜ்யத்தால் தங்களுக்கு என்ன நேரிடுமோ வென்கிற பயத்தினால் அவரவர் தங்கள் கைகளைப் பலப்படுத்திக் கொண்டே வருகிறார்கள். யுத்தக் கப்பல்களும் யுத்த வீரர்களின் தொகையும் நாளுக்கு நாள் அதிகரிக்கிறது. இனி என்னென்ன ஆபத்துகள் சம்பவிக்குமோவென்று பயந்து எதிர்பார்க்கிறதினால் இராஜாக்களின் இருதயங்கள் சோர்ந்து போகிறது. சமுத்திரமும் அலைகளும் ஜனங்களின் அமளியைக் குறிக்கும் (சங். 65:7). எங்கே பார்த்தாலும் ஜனங்களுக்குள் குழப்பமும் கலக்கமும் காணப்படுகிறது. தேச சட்டங்களுக்கு ஜனங்கள் எதிர்த்து நிற்கிறார்கள். ராஜதுரோகிகள் எங்கும் எழும்பியிருக்கிறார்கள்.

அதிகாரிகளுக்கு அஞ்சாமல் அவர்களை எதிர்க்கவும் கொல்லவும் ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். அவர்களால் நினையாத பிரகாரம் திடீர்த் திடீரென ஆபத்துகள் சம்பவிக்கிறது. இனி என்னென்ன நேரிடுமோ வென்று இராஜாக்கள் அதிகாரிகளின் உள்ளம் கலங்க வேண்டியதாயிருக்கிறது. இவைகளை யெல்லாம் நாம் கவனிக்கும்போது இவைகளுக்கு ஒரு முடிவுண்டாகவேண்டுமே என்று எண்ணுகிறோம். ஆம், மகிமையின் இராஜாவுடைய வெளிப்படுதலோடு எல்லாவற்றிற்கும் முடிவுண்டாகும். இராஜ்யங்கள் கர்த்தருடையதாக வேண்டும். அக்காலத்தில் “கர்த்தர் பூமியின் மீதெங்கும் ராஜாவாயிருப்பார்” (சகரி. 14:19).

4. சபைகளில் நாம் கவனிக்க வேண்டிய அடையாளம்.

சபைகளின் நிலைமையும் பரிதாபமாகத்தானிருக்கிறது. புறம்பான ஆசாரங்களில் குறைவில்லை, அது நாளுக்குநாள் பெருகிக்கொண்டே போகிறது. ஆனால் ஞான ஜீவனில்லை. வல்லமையில்லை. பரிசுத்தமில்லை. தேவபயமில்லை. அன்பில்லை. விரோதமும், வைராக்கியமும், பொறாமையும், பெருமையும் காணப்படுகிறது. அக்கிரமம் மிகுதியாகிறது. அநேகர் கள்ள உபதேசத்துக்குச் செவி கொடுத்து தங்களுடைய ஆதி விசுவாசத்தை இழந்துபோயிருக்கிறார்கள். கிறிஸ்துவின் தேவ தன்மை, அவருடைய வருகை, உயிர்த்தெழுதல், நியாயத்தீர்ப்பு, மோட்சம் நரகம் இவைகளை நம்புகிறதில்லை. தேவ வசனத்தை விட மனுஷருடைய அபிப்பிராயங்கள் அதிகப் பிரியத்தோடு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. கர்த்தருடைய வசனத்தை இருக்கிறபடி நம்பாமல் எல்லாவற்றையும் ஞானார்த்தம் பண்ணப் பார்க்கிறார்கள். இயேசுவானவரையும் ஞானார்த்தம் பண்ணிவிட்டுச் சுகமாயிருக்கலாமென்றெண்ணுகிறார்கள். சத்தியவேதத்தைக் கட்டுக்கதை என்று பேசலாயிற்று.

பவுலும் பேதுருவும் கடைசிக் காலத்தைக் குறித்துச் சொல்லியிருக்கிற குறிப்புகள் இக்காலத்துக்குப் பொருந்தாதோ? “கடைசி நாட்களில் கொடிய காலங்கள் வருமென்று அறிவாயாக. எப்படியெனில் மனுஷர்கள் தற்பிரியராயும், பணப்பிரியராயும், வீம்புக்காரராயும், அகந்தையுள்ளவர்களாயும், தூஷிக்கிறவர்களாயும், தாய்தகப்பன்மாருக்குக் கீழ்ப்படியாதவர்

களாயும், நன்றி யறியாதவர்களாயும், பரிசுத்த மில்லாதவர் களாயும், சபாவ அன்பில்லாதவர்களாயும், இணங்காதவர் களாயும், அவதூறு செய்கிறவர்களாயும், இச்சையடக்க மில்லாதவர்களாயும், கொடுமையுள்ளவர்களாயும், நல்லோரைப் பகைக்கிறவர்களாயும், துரோகிகளாயும், துணிகரமுள்ளவர் களாயும், இறுமாப்புள்ளவர்களாயும், தேவப்பிரியராயிராமல் சுகபோகப் பிரியராயும், தேவபக்தியின் வேஷத்தைத் தரித்து அதின் பெலனை மறுதலிக்கிறவர்களாயுமிருப்பார்கள்.” “கடைசி நாட்களில் பரியாசக்காரர் வந்து தங்கள் சுய இச்சைகளின்படியே நடந்து, அவர் வருவார் என்று சொல்லுகிற வாக்குத்தத்தம் எங்கே? பிதாக்கள் நித்திரையடைந்த பின்பு சகலமும் சிருஷ்டிப்பின் தோற்ற முதல் இருந்தவிதமாயிருக்கிறதே என்று சொல்லுவார்கள்” (2 தீமோ. 3:1-5; 2 பே.3:3,4). கிறிஸ்துவின் வார்த்தைகளை நம்பாதவர்கள் தங்களைக் **கிறிஸ்தவர்கள்** என்றழைப்பது நியாயமல்ல.

சகோதரரே! இந்த நாலு அடையாளங்களையும் மறுபடியும் பாருங்கள். சவிசேஷம் சாட்சியாக எல்லாருக்கும் அறிவிக்கப்பட வேண்டும். புறஜாதியாரின் தொகை நிறைவாக, யூதரின் மனக்கடினம் நீங்க, எருசலேமை மிதிக்கும் புறஜாதியாரின் கால்கள் எடுபடவேண்டும். ராஜ்யங் களுக்குள்ளும் ஜனங்களுக்குள்ளும் தத்தளிப்பும் இடுக்கணும் உண்டாகி ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும். சபையில் அக்கிரமமும் அவிசுவாசமும் பெருகி அநேகருடைய அன்பு தணிந்து போகத்தக்கதாயிருக்கும். “இவைகள் **சம்பவிக்கத்தொடங்கும் போது** உங்கள் மீட்பு சமீபமாயிருப்பதால், நீங்கள் நிமிர்ந்து பார்த்து உங்கள் தலைகளை உயர்த்துங்கள் என்றார்” (லூக். 21:28). அப்போஸ்தலரும் மற்றவர்களும் கிறிஸ்துவின் வருகையை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்ததால் எவ்வளவோ பரிசுத்தமாய் நடந்தார்கள். ஊக்கத்தோடு ஊழியஞ் செய்தார்கள். அவருடைய வருகையைப் பற்றி எழுதின யோவான் “அவர்மேல் இப்படிப்பட்ட நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறவனெவனும் அவர் சுத்தமுள்ளவராயிருக்கிறது போல தன்னையும் சுத்திகரித்துக் கொள்ளுகிறான்” என்றார் (1. யோ.3:3). அவருடைய

வருகையைப்பற்றி எழுதின பேதுரு “கர்த்தருடைய நாள் இரவிலே திருடன்வருகிற விதமாய் வரும். நீங்கள் எப்படிப்பட்ட பரிசுத்த நடக்கையும் தேவ பக்தியுமுள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும்” என்கிறார் (2 பேது. 3:10,12). பரிசுத்த பவுல் “இந்த நம்பிக்கையினால் நான் தேவனுக்கும் மனுஷருக்கு முன்பாக எப்பொழுதும் குற்றமற்ற மனச்சாட்சியை உடையவனாயிருக்கப் பிரயாசப்படுகிறேன்” என்றார் (அப். 24:16). கர்த்தருடைய வருகை சமீபமென்று நாம் நம்பினதுண்டானால் மூன்று காரியங்கள் நம்மிடத்தில் காணப்படவேண்டும். **ஜெபம், ஜீவியம், ஊழியம்.** “ஆமென், கர்த்தராகிய இயேசுவே வாரும்” என்று வாஞ்சையோடு ஜெபிப்போமாக (வெளி.22:20). “கறையற்றவர்களும் பிழையில்லாதவர்களமாய்ச் சமாதானத் தோடே அவர் சந்நிதியில் காணப்படும்படி ஜாத்திரதையாயிருப் போமாக” (2.பே.3:14). “இதோ, கர்த்தராகிய ஆண்டவர் பராக்கிரமசாலியாக வருவார், அவர் தமது புயத்தினால் அரசாளுவார். இதோ அவர் அளிக்கும் பலன் அவரோடே கூட வருகிறது; அவர் கொடுக்கும் பிரதிபலன் அவருடைய முகத்திற்கு முன்பாகச் செல்லுகிறது” என்று உரத்த சத்தமிட்டுக் கூப்பிட்டு ஜனங்களுக்கு அறிவிப்போமாக (ஏசா. 40:9,10). “வருகிறவர் இன்னும் கொஞ்சக் காலத்தில் வருவார், தாமதம்பண்ணார்” (எபி: 10:37).

XVI

THE JUDGEMENT DAY

நியாயத் தீர்ப்பு

“ஒரு நாளைக் குறித்திருக்கிறார்; அதிலே அவர் தாம் நியமித்த மனுஷனைக்கொண்டு பூலோகத்தை நீதியாய் நியாயத்தீர்ப்பார்; அந்த மனுஷனை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினதினாலே அதன் நிச்சயத்தை எல்லாருக்கும் விளங்கப்பண்ணினார் என்றான்” - (அப் 17:31).

அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் மரித்தோர் உயிரோடெழுந்திருப்பார்களென்றும், நியாயத் தீர்ப்பு ஓர் நாளில் நடக்கப் போகிறதென்றும் பிரசங்கித்தபொழுது அத்தேனேப் பட்டணத்து ஞானிகளில் சிலர் அவனை இகழ்ந்து பரியாசம் பண்ணினார்கள். வேறு சிலர் தர்க்கம்பண்ண மனதுள்ளவர்களாய் நீ சொல்லுகிறதை இன்னொரு வேளை கேட்போம் என்றார்கள். அக்காலத்தில் மாத்திரமல்ல, இப்பொழுதும் இந்தப் பிரதான சத்தியத்தை நம்பாதவர்கள் அநேகருண்டு. மோட்சத்தைக் கண்டதார்? நரகத்தைக் கண்டதார்? என்று சொன்னவுடனே மோட்சமும் நரகமும் இல்லாமற் போகுமா? கிறிஸ்து வரப்போகிறதேது? மரித்தவர்கள் பிழைப்பதேது என்று சொன்னவுடனே கிறிஸ்து வராமலும் மரித்தோர் பிழைக்காமலும் போவார்களா? நம்முடைய அவிசுவாசத்தினால் நமக்குக் கேடேயன்றி தேவனுடைய சத்தியத்திற்கு ஒரு போதும் பங்கம் வர மாட்டாது. “தேவனே சத்தியபரர் என்றும் எந்த மனுஷனும் பொய்யன் என்றும் சொல்வோமாக”.

I. நியாயத்தீர்ப்பு ஒரு நாளில் நடக்கபோகிறது நிச்சயம்

1. கிறிஸ்துவின் வார்த்தையே அதற்கு ஆதாரம். “அவரே உயிரோடிருக்கிறவர்களுக்கும் மரித்தோர்களுக்கும் தேவனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட நியாயாதிபதியென்று ஜனங்களுக்குப் பிரசங்கிக்கவும் சாட்சியாக ஒப்புவிக்கவும் அவர் எங்களுக்குக் கட்டளையிட்டார்” (அப்.10:42). “வானமும்

பூமியும் ஒழிந்துபோம் என் வார்த்தைகளோ ஒழிந்து போவதில்லை” என்றார். அக்கிரமம் நிறைந்த பூர்வ உலகத்தை ஜலப் பிரளயத்தால் அழிப்பேன் என்றார். ஜனங்கள் அதை நம்பவில்லை. அநேகர் பரியாசம் பண்ணினார்கள். ஆகிலும் கர்த்தருடைய **வார்த்தையின்படி** ஜலப்பிரளயம் வந்து அனைவரையும் அழித்துப்போட்டது. அந்த அவிசுவாசிகளும் பரியாசக்காரரும் எங்கே? சோதோம் கொமோராப் பட்டணங்களை அக்கினியால் அழிக்கப்போகிறேன் என்றார். அவர்களுக்கு அது வீண் பேச்சாகத் தோன்றிற்று. வானத்திலிருந்து மழை பெய்யலாம் அக்கினியும் பெய்யுமோ வென்று பரியாசம் பண்ணினார்கள். கர்த்தருடைய **வார்த்தையின்படி** ஒரு நாள் அதிகாலையில் அப்பட்டணங்கள் அக்கினிக்கு இரையாயின. அந்த அவிசுவாசிகளும் பரியாசக்காரரும் எங்கே? கர்த்தராகிய இயேசு எருசலேம் பட்டணத்துக்காகக் கண்ணீர் விட்டழுது அதற்கு வரப்போகிற அழிவை முன்னறிவித்தார். ஜனங்கள் அதற்காக அவரைப் பரியாசம் பண்ணினார்கள். தங்கள் பட்டணம் அழிந்துபோகு மென்று அவர்கள் நம்பவேயில்லை. ஏறக்குறைய நாற்பது வருஷத்திற்குள் அந்தப் பட்டணத்துக்கு அழிவு வந்தது. எருசலேமின் அழிவைக்குறித்துச் சரித்திரக்காரர் எழுதியிருக்கிறவைகளை வாசிக்கும்போது யார்தான் கண்ணீர் விடாதிருக்கக் கூடும்? நியாயத்தீர்ப்பு ஓர் நாளில் நடக்கப் போகிறதென்று ஆண்டவர் திட்டமாய் அறிவித்திருக்கிறபடியால் அப்படியே நடக்கும். அவிசுவாசிகளும் பரியாசக்காரரும் அந்த நாளுக்குத் தப்பிக்கொள்ள மாட்டார்கள்.

2. கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல், நியாயத்தீர்ப்பு உண்டென்று நிச்சயப்படுத்துகிறது. “அந்த மனுஷனை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினதினாலே அதின் நிச்சயத்தை எல்லாருக்கும் விளங்கப் பண்ணினார். “கிறிஸ்துவானவர் தம்மை தேவகுமாரன் என்றும், உலக இரட்சகரென்றும், எல்லாருக்கும் நியாயாதிபதியென்றும் சொன்னார். இதினிமித்தம் யூதர்கள் அவரை அதிகமாய்ப் பகைத்துக் கொலைசெய்ய வகைதேடினார்கள். அவரோ அவர்களைப் பார்த்து நீங்கள் என்னைக் கொன்று போடலாம்; ஆனாலும் நான் என்னைக்

குறித்துச் சொன்னவைகள் யாவும் சத்தியமென்பதற்கு என் உயிர்த்தெழுதலையே ஆதாரமாக வைக்கிறேன் என்றார். அவர்கள் அவரைப் பிடித்துச் சிலுவையில் அறைந்தார்கள். தங்கள் கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டாரென்று நினைத்து அவரை அதிகமாய்ப் பாடுபடுத்தினார்கள். நீ தேவனுடைய குமாரனானால் சிலுவையிலிருந்து இறங்கிவா; உலக இரட்சகனே! உன்னையும் எங்களையும் இரட்சித்துக்கொள் என்று அவரைப்பரியாசம் பண்ணினார்கள். தேவனோ அவரை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பி அவர் தம்மைக் குறித்துச் சொன்னதெல்லாம் சத்தியமென்று ரூபித்தார். அவர் தேவனால் அனுப்பப்படாதிருக்க தேவனிடத்திலிருந்து வந்தவரென்றும், தேவ குமாரனாயிராதிருக்கத் தம்மை தேவனுடைய குமாரனென்றும், நியாயாதிபதியாயிராதிருக்கத் தம்மை நியாயாதிபதியென்றும் பொய் சொல்லி ஜனங்களை ஏமாற்றி இருப்பாரானால் கல்லறைக்குள் போன இயேசு அங்கேயே கைவிடப்பட்டிருப்பார். தேவன் அவரை உயிரோடே எழுப்பியிருக்கமாட்டார். ஆனால் தேவன் அவர் பட்சத்திலிருந்து அவரை எழுப்பினதினாலே அவரே நியாயாதிபதியென்று எல்லாரும் அறியச் செய்தார்.

3. நம்முடைய மரணம் நியாயத் தீர்ப்பு உண்டென்று நிச்சயப்படுத்துகிறது. கர்த்தர் வரத்தாமதித்தால் நாம் எல்லாரும் மரிப்பது நிச்சயம். நம்மைப் போன்ற மனுஷர் நம்முடைய கண்களுக்கு முன்பாகப் பிரேதங்களாய்ச் சுமந்து கொண்டு போகப்படுகிறதை நாம் தினந்தோறும் காண்கிறோம். நாமும் மரிப்போமென்று உடனே உணர்த்தப்படுகிறோம். நாம் மரிப்பது எப்படி நிச்சயமோ அப்படியே நாம் நியாயந்தீர்க்கப்படுவதும் நிச்சயம். “ஒரே தரம் மரிப்பதும் பின்பு நியாயத்தீர்ப்புடையதும் மனுஷருக்கு நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது” (எபி. 9:27). இந்த வசனத்தில் இரண்டு சத்தியங்களை ஆவியானவர் இணைத்திருக்கிறார். ஒன்று மரணம்; இன்னொன்று நியாயத் தீர்ப்பு. ஒன்றை நம்பி மற்றதைச் சந்தேகிப்பதெப்படி?

4. இப்பொழுது ஒன்றும் குறையற்ற விதமாய்த் தீர்க்கப்படாததினால் நியாயத் தீர்ப்பு ஒரு நாளில் நடக்கப்

போகிறது நிச்சயம். “நியாயத் தீர்ப்பு அவரிடத்திலிருக்கிறது; இப்போது அவருடைய கோபமானது நியாயத்தை முற்றிலும் விசாரியாது; அவர் இன்னும் ஒன்றையும் குறையற்ற விதமாய்த் தீர்க்கவில்லை (யோபு. 35:14,15). இங்கே அக்கிரமமும் அநியாயமும் செய்கிறவர்கள் சுக ஜீவிகளாயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இருதயம் விரும்புவதிலும் அதிகமாய் நடந்தேறுகிறது. தண்ணீர் அவர்களுக்குப் பரிபூரணமாய்ச் சுரந்து வரும். ஆஸ்திகள் அவர்களுக்குத் திரளாய்ப் பெருகுகிறது. மரணபரியந்தம் அவர்களுக்கு இடுக்கண்கள் இல்லை. நரர்படும் வருத்தத்தில் அவர்கள் அகப்படார்கள். ஆகையால் அவர்கள் பெருமைகொண்டு இறுமாப்பாய்ப் பேசுகிறார்கள். இவைகளைக் கவனிக்கும்போது தேவ பக்தர்கள் சில சமயங்களில் சோர்ந்து போகிறதுண்டு. என்ன ஆண்டவரே! அக்கிரமக்காரர் நன்றாயிருக்கிறார்களே, உம்முடைய பிள்ளைகள் எவ்வளவோ கஷ்டப்படுகிறார்களே என்று தங்களுக்குள்ளே சிந்திக்கிறதுண்டு. தேவன் அவர்களைப் பார்த்து: நீங்கள் அழுது புலம்புவீர்கள் உலகமோ சந்தோஷப்படும். ஆனாலும் உங்கள் பாடு களிப்பாக மாறும், அவர்கள் களிப்போ வேதனையாக மாறும். நான் எல்லாவற்றையும் கவனித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன். ஆகிலும் எல்லாவற்றையும் இப்பொழுது நியாயத் தீர்த்துவிடவில்லை. துன்மார்க்கரில் ஒருவனையும் நான் விசாரிக்காமற் போனால் தேவன் இல்லை என்று எண்ண வேண்டியதாயிருக்கும். எல்லாரையும் இப்போதே தண்டிக்க ஆரம்பித்தால் இனி மேல் ஒரு நியாயத்தீர்ப்பில்லை என்று சொல்லவேண்டியதாயிருக்கும். ஆகையால் என்னுடைய ஞானத்தின்படி அவசரமென்று கண்டவுடனே வேளா வேளைகளில் அக்கிரமக்காரரைத் தண்டித்து வருகிறேன். ஆகிலும் நான் இப்பொழுது ஒன்றையும் குறையற்ற விதமாய்த் தீர்க்காமலிருப்பதே இனி நடக்கப்போகிற நியாயத் தீர்ப்புக்கு ஆதாரமாயிருக்கிறது என்கிறார்.

II. தேவன் எவைகளை நியாயத் தீர்ப்பார்?

1. **மனுஷருடைய அந்தரங்கங்களை நியாயத் தீர்ப்பார்.** “என் சுவிசேஷத்தின்படியே தேவன் இயேசு கிறிஸ்துவைக் கொண்டு மனுஷருடைய அந்தரங்கங்களைக்

குறித்து நியாயத் தீர்ப்புக் கொடுக்கும் நாளிலே இது விளங்கும்” (ரோ. 2:16). நம்முடைய மறைவான பாவங்கள் இம்மையில் மன்னிக்கப்படாமற் போனால் நியாயத் தீர்ப்பு நாளில் அவைகள் வெளியரங்கமாகும். புருஷனுடைய அந்தரங்கங்களை மனைவி அறியாதிருக்கலாம். மனைவியின் அந்தரங்கம் புருஷனுக்குத் தெரியாதிருக்கலாம். பிள்ளைகளின் அந்தரங்கங்களை பெற்றோர் அறியாதிருக்கலாம். வேலைக்காரருடைய அந்தரங்கங்களை எஜமான்கள் அறியாதிருக்கலாம். தேவன் அறியாத அந்தரங்கம் ஒன்றுமில்லை. அவர் அந்தரங்கத்தில் பார்த்து வெளியரங்கமாய்ப் பலனளிக்கிறவர். நாம் பாவம் செய்கிறதற்கு மறைவான இடத்தைத் தேடுகிறோம். ஒருவருமில்லாத இடத்தை அந்தரங்கமென்று எண்ணிக் கொள்ளுகிறோம். உண்மையின்படி பேச வேண்டுமானால் அந்தரங்கமான இடமேயில்லை. எந்த மறைவான இடத்திற்குப் போனாலும் நம்மைக் காண்கிற தேவன் அங்கே இருக்கிறார். இருளும் அவருடைய கண்களை மறைக்கமாட்டாது. ஆகான் அந்தரங்கத்தில் திருடினான். தேவன் சபையனைத்துக்கு முன்பாக அவன் பாவத்தை வெளியரங்கமாக்கி அவனைத் தண்டித்தார். கேயாசி அந்தரங்கத்தில் நாகமானைப் பின்சென்றதாக நினைத்தான். தேவன் அவனுடைய அக்கிரமத்தையும் வெளிப்படுத்தி பயங்கரமான தண்டனைக் குள்ளாக்கினார். யார்தான் தப்பலாம்?

நம்முடைய நினைவுகளையும் தேவன் நியாயந்தீர்ப்பார். “இருளில் மறைந்திருக்கிறவைகளை அவர் வெளியரங்கமாக்கி இருதயங்களின் யோசனைகளையும் வெளிப்படுத்துவார்” (1 கொ.4:5). நாம் நமது வார்த்தைகளைக் குறித்து மிகவும் ஜாக்கிரதையாயிருக்கிறோம். ஏனென்றால் மற்றவர்கள் நம்முடைய வார்த்தைகளைக் கொண்டு நாம் எப்படிப் பட்டவர்களென்று அறிந்துகொள்ளுவார்கள். அப்படியே நமது செய்கைகளைக் குறித்தும் நமக்கு ஜாக்கிரதையுண்டு. நினைவுகளைக் குறித்தோ நாம் ஜாக்கிரதையாயிருக்கிறதில்லை. மனுஷருக்கு அவைகள் தெரியமாட்டாது. நம்முடைய நினைவுகளை மனுஷர் அறியக்கூடுமானால் எப்படியிருக்கும்? சில வருஷங்களுக்கு முன் ஒரு போதகர் பிரசங்கித்தபோது

ஜனங்களைப்பார்த்து பகல் பன்னிரண்டுமணி நேரத்திற்குள் நம்முடைய இருதயத்தில் உண்டான தீய நினைவுகளை மற்றவர்கள் அறியக்கூடுமானால் ஒருவர் முகத்தில் ஒருவர் விழிக்க நமக்கு எவ்வளவு வெட்கமாயிருக்கும் என்றார். தேவன் நம்முடைய நினைவுகளை அறிந்திருக்கிறார். “எந்தமட்டும் அக்கிரம நினைவுகள் உன் உள்ளத்தில் தங்கும்?” என்று கேட்கிறார். “நான் அவர்கள் நினைவுகளின் பலனாகிய தீங்கை வரப்பண்ணுவேன்” என்கிறார் (எரே.4:14;6:19). பூச்சிவிழுவது பயிருக்குச்சேதம். போஜனத்தில் பாஷாணம் சேருவது உயிருக்குச் சேதம். இருதயத்தில் தீயநினைவுகள் குடிகொள்ளுவது மனுஷனுக்குச்சேதம். “நினைவுகளின் பலனாகிய தீங்கு” என்கிறார். மாயவித்தைக்காரனாகிய சீமோன் செய்த பாவமென்ன? தேவனுடைய வரத்தைப்பணத்தினாலே சம்பாதிக்கலாமென்று **நினைத்தான்**. பேதுரு அவனைப்பார்த்து “உன் துர்க்குணத்தைவிட்டு மனந்திரும்பி தேவனைநோக்கி வேண்டிக்கொள், ஒருவேளை உன் இருதயத்தின் **எண்ணம்** உனக்கு மன்னிக்கப்படலாம்” என்றார். “துன்மார்க்கன் தன் வழியையும் அக்கிரமக்காரன் தன் **நினைவுகளையும்** விட்டுத் திரும்பக்கடவன்”. தீயநினைவுகள் பாவமென்றும், நினைவுகளை தேவன் நியாயந் தீர்ப்பாரென்றும், நினைவுகளை விட்டு மனந்திரும்ப வேண்டுமென்றும், நினைவுகளுக்கும் மன்னிப்புண்டென்றும் அறிகிறோம்.

2. மனுஷர் பேசும் வீணான வார்த்தைகளை நியாயந் தீர்ப்பார். “மனுஷர் பேசும் வீணான வார்த்தைகள் யாவையும் குறித்து நியாயந் தீர்ப்பு நாளிலே கணக்கொப்புவிக்க வேண்டும்” என்று நியாயாதிபதி தாமே சொல்லியிருக்கிறார். (மத். 12:36). வாய் பேசாத ஊமையர்களுக்காகப் பரிதபிக்கிறோம். நாம் வாய்திறந்து பேசக்கூடிய சிலாக்கியத்திற்காக தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம். நம்முடைய நாவை எப்படி உபயோகிக்கிறோம்? நம்முடைய நாவினால் நன்மை செய்கிறோமா? தீமை செய்கிறோமா? இயேசுவானவர் தமது வாயைத்திறந்து பேசினார். பேசுகிறதற்காகவே இந்தப் பூமிக்கு வந்தார். அவர் பேசின யாவும் அமிர்தமே! அவர் பேசினது போல் ஒருவனும் ஒருக்காலும் பேசினதில்லை. அவர்

பதஷ்டமாய்ப் பேசிப் பின்பு துக்கப்படவில்லை. தப்பிதமாய்ப்பேசி மன்னிப்புக் கேட்டதில்லை. வீண் வார்த்தை பேசி விசனப்பட்டதில்லை. அவர் ஒரு தரம் பேசினபின் இன்னும் நன்றாய்ப் பேசியிருக்கலாமே என்று நினைத்ததில்லை. அவருடைய வார்த்தைகளில் ஒரு பொய்யாவது, கபடாவது, வஞ்சனையாவது இருந்ததில்லை. “நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிற வசனங்கள் ஆவியாயும் ஜீவனாயும் இருக்கிறது” என்றார். சுவிசேஷத்திலுள்ள அவருடைய வசனங்களின் மூலமாய் எத்தனையோ ஏராளமான பாவிகள் ஜீவனைக் கண்டடைகிறார்கள்! அப்போஸ்தலருடைய பேச்சும் அவர்களுடைய நிருபங்களிலுள்ள வசனங்களும் எவ்வளவு அருமையாயிருக்கின்றன!

கிறிஸ்தவனுடைய வாய் ஜீவ ஊற்றாய் இருக்கவேண்டும். அவன் தன் வாயை தேவனுக்கு நேரே திறக்கும்பொழுது அங்கே யிருந்து ஜெபங்களும் ஸ்தோத்திரங்களும் புறப்படவேண்டும். மனுஷருக்கு முன்பாகத் திறக்கும் போது கேட்கிறவர்களுக்குப் பிரயோஜன முண்டாகத் தக்கதாக அவைகள் “கிருபை பொருந்தினதாகவும் உப்பால் சாரமேற்றப்பட்டதாகவும்” இருக்கவேண்டும். குணப்படாதவனுக்கு நம்முடைய வார்த்தைகள் பாவ உணர்வையும், கடினப்பட்டவனுக்கு மன இளக்கத்தையும், பின் வாங்கிப்போனவனுக்குப் புது நம்பிக்கையையும், துணிகரமான பாவிக்கு நடுக்கத்தையும், கவலையுள்ளவனுக்கு ஆறுதலையும், தேவனுடைய பிள்ளை களுக்கு எழுப்புதலையும், பரிசுத்தவான்களுக்கு ஆனந்தத்தையும் இவ்விதமாய் அவரவருடைய நிலைமைக்கு ஏற்ற வார்த்தைகள் நம்முடைய வாயிலிருந்து புறப்படவேண்டும். நம்முடைய வார்த்தைகளைக் கேட்கக் கேட்க இன்னும் பேசமாட்டார்களா வென்று மற்றவர்கள் எதிர்பார்க்கத்தக்கதாயிருக்கவேண்டும். அப்படியிருந்ததுண்டோ?

ஐயோ! சிறு நெருப்பு பெரிய காட்டைக் கொளுத்தி விடுகிறது போல வார்த்தைகளினால் உண்டாகிற கேடுகள் கொஞ்சமல்ல. **பொய்யான** வார்த்தைகள் எத்தனை! ஆண்டவர் அருவருக்கிற ஏழு காரியங்களில் முதலாவது மேட்டிமையான கண், இரண்டாவது பொய் நாவு (நீதி. 6:17). உள்ளதை

உள்ளபடி பேசாமல் கூட்டியும் குறைத்தும் மாற்றியும்மறைத்தும் பேசுகிறவர்களுண்டு. கேயாசி சொன்ன பொய்யினிமித்தம் அவனுக்கும் அவன் குடும்பத்துக்கும் குஷ்டரோகம் வந்தது. அன்னியான சப்பீரான் இருவரும் பொய் சொல்லி மாண்டார்கள். “பொய்யர் அனைவரும் இரண்டாம் மரணமாகிய அக்கினியும் கந்தகமும் எரிகிற கடலிலே பங்கடைவார்கள்” (வெளி. 21:8).

முகஸ்துதியான வார்த்தைகள் எத்தனை! தேவனைப் புகழாத நாவு மனுஷரைப் புகழத்தான் வேண்டும். முகஸ்துதியை விரும்புகிறவர்களும் முகஸ்துதி பேசுகிறவர்களும் குற்றவாளிகளாவார்கள். **பெருமையான** வார்த்தைகள் எத்தனை! வாயைத் திறந்தால் தன்னையும் தன் குடும்பத்தையும் தன் படிப்பையும், தன் சம்பாத்தியத்தையும், தன் சாமர்த்தியத்தையுமே பெருமையாய்ப் பேசுகிறவர்கள் அநேகர். “பெருமைகளைப் பேசுகிற நாவைக் கர்த்தர் அறுத்துப் போடுவார்” (சங்.12:3). **புறங்கூறுகிற** வார்த்தைகள் எத்தனை! முகத்துக்கு முன் பேசும் போது எல்லாம் சரிதான்; முகம் மறைந்ததும் பேசுவதெல்லாம் குறைவு. “வடகாற்று மழையையும் புறங்கூறுகிற நாவு கோப முகத்தையும் பிறப்பிக்கும்” (நீதி. 25:23). தற்காலத்துச் சபைகளில் காணப்படுகிற பெரியகேடு இதுதான். நாலுபேர் ஓரிடத்தில் கூடினால் அவன் அப்படி இவன் இப்படி, அவள் அப்படி இவள் இப்படி என்று பேசுவதைத் தவிர வேறே பேச்சில்லை. தூரத்தில் ஒருவன் போகிறதைக்கண்டு கொண்டால் உடனே அவனைப் பற்றியும் குறைவாய்ப் பேச ஆரம்பித்துவிடுவார்கள். தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்கு இது லட்சணமல்ல. அவர்கள் “புறங்கூறாமலும் தங்கள் அயலார் மேல் சொல்லப்படும் நிந்தையான பேச்சை எடுக்காமலுமிருக்கவேண்டும்” (சங்.15:3). சிலர் நிந்தையான பேச்சைக் கேள்விப்படும்போது உடனே வடக்குத் தெருவுக்குப்போய் அங்கே நிற்கிற சிலரைக் கண்டு ஒரு விசனமான சங்கதி உங்களுக்குத் தெரியுமா? இன்னார் இப்படிச் செய்து விட்டாராம், உத்தியோகத்திலிருந்து தள்ளிப் போட்டார்களாம் என்று துக்கப்பட்டவர்கள் போல் பேசுவார்கள். அப்புறம் தெற்குத் தெருவுக்குப் போய் அங்கே இருக்கிற சிலரைக் கண்டு உங்களுக்கு அந்தச் சங்கதி தெரியாதா? ஐயோ! இன்னார் இப்படித் தவறிப் போனாராமே

என்று சொல்லுவார்கள். இப்படியாகக்கொஞ்சநேரத்திற்குள் விசனம் விசனம் என்று சொல்லிக் கொண்டே ஊரெங்கும் பறைசாற்றி விடுவார்கள். மெய்யாய் விசனப்பட்டதுண்டானால் தன் அயலான் மேல் சொல்லப்படும் நிந்தையான பேச்சை எடுக்காமல் அல்லவோ இருக்கவேண்டும். நம்முடைய குடும்பத்தில் சகோதரன் சகோதரிக்கு ஒரு அவமானம் நேரிட்டு விட்டால், ஒரு துக்கமான விஷயம் உங்களுக்குத் தெரியுமா? என் தம்பி இன்ன அக்கிரமத்தைச் செய்துவிட்டானென்று தெருத்தெருவாய்ப் போய்த்தூற்றுவோமா? நாம் பின்புறணி பேசுவதும் பிறரை நிந்தையாய்த் தூற்றுவதும் நம்முடைய உள்ளான ஜீவியம் வெகுவாய்க் கெட்டுப்போயிருக்கிற தென்பதற்கு அத்தாட்சி அல்லவா? இதுதவிர, **கபடான** வார்த்தைகள், எத்தனை! வார்த்தையில் உண்மையில்லை. நினைத்திருப்பது ஒன்று பேசுவது இன்னொன்று, நேராய்ப் பேசாமல் ஜாடையாய்ப் பேசி மற்றவர்களை வேதனைப் படுத்துகிறது. “கபடநாவே உனக்குள்ளன கிடைக்கும்? உனக்கு என்ன செய்யப்படும்? பலவானுடைய கூர்மையான அம்புகளும் சூரைச்செடிகளை எரிக்கும் தழலுமேகிடைக்கும் (சங். 120:3,4). **கோளான** வார்த்தைகள் எத்தனை! கோள்ச் சொல்லிகள் தங்களால் எவ்வளவு கேடுண்டாகு மென்றுநினைக்கிறதில்லை. கோள் வார்த்தைகளினால் குடும்பங்களில் உண்டாகிறமனஸ் தாபங்கள் கொஞ்சமல்ல. கோள் வார்த்தை பிராண சிநேகிதர்களைப் பிரித்ததுண்டு. கோள்வார்த்தையால் அநேகர் உத்தியோகத்தை இழந்து தவித்ததுண்டு. மேலதிகாரிகள் நம்மை நேசிக்கவும் நமது ஆலோசனைகளை யெல்லாம் அவர்கள் அங்கீகரிக்கவும் தக்க நிலைமைக்கு நாம் வரும்பொழுது நம்முடைய **நாவைக்** குறித்து நாம் அதிக ஜாக்கிரதையாயிருக்க வேண்டும். நம்முடைய வார்த்தையால் அநேகருக்கு நன்மையுண்டாகக்கூடும். நம்முடைய வார்த்தையால் அநேகருக்கு கேடுண்டாகவும் கூடும். மற்றவர்களைப் பற்றிப் பெரியோர் மனதில் தப்பான அபிப்பிராயங்களை உண்டுபண்ணுகிறவர்கள் நியாயத் தீர்ப்புக்குத் தப்பமாட்டார்கள். இன்னும் **பரியாசமான** வார்த்தைகள் எத்தனை! பொறாமையும் எரிச்சலுமான வார்த்தைகள் எத்தனை! ஆம்! **மனுஷர் பேசும் வீணான**

வார்த்தைகள் யாவையும் குறித்து நியாயத்தீர்ப்பு நாளிலே கணக்கொப்புவிக்க வேண்டும். நான் பேசினதெல்லாம் காற்றிலே போய்விட்டது. அவைகளைத் திரும்ப விசாரிப்பதெப்படியென்று ஒருவரும் நினைக்கவேண்டாம். கிராமபோன் (Gramophone) என்னும் சூத்திரத்தினால் அநேக வருஷங்களுக்கு முன் ஒருவன் பேசின வார்த்தைகளையும் அவனுடைய சத்தத்தையும் திரும்பக் கேட்கிறோமல்லவா? இம்மையில் நாம் பேசின பாவமும் வீணுமான வார்த்தைகளைனத்தையும் நாம் மறந்து போனாலும் நியாயத்தீர்ப்பு நாளில் அவ்வார்த்தைகள் நம்முடைய இரு செவிகளிலும் தொனிக்கும்படி தேவன் செய்வார். இப்பொழுதே மனந் திரும்பாவிட்டால் ஆக்கினைக்குத் தப்பப் போகிறதில்லை.

3. மனுஷருடைய செய்கைகளை நியாயந் தீர்ப்பார்.

“சரீரத்தில் அவனவன் செய்த நன்மைக்காவது தீமைக்காவது தக்க பலனை அடையும்படிக்கு நாமெல்லாரும் கிறிஸ்துவின் நியாயாசனத்திற்கு முன்பாக வெளிப்படவேண்டும்” (2 கொ.5:10). சரீரத்தில் என்று சொல்லும்போது இச்சீவியத்தில் என்று அர்த்தம். தேவனுடைய பிள்ளைகள் கிறிஸ்துவின் அன்பினால் ஏவப்பட்டுச் செய்த நற்கிரியைகள் அந்நாளில் மறக்கப்படமாட்டாது. அவர்கள் தங்கள் கிரியைக்கேற்ற புகழ்ச்சியையும் நற்பலனையும் அடைவார்கள். குணப்படாதவர்களை அவர்களுடைய துர்க்கிரியைகள் பின் தொடரும். சோதோம் கொமோராப்பட்டணத்தாரின் கூக்குரலும் பாவமும் வானத்தைப் போய் எட்டினது. இவ்வுலகத்தின் அக்கிரமமோ அதிலும் அதிகம். இரகசியக் கொலைகள் எத்தனை! சிந்தப்பட்ட இரத்தம் தேவனை நோக்கிக் கூப்பிடுகிறதில்லையோ? பணத்தினாலும் வக்கீல்களின் சாமர்த்தியத்தினாலும் அநேக கொலை பாதகர்கள் இங்கே தப்பிக்கொள்ளுகிறார்கள். அங்கே ஒருவனாகிலும் தப்புவதில்லை. மற்றவர்களுடைய நிலங்களையும் பணத்தையும் அபகரித்துக் கொண்டவர்களை தேவன் நியாயந் தீர்ப்பார். ஏழைகளை ஒடுக்கி அவர்கள் கூலியைக் குறைத்து, அவர்களுடைய பிரயாசத்தின் பலனைத் தின்று கொழுத்தவர்களை தேவன் நியாயந் தீர்ப்பார். விதவைகளை ஏமாற்றி அவர்கள் பொருளை அபகரித்துக்

கொண்டு கண்ணீர் சிந்த விட்டவர்களை தேவன் நியாயந் தீர்ப்பார். புருஷனுக்குத் துரோகம் செய்த மனைவிகளையும், மனைவிகளுக்குத் துரோகம் செய்தபுருஷரையும் தேவன் நியாயந் தீர்ப்பார். தங்கள் துன்மார்க்க நடக்கையால் மற்றவர்களைக் கெடுத்துப் போட்ட ஸ்திரீகளை தேவன் நியாயத்தில் கொண்டு வருவார். தானும் குடித்து மற்றவர்களையும் குடிக்கப் பழக்கின குடி வெறியரை தேவன் நியாயந் தீர்ப்பார். லஞ்சம் வாங்கிக் கொண்டு கள்ள வழக்குப் பேசினவர்களை தேவன் நியாயந் தீர்ப்பார். நியாயமாய் தங்களுக்குக்கிடைக்கும் சம்பளமின்றி சர்க்கார் பணத்தையோ, மிஷன் பணத்தையோ திருடிக் கொண்டவர்களை தேவன் நியாயந் தீர்ப்பார். குற்றமில்லாதவனை குற்றவாளியென்று தீர்த்து உபத்திரவப்படுத்தின பாதகர்களை தேவன் நியாயந் தீர்ப்பார். கள்ளத்தராசு பிடித்து, கள்ள அளவு அளந்து, கெட்ட சரக்குகளை விற்று ஜனங்களை மோசம் பண்ணின வியாபாரிகளை தேவன் நியாயந் தீர்ப்பார். தேவனைத் தேடாமல் பொருளையே வணங்கி வந்த பொருளாசைக்காரரை தேவன் நியாயந் தீர்ப்பார். கர்த்தர் தந்த காலத்தை வீணிலும் சூதாட்டத்திலும் கழித்த சோம்பேறிகளை தேவன் நியாயந் தீர்ப்பார். மொட்டைக் கடிதங்களை எழுதி குடும்பங்களுக்கு அவமானத்தை உண்டாக்கின துஷ்டரை தேவன் நியாயந் தீர்ப்பார். பீலேயாம் செய்தது போல தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்கு இடறலாயிருந்தவர்களை தேவன் நியாயந் தீர்ப்பார். ஐயோ! இந்த உலகத்தின் அக்கிரமங்களை விவரிக்க யாரால் கூடும்? ஒவ்வொரு கிரியையும் அந்தரங்கமான ஒவ்வொரு காரியத்தையும், நன்மையானாலும் தீமையானாலும் தேவன் நியாயத்திலே கொண்டு வருவார்” (பிர. 12:14). போக்குச் சொல்ல ஒருவனாலும் முடியாது. அசைகிற படங்களை (Cinematograph) நாம் பார்த்திருக்கிறோம். அதில் மனுஷரும் மற்ற பிராணிகளும் நடப்பிக்கிற சகல கிரியைகளும் வெகு தெளிவாய்க் காட்டப்படும். நியாயத் தீர்ப்பு நாளில் நாவுகள் யாவும் அடைக்கப்படத் தக்கதாய் அவர்கள் நடப்பித்த சகல அக்கிரமச் செய்கைகள் யாவையும் படம்போல் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய்க் கொண்டுவந்து நிறுத்துவார். ஒருவனும் மறுவார்த்தை பேச முடியாது. “இவைகளை நீ செய்யும்போது நான்

மவுனமாயிருந்தேன்; உன்னைப்போல் நானும் இருப்பேன் என்று நினைவு கொண்டாய்; ஆனாலும் நான் உன்னைக் கடிந்துகொண்டு, அவைகளை உன் கண்களுக்கு முன்பாக ஒவ்வொன்றாக நிறுத்துவேன்” என்கிறார் (சங். 50:21).

4. இயேசு கிறிஸ்துவை ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்களை நியாயந் தீர்ப்பார். “என்னைத் தள்ளி என் வார்த்தைகளை ஏற்றுக்கொள்ளாதவனை நியாயந் தீர்க்கிற தொன்றிருக்கிறது; நான்சொன்ன வசனமே அவனைக் கடைசி நாளில் நியாயந்தீர்க்கும்” (யோ. 12:48). கிறிஸ்துவை ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்கள் யார்? இந்துக்களோ? ஆம், இந்துக்களில் அநேகர் இன்னும் அவரை ஏற்றுக்கொள்ளாதிருப்பது மெய்தான். மகமதியரோ, ஆம், சிலுவையின் உபதேசம் அவர்களுக்கு வெறுப்புதான். கிறிஸ்தவர்களென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறவர்களில் அநேகர் அவரை ஏற்றுக் கொள்ளாதிருக்கிறார்களே. அவரை இரட்சகரென்று ஒப்புக்கொள்ளாதல் வேறே; அவரை இரட்சகராக ஏற்றுக் கொள்ளாதல் வேறே. அவர் மெய்யாகவே நம்முடைய பாவங்களைச் சுமந்து தீர்க்க வெளிப்பட்டார். அவரை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறவர்கள் பாவ மன்னிப்பையும் புத்திர சுவிகாரத்தையும் பெற்று ஆனந்திக்கிறார்கள். ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்கள் இரட்சிப்பை இழந்து போகிறது மாத்திரமல்ல, இராஜதுரோகம் என்னும் பெருங்குற்றத்துக்குள்ளாகிறார்கள். அரசன் அனுப்பின ஸ்தானாதிபதியை அசட்டை பண்ணுகிறவன் அரசனை அவமதித்த குற்றத்திற் குள்ளாகிறான். தேவன் இயேசுவை நமக்கு இரட்சகராகவும் இராஜாவாகவும் அபிஷேகம் பண்ணி அனுப்பியிருக்க அவரை ஏற்றுக்கொள்ளாமற் போவது இராஜதுரோகமல்லவோ? இராஜ துரோகிகள் தண்டனைக்குத் தப்பமாட்டார்கள். “தங்கள்மேல் நான் இராஜாவாகிறதற்கு மனதில்லாதிருந்தவர்களாகிய என்னுடைய சத்துருக்களை இங்கே கொண்டு வந்து எனக்கு முன்பாக வெட்டிப்போடுங்கள் என்று சொன்னான் என்றார்” (லூக்.19:27). இவன் எங்களுடைய இராஜாவல்ல என்று அவரைப் புறக்கணித்த யூதர்கள் அந்நாளில் அவருக்கு முன்பாக நிறுத்தப்படுவார்கள். அவரைக்குற்றமற்றவரென்று அறிந்தும் கொலை செய்ய ஒப்புக்கொடுத்த பிலாத்து அவருடைய சிங்காசனத்துக்கு

முன்பாக நிற்பான். அவரைப் பரியாசம்பண்ணின ஏரோதும் போர்ச்சேவகரும் அவருக்குமுன் நடுநடுங்கிநிற்பார்கள். தங்களால் அற்பமாய் எண்ணப்பட்டவரும் அசட்டைபண்ணப் பட்டவருமான இயேசு வேதங்களை நியாயந்தீர்க்கப் போகிறவரென்று அவர்கள் காணும்போது அவர்களுக்கு என்னமாயிருக்கும்? கிறிஸ்துமார்க்க விரோதிகள் அந்நாளில் என்ன செய்வார்கள்? இயேசுவின் தேவதன்மையை மறுத்துப் பேசினவர்கள் அந்நாளில் திகிலடைந்து நிற்பார்கள். பிழைப்பினிமித்தமோ, வேறே ஆதாயத்தினிமித்தமோ தங்களைக் கிறிஸ்தவர்கள் போல் பாவனைகாட்டி கிறிஸ்தவர்கள் மத்தியில் கிறிஸ்தவர்கள் போலவும், இந்துக்கள் மத்தியில் இந்துக்கள் போலவும் நடித்த வெளவால்களை தேவன் வெட்கப்படுத்துவார். “இரண்டு எஜமான்களுக்கு ஊழியஞ்செய்ய ஒருவனாலும் கூடாது; ஒருவனைப் பகைத்து மற்றவனைச் சிநேகிப்பான்; அல்லது ஒருவனைப் பற்றிக்கொண்டு மற்றவனை அசட்டை பண்ணுவான்” (மத். 6:24). கிறிஸ்துவின் பட்சத்திலிராதவன் அவருக்கு விரோதிதானே (மத். 12:30). மற்றவர்கள் அவரை அசட்டை செய்தார்கள். நாங்கள் அப்படிச் செய்யவில்லை யென்று எண்ணாதிருங்கள். பொல்லாங்குசெய்கிறவன் இயேசுவைப் பகைக்கிறான். பொருளாசைக்காரன் கிறிஸ்துவை ஏற்றுக் கொண்டவனல்ல; யூதாஸை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். உலக சிந்தையுள்ள ஸ்திரீ இயேசுவை ஏற்றுக் கொண்டவனல்ல; லோத்தின் மனைவியை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். பாவத்துக்குத் தன்னை ஒப்புக்கொடுத்தவன் அவரை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது; பேலிக்ஸை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

அந்நாளில் அநேகர் அவரைப்பார்த்து: ஆண்டவரே! நீர் எங்களை அறியமாட்டீரா? உம்முடைய நாமத்திலே ஞான ஸ்நானம் பெற்றோம். உம்முடைய பந்தியில் போஜனபானம் பண்ணினோம். உமக்கு ஆராதனை செய்தோம். உம்மைப்பற்றிப் பிரசங்கம் பண்ணினோம் என்பார்கள். அதற்குக் கர்த்தர்: நான் ஒருக்காலும் உங்களை அறியவில்லை, அக்கிரமச் செய்கைக்காரரே என்னை விட்டு அகன்றுபோங்கள். என்

பிள்ளைகளை நான் அறிந்திருக்கிறேன். அவர்களும் என்னை அறிந்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் யாரோ எனக்குத் தெரியாது என்பார். மறுபடி பிறவாதிருந்தும் தங்களை தேவனுடைய பிள்ளைகளென்றும், கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொள்ளாதிருந்தும் தங்களை இரட்சிக்கப்பட்டவர்களென்றும் வஞ்சித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் இவர்கள்தான். நாம் கிறிஸ்து வினுடையவர்களோ இல்லையோவென்று நம்மை நன்றாய் ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். எல்லாம் கடைசியில் சரியாயிருக்குமென்று நிர்விசாரமாயிருந்தால் ஒருபோதும் சரியிராது. இப்படிப்பட்ட நிர்விசாரிகளைப் பார்த்துதான் நான் ஒருக்காலும் உங்களை அறியேனென்று ஆண்டவர் சொல்லப்போகிறார்.

சகோதரரே! நாமெல்லாரும் சீக்கிரத்தில் கிறிஸ்துவின் நியாயாசனத்திற்கு முன் நிற்கவேண்டுமே. இயேசு ராஜா பூரண மகிமையுடன் தமது மகிமையின் சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்து பூலோகத்தை நீதியாய் நியாயந்தீர்ப்பார். கர்த்தருடைய பெரிதும் பயங்கரமுமான நாள் அது தான். குணப்படாதவர்கள் நடுநடுங்கி தேவனுடைய கோபாக்கினையின் மகாநாள் வந்துவிட்டது, யார் நிலைநிற்கக்கூடும் என்பார்கள். அவர் உங்களை விசாரிக்கும்போது நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? நீங்கள் மனந்திரும்பாமற் போனால் கோபாக்கினைக்கு எப்படித் தப்புவீர்கள்? நியாயத் தீர்ப்பைப்பற்றிப் பேசின அப்போஸ்தலன் அதற்கு முந்தின வசனத்தில் மனந்திரும்புதலைப்பற்றிப் பேசுகிறார். ஆம், சகோதரரே, நியாயத்தீர்ப்பு நாளுக்கு நாம் பயப்படாதிருக்க வேண்டுமானால் மனந்திரும்பி கிறிஸ்துவை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். தேவனுடைய பிள்ளைகளாயிருக்கிறோம் என்கிற பூரண நிச்சயத்தை இப்பொழுதே பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும். தேவ அன்பிலே நிலைத்திருக்கவேண்டும். நியாயாதிபதியாக வரப் போகிற இயேசுவை நமக்கு அருமைச் சிநேகிதராக்கிக்கொள்ள வேண்டும். அப்படியானால் நாமும் கிறிஸ்துவோடு சேர்ந்து உலகத்தை நியாயத் தீர்க்கிறவர்களாயிருப்போம் (1 கொ.6:2). இந்த மேலான மகிமை உங்களுக்குக் கிடைக்கும்படி இந்நேரத்தில் உங்களை அவருக்கு ஒப்புக்கொடுக்கமாட்டீர்களா?

வானம் பூமி ஓடிப்போகும்,
மேகத்தின் மேல் வருவார்;
அவர் முன்பு லோகம் யாவும்
கூடி நிற்க அழைப்பார்.
மரித்தோரும்
உயிர்த்தெழுந்து கூடுவார்.

நீதிமான்கள் பயமின்றி
ஆண்டவரை வாழ்த்துவார்
அவரோடு வானில் ஏறி
என்றென்றைக்கும் வாழுவார்;
தீயோர் நாணி,
சாபம் பெற்று அழிவார்.

யேசுவே, நீர் வரும் நாளில்
என்னை நினைத்தருளும்;
நீதிமான்கள் சேரும் வீட்டில்
நானும் சேர அழையும்;
ஆசீர்வாதம்
தந்து, என்னை ரட்சியும்.

XVII HEAVEN மோட்சம்

“என் பிதாவின் வீட்டில் அநேகவாசஸ்தலங்களுண்டு; அப்படியில்லாதிருந்தால் நான் உங்களுக்குச் சொல்லி யிருப்பேன். ஒரு ஸ்தலத்தை உங்களுக்காக ஆயத்தம் பண்ணப்போகிறேன். நான் போய் உங்களுக்காக ஸ்தலத்தை ஆயத்தம்பண்ணின பின்பு நான் இருக்கிற இடத்தில் நீங்களும் இருக்கும்படி நான் மறுபடியும் வந்து உங்களை என்னிடத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளுவேன்” - யோ. 14:2,3.

ஜனங்களை எப்படிப் பரிசுத்தமாய் நடக்கப் பண்ணலாம், எப்படி அவர்களை ஆவிக்குரியவர்களாக்கலாம் என்பது உத்தம தேவ ஊழியர்களின் விசாரணையும் கவலையுமாயிருக்கிறது. மறுமைக்குரிய காரியங்களைப் போதிக்கிறதைப்போல ஜனங்களைப் பரவசப்படுத்தக் கூடியது வேறொன்றுமில்லை. கர்த்தரின் வருகை, சரீர உயிர்த்தெழுதல், நியாயத்தீர்ப்பு, மோட்சம் இப்படிப்பட்ட விஷயங்களைக் குறித்து ஜனங்களோடு பேசும்போது அதிக ஆவலோடு கேட்கிறார்கள். அந்தச் சத்தியங்கள் அவர்களுடைய ஜீவியத்தில் நிச்சயமாகவே மாறுதலை உண்டாக்குகிறது. சிறுவர்கள் கூட மற்ற உபதேசங்களை அறிந்து கொள்ளாவிட்டாலும் மோட்சத்தில் அவர்களுக்கு வாசஸ்தலங்கள் உண்டென்றும், இயேசுவானவர் அங்கிருந்து வந்து அவர்களை அங்கே கூட்டிக்கொண்டு போவாரென்றும், அங்கே பசி, வியாதி, மரணம் இல்லையென்றும் சொல்லும் பொழுது, எவ்வளவு லேசாய் அறிந்து கொள்ளுகிறார்கள் என்பதை அவர்கள் முகங்கள் இலங்குகிறதிலேயே கண்டுகொள்ளலாம். அடிக்கடி இவைகளைப்பற்றி நாம் அவர்களோடு பேசுவோமானால் அவர்கள் கிறிஸ்துவை நேசிக்கவும், பரமசிந்தையுள்ளவர்களாய் நடக்கவும் ஆரம்பித்து விடுவார்கள். அவர்கள் பெரியவர்களான பின்பு அநேகக் காரியங்களை மறந்துபோனாலும் மறுமைக்குரிய சத்தியங்களையோ அவர்கள் மறக்கிறதில்லை. அவர்கள்

கொஞ்சக்காலம் கவலையீனமாய்த் திரிந்தாலும் பின்பு திகிலடைந்து கர்த்தரிடமாய்த் திரும்புகிறதற்கு இந்தச் சத்தியங்களே காரணமாயிருந்திருக்கிறது.

மனுஷருடைய கண்கள் பாவத்தினால் அந்தகாரப் பட்டிருக்கிறது. மறுமையை முற்றிலும் மறந்தார்கள். இகத்தையே மோட்சமாக எண்ணிக்கொண்டார்கள். இந்த உலகத்தை அனுபவிக்க அவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளும் பிரயாசம் கொஞ்சமல்ல. அவர்கள் பார்வை தலைகவிழ்ந்த பார்வையாய்ப் போய் விட்டது. நம்முடைய கண்களைத் திறந்து **பரம மகிமையை** நமக்குக் காட்டும்படிக்கே பரத்தின் ஆண்டவர் இகத்திற்கு வந்தார். அவர் பரம வாசனை நிறைந்தவராய் மனுஷருக்குள் சஞ்சரித்தார். தாம் மோட்சத்திலிருந்து வந்தவரென்றும், அது மகா மகிமையுள்ள ராஜ்யமென்றும், அங்கே பிதா இருக்கிறாரென்றும், அங்கே தேவ தூதர்களுண்டென்றும், அங்கே தம்முடைய பிள்ளைகளுக்கு வாசஸ்தலங்கள் உண்டென்றும், அவர்கள் சதா காலங்களிலும் மகிமையின் தேவனோடு கூடியிருப்பார்களென்றும் போதித்தார். இவைகளைக் கேட்டவர்களின் இருதயங்கள் பரவசமடைந்தது. மேலும் பரத்தின் ஆவியானவரை அவர்களுக்குள்ளே அனுப்பி மோட்சத்தின் முன் ருசியையும் அருளிச்செய்தார். சூரியனைப் பார்த்த கண்களுக்கு மற்றவைகளெல்லாம் இருண்டுபோகிறது போல பரம மகிமையைத் தரிசித்த கண்களுக்கு உலகம் அந்தகாரப் பட்டுப்போகிறது. “காணப்படுகிறவைகளையல்ல காணப்படாதவைகளை நோக்கியிருக்கிறோம்” என்று அவர்கள் அறிக்கையிட்டார்கள் (2 கொ. 4:17). மோசேயை எகிப்தின் பொக்கிஷங்களை வெறுக்கவும் கிறிஸ்துவினிமித்தம் வரும் நிந்தையை அதிகப்பாக்கியமென்று எண்ணவும் பண்ணின தென்ன? இனிமேல் வரும் பலன் மேல் வைத்த நோக்கமல்லவா? (எபி. 11:26). ஆபிரகாம் மிகுந்த ஐசுவரிய முள்ளவனாயிருந்தும் பரதேசியைப்போல கூடாரங்களிலே சஞ்சரித்ததற்குக் காரணமென்ன? தேவன் தாமே கட்டி உண்டாக்கின அஸ்திபாரங்களுள்ள நகரத்தின்மேல்வைத்த வாஞ்சை யல்லவா? (எபி.11:9,10). பவுல் அப்போஸ்தலனை சகலவித உபத்திரவங்களையும் பொறுமையோடு

சகிக்கச்செய்ததென்ன? இனி வெளிப்படப்போகிற மகிமையைப்பற்றின நம்பிக்கை யல்லவா? (ரோ.8:18). நமது இரட்சகர் அவமானத்தை எண்ணாமல் சிலுவையைச் சகித்தது எதினாலே? தமக்கு முன்வைத்திருந்த சந்தோஷத்தின் பொருட்டல்லவா? (எபி. 12:2).

ஆ, சகோதரரே! நாம் பாவத்தையும் உலகத்தையும் வெறுத்து ஆவிக்குரிய சிந்தையுள்ளவர்களாக வேண்டுமானால் மோட்சத்தைப் பற்றி நாம் அடிக்கடி தியானிக்கவேண்டும். அடிக்கடி பிரசங்கிக்க வேண்டும். நம்முடைய இரட்சகருடைய உபதேசமெல்லாம் பரத்தைப் பற்றினதாகவேயிருந்தது. நாம் அறிந்துகொள்ளத் தக்கதாக அநேக உவமானங்களைக் கொண்டு பரலோகராஜ்யத்தின் இரகசியங்களை விளக்கிக் காட்டினார். அநேகர் மோட்சத்தைப்பற்றியாவது மறுமையைப் பற்றியாவது பேசுகிறதில்லை. இது அவிசுவாசமோ வேறே என்ன காரணமோ தெரியவில்லை. அவிசுவாசி கர்த்தருடைய ஊழியக்காரனாயிருப்பது நியாயமல்ல. கிறிஸ்துமார்க்கச் சத்தியங்களில் சிலவற்றை நம்பி இன்னும் சிலவற்றை நம்பாதிருப்பது கூடியகாரியமோ? கிறிஸ்துவைப்பற்றிய சத்தியங்களெல்லாம் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரிக்கக்கூடாத சங்கிலித் தொடர் போலிருக்கிறதே. ஒன்றை ஏற்றுக் கொள்ளுகிறவன் எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் முடியாது. ஒன்றைச் சந்தேகிக்கிறவன் மற்றவைகளை நம்புகிறதும் பொய். அறிவுபெருக அவிசுவாசமும் பெருகுகிறது. கர்த்தருடைய வசனத்திற்கு நடுங்குகிற சிந்தையில்லை. மனுஷனுடைய அபிப்பிராயம் வேதத்திலும் விசேஷம். தேவவசனத்தைப் பலவாறாய் அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ளுகிறார்கள். இதனால் வந்த பலனென்ன? அவபக்தியும் அக்கிரமமுமே. சபைகளைத் தூக்கம்பிடித்துக்கொண்டது. சுவிசேஷம் உண்மையோடும் வல்லமையோடும் பிரசங்கிக்கப் படுகிற வரையில் இந்தத் தூக்கமயக்கம் நீங்கமாட்டாது. ஜனங்களுக்குள் அவிசுவாசம் அதிகம். நம்முடைய பிரசங்கம் அவிசுவாசத்தையல்ல, விசுவாசத்தை உண்டாக்குகிறதாயிருக்க வேண்டும். மனுஷருடைய அபிப்பிராயங்களையும் உலக ஞானங்களையும் போதித்து அது அப்படியிருந்தாலும்

இருக்கலாம், இப்படியிருந்தாலும் இருக்கலாமென்று சொல்லி ஜனங்களுடைய மனதை அலசடிப்படச்செய்கிறது பெரிய தப்பிதம். ஐயோ! எத்தனையோ வாலிபர் மனுஷருடைய அபிப்பிராயங்களுக்குச் செவிகொடுத்து வழிதவறி நிற்கிறார்கள். தங்களுடைய பிதாக்களின் விசுவாசமெல்லாம் பேதமை என்றெண்ணலாயிற்று. அந்தப் பேதைகளின் பரிசுத்தமும் வல்லமையும் இந்த ஞானிகளிடத்தில் இல்லை. “தேவனுடைய ராஜ்யம் பேச்சிலே அல்ல பெலத்திலே உண்டாயிருக்கிறது” (1 கொ 4:20). தற்காலத்தில் பேச்சு மிகுதி; பெலனோ இல்லை. தேவனே! இது கொடியகாலமென்று உணருகிறோம். நீர் எங்களுக்கு இரங்கவேண்டிய சமயம் இது தான். எங்களைத் திருப்பிக் கொண்டுவாரும். ஞானிகளுடைய அபிப்பிராயங்களண்டைக்கல்ல. உமது குமாரன் மூலமாய் நீர் திருவுளம் பற்றினதும், உமது ஆவியினால் அப்போஸ்தலர்கள் எழுதிவைத்ததுமான சத்தியத்தினண்டைக்கே எங்களைத் திருப்பிக்கொண்டுவாரும் சகோதரரே! வெளிப்படுத்தப் படாதவைகளிலே துணிவாய் நுழைவது தப்பிதம். வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறவைகளைக் கவனியாமல் விட்டுவிடுவதும் தப்பிதம். இப்பொழுது மோட்சத்தைப்பற்றி ஆண்டவர் என்ன சொல்லுகிறார் என்பதைப் பயபக்தியோடு சிந்திப்போம். அந்தப் பரம மகிமையைக்கண்டு நம்முடைய உள்ளம் பரவசப்படத் தக்கதாக தேவாவியானவர் நம்முடைய கண்களைத் திறப்பாராக.

I. மோட்சமாவது என்ன?

மோட்சம் விசுவாசிகள் சுதந்தரிக்கப்போகிற நித்தியவாசஸ்தலம். “என் பிதாவின் வீட்டில் அநேக வாசஸ்தலங்கள் உண்டு. அப்படியில்லாதிருந்தால் நான் உங்களுக்குச் சொல்லியிருப்பேன், ஒரு ஸ்தலத்தை உங்களுக்காக ஆயத்தம் பண்ணப்போகிறேன். நான் போய் உங்களுக்காக ஸ்தலத்தை ஆயத்தம் பண்ணின பின்பு நான் இருக்கிற இடத்திலே நீங்களும் இருக்கும்படி நான் மறுபடியும் வந்து உங்களை என்னிடத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளுவேன்” என்றார். இந்த வசனங்களில் மோட்சத்தை “பிதாவின்வீடு” என்றும் ‘ஒருஸ்தலம்’ என்றும், ‘இருக்கிற இடம்’ என்றும்,

ஆண்டவர் சொல்லுகிறார். வேறு வசனங்களில் அது ‘தேவனுடைய நகரம்’ என்றும், ‘பரம தேசம்’ என்றும் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியிருக்கச் சிலர் மோட்சம் என்பது ஒரு நிலைமையே அன்றி அது இடமல்ல என்கிறார்கள். ஆகாயத்தில் மேகங்கள் அங்குமிங்கும் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது போல தேவனுடைய பிள்ளைகள் வெறும் ஆவிகளாக அலைந்து திரிவார்களோ? அல்லது தேவாங்குகள் ஒன்றையொன்று கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு தூங்காமல் தூங்குகிறதுபோல நீதிமான்களுடைய ஆவிகள் ஏதோ ஒரு மூலையில் போய் தூங்கிக்கொண்டிருக்குமோ? அப்படியல்ல.

நாம் வாசம் பண்ணுகிற இந்த உலகம் பாவத்தினிமித்தம் சபிக்கப்பட்டிருந்தும் இன்னும் எவ்வளவோ அழகாயிருக்கிறதே. இந்த உலகம் அழிந்து போகும். “நிலையான நகரம் நமக்கு இங்கே இல்லை; வரப்போகிறதையே நாடித்தேடுகிறோம்”. ஆபிரகாமைக் குறித்து: “தேவன் தாமே கட்டி உண்டாக்கின அஸ்திபாரங்களுள்ள நகரத்திற்குக் காத்திருந்தான்” என்று சொல்லியிருக்கிறது (எபி. 13:14; 11:10). இம்மையைவிட்டு நாம் மோட்சத்தில் பிரவேசிக்கும் பொழுது ஒரு தேசத்தைவிட்டு மறுதேசத்தில் பிரவேசிக்கிறோம். மண் தேசத்தைவிட்டு மகிமையான தேசத்தில் பிரவேசிப்போம். மாம்சத்தையும் இரத்தத்தையும் களைந்து ஆவிக்குரிய சரீரங்களைத் தரித்துக்கொள்வோம். குறைந்த அறிவிலிருந்து நிறைவான அறிவில் தேறுவோம். விசுவாசத்தினால் தரிசித்துவந்த இயேசுவை முகமுகமாய்த் தரிசிப்போம். இந்த உலகத்திற்கும் இந்த ஜீவியத்திற்கும் ஏற்றபடி தேவன் அநேக நன்மைகளை நமக்கு அருளிச் செய்திருக்கிறார். இவைகள் யாவும் வரப்போகிறவைகளுக்கு ஒப்பனைகள்தான். அந்தத் தேசத்திற்கும் அந்த ஜீவியத்திற்கும் ஏற்றபடி நாம் அனுபவிக்கக்கூடிய நன்மைகள் அநேகம் உண்டு. “தேவன் தம்மில் அன்புகூறுகிறவர்களுக்கு ஆயத்தம் பண்ணினவைகளைக் கண்காணவுமில்லை, காது கேட்கவுமில்லை, அவைகள் மனுஷருடைய இருதயத்தில் தோன்றவுமில்லை. நமக்கோ தேவன் அவைகளைத் தமது ஆவியினாலே வெளிப்படுத்தினார்” (1 கொ. 2:9). “அழியாததும் மாசற்றதும் வாடாததுமாகிய சுதந்தரம்” பரத்தில் நமக்குண்டு.

மேலும், தேவன் பரலோகத்தில் இருக்கிறார் என்று அநேக வசனங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. தேவன் எங்கும் இருக்கிறார் என்கிறதினாலே அவர் ஓரிடத்தில் இருக்கமாட்டாரென்று நினைக்கக்கூடாது. தேவனுடைய மகிமை வானத்தையும் பூமியையும் நிரப்பினபோதிலும் அவர் வாசம்பண்ணுகிற ஓரிடமுண்டு. அவருடைய ராஜரீகம் சர்வத்தையும் ஆளுகிறதென்றாலும் அவர் இராஜனாய் வீற்றிருக்கிற ஓரிடமுண்டு. **“பரலோகத்தில் இருக்கிற பிதா பரலோகத்தில் இருக்கிற பிதா”** என்று மத்தேயு சுவிசேஷத்தில் எத்தனையோதரம் வாசிக்கிறோம். தேவன் **அங்கிருந்துதான்** தமது குமாரனை உலகத்திற்கு அனுப்பினார். இவர் உயிர்த்தெழுந்த பின்பு **“தாம் முன்னிருந்த இடத்திற்கு** ஏறிப்போனார்” (யோ. 6:62). இப்பொழுது இயேசுவானவர் பிதாவின் **வலதுபாரிசத்தில்** வீற்றிருக்கிறார். **அங்கேயிருந்து** மறுபடியும் வருவார். **அங்கேயிருந்துதான்** ஆவியானவர் வந்தார். **அங்கேயிருந்து** தூதர்கள் வருகிறார்கள்; மறுபடியும் **அவ்விடத்திற்குப்** போகிறார்கள். தேவன் **அங்கேயிருந்து** தமக்குச் சித்தமான யாவையும் செய்து கொண்டிருக்கிறார். இவைகளையும் இன்னும் அநேக வசனங்களையும் கவனிக்கும்பொழுது தேவன் மெய்யாகவே ஒரு மகிமையான ஸ்தலத்தில் இருக்கிறார் என்பது தெளிவாயிருக்கிறதல்லவா?

மோட்சலோகம் ஒப்பிடக்கூடாத அலங்காரமுள்ள தாயிருக்கும். உலக அரசர்களுடைய மாளிகைகள் எவ்வளவோ அழகாயிருக்கிறதே! பரம இராஜாவாகிய மகிமையின் தேவன் வாசம்பண்ணுகிறதும் அவர்தாமே கட்டி உண்டாக்கினதுமான மாளிகை எவ்வளவுக்கு அதிக அழகாயிருக்கவேண்டும்! நாம் அந்தராஜ்யத்தில் பிரவேசிக்கும் போதுதான் அதின் மகிமையைக் கண்ணாரக்காண்போம். இப்பொழுது அந்த நகரத்தின் சிறப்பு உவமானமாகப் பேசப்பட்டிருக்கிறது. **“நகரத்தின் மதில்கள் வச்சிரக்கல்லால் கட்டப்பட்டிருந்தது.** நகரமோ தெளிந்த பளிங்குக்கு ஒப்பான சுத்தப்பொன்னாய் இருந்தது. நகரத்து மதில்களின் அஸ்திபாரங்கள் சகலவித இரத்தினங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. பன்னிரண்டு வாசல்களும் பன்னிரண்டு முத்துக்களாயிருந்தன.

நகரத்தின் வீதி தெளிவுள்ள பளிங்குக்கு ஒப்பான சுத்தப் பொன்னாயிருந்தது. அந்த நகரத்துக்கு வெளிச்சங் கொடுக்க சூரியனும் சந்திரனும் வேண்டியதில்லை. தேவனுடைய மகிமையே அதைப் பிரகாசித்தது. ஆட்டுக்குட்டியானவரே அதற்கு விளக்கு. இரட்சிக்கப்படுகிற ஜனங்கள் அதின் வெளிச்சத்திலே நடப்பார்கள்” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது (வெளி. 21). மோட்சம் ஒரு நிலைமை தான் என்று சொல்லுகிறவர்கள் இந்த வசனங்களை எடுத்துக்கொண்டு மோட்சத்தில் பொன்னும் இரத்தினங்களும் இருக்குமோ? இதெல்லாம் ஒரு உவமானம்தானே என்பார்கள். ஆம், உவமானங்கள் தான். புலிபோல் பாய்ந்தான் என்று சொல்லும் போது மனுஷன் புலியல்லவென்பது சத்தியமானாலும், அவன் வேகமாய்ப் பாய்ந்தான் என்கிற நிச்சயமான செய்கைக்கு அது உவமானமாய் நிற்கிறதுபோல, இங்கே உவமானமாய்ப் பேசப்பட்டிருக்கிற அழிந்துபோகிற பொன்னும் இரத்தினங்களும் மோட்சத்தில் இல்லையென்பது சத்தியமானாலும் மோட்சநகரமானது இவைகளைப் பார்க்கிலும் எத்தனையோ மடங்கு அழியாத அலங்காரமும் மகிமையுமுள்ளதாயிருக்கும் என்பதற்கு யாதொரு சந்தேகமில்லை. நமதாண்டவர் உபயோகித்த உபமானங்கள் எல்லாம் பூமிக்குரியதாயிருந்த போதிலும் அவைகள் நிலைநிற்கும் மெய்பொருளுக்கு ஒப்பனையாகப் பேசப்பட்டிருக்கிற தென்பதையும் நாம் ஒருபோதும் மறக்கலாகாது.

மோட்சத்தில் நிலைமை உண்டென்பதையும் நாம் மறுக்கிறதில்லை. நிலைமை இருக்கிறதுபோலவே இடமும் இருக்கிறது என்றுதான் சொல்லுகிறோம். நிலைமை தேவனுடைய பிள்ளைகளின் ஜீவியத்தைக் காட்டும். இடம் அவர்களுடைய குடியிருப்பைக் காட்டும். கிறிஸ்துவானவர் ஆளாயிருக்கிறார். அவர் இருக்கிற இடம் பிதாவின் வலது பாரிசம். அவருடைய நிலைமை மகா மகிமை. தூதர்கள் ஆட்களாயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தேவனுடைய சிங்காசனத்தைச் சூழ்ந்து நிற்கிறார்கள். அவர்கள் நிலைமை பரிசுத்தமும் ஆனந்தமுமுள்ளது. தேவனுடைய பிள்ளைகள் தங்கள் பிதாவின் வீட்டில் தங்களுக்காக ஆயத்தம்பண்ணப்

பட்டிருக்கிற வாசஸ்தலங்களில் குடியிருப்பார்கள். அவர்களுடைய நிலைமையோ பாக்கியமும் சந்தோஷமுமுள்ளதாயிருக்கும்.

II. மோட்சத்தில் நாம் யார் யாரைப் பார்ப்போம்?

மோட்சத்தில் நாம் **தேவனைப்** பார்ப்போம். அவர் தமது குமாரனை நமக்குத்தந்ததினாலும் நம்மைத் தமக்குப் பிள்ளைகளாக்கிக் கொண்டதினாலும் நமக்குப் பாராட்டின அன்பு எவ்வளவு பெரிது! இங்கே அவரைக் குறித்துக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். அங்கே அவரைப் பார்ப்போம். “அவருடைய ஊழியக்காரர் அவரைச் சேவித்து, அவருடைய சமூகத்தைத் தரிசிப்பார்கள்” (வெளி. 22:4). ஆதாம் பாவஞ்செய்யுமுன் தேவன் வேளாவேளை தோட்டத்திற்கு வந்து அவனோடு பேசிப்போவார். மோட்சத்தில் வேளாவேளையல்ல, இடைவிடாமல் அவருடைய முகத்தைப்பார்த்துக் கொண்டிருப்போம் மலையிலிருந்து இறங்கின மோசேயின் முகத்தில் மகிமை காணப்பட்டதுண்டானால் தேவனோடு கூடவேயிருக்கும் பிள்ளைகளுடைய முகங்கள் எவ்வளவு மகிமையுள்ளதாயிருக்க வேண்டும்!

நமது அருமை **இரட்சகரை** அங்கே பார்ப்போம். இப்பொழுது “அவரை நீங்கள் காணாதிருந்தும் அவரிடத்தில் அன்புகூருகிறீர்கள். இப்பொழுது அவரைத் தரிசியாமலிருந்தும் அவரிடத்தில் விசுவாசம் வைத்து சொல்லிமுடியாததும் மகிமையால் நிறைந்ததுமாயிருக்கிற சந்தோஷமுள்ளவர்களாய்க் களிகூர்ந்து உங்கள் விசுவாசத்தின் பலனாகிய ஆத்தும ரட்சிப்பை அடைகிறீர்கள்” (1 பேது. 1:8,9). அங்கே விசுவாசத்தின் மூலமாயல்ல, அவரை “முகமுகமாய்ப் பார்ப்போம்” (1 கொ. 13:12). விசுவாசம் பார்வையாகவும், நம்பிக்கை அநுபவமாகவும், ஜெபம் ஸ்தோத்திரமாகவும் மாறிவிடும். இரட்சகர் பூமியிலிருந்தபோது அவருடைய தெய்வீக மகிமை அவருடைய மாம்சமாகிய கூடாரத்துக்குள் மறைந்திருந்தன. பரத்தில் அவர் பூரணமகிமையுள்ளவராய் விளங்குவார். அது ஆயிரமாயிரமான சூரியன்களுடைய மகிமையிலும் அதிக மகிமையுள்ளதாயிருக்கும். அந்த

மகிமையால் நகரமுழுவதும் பிரகாசிக்கும். “அவர் இருக்கிற வண்ணமாகவே நாம் அவரைத் தரிசிப்போம்” (1. யோ 3:2). அவருடைய வாஞ்சையும் ஜெபமும் அதுதான். “பிதாவே, உலகத்தோற்றத்துக்கு முன் நீர் என்னில் அன்பாயிருந்த படியினால் நீர் எனக்குத் தந்த என்னுடைய மகிமையை நீர் எனக்குத் தந்தவர்கள் காணும்படியாக நான் எங்கே இருக்கிறேனோ அங்கே அவர்களும் என்னுடனேகூட இருக்க விரும்புகிறேன்” என்றார் (யோ. 17:24).

தேவதூதர்களை அங்கே பார்ப்போம். அவர்களுடைய தொகை “ஆயிரம் பதினாயிரமாயிருக்கும்”. இரட்சிப்பைச் சுதந்தரிக்கப்போகிற நமக்கு ஊழியஞ் செய்யும்படிக்கு அவர்கள் அனுப்பப்படும் பணிவிடை ஆவிகளாயிருக்கிறார்கள் (எபி.1:14). நாம் மனந்திரும்பும்போது அவர்கள் சந்தோஷப்படுகிறார்கள் (லூக். 15:10). நமக்கு ஆபத்து நேரிடாதபடிக்கு “நம்மைச் சூழப் பாளையமிறங்கி நம்மை விடுவிக்கிறார்கள்” (சங். 34:7). கர்த்தர் வரும்பொழுது இவர்கள் அவரால் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டவர்களை வானத்தின் ஒரு முனைமுதற் கொண்டு மறுமுனை மட்டும் நாலுதிசைகளிலுமிருந்து கூட்டிச் சேர்ப்பார்கள் (மத். 24:30). அவர்கள் உலகத்தில் அனுப்பப்பட்ட போதெல்லாம் அவர்களைக் கண்டவர்கள் பயந்து நடுங்கவேண்டியதாயிருந்தது. அங்கே நாம் கொஞ்சமும் பயப்படோம். ஏனென்றால் நாமும் “தேவதூதர்களுக்கு ஒப்பானவர்களாயிருப்போம்” (லூக். 20:36). அவர்களோடு பேசுவதும் அவர்களோடு சேர்ந்து தேவனைத் துதிப்பதும் நமக்கு ஆனந்தமாயிருக்கும்.

சகல **பரிசுத்தவான்களையும்** அங்கே பார்ப்போம். “பரலோகத்தில் பேரெழுதியிருக்கிற முதற்பேறானவர்களின் சர்வசங்கமாகிய சபை” அங்கே உண்டு (எபி. 12:23). “நாம் இனி அந்நியரும் பரதேசிகளுமாயிராமல் பரிசுத்தவான்களோடே ஒரே நகரத்தாரும் தேவனுடைய வீட்டாருமாயிருப்போம்” (எபே. 2:19). உலக முண்டானது முதற்கொண்டு “தங்கள் அங்கிகளை ஆட்டுக்குட்டியானவருடைய இரத்தத்திலே தோய்த்து வெளுத்தவர்கள்” யாவரும் அங்கே இருப்பார்கள். இவர்களெல்லாரும் சகல ஜாதிகளிலும் கோத்திரங்களிலும்

ஜனங்களிலும் பாஷைக்காரரிலுமிருந்து வந்தவர்களும் ஒருவனும் எண்ணக்கூடாததுமான திரளான கூட்டமாயிருப்பார்கள் (வெளி. 7:14; 19). சர்வ ஜனத்துக்கும் தகப்பனாகிய **ஆதாமைப்** பார்க்கும்போது நமக்கு என்னமாயிருக்கும்! முற்பிதாக்கள், தீர்க்கதரிசிகள், அப்போஸ்தலர், இரத்தச்சாட்சிகள், பரிசுத்தவான்களெல்லாரையும் அங்கே காண்போம். ஆபிரகாம், ஈசாக்கு, யாக்கோபு, ஏனோக்கு, மோசே, தாவீது, யோபு, எலியா முதலானவர்களைக்கண்டு அவர்களோடு பேசும்போது எவ்வளவு சந்தோஷமாயிருக்கும்! அன்பின் சீஷனையும் அப்போஸ்தலனாகிய பவுலையும் பார்ப்போம். பரிசுத்தபவுலைப் பார்க்க யாருக்குத்தான் ஆசையில்லை? இவர்கள் மாத்திரமல்ல, இன்னும் நாம் வாசித்தும் கேள்விப்பட்டிருக்கிற அருமையான பக்தர்களனைவரையும் அங்கே சந்திப்போம். அவர்கள் இன்னின்னாரென்று ஒருவரும் நமக்கு **இனம்** தெரிவிக்க வேண்டியதில்லை. மோசேயும் எலியாவும் மறுருபமலைக்கு வந்திருந்தபோது சீஷர்கள் முன் ஒருக்காலும் அவர்களைக் காணாதிருந்தும் இனம் அறிந்துகொள்ளவில்லையா? அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் தெசலோனிக்கேயரைப் பார்த்து “எங்களுக்கு நம்பிக்கையும் சந்தோஷமும் மகிழ்ச்சியின் கிரீடமுமா யிருப்பவர்கள் யார்? நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து வரும்போது அவருடைய சந்நிதானத்திலே நீங்களல்லவா அப்படி இருப்பீர்கள்” என்றார் (1. தெச 2:19). பரிசுத்தவான்களுடைய ஐக்கியம் எவ்வளவு இன்பம்; இம்மையில் ஒருவரையொருவர் கண்டு, சம்பாஷித்து, ஒன்றாய் ஜெபிக்கும்போது எவ்வளவோ ஆறுதலாயிருக்கிறதே! “நான் என் சகோதரனாகிய தீத்துவைக் காணாததினாலே என் ஆவிக்கு அமைதலில்லாதிருந்தது; ஆகிலும் சிறுமைப்பட்டவர்களுக்கு ஆறுதல் செய்கிற தேவன் தீத்து வந்ததினாலே எங்களுக்கு ஆறுதல் செய்தார்” என்று பவுலும் சொல்ல நேரிட்டது (2 கொ. 2:13; 7:6). என்றாலும் இம்மையில் விசுவாசிகளுக்குள் இருக்க வேண்டிய ஐக்கியம் பல காரணங்களினாலே குறைவுபட்டிருக்கிற தென்பதையும் கேட்க வேண்டுமோ? தேவனுடைய பிள்ளைகள் தங்களுடைய அன்பின் அளவுக்குத் தக்கபடி ஒருவரோடொருவர் நெருங்கிச் சகவாசம் செய்யக்கூடாத நிலைமையிலிருக்கிறதும் பொய்யோ?

இந்த வித்தியாசங்களெல்லாம் ஒழிந்து “கறைதிரை முதலானவைகள் ஒன்றுமில்லாமல் பரிசுத்தமும் பிழையற்றதுமான மகிமையுள்ள சபையாக” தேவனுக்கு முன் நாம் நிறுத்தப்படுங் காலத்தில் ஒருவரிலொருவர் வைக்கும் அன்பு மிகவும் ஆச்சரியமாயிருக்கும். அந்த “அன்பு ஒருக்காலும் ஒழியாது” (1 கொ. 13:8).

நமது **இன ஜனத்தையும் சிநேகிதரையும்** அங்கே காண்போம். தாவீது இராஜா தன் பிள்ளை மரித்துப்போனபோது “நான் அதினிடத்திற்குப் போவேனே யல்லாமல் அது என்னிடத்திற்குத் திரும்பிவரப்போகிறதில்லை என்றார்” (2 சாமு. 12:23). இயேசு மார்த்தானைப் பார்த்து “உன் **சகோதரன்** உயிர்த்தெழுந்திருப்பான் என்றார். அதற்கு மார்த்தான்: உயிர்த்தெழுதல் நடக்கும் கடைசி நாளிலே **அவனும்** உயிர்த்தெழுந்திருப்பான் என்று அறிந்திருக்கிறேன் என்றான்” (யோ. 11:23, 24). பாவத்தினால் மரணம் வந்தது. ஜீவனும் அழியாமையும் இயேசு கிறிஸ்துவினால் வந்தது. கிறிஸ்து மார்க்கத்தின் பெருமை இதுவே. இந்த நம்பிக்கையினாலேதான் நமக்கு அருமையானவர்கள் மரிக்கும் பொழுது ஆறுதலோடே அவர்களை வழிவிட்டனுப்புகிறோம். அவர்களும் நம்மைப் பார்த்து மோட்சத்தில் தங்களைச் சந்திக்கவேண்டுமென்று வாக்கு வாங்கிக்கொண்டு போகிறார்கள். மோட்சத்தில் நாம் ஒருவரையொருவர் இனம் அறிந்துகொள்ளக் கூடாதென்றால் நம்முடைய நிலைமை தோப்புகளுக்குள் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் ஒட்டுருவங்களுக்குச் சமானமாயிருக்கும். நமக்கு யாதொரு சந்தோஷமும் இருக்க மாட்டாது.

அலங்காரமான ஒரு வீட்டில் ஒரு தாய் மரணப்படுக்கையிலிருந்தாள். அவளுடைய சிறுபிள்ளை தாய்க்குத் தொந்தரவு கொடுத்ததால் அந்தப்பிள்ளையை வேறொரு வீட்டில் கொண்டுபோய் வைத்திருந்தார்கள். அந்தப் பிள்ளை தன் தாயினிடத்திற்குப் போக எவ்வளவோ விரும்பின போதிலும் தாய் மரிக்கிற நிலைமையிலிருந்த படியால் அதை அங்கே கொண்டுபோகவில்லை. தாய் மரித்து அடக்கம் பண்ணப்பட்ட பிற்பாடு பிள்ளையை அந்த வீட்டில் கொண்டு போய்விட்டார்கள். அம்மா! அம்மாவென்று கூப்பிட்டுக்

கொண்டு அறை அறையாய்ப் போய்த் தேடினது. அருமைத் தாயைக்காணோம். வீட்டில் எல்லாருமிருந்தும் தன் தாயைக் காணாததால் நான் இங்கேயிருக்கமாட்டேன், முன்னிருந்த இடத்திற்கே என்னைக் கொண்டு போய் விடுங்கள் என்று அழுதது. ஆம், மோட்சத்தை இன்பமாக்குகிறது அதின் அலங்காரமல்ல, தேவனையும் அவருடைய பிள்ளைகளையும் நாம் கண்டு அவர்களோடு உறவாடுகிறதுதான் மோட்சானந்தத்திற்குக் காரணம். சகோதரனே, தேவ பக்தியுள்ள உன் நேச மனைவியை அங்கே காண்பாய். அம்மா! உன் அன்புள்ள புருஷனை அங்கே காண்பாய். தாயே! உன் அருமை மகனை நீ மறுபடியும் பார்ப்பாய். சகோதரியே! உன் தங்கையை நீ அங்கே பார்ப்பாய். கர்த்தருக்குள் நித்திரையடைந்த விசுவாசிகள் காணாமற் போக மாட்டார்கள். அவர்கள் கிறிஸ்துவோடுகூட வருவார்கள். நாமும் இரட்சிக்கப்பட்டு அவர்கள் நடந்த பாதையில் நடக்காமற் போனால் அவர்களை நாம் கண்டு கொள்வதில்லை.

மோட்சத்தில் நாம் என்ன பாஷை பேசுவோமென்று தெரியவில்லை. ஆதியில் “பூமியெங்கும் ஒரே பாஷையும் ஒரே விதமான பேச்சுமிருந்தது”. அவர்கள் பெருமை கொண்டு கட்டப் புகுந்த பாபேல் கோபுரத்தினிமித்தம் தேவன் அவர்கள் பாஷையைத் தாறுமாறாக்கினார் (ஆதி. 11). தற்சமயம் உலகத்தில் அநேக பாஷைகள் பேசப்படுகிறது. எல்லாருக்கும் எல்லாப் பாஷைகளும் தெரியாது. ஒரு ஆங்கிலேய பக்தனும் இங்கிலிஷ் பாஷை தெரியாத ஒரு தமிழ் பக்தனும் ஒருவரை யொருவர் சந்திக்கும்பொழுது கைகளைக் குலுக்கிக் கொள்ளுகிறார்கள். தலைகளை அசைத்துக்கொண்டு சிரித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் பேசிக்கொள்ளக்கூடவில்லையே என்கிற விசனம் இருவருக்குமுண்டு. பாஷைச் சங்கடம் பரத்திலிருக்க மாட்டாது. “அந்நிய பாஷைகள் ஓய்ந்துபோம்” என்று அப்போஸ்தலன் எழுதுகிறார் (1. கொ. 13:8). அவர் மூன்றாம் வானம் வரைக்கும் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டபோது “மனுஷர் பேசப்படாததும் வாக்குக் கெட்டாததுமாகிய வார்த்தைகளைக் கேட்டதாகச்” சொல்லுகிறார் (2 கொ.12:3). அது என்ன பாஷையாயிருந்தாலும் சரி, எல்லாரும் தாராளமாய்

பேசக் கூடியதும், எல்லாரும் சேர்ந்து தேவனைத் துதிக்கக் கூடியதுமான பாஷையாயிருக்கும் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

III. மோட்சத்தில் நாம் எப்படியிருப்போம்?

நம்முடைய சரீரத்திலும் நம்முடைய ஜீவியத்திலும் பெரிய மாறுதல் காணப்படும். நம்முடைய சரீரம் மகிமையுள்ளதாயிருக்கும். நம்முடைய ஜீவியம் பாக்கியம் நிறைந்ததாயிருக்கும். கர்த்தராகிய இயேசு நம்முடைய அற்பமான சரீரத்தைத் தம்முடைய மகிமையான சரீரத்திற்கு ஒப்பாக மறு ரூபப்படுத்துவார் (பிலி. 3:21), இந்தச் சரீரத்தோடே நாம் தேவனுடைய ராஜ்யத்தைச் சுதந்தரிக்க முடியாது. மாம்சமும் இரத்தமும் அழிவுக்குரியது. அழிவுக்குரியது அழியாமையைச் சுதந்தரிப்பதில்லை. ஆகையால் நாம் மறுரூபமாக வேண்டியது அவசியம். அப்போஸ்தலன் இதைக் குறித்து 1. கொரிந்தியர் 15-ல் அதிகத் தெளிவாய்ப் பேசியிருக்கிறார். “அழிவுள்ளதாய் விதைக்கப்படும் அழிவில்லாததாய் எழுந்திருக்கும்; கனவீனமுள்ளதாய் விதைக்கப்படும் மகிமையுள்ளதாய் எழுந்திருக்கும்; பலவீனமுள்ளதாய் விதைக்கப்படும் பலமுள்ளதாய் எழுந்திருக்கும், ஜென்ம சரீரம் விதைக்கப்படும் ஆவிக்குரிய சரீரம் எழுந்திருக்கும்; மண்ணானவனுடைய சாயலை நாம் அணிந்திருக்கிறதுபோல வானவருடைய சாயலையும் அணிந்து கொள்ளுவோம்” என்றெழுதுகிறார்.

நம்முடைய ஜீவியம் பாக்கியம் நிறைந்ததாயிருக்கும். இங்கே விசுவாசிகள் தேவ சமாதானத்தைப் பெற்றிருந்தாலும் உபத்திரவங்களின் மத்தியிலிருந்துதான் ஊழியஞ் செய்ய வேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். அங்கே தீமைகள் யாவும் முற்றிலும் ஒழிந்துபோம். இங்கே சாத்தானாலும் பொல்லாத மனுஷராலும் எவ்வளவோ சோதனைகள் நேரிடுகிறது. நம்முடைய மாம்சம் சில வேளைகளில் சாத்தானுடைய தூண்டுதலுக்கு இணங்குகிறது. அங்கே சோதனையில்லை. இங்கே நம்முடைய பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்டிருந்தாலும், பாவங்களின் மேல் நாம் ஜெயம் பெற்று வந்தாலும், அநேக விஷயங்களில் தவறுகிறோம். அங்கே பாவமில்லை. பாவமில்லா ஜீவியம் எப்படிப்பட்டதாயிருக்குமென்று

யோசித்துப் பாருங்கள். இங்கே நம்முடைய குடும்பத்தைப் பராமரிக்க எவ்வளவோ பாடுபடுகிறோம். அநேகருக்குச் சாப்பிட இல்லாதது கஷ்டம். இன்னும் அநேகருக்குச் சமைத்துச் சாப்பிடுவது கஷ்டம். சமைக்கிறதும் சாப்பிடுகிறதும்மாகிய இந்தத்தொல்லை எப்போதொழியும் என்று புலம்புகிறவர் களுண்டு. அங்கே நெருப்பு மூட்டி உலை வைக்கும் தொல்லையிராது. அங்கே பசியில்லை அங்கே வெயிலும் உஷ்ணமுமிராது. ஆகையால் தாகமில்லை. இங்கே எல்லாருக்கும் கவலையும் விசாரமுண்டு. அங்கே கவலை எப்படியிருக்குமென்று தெரியாது. இங்கே வியாதிகள் எவ்வளவு! வேதனைகள் எவ்வளவு! வைத்தியர்கள் எவ்வளவு! மருந்து வகைகள் எவ்வளவு! வைத்தியர்களுக்குக் கொடுக்கும் பணம் எவ்வளவு! அங்கே வியாதியில்லை. இங்கே மரணம் பிரவேசியாத வீடில்லை. நமக்கு அருமையானவர்கள் சாகும்பொழுது குடும்பத்தில் எவ்வளவு அழுகை! எவ்வளவு கண்ணீர்! அங்கே மரணமில்லை. அங்கே அலறுதலும் கண்ணீருமில்லை. நம்முடைய சரீரம் அழியாமையையும் வல்லமையையும் மகிமையையும் தரித்துக்கொள்ளும். பாவத்தினால் விளைந்த சகல கேடுகளும் நம்மை விட்டு முற்றிலும் நீங்க, தேவன் கிறிஸ்துவுக்குள் ஆயத்தம் பண்ணின சகல நன்மைகளையும் பெற்றனுபவிப்போம். கிறிஸ்துவானவர் சம்பாதித்த **இரட்சிப்பு** எவ்வளவு பெரிதென்று அங்கேதான் தெரியும். இந்த நம்பிக்கையினிமித்தம் பரிசுத்தவான்கள் சகல கஷ்டங்களையும் பொறுமையாய்ச் சகித்துக் கொண்டு கார்த்தருக்கு ஊழியஞ் செய்கிறார்கள். **சரீரமீட்பாகிய** புத்திர சுவிகாரம் வருகிறதற்கு ஆவலோடு காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் (ரோ 8:23). “இக்காலத்துப் பாடுகள் இனி நம்மிடத்தில் வெளிப்படும் மகிமைக்கு ஒப்பிடத் தக்கவைகள் அல்ல” (ரோ. 8:18).

IV. மோட்சத்தில் நாம் எவ்வளவு காலம் இருப்போம்?

தேவன் எவ்வளவு காலமிருப்பாரோ, அவருடைய ராஜ்யம் எவ்வளவு காலமிருக்குமோ, அவருடைய மக்களும் அவ்வளவு காலமிருப்பார்கள். இம்மையில் சகலமும் முடிவுக்கு வருகிற படியால் நித்தியத்தை நம்புகிறது நம்முடைய புத்திக்கு எட்டாத

தாயிருக்கிறது. இந்த உலகத்தில் ராஜ்யங்கள் தோன்றி **ஒழிந்து** போகிறது. மாளிகைகள் எழும்பி விழுந்து போகிறது. பஞ்சத்தினாலும் கொள்ளை நோயினாலும் பட்டணங்கள் வனாந்தரமாகிறது. அக்கினி மலைகளினாலும் பூமியதிர்ச்சி யினாலும் நகரங்கள் பிரேதக்குழிகளாகிறது. “நிலையான நகரம் இங்கே நமக்கில்லை, வரப்போகிறதையே நாடித்தேடுகிறோம்”. “காணப்படுகிறவைகள் அநித்தியமானவைகள் காணப்படாத வைகளோ நித்தியமானவைகள்”. தேவன் **நித்தியர்**. அவருடைய வீடு **நித்திய வீடு**. அவருடைய ராஜ்யம் **அசைவில்லாத ராஜ்யம்** (எபி. 12:28). அவர் அருளும் இரட்சிப்பு **நித்திய இரட்சிப்பு** (எபி. 5:8). அவர் கொடுக்கும் ஜீவன் **நித்திய ஜீவன்** (மத். 25:46). அவர்கள் அனுபவிக்கும் சுதந்திரம் **“அழியாததும் மாசற்றதும் வாடாததுமாகிய சுதந்திரம்”** (1. பேது 1:4). அவர்கள் பெற்றுக் கொள்ளும் ஆறுதல் **நித்திய ஆறுதல்** (2. தெச. 2:16). அவர்கள் அரசாளுங் காலம் **சதா காலம்** (வெளி. 22:5). இந்த வசனங்களையும், தேவன் நம்மைத் தம்முடைய ராஜ்யத்திற்கேற்றபடி மறுரூப மாக்குவதையும் பார்க்கும் போது **“எப்பொழுதும் கர்த்தருடனே கூட இருப்போம்”** என்று அறிந்திருக்கிறோம். மறுரூப மலையில் கிறிஸ்துவின் மகிமையைக் கொஞ்சம் கண்ட சீஷர்கள் அங்கேயே இருந்து விட்டால் நல்லதென்று சொன்னார்கள். இவ்வளவு பாக்கியமும் மகிமையும் நிறைந்த தேசத்தில் நாம் பிரவேசிக்கும் பொழுது அதை விட்டுப் பிரியவும் மனம் வருமா? **நித்தியமானது** எவ்வளவு காலமென்று யோசிக்கும் பொழுது நம்முடைய உள்ளம் பூரிக்கிறதே! நித்திய தேவனை அனுபவிக்க நித்தியம் வேண்டாமா? சகல பரிசுத்தவான்களும் கூடுகிற அங்கேதான் கிறிஸ்துவினுடைய அன்பின் அகலமும் நீளமும் ஆழமும் உயரமும் இன்னதென்று அறிந்து கொள்ள வல்லவர்களாவோம் (எபே. 3:18). எவ்வளவாய் அவரை அறிந்தாலும் அறிந்து முடியாது. எவ்வளவு காலம் அவரை நேசித்தாலும் நேசித்து முடியாது. எவ்வளவு காலம் அவரைப் போற்றினாலும் போற்றி முடியாது. ஒரு மனுஷனோடு நெருங்கிப் பழகி அவன் திறமையை அறிந்து கொண்டபின், துவக்கத்திலிருந்த மதிப்புக் குறையலாம். ஆனால் தேவனோடு எவ்வளவு நெருங்கிப்

பழகினாலும் மதிப்புக் கூடுமேயன்றிக் குறையாது. எவ்வளவு காலம் நாம் அவரோடிருந்தாலும் அவர் பழமையாய்ப் போகமாட்டார். நித்தமும் புதிய தேவனாகவே இருப்பார். அவர் அதிசயமானவர்.

இவ்விதமாய் தேவதூதர்களோடும் பரிசுத்தவான்களோடும் சேர்ந்து சதா காலமும் தேவ சமூகத்தில் பாக்கியத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்போம். இது எவ்வளவு பெரிதான இரட்சிப்பு! இது என்ன அன்பு! என்னை நரகத்துக்குத் தப்பிவித்தது போதாதா? என் பாவங்களை மன்னித்து என்னை தேவனோடு ஒப்புரவாக்கி, தேவனுடைய பிள்ளை என்கிற நிச்சயத்தை எனக்குத் தந்ததும் போதாதா? என் ஜெபங்களைக் கேட்டு என்னை ஆதரித்துவந்ததும் போதாதா? மண்ணுக்குரிய என் சரீரத்தைத் தம்முடைய மகிமையான சரீரத்திற்கொப்பாக மறு ரூபமாக்கி, பிதாவின் வீட்டில் என்னைப் பிரவேசிக்கச் செய்து, பூமிக்குரிய சகல கேடுகளையும் ஒழித்து பரத்துக்குரிய சகலபாக்கியத்தையும் அளித்து, பரம மகா சங்கத்தில் சேர்த்து, தேவனுடைய திரு முகத்தை இடை விடாமல் தரிசிக்கப்பண்ணி, சொல்லி முடியாத பேரின்பத்தை இடைவிடாமல் அனுபவிக்கச் செய்கிறாரே! இயேசு ஐயா! உமக்கென்ன ஈட்டைச் செலுத்துவேன்? என் அங்கக் குறைவுகளை நீர் மாற்றியிருக்க, பிரகாசிக்கும் உம் திருமேனியிலுள்ள தழும்புகள் மாறாதிருப்பதை நான் காணும்போது என் இருதயம் நன்றியினால் பொங்காதோ? நம்மிடத்தில் அன்பு கூர்ந்து தமது இரத்தத்தினாலே நம்முடைய பாவங்களற நம்மைக் கழுவி தம்முடைய பிதாவாகிய தேவனுக்கு முன்பாக நம்மை ராஜாக்களும் ஆசாரியர்களு மாக்கின அவருக்கு மகிமையும் வல்லமையும் என்றென்றைக்கும் உண்டாயிருப்பதாக. ஆமென்” (வெளி.1:6).

V. மோட்சத்தில் பிரவேசிப்பவர்கள் யார்?

மோட்சம் ஆயத்தமாக்கப்பட்டவர்களுக்கு ஆயத்த மாக்கப்பட்ட இடம். அநேகர் இதைக் கவனிக்கிறதில்லை. நாம் மோட்சத்திற்குப் போவோம் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறதினாலும் அங்கே போகவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறதினாலும் போய்விட மாட்டோம்.

மோட்சத்தைத் தாரும் சுவாமி என்று ஜெபிக்கிறதினால் மாத்திரம் மோட்சம் கிடைக்குமென்று நினைக்கவுங்கூடாது. கர்த்தர் என்ன சொல்லுகிறார்? “ஆட்டுக்குட்டியானவரின் ஜீவ புஸ்தகத்தில் எழுதப்பட்டவர்கள் **மாத்திரம்** அதில் பிரவேசிப்பார்கள்” (வெளி. 21:27). ஜீவ புஸ்தகத்திலே எழுதப்பட்டவனாகக் காணப்படாதவ னெவனோ அவன் அக்கினிக்கடலிலே தள்ளப்பட்டான்” (வெளி. 20:15). **நாம் மோட்சத்தில் பிரவேசிக்குமுன்னே நம்முடைய பேர் அங்கே பிரவேசித்திருக்க வேண்டும்.** சில பிரயாணிகள் வெகுதூரம் பிரயாணம் செய்து ஒரு சத்திரத்திற்குவந்து சேர்ந்தார்கள். அந்தச் சத்திரத்தில் பிரயாணிகளுக்கு இடம் கொடுக்கப்படுகிறதுண்டு. அவர்கள் சத்திரக்காரனைப்பார்த்து: நாங்கள் இங்கே தங்கவேண்டும், எங்களுக்கு வேண்டிய காரியங்களை ஆயத்தம் செய் என்றார்கள். சத்திரக்காரனோ அவர்களைப் பார்த்து: உங்களுக்கு இங்கே இடமில்லை நீங்கள் போய்விடவேண்டும் என்றான். அப்படியே அவர்கள் விசனத்தோடு போகையில் ஒரு அம்மாள் மாத்திரம் அங்கேயே இருந்து கொண்டாள். மற்றவர்கள் அவளைப்பார்த்து: நீ ஏன் இங்கே இருக்கிறாய்? அவன் நமக்கு இடமில்லையென்று சொன்னதை நீ கேட்கவில்லையோ என்றார்கள். அதற்கு அவள்: உங்களுக்கு இடமில்லைதான், எனக்கோ இடமுண்டு. ஏனென்றால் நான் ஊரை விட்டுப் புறப்படு முன்னமே எனக்கு இடம் ஆயத்தமாயிருக்கும்படி என் **பேரை** அனுப்பியிருக்கிறேன் என்றாள். மற்றவர்கள் தங்கள் புத்தியினத்தை நினைத்து வெட்கத்தோடு போய்விட்டார்கள். சகோதரரே! கடைசியில் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்கிற பேச்சை விட்டுவிடுங்கள். முடிவில் எல்லாம் சரியாயிருக்கும் என்கிற எண்ணத்தையும் விட்டுவிடுங்கள். நீங்கள் போகுமுன் உங்கள் பேர் முந்திப் போயிருக்க வேண்டும். ஆட்டுக்குட்டியானவருடைய ஜீவபுஸ்தகத்தில் உங்கள் பேர் எழுதப்பட்டிருக்கிற நிச்சயம் உங்களுக்குண்டா? இல்லையென்றால் நீங்கள் எந்த விதத்திலும் சந்தோஷமாயிருக்க நியாயமில்லை. ஆண்டவர் அனுப்பின எழுபது சீஷர்களும் சந்தோஷத்தோடு திரும்பி வந்து “ஆண்டவரே உமது நாமத்தினாலே பிசாசுகளும் எங்களுக்குக் கீழ்ப்படிகிறது என்றார்கள்.” அதற்கு அவர் “ஆவிகள்

உங்களுக்குக் கீழ்ப்படிகிறதற்காக நீங்கள் சந்தோஷப்படாமல் **உங்கள் நாமங்கள் பரலோகத்தில் எழுதியிருக்கிறதற்காகச்** சந்தோஷப்படுங்கள் என்றார்” (லூக். 7:20). நம்முடைய பேர் ஜீவ புஸ்தகத்தில் எழுதப்பட்டதும் எழுதப்படாததும் நமக்கெப்படித் தெரியும் என்று கேட்கலாம். நாம் நம்முடைய பாவங்களை விட்டு மனந்திரும்பினதும், இயேசு கிறிஸ்துவை நம்முடைய சொந்த இரட்சகராக ஏற்றுக்கொண்டு அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கிறதும் உண்மையானால் அது நமக்குத் தெரியும். “ஒருவன் மறுபடி பிறவாவிட்டால் தேவனுடைய ராஜ்யத்தைக் காண மாட்டான்; அதில் பிரவேசிக்கவுமாட்டான்” என்று இரட்சகர் சொன்னார். நாம் ஆவியினால் மறுபிறவியடைந்து தேவனுக்குப் பிள்ளைகளாகும் போது நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகள் தான் என்கிற நிச்சயத்தை அந்த ஆவியானவரே நமக்குக் கொடுக்கிறார் (ரோ. 8:16). இந்த நிச்சயத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும் பொழுது நம்முடைய பேர் ஜீவ புஸ்தகத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறதும் நிச்சயமென்று அறியலாம்.

சகோதரரே! இயேசுவானவர் பரத்தில் வாசஸ்தலத்தை ஆயத்தம் பண்ணுகிறார். ஆவியானவர் இகத்தில் நம்மை அதற்கென்று ஆயத்தம் பண்ணுகிறார். இந்த உலகத்தின் அக்கிரமங்களையும் கேடுபாடுகளையும் கவனிக்கும்பொழுது யார் அந்த மகிமையின் ராஜ்யத்தை வாஞ்சியாதிருக்கக்கூடும்? ஐயோ! அநேகர் மறுமையை நினைக்கிறதே இல்லை. இன்னும் அநேகர் மறுமையை ஒரு கையாலும் இம்மையை இன்னொரு கையாலும் பிடித்துக்கொள்ளப் பார்க்கிறார்கள். “உங்கள் பொக்கிஷம் எங்கேயிருக்கிறதோ அங்கே உங்கள் இருதயமும் இருக்கும்” (மத். 6:21). ஒரு பக்தன் ஓர் பிரபுவின் வீட்டில் தங்கும்படி அழைக்கப்பட்டிருந்தார். ஒரு நாள் இருவரும் ஊருக்கு வெளியே போய் ஒரு மலையின் மேல் ஏறினர். அந்தப் பிரபு அந்த பக்தனைப் பார்த்து: வட திசையை நோக்கிப் பாரும் அங்கே என்ன காண்கிறீர் என்று கேட்டார். ஏராளமான ஆட்டு மந்தைகளைக் காண்கிறேன் என்றார். அவைகளெல்லாம் என்னுடைய தென்றார். பின்பு தென் திசையை நோக்கிப்பாரும் என்றார். அவர் பார்த்து ஏராளமான மாடுகளைக் காண்கிறேன்

என்றார். அவைகளெல்லாம் என்னுடைய தென்றார், அப்புறம் மேல் திசையைக் காண்பித்து அங்கென்ன காண்கிறீர் என்று கேட்டார். விஸ்தாரமான வயல் நிலங்களைக் காண்கிறேன் என்றார். அவைகளெல்லாம் என்னுடைய தென்றார். அப்புறம் கிழக்கே பார்க்கச் சொல்லி அங்கென்ன காண்கிறீர் என்று கேட்டார். இருண்ட சோலைகளையும் தோப்புகளையும் காண்கிறேன் என்றார். அவைகளும் என்னுடையவைகள்தான் என்று பெருமையோடு பேசினார். பக்தன் சற்று நேரம் அமைதலாயிருந்து தன் கையை வானத்துக்கு நேரே உயர்த்தி: ஐயா! அங்கே உங்களுக்கு என்ன இருக்கிறது என்று கேட்கவே, அந்தப் பிரபு துக்கப்பட்டு அங்கே எனக்கொன்றும் இல்லை என்றார். “தேவனிடத்தில் ஐசுவரியவானாயிராமல் தனக்காகவே பொக்கிஷங்களைச் சேர்த்து வைக்கிறவன் இப்படியே இருக்கிறான்” (லூக். 12:21). சகோதரரே, இம்மையைப்பற்றியே பேசி, இம்மைக்காகவே பிரயாசப்பட்டு, இம்மைக்கென்றே பிழைக்கிறவன் முடிவில் வெட்கப்பட்டுப் போவான் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இம்மைக்கென்று பிழைக்கும்படி தேவன் நம்மை இந்த உலகத்தில் வைக்கவில்லை. மறுமைக்கென்று நம்மை ஆயத்தம் பண்ணிக்கொள்ளும்படி சுருக்கமான காலத்தை நமக்குத் தந்திருக்கிறார். வழிப் பிரயாணத்தில் உடுத்திக்கொள்ள வஸ்திரம் கொடுத்தார். உடுத்துகிறதற்காகவே பிழைக்கிறது எவ்வளவு புத்தியீனம்! வழிப்பிரயாணத்தில் பசிக்காக ஆகாரங் கொடுத்தார். சாப்பிடுகிறதற்காகவே பிழைக்கிறவன் எவ்வளவு புத்தியீனம்! வழிச் செலவுக்காகக் கொஞ்சம் பணத்தைக் கொடுத்தார். பணத்தைச் சேர்ப்பதற்காகவே தன் காலத்தைச் செலவிடுகிறவன் எவ்வளவு மதியீனம்! அநித்தியத்தை நாடி நித்திய பாக்கியத்தை இழந்து போகவா? ஐயோ! நான் இரட்சிக்கப்பட வில்லையே, மோட்சம் சேருவேன் என்கிற நம்பிக்கை எனக்கில்லையே என்று உங்களில் யாராகிலும் உணருவீர்களானால் இயேசு சுவாமிக்கு உங்களை ஒப்புக் கொடுங்கள். அவர்தான் வழி. அவரை இம்மையில் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறவர்களை அவர் மறுமையில் ஏற்றுக்கொள்ளுவார். இம்மையில் அவரோடு சஞ்சரிக்கிறவர்கள் மறுமையில் அவரோடு சஞ்சரிப்பார்கள். ஆமென்.

பொன்நகர் இன்பத்தைப் பெற்றிடுவோம்
துன்பமும் துக்கமும் மாறியே போம்
நன்மைச் சொரூபியைத் தரிசிப்போம்
நீடுழி காலம் பேரின்ப முண்டாம்.

பேரின்பமாம் பூரிப்புண்டாம்
பேரின்பமாம் பூரிப்புண்டாம்
மேலுலகில் அவர் சந்நிதியில்
மேலான வாழ்வு பேரின்ப முண்டாம்.

மாட்சிமையான காருண்ணியத்தால்
மோட்ச ஆனந்தத்தை அடையுங்கால்
சாட்சாத் நல் மீட்பரை நோக்குவதால்
நீடுழி காலம் பேரின்ப முண்டாம்.

அன்பராம் இஷ்டரைக் கண்டு கொள்வோம்
இன்பமா வாரியில் மூழ்கிடுவோம்
என்றைக்கும் யேசுவை ஸ்தோத்திரிப்போம்
நீடுழி காலம் பேரின்ப முண்டாம்.

XVIII

HELL

நரகம்

“இந்த அக்கினி ஜுவாலையில் வேதனைப்படுகிறேன்”
லூக். 16:24. “சர்ப்பங்களே விரியன்பாம்புக்குட்டிகளே
நரகாக்கினைக்கு எப்படித் தப்பித்துக்கொள்வீர்கள்?” -
மத்.23:33.

நரகத்திற்கு விரோதமாய்ப் பலரும் பல விதமாய்ப் பேசத்
துணிந்திருக்கும் இக்காலத்தில் கர்த்தருடைய ஊழியரில்
அநேகர் நரகத்தைப் பற்றியாவது மறுமையைப் பற்றியாவது
பேசாமல் விட்டு விடுவதே புத்தி என்றிருக்கிறார்கள். நரகம்
இல்லையென்றால் மோட்சமும் இல்லை. இவைகள் இரண்டும்
உண்டென்று அறிவித்தவர் இயேசு. நாம் அறிந்துகொண்ட
அநேக இரகசியங்கள் வானத்திலிருந்து வந்த கர்த்தரால் நமக்கு
வெளிப்படுத்தப்பட்டவைகள். அவர் அவைகளை வெளிப்
படுத்தாதிருந்தால் மனுஷன் அவைகளை அறிந்துகொள்ள
மாட்டான். விசுவாசிகள் அநுபவிக்கப்போகிற மோட்சத்தைக்
குறித்தும் அவிசுவாசிகள் அடையப்போகிற நரகாக்கினையைக்
குறித்தும் மகா திட்டமாய்ப் பேசியுமிருக்கிறார்.

அவர் நரகத்தின் பயங்கரங்களை வெளிப்படுத்தினது
நமது பேரிலுள்ள கோபத்தினால் அல்ல, நமது பேரில் வைத்த
அன்பினாலேயே. எங்கே மோசங்களுண்டோ, அம்மோசங்களைக்
கண்டு மனுஷர் தப்பிக்கொள்ளும் பொருட்டு எச்சரிப்பின்
அடையாளங்கள் நாட்டப்பட்டிருப்பதுண்டு. கர்த்தராகிய இயேசு
சுவாமி பாவிளின் பேரில் வைத்த பேரன்பினால் அவர்களை
எச்சரிக்கிறவராக நின்று கொண்டு: ஓ மனுஷரே!
கேட்டுக்குப்போகிற வாசல் வழியாய்ச் செல்லவேண்டாம்.
உங்களுக்கு முன் பயங்கரமான நரகம் இருக்கிறது. உங்களில்
ஒருவனும் நரகத்திற்குப் போவது என்னை அனுப்பின பிதாவின்
சித்தமல்ல. நரகமானது உங்களுக்காக ஆயத்தமாக்கப் பட்ட
இடமல்ல. அது பிசாசுக்காகவும் அவன் தூதர்களுக்காகவும்
ஆயத்தமாக்கப்பட்ட இடம். நீங்கள் எல்லாரும் எனக்குச் செவி

கொடுங்கள். நான் ஜீவபாதையில் நடத்தி உங்களை மோட்சத்தில் சேர்ப்பேன் என்று அன்பாய் அழைக்கிறார். இப்படியிருக்க யாராகிலும் ஒருவன் நரகத்திற்குப் போவானாகில் அவன் தன்னைத் தானே நரகத்தில் தள்ளிக்கொள்ளுகிறானே யன்றி தேவன் தன்னைத் தள்ளிவிட்டாரென்று ஒரு போதும் சொல்லமாட்டான். சகோதரரே, நரகத்தின் பயங்கரங்களைக் கண்டு நாம் அதற்குத் தப்பிக்கொள்ள இரட்சகர் சொன்ன ஐசுவரியவானும் லாசருவும் என்ற உவமையிலிருந்தும் மற்றும் வேதவாக்கியங்களிலிருந்தும் நரகமானது எப்படிப்பட்ட இடமென்று பார்ப்போம்.

நரகம் எப்படிப்பட்ட இடம்?

1. **நரகம் மகா வேதனையுள்ள இடம்.** இந்த உவமையில் **வேதனை** என்கிற வார்த்தை நாலுதரம் வருகிறது. 23-ம் வசனம் “பாதாளத்திலே அவன் வேதனைப்படுகிறபோது.” 24-ம் வசனம் “இந்த அக்கினிஜுவாலையில் வேதனைப் படுகிறேனே” 25-ம் வசனம் “அவன்தேற்றப்படுகிறான் நீயோ வேதனைப்படுகிறாய்.” 27-ம் வசனம் “அவர்களும் வேதனையுள்ள இந்த இடத்திற்கு வராதபடி”. இதினாலே நரகம் மெய்யாகவே வேதனையுள்ள இடம் என்று அறிகிறோம். ஆத்துமா மாத்திரமல்ல சரீரமும் சேர்ந்து வேதனைப்படுகிற இடம். நீதிமான்கள் ஆவிக்குரிய மகிமையான சரீரங்களோடு எழுப்பப்பட்டு மோட்சத்தில் பிரவேசிக்கிறது போல அவிசுவாசிகளும் துன்மார்க்கரும் ஜென்ம சரீரங்களோடு எழுப்பப்பட்டு ஆக்கினையடைவார்கள். நம்முடைய இரட்சகர் சொல்லியிருக்கிறதையும் பாருங்கள். “உன் வலது கண் உனக்கு இடறலுண்டாக்கினால் அதைப் பிடுங்கி எறிந்துபோடு, உன் **சரீரம்முழுதும்** நரகத்தில் தள்ளப்படுவதைப் பார்க்கிலும் உன் அவயவங்களில் ஒன்று கெட்டுப்போவது உனக்கு நலமாயிருக்கும். உன் வலதுகை உனக்கு இடறலுண்டாக்கினால் அதைத்தறித்து எறிந்துபோடு, உன் **சரீரம் முழுவதும்** நரகத்தில் தள்ளப்படுவதைப் பார்க்கிலும் உன் அவயவங்களில் ஒன்று கெட்டுப்போவது உனக்கு நலமாயிருக்கும்” (மத். 5:29, 30). இதிலே சரீரமும் நரகத்தில் தள்ளப்படுமென்கிற சத்தியம் காட்டப்பட்டிருக்கிறது மாத்திரமல்ல, ஒருவன் என்ன பாடு பட்டாகிலும் நரகாக்கினைக்குத் தப்பிக்கொள்ளப் பார்க்க வேண்டும் என்றும், நரகமானது அவ்வளவு கொடிய

வேதனையுள்ள இடமென்றும் காண்பிக்கிறார். இன்னொரு வசனத்தையும் பாருங்கள். “ஆத்துமாவைக்கொல்ல வல்லவர்களாயிராமல் சரீரத்தைமாத்திரம் கொல்லுகிறவர்களுக்கு நீங்கள் பயப்பட வேண்டாம்; ஆத்துமாவையும் **சரீரத்தையும்** நரகத்திலே அழிக்க வல்லவருக்கே பயப்படுங்கள் என்றார்” (மத். 10:28). ஆத்துமாவும் சரீரமும் சேர்ந்து அந்த அக்கினி ஜுவாலையில் வேதனைப்படும்போது என்னமாயிருக்கும்?

ஒருநாள் தீயில் விழுந்துவிட்ட ஒரு ஸ்திரீயை ஆஸ்பத்திரிக்குத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தார்கள். அவளுடைய தலையிர் எரிந்துபோய் விட்டது. அவளுடைய சரீரம் முழுவதும் அக்கினியில் வெந்து கறுத்துப்போயிருந்தது. அவளுடைய முகத்தோற்றம் விகாரமடைந்து பார்க்க மிகப் பயங்கரமாயிருந்தது. வைத்தியர் அவளுக்கு மருந்து போடும்படி கிட்டப்போனபோது அவரைத் தூஷணமாய்ப்பேசினாள். இனத்தார் அவளுக்கு உதவி செய்ய நெருங்குகையில் மூர்க்கங்கொண்டு அவர்களையும் திட்டினாள். அப்புறம் தன்பற்களைக் கடித்துக்கொண்டு பக்கத்தில் நின்றவர்களெல்லாரும் நடுங்கத்தக்கவிதமாக ஒரு பயங்கரமான சத்தம் போட்டாள். சற்று நேரத்திற்குள்ளாக மரித்துப்போனாள். இந்த அக்கினியின் வேதனை இவ்வளவு கொடூரமாயிருக்குமானால் நரக அக்கினி எப்படியிருக்கும்? “அங்கே அழுகையும் பற்கடிப்பும் உண்டாயிருக்கும்” என்பதைக் கேட்பானேன்? நரகத்தில் விறகுண்டோ? நெருப்புண்டோவென்று அவிசுவாசிகள் பரியாசம் பண்ணுகிறார்கள். இந்த உலகத்திலுள்ள விறகுகளையெல்லாம் சேர்த்துப்போட்டாலும் எரிந்து சாம்பலாய்ப் போகமாட்டாதா? அதில் பற்றி யெரிந்த நெருப்பும் அவிந்து போகாதோ? “காலம் வருமுன்னே எங்களை வேதனைப்படுத்த இங்கே வந்தீரோ?” என்று பிசாசுகள் இரட்சகரைக் கேட்டன. ஆவியாயிருக்கிற பிசாசுகளுக்கு சாதாரண நெருப்பினால் எப்படி வேதனை உண்டாகும்? நரக அக்கினியைக் குறித்தோ “அங்கே அவர்கள் புழு சாவாமலும் அக்கினி அவியாமலுமிருக்கும்” என்றும் “அவர்களுடைய வாதையின் புகை சதாகாலங்களிலும் எழும்பும்” என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது (மாற். 9:14; வெளி 14:11). இந்த நித்திய அக்கினியின் வேதனையைச் சகிக்கக்கூடியவன் யார்?

மலைகள் அக்கினியைக் கக்கிப் பட்டணங்கள் அழிக்கப்படும்போது ஜனங்களுடைய அங்கலாய்ப்பும் கூக்குரலும் என்னமாயிருக்கிறது! கர்த்தர் வானத்திலிருந்து கந்தகத்தையும் அக்கினியையும் வருஷிக்கச் செய்து சோதோம் கொமோராப் பட்டணங்களை அழித்தபோது, எவ்வளவு பயங்கரமான தேவனாக விளங்கினார்! இந்த அக்கினியின் வேதனைகளெல்லாம் நரக அக்கினியோடு ஒப்பிடப்படுவதற்கு எம்மாத்திரம்? உள்ளும் புறம்பும் பற்றியெரிந்து பாவினை வேகாமல் வேகப்பண்ணுகிற இந்த அக்கினி எப்படிப்பட்ட தென்று சொல்லக்கூடியவன் யார்? “நம்முடைய தேவன் பட்சிக்கிற அக்கினியாயிருக்கிறார்” “ஜீவனுள்ள தேவனுடைய கைகளில் விழுகிறது பயங்கரம்”.

2. நரகம் நினைவுகூறுகிற இடம். அந்த ஐசுவரியவான் “தூரத்தில் ஆபிரகாமையும் அவன் மடியில் லாசருவையும் கண்டு தகப்பனாகிய ஆபிரகாமே, நீர் எனக்கு இரங்கி லாசரு தன் விரலின் நுனியைத் தண்ணீரில் தோய்த்து என் நாவைக் குளிரப்பண்ணும்படி அவனை அனுப்பவேண்டும், இந்த அக்கினி ஜுவாலையில் வேதனைப்படுகிறேனே என்று கூப்பிட்டான். அதற்கு ஆபிரகாம்: மகனே, நீ பூமியில் உயிரோடிருக்கும் காலத்தில் உன் நன்மைகளை அனுபவித்தாய், லாசருவும் அப்படியே தீமைகளை அனுபவித்தான். இப்பொழுது அவன் தேற்றப்படுகிறான், நீயோ வேதனைப்படுகிறாய் **அதை நினைத்துக்கொள்** என்றான்.” ஆம், இந்த ஐசுவரியவான் நரகத்தில் நினைவுகூரவேண்டிய அநேகக்காரியங்கள் இருந்தன. தான் தேவனை மறந்து, சிற்றின்பத்தில் மகிழ்ந்து, டம்பமாய் நாட்கழித்ததையும்; ஏழை லாசரு கைவிடப்பட்டவனாகத் தன் வாசலருகே கிடந்த போதிலும் இப்பொழுது அவன் அனுபவிக்கிற பாக்கியத்தையும், தான் அனுபவிக்கிற வேதனையையும் நினைத்துப் புலம்ப வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது.

சகோதரரே! ஒருவன் நரகத்திற்குப்போவானாகில் அவனுடைய செல்வமோ, தோட்டமோ, வீடுகளோ, பேர்ப்பிரஸ்தாபமோ, இன்னும் அவன் சேகரித்தவை களெவைகளோ இவையொன்றும் அவனோடு போகமாட்டாது. ஆனால் ஒன்று நிச்சயமாகவே அவனோடு போகும். அது அவனுடைய **ஞாபகம்தான்**. இம்மையில் அவன் பல

இடங்களுக்கும் போய், பல மனுஷரோடும் பேசி, பல அலுவல்களைச் செய்து தன் நாட்களைப்போக்கி வருகிறான். இரவு தூக்கத்திலும், பகல் பல ஜோலிகளிலும் பறந்து போய் விடுகிறது. தன் ஆத்ம நிலைமையைக் குறித்து யோசிக்க அவனுக்குச் சமயமில்லை. இவைகளெல்லாவற்றையும் விட்டுப்பிரிந்து அவன் நரகத்திலிருக்கும் காலத்தில் இம்மையில் அவன் நடப்பித்த சகல அக்கிரமங்களும் அந்தரங்க பாவங்களும் ஒன்று தப்பாமல் அவன் ஞாபகத்துக்குவரும். இங்கே தூங்கிக்கொண்டிருந்த மனச்சாட்சி அங்கே விழித்துக் கொண்டு தன் வேலையைப் பலமாய் நடத்தும். ஐயோ! அந்த வேதனையைத் தாங்க முடியுமா?

கர்த்தருடைய வசனம் ஆவியின் பலத்தோடு பிரசங்கிக்கப்படுங்காலத்தில் புருஷர் ஸ்திரீகள் தங்கள் பாவங்களை நினைவுகூர்ந்து கீழே விழுந்து அழுகிறதைப் பலமுறையும் நாம் கண்டிருக்கிறோம். கொஞ்சக்காலத்துக்குமுன் ஓரிடத்தில் தேவ ஊழியர்களுக்கென்று விசேஷித்த கூட்டங்கள் வைக்கப்பட்டன. முதல் இரண்டு நாட்களிலும் பிரசங்கித்தவர்கள் பாவத்தைக் குறித்துப் பலமாய்ப் பேசினார்கள். ஒரு நாள் மத்தியானம் நடந்த கூட்டத்தில் விருத்தாப்பியமுள்ள ஒருவர் அதிக வியாகுலத்தோடு அழுதுகொண்டேயிருந்தார். இவர் ஏன் இப்படி அழுகிறாரென்று நாங்கள் அறிந்துகொள்ளவில்லை. கூட்டம் முடிந்தது, அவரையோ காணோம். பின்பு சாயங்காலத்தில் இரண்டு சகோதரர் கிராமத்திற்கு வெளியே தனிமையாய் நடந்து போனார்கள். தூரத்தில் அதிகப்போராட்டத்தோடு அழுகிற சத்தம் அவர்களுக்குக் கேட்டது. அவர்கள் இருவரும் நின்று சத்தங்கேட்ட திசையை நோக்கிச் சென்றார்கள். அங்கே அந்த வயது சென்ற பெரியவர் ஒரு மரத்தின்கீழ் முகங்குப்புற விழுந்து அழுதுகொண்டிருந்தார். மத்தியானக் கூட்டத்தில் அழ ஆரம்பித்தவர் இத்தனை மணி நேரமாய் விடாமல் அழுதுகொண்டிருப்பானேன் என்று அவர்கள் அவரைக் கேட்டதற்கு: அவர் ஐயோ! என் பாவங்களெல்லாம் என் கண்முன் வந்துவிட்டதே. என் சிறுவயதின் பாவம், என் வாலிபத்தின் பாவம், நான் தேவ ஊழியத்தைச் செய்து வந்த காலத்திலும் நான் செய்த அக்கிரமம், எல்லாம் என் **ஞாபகத்தில்** வந்து என்னை வேதனைப்படுத்துகிறதே என்று தேம்பித் தேம்பி அழுதார்.

நாம் செய்த பாவங்கள் மாத்திரமல்ல, தேவன் நமக்கு அருளிச் செய்த சிலாக்கியங்களை நாம் அசட்டை பண்ணிப்போட்டதும் அங்கே ஞாபகத்துக்குவரும். “ஐயோ! நரகம் எனக்குரிய இடமல்லவே. நான் நரகத்திற்குத் தப்பிக்கொள்ளவும் மோட்சத்தில் பிரவேசிக்கவும் எனக்கு எத்தனையோ நற்சமயம் கிடைத்ததுண்டே. அவைகளை அசட்டை செய்ததால் இப்பொழுது மகிமையில் இருக்க வேண்டிய நான் வேதனையிலிருக்கிறேனே. பக்தியுள்ள பெற்றோரைத் தந்திருந்தார், அவர்களுக்குக் கீழ்ப்படியாமற் போனேன். நல்ல சிநேகிதரைக் கொடுத்தார், அவர்களுடைய ஆலோசனையை நான் விரும்பவில்லை. நல்ல போதகரைத் தந்திருந்தார், எழுப்புதலான அநேக பிரசங்கங்களையும் கேட்டேன். ஆனாலும் மனந்திரும்பாதபடி என் இருதயத்தைக் கடினப்படுத்திக் கொண்டேன். அநேகந்தரம் கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி ஆவியானவர் என்னோடு போராடினதுண்டு. நான் சாவகாசமாய்ப் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்றெண்ணி மோசம் போனேன். உபத்திரவங்கள் மூலமாகவும் என்னைப் பலமாய்ச் சந்தித்தார். அந்தச் சமயத்தில் என்னை அவருக்கு ஒப்புக்கொடுக்கத் தீர்மானித்தேன்; சுகமான பின்போ மனதைக் கடினப்படுத்திக் கொண்டேன். ஆ, தேவன் எவ்வளவோ பொறுமையோடு என்னை இரட்சிக்கும்படி செய்யக்கூடிய தெல்லாம் செய்து பார்த்தாரே. நானோ இவைகளெல்லாவற்றையும் அசட்டை செய்து என்னை நரகத்திற்கு ஆளாக்கிக் கொண்டேனே என்று பாவி புலம்புவான். மனச்சாட்சியின் வேதனை தாங்கமுடியாது. சாகாத புழு அதுதான்.

3. நரகம் தாகம் தீராத இடம். அந்த ஐசுவரியவான் தன் நாலைக் குளிர்பண்ணும்படி ஒரு துளித் தண்ணீருக்காக வேண்டிக்கொண்டான். கொடுக்கப்படவில்லை. நரகத்தில் தாகம் உண்டு. அந்தத் தாகம் தீர்க்கப்படமாட்டாது. இம்மையில் மனுஷன் எவ்விதமாய் ஜீவிக்கிறானோ அவ்விதமாகவே மறுமைக்குள் பிரவேசிப்பான். பொல்லாதவனை நல்லவனாக்கவோ, ஆக்கினைக்குட்பட்டவனை மோட்சத்துக் குரியவனாக்கவோ மரணத்திற்கு அதிகாரமில்லை. இம்மையை விட்டு நித்தியத்திற்குள் பிரவேசிக்கும் வாசலே மரணம். ஒருவனுடைய நிழல் அவனைப் பின் தொடர்ந்து செல்வதுபோல் பாவியின் ஆசாபாசங்கள் அவனைப் பின் தொடர்ந்து செல்லும்.

அவன் இம்மையில் விதைத்ததெதுவோ அதையே மறுமையில் அறுப்பான். விதைக்கிறது கொஞ்சமாயிருந்தாலும் அறுக்கிறது அதிகமாயிருக்கும். பொருளாசை, மதுபானம், பெருந்திண்டி, மாம்சஇச்சை, பேர்ப் பிரஸ்தாபம் இவைகளின் மேல் தாகங்கொண்டு அவைகளால் மனுஷன் ஆளப்பட்டு வருகிறான். அவன் ஜீவ தண்ணீர் ஊற்றாகிய இயேசுவினிடம் வந்து தன் ஆத்ம தாகத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டவனல்ல. “இந்தத் தண்ணீரைக் குடிக்கிறவனுக்கு மறுபடியும் தாக முண்டாகும்” என்று இரட்சகர் சொன்னபடி அவன் எவ்வளவாய்ப் பாவ சந்தோஷங்களால் தன்னைத் திருப்தி செய்து கொள்ளப் பார்த்தாலும், அவனுடைய தாகம் காலத்துக்குக் காலம் அதிகப்படுமேயன்றி குறையமாட்டாது. பொருளாசைக்காரன் மரண அவஸ்தைப் படுகையில் ரூபாயைத் தேய்த்து அந்தத் தண்ணீரை வாயில்விட பிராணன் பிரிகிறதென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். வயது சென்றாலும் ஆசைகுன்றாது. ஒருவன் பாவதாகத்தோடு நரகத்திற்குப் போனால் அவன் அநுபவித்த ஆசாபாசங்களில் ஒன்றையும் அங்கே காணமாட்டான் (வெளி. 18:14). தகாத எண்ணங்கள் அதிகரிக்கும். அவைகள் திருப்திசெய்யப்படமாட்டா. இடைவிடாமல் குடிக்கிற ஒருவனை கள், சாராயம் கிடையாத ஓர் காட்டில் கொண்டுபோய் விட்டால் அவனுக்கு என்னமாயிருக்கும்? இனி ஒரு போதும் சாராயத்தைத் தான் காணப்போகிறதாயில்லை, ருசிக்கப் போகிறதாயில்லை என்று அவன் அறிவானானால் அவன் வெறிகொண்டு புலம்ப மாட்டானா? தேவனையும் அவருடைய சந்தோஷங்களையும் இடைவிடாமல் அநுபவித்துப் பிழைக்கவேண்டிய மனுஷன் அதையும் முற்றிலும் இழந்து, தான் ஆசையாய்ப் பற்றிக்கொண்டிருந்த சிற்றின்பங்களையும் விட்டுப் பிரிந்து, நரகத்தில் தள்ளப்படும்போது அவனுடைய ஆத்துமாவின் தாகத்தை அளவிட யாரால் கூடும்?

4. நரகம் நித்திய நிந்தையும் இகழ்ச்சியுமுள்ள இடம். “பூமியின் தூளிலே நித்திரை பண்ணுகிறவர்களாகிய அநேகரில் சிலர் நித்திய ஜீவனுக்கும் சிலர் நித்திய நிந்தைக்கும் இகழ்ச்சிக்கும் விழித்து எழுந்திருப்பார்கள்” (தானி. 12:2). இந்த ஐசுவரியவான் பூமியிலிருந்த காலத்தில் எவ்வளவோ பெருமையோடும் புகழ்ச்சியோடும் வாழ்ந்தான். அவனுடைய

மகிமையொன்றும் இப்பொழுது அவனைப் பின்பற்றிச் செல்லவில்லை. நிந்தைக்கும் இகழ்ச்சிக்கும் ஆளானான். அக்கினியின் வேதனை, மனச்சாட்சியின் வாதனை, தீராததாகம், அத்தோடு நித்திய நிந்தை. ஆ! எவ்வளவு பரிதாபம்! பட்டய வெட்டுகளையும் கத்திக் குத்துகளையும் சகித்துக்கொள்ளும் வீரன் நிந்தையின் குத்தைச் சகித்துக் கொள்ளமாட்டான். நம்முடைய இரட்சகரை சாத்தான் பலவிதமாய்ப் பாடுபடுத்தியும், சிலுவையின் மரணத்தினால் வாதித்தும், அவர் தம்முடைய உறுதியைவிட்டு விலகாததைக் கண்டு கடைசியாக நிந்தையாகிய பாணத்தைத் தொடுத்து அவர்மேல் எய்தான். சிலுவையைச் சூழ நின்றவர்களும் அதிகாரிகளும் அவரை நிந்திக்கவும் இகழ்ச்சியாய்ப் பேசவும் துணிந்தார்கள். எவ்வளவோ பாடுகளைச் சகித்த ஆண்டவருக்கு இந்த நிந்தையான வார்த்தைகள் அதிக வேதனையை உண்டாக்கின. “நிந்தை என் இருதயத்தைப் பிளந்தது. நான் மிகவும் வேதனைப்படுகிறேன்” என்றார் (சங்.69:20). ஆகிலும் அவர் தம்முடைய உறுதியைவிட்டு விலகவில்லை.

நிந்தையைச் சகிக்கக்கூடாமல் மதி மயங்கிப் போனவர்கள் உண்டு. தேசம் விட்டோடினவர்கள் உண்டு. பரதேசியாய்ப் புறப்பட்டவர்கள் உண்டு. தற்கொலை செய்துகொண்டவர்களும் உண்டு. ஒரு ஊரில் கொஞ்சம் செயலாய் வாழ்ந்துவந்த ஒரு மனுஷன் இருந்தான். அவனுக்கு மனைவியிருந்தும், வேறொரு ஸ்திரீயையும் சேர்த்துக்கொள்ள விரும்பினான். மனைவிக்கு இது சற்றாகிலும் பிரியமில்லை. இந்த மனுஷன் தான் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்பின ஸ்திரீக்கு உதவி செய்கிறதும் அவளுடைய வீட்டுக்குப் போய் வருகிறதும்பிரந்தான். சொந்த மனைவியோ, தானிருக்கும் போது தன் புருஷன் இன்னொருத்தியை விவாகம் செய்யமாட்டானென்கிற நம்பிக்கையுள்ளவளாய் இருந்தாள். ஆனால் நாட் செல்லச் செல்ல தன் புருஷன் அந்த ஸ்திரீயை எப்படியும் விவாகம் செய்து கொள்ளுவானென்று மனைவிக்குத் தெரியவந்தது. ஒருநாள் இரவில் மனைவி வழக்கம்போல் வீட்டுக்குள் படுத்துக்கொண்டாள். புருஷனோ உள்தாழ் வாரத்தில் படுத்துக்கொண்டு வெகுநேரம் பாடிக் கொண்டிருந்தான். பாடும்போது தன் மனைவி கேட்கத்தக்கதாக: நான் சும்மா சொல்லுகிறேன் என்று எண்ணாதே, அவளைக்

கலியாணம் செய்து கொண்டேன் என்பதைச் சீக்கிரத்தில் காண்பாய் என்று பாடினான். அப்புறம் எல்லாரும் தூங்கி விட்டார்கள். விடிந்தது. கதவு இன்னும் திறக்கப்படவில்லை. புருஷன் கதவைத் தட்டித் திற, திற வென்று கூப்பிட்டான். கதவு திறக்கப்படவில்லை. உள்ளேயிருந்து யாதொரு சத்தமும் பிறக்கவில்லை. எல்லாரும் கூடிவந்து அங்குமிங்கும் ஏறினார்கள். ஒரு ஜன்னல் வழியாய் உள்ளே பார்த்தபோது அவனுடைய மனைவி தன் சேலையின் ஒரு பாகத்தை கண்ணியாகத் தன் கழுத்தில் போட்டுக் கொண்டு ஆகாயத்தில் தொங்கக் கண்டார்கள். சகோதரரே, அன்றிரவு அவளைக் கொன்றதென்ன? **நிந்தையே!** நரகமோ நித்திய நிந்தையும் இகழ்ச்சியும் உள்ள இடமென்று ஆண்டவர் சொல்லுகிறார். நாங்கள் ஞானஸ்நானம் பெற்ற கிறிஸ்தவர்கள்! நாங்கள் மோட்சத்திற்குப் போகிறவர்கள் என்று நாம் எண்ணிக் கொண்டிருந்தும் நரகத்திற்குப் போக நேரிடுமானால் அதைப்பார்க்கிலும் நிந்தையுண்டோ? அந்நாளில் கர்த்தர் அநேகரைப் பார்த்து அக்கிரமச் செய்கைக்காரரே! என்னை விட்டு அகன்று போங்கள், நான் ஒருக்காலும் உங்களை அறியவில்லையென்று சொல்லுவேன் என்கிறாரே, அவர்கள் யார் என்று நினைக்கிறீர்கள்? அவர்கள் புறமதஸ்தரல்ல. ஞானஸ்நானமும் இராப்போஜனமும் பெற்றவர்கள் தான் என்பது வசனத்தைப் பார்த்தால் விளங்குமே (மத். 7:22,23). சகோதரரே! இந்த நிந்தையுள்ள இடத்துக்கு நாம் தப்பிக்கொள்ள வேண்டுமானால் நமது நிமித்தம் நிந்தைக்குள்ளான ஆண்டவரை உறுதியாய்ப் பற்றிக்கொள்ள வேண்டாமா?

5. நரகம் சகல பொல்லாதவர்களும் கூடுகிற இடம்.

“துன்மார்க்கரும் தேவனை மறக்கிற எல்லா ஜாதிகளும் நரகத்திலே தள்ளப்படுவார்கள்” (சங். 9:17). இந்த ஐசுவரியவான் தான் மாத்திரமல்ல, மனந்திரும்பாதிருக்கிற தன் ஐந்து சகோதரரும் அந்த வேதனையுள்ள இடத்திற்கு வருவார்கள் என்று அறிந்துகொண்டான். ஆம் நரகம் குணப்படாத சகல பாவிகளும் போய்ச் சேருகிற இடமே. சகல மூர்க்கரும், கோபிகளும், தூஷணக்காரரும், கொலைபாதகர்களும், திருடரும், பொய்யரும், விபசாரக்காரரும், வேசித்தனக்காரரும், குடிவெறியரும், அநியாயக்காரரும், பொருளாசைக்காரரும், துஷ்டரும், கபடஸ்தரும், வீணரும்,

முறுமுறுக்கிறவர்களும், நிர்விசாரிகளும், பரியாசக்காரரும், உல்லாசக்காரரும், தற்பிரியரும், வீம்புக்காரரும், அசுத்தரும், கொடுமைக்காரரும், துணிகரக்காரரும், துரோகிகளும், பெருமைக்காரரும், இறுமாப்புள்ளவர்களும், மாயக்காரரும், சுயநீதிக்காரரும், அவிசுவாசிகளும் ஆகிய சகல அவபக்தர்களும் நரகத்தில் தள்ளப்படுவார்கள். இவர்களெல்லாரும் சேர்ந்த கூட்டம் எப்படிப்பட்ட கூட்டமாயிருக்குமென்று யோசித்துப் பாருங்கள். சிங்கங்களும், புலிகளும், சர்ப்பங்களும், தேள்களும் நிறைந்த ஒரு குகையில் எந்த மனுஷன் தங்குவான்? தூஷணம் பேசுகிற இருவர் நடுவில் ஒரு நிமிஷம் இருக்க நம்மால் முடியவில்லையே. ஓயாச் சண்டையும் கூக்குரலும் கேட்கிற வீட்டை இந்த வீடு நரகம் என்கிறோமே. அவர்களோடு சஞ்சரிக்க நம்மால் கூடவில்லையே. அப்படியானால் உலகமே வாந்திபண்ணிப் போட்ட இத்தனை பொல்லாத துன்மாக்கரின் கூட்டம் எப்படி இருக்கும்? அவர்களெல்லாருடைய கூக்குரலும், அழுகையும், பற்கடிப்பும் எவ்வளவு பயங்கரமாயிருக்கும்? ஒரு அன்பான சொல், ஒரு பட்சமான வார்த்தை அங்கே கேட்க முடியாது. இது மாத்திரமா? பிசாசையும் அவனுடைய திரளான தூதரையும் இவர்களோடு சேர்த்துக் கொண்டால் இன்னும் என்னமாயிருக்கும்? ஆ! நரகத்தின் குடிகள் முற்றிலும் பயங்கரமானவர்களே.

சகோதரரே! குணப்படாதவன் போய்ச் சேரும் பொல்லாத கூட்டத்தை மாத்திரமல்ல, அவன் என்றென்றும், விட்டுப் பிரியும் நல்ல கூட்டத்தையும் கொஞ்சம் கவனியுங்கள். அன்பு நிறைந்த பிதாவையும் அருமையான இரட்சகரையும், கிருபையின் ஆவியானவரையும் அவன் விட்டுப் பிரிய வேண்டும். சூரியன் மறைய அதின் ஒளியும் அதனோடு மறைவதுபோல, தேவனை இழந்துபோகிற பாவி அவரிடத்திலுள்ள சகல நித்திய ஆசீர்வாதங்களையும் இழந்துபோவான். பரிசுத்தவான்களின் ஐக்கியத்தையும் இழந்துபோவான். பக்தியுள்ள பெற்றோரைவிட்டுக் குணப்படாத மக்கள் பிரிந்து போகவேண்டும். இரட்சிக்கப்பட்ட பிள்ளைகளை விட்டு மனந்திரும்பாத பெற்றோர் பிரிய வேண்டும். பக்தியுள்ள மனைவியை விட்டுக் குணப்படாத புருஷன் பிரியவேண்டும். அப்படியே குணப்படாத மனைவியும் தன் புருஷனை விட்டுப் பிரியவேண்டும். மனம் மாறாத சகோதரர் தங்கள் சொந்தச்

சகோதரரையும் சிநேகிதர்களையும் விட்டுப்பிரியவேண்டும். சகோதரரே! இவைகள் விளையாட்டுப் பேச்சல்ல. நிச்சயமாகவே இப்படி நடக்கும். இங்கே தேவனுடைய பிள்ளைகளும் குணப்படாதவர்களும் ஒரே குடும்பத்திலிருக்கலாம்; ஆலயத்திற்கு ஒன்றாய்ப் போகலாம்; பள்ளிக்கூடத்தில் ஒன்றாய்ப் படிக்கலாம்; ஆபீசில் ஒன்றாய் வேலைசெய்யலாம். இதோ! நாள் வருகிறது. அப்பொழுது ஒருவன் மற்றவனைவிட்டு என்றென்றும் பிரிய நேரிடும். இயேசு இராஜாவே அப்படிப் பிரிப்பார். கிறிஸ்தவர்கள் இன்னாரென்றும், மாய்மாலக்காரர் இன்னாரென்றும் அந்நாளில் பட்டப்பகலைப் போல் வெளிப்படும். இங்கே சொல்லப்போனால் அவர்களுக்குக் கோபம் வரும். அப்பொழுதோ நடுநடுங்கி கிறிஸ்துவின் சமூகத்தைவிட்டு நீங்குவார்கள்! இதை வாசிக்கும் சகோதரனே நீ எந்தப் பக்கத்தில் நிற்பாய்? நீ எந்த இடத்துக்குப் போவாய்? (மத். 25:33).

6. நரகம் நம்பிக்கையில்லாத இடம். போனோம், சிலகாலம் இருந்தோம், பின்பு நீங்கினோம் என்றிருக்குமானால் அது காரியம் வேறே. சிறைச்சாலைக்குப் போகிறவன் ஆறுமாதங்களோ, ஒரு வருஷமோ, பத்துவருஷங்களோ தண்டனைக் குட்பட்டிருந்தால் எப்படியும் ஒரு நாளில் தன் மனைவி மக்களைப் பார்ப்பேன் என்கிற நம்பிக்கையினால் நாட்களை எண்ணிக்கொண்டிருப்பான். நரகத்தில் அந்த நம்பிக்கையில்லையே.

முதலாவது உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிற **பெரும்பிளப்பைக்** கவனியுங்கள். “ஆபிரகாம் ஐசுவரியவானைப் பார்த்து, இவ்விடத்திலிருந்து உங்களிடத்திற்குக் கடந்து போகவும் அவ்விடத்திலிருந்து எங்களிடத்திற்குக் கடந்து வரவும் மனதுள்ளவர்களுக்குக் **கூடாதபடிக்கு** எங்களுக்கும் உங்களுக்கும் நடுவே பெரும்பிளப்பு உண்டாக்கப் பட்டிருக்கிறது என்றான்.” இதைவிடத் தெளிவு வேண்டுமோ? இந்த உவமையைச் சொன்னவர் நமது ரட்சகரல்லவா? சிலர் இந்தப் பெரும் பிளப்புக்குப் பாலம்போடவும் அதின்வழியாய் நரகத்திலுள்ளவர்களை மோட்சத்திற்குக் கொண்டுபோகவும் பார்க்கிறார்கள். இவைகளெல்லாம் வெறும் **பேச்சுப் பாலமே** யன்றி நரகத்திலுள்ளவர்கள் கடந்து செல்லக் கூடிய பாலமல்ல. பாவிகளை மோட்சகரைசேர்க்க தேவன் ஒரு உறுதியான

பாலத்தை அனுப்பியிருக்கிறது மெய்தான். அந்தப் பாலம் **கர்த்தராகிய இயேசுவே**. அவர் உலகத்திலுள்ளவர்களை மோட்சத்தில் சேர்க்கும் பாலமாக வந்தாரேயன்றி, தாம் நரகத்திற்கு அனுப்பிவிட்டவர்களை மோட்சத்தில் சேர்க்கும் பாலமாக வரவில்லை.

இரண்டாவது, ஏன் அது நம்பிக்கை இல்லாத இடம் என்றால், **அங்கே மனந்திரும்புதல் இல்லை**. ஐசுவரியவான் தனக்கு இன்னும் ஐந்துபேர் சகோதரர் பூமியிலிருக்கிறார்களென்றும், அவர்களும் வேதனையுள்ள இந்த இடத்துக்கு வராதபடிக்கு அவர்களை எச்சரிக்கும்படியாக லாசருவை அவர்களிடத்தில் அனுப்ப வேண்டுமென்றும் ஆபிரகாமை வேண்டிக் கொண்டான். ஆபிரகாம் அவனை நோக்கி: அவர்களுக்கு மோசேயும் தீர்க்கதரிசிகளும் உண்டு, அவர்களுக்கு அவர்கள் செவி கொடுக்கட்டும் என்கிறான். அதற்கு அவன் அப்படியல்ல, தகப்பனாகிய ஆபிரகாமே! மரித்தோரிலிருந்து ஒருவன் அவர்களிடத்தில் போனால் **மனந்திரும்புவார்கள்** என்கிறான் (வச 27-30). நரகத்தில் மனந்திரும்புதல் இல்லை. இருக்குமானால் இவனுக்கு இவ்வளவு ஆத்திரம் என்னத்திற்கு? மனந்திரும்ப வேண்டுமானால் **பூமியிலிருக்கும் பொழுதே** மனந்திரும்பிக் கொள்ள வேண்டுமென்று ஐசுவரியவான் அறிந்து கொண்டானல்லவா? தம்மிடத்தில் அதிகச் சிலாக்கியங்களைப் பெற்ற பட்டணங்கள் மனந்திரும்பாமற் போனபோது, அதற்கென்ன? பரவாயில்லை, மறுமையில் மனந்திரும்பிக்கொள்ளலாம் என்று இரட்சகர் சொல்லாமல், அந்தப் பட்டணங்களைக் கடிந்து கொண்டு நியாயத்தீர்ப்பு நாளில் அவர்களுக்கு நேரிடும் கோபாக்கினையைக் கூறி அறிவித்தாரே. “இதோ இப்பொழுதே அனுக்கிரககாலம், இப்பொழுதே இரக்ஷணியநாள்” ‘இன்று’ என்றும் ‘இப்பொழுதே’ என்றும் ஆவியானவர் சொல்லுகிறார். இனிமேல் என்றும், பிற்பாடு என்றும் பிசாசு சொல்லுகிறான்.

மேலும் **கிருபையின் காலத்தில்** மனந்திரும்பாமற் போகிறவர்கள் கோபாக்கினையின் காலத்தில் எப்படி மனந்திரும்பக் கூடும்? இங்கே வேதம் உண்டு, போதனை உண்டு, ஜெபக் கூட்டங்கள் உண்டு, கிறிஸ்துவின் அன்பான அழைப்புண்டு, ஆவியானவரின் கிரியையுண்டு, உபத்திரவத்தின் தட்டுதலுண்டு, ஒரு பாவி மனந்திரும்பி

இரட்சிக்கப்படத் தக்கதாக எத்தனையோ கிருபையின் எத்தனங்களெல்லாம் இங்கேயுண்டு. இப்படிப்பட்ட கிருபையின் காலத்திலுங் கூட அநேகர் தங்களைக் கடினப்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்களே. அப்படியிருக்க, கிருபையின் எத்தனங்களெல்லாம் முற்றிலும் எடுபட்டுப் போகும். நரகத்தில் பாவிகள் எப்படி மனந்திரும்புவார்கள்? உபத்திரவம் மனத்திரும்புதலை உண்டாக்கமாட்டாது. உபத்திரவத்தோடு **கிருபையும் சேரும்போது** மனந்திரும்புதல் உண்டாகக் கூடும். கிருபையற்ற மனுஷனுக்கு நரக வேதனை **மனக்கடினத்தை** உண்டாக்குமேயன்றி மனமாறுதலை உண்டாக்க மாட்டாது.

மேலும் தேவன் எவ்வளவு கிருபையுள்ளவராயிருந்தாலும் மனந்திரும்பாத பாவிக்கு அவர் மோட்சத்தைக் கொடுப்ப தெப்படி? மோட்சமானது ஆவியானவரால் ஆயத்தமாக்கப் பட்டவர்களுக்கு கிறிஸ்துவினால் ஆயத்தமாக்கப்பட்ட இடம். குணப்படாத ஒருவனை அங்கே கொண்டுபோய் வைத்தாலுங்கூட அவன் அங்கே இருக்க மாட்டான். மகிமையின் தேவனைத் தரிசிக்கவும், ஒளியிலுள்ள பரிசுத்தவான்களுடைய சுதந்திரத்தில் பங்கடையவும் அவன் தகுதியாக்கப்பட்டவனல்ல, (கொலே. 1:12). அவர்களெல்லாரும் நன்றியறிதலினால் பொங்கி, ஆனந்த பரவசமடைந்து ஆட்டுக்குட்டியானவரைப் போற்றும் போது இரட்சிக்கப்படாத இவன் என்ன ஸ்தோத்திரத்தைப் பாடப்போகிறான்?(வெளி.7:10). என்னை இவ்விடத்திலிருந்து கொண்டுபோய் விடுங்களென்று கதறமாட்டானா? “பாவிகள் நீதிமான்களின் சபையில் நிலை நிற்பதில்லை” (சங்.1:5).

மூன்றாவது **நித்தியம்** என்கிற வார்த்தையைக் கவனியுங்கள். “அந்தப்படி, இவர்கள் நித்திய ஆக்கினையை அடையவும், நீதிமான்களோ நித்திய ஜீவனை அடையவும் போவார்கள் என்றார்’ (மத். 25:46). ஒரே வசனத்தில் வருகிற இந்த இரண்டு நித்தியத்தில் ஒரு நித்தியம் முடியாத காலமென்றும் இன்னொரு நித்தியம் முடிந்து போகும் காலமென்றும் கருதப்படுவது ஒருபோதும் சரியல்ல. நியாயம் விசாரிக்கப்பட்டவுடனே துன்மார்க்க ரெல்லாரும் இல்லாமல் அழிக்கப்பட்டுப் போவார்கள் என்று சிலரும், அப்படியல்ல, கொஞ்சக்காலம் தண்டிக்கப்பட்ட பின் தேவன் எல்லாரையும்

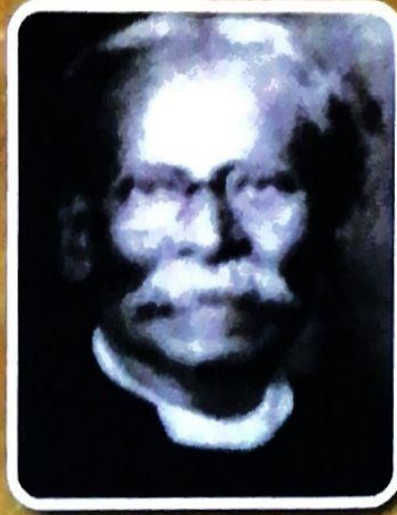
மோட்சத்தில் சேர்த்துக்கொள்வார் என்று வேறு சிலரும் சொல்லுகிறதுண்டு. நாம் வேதத்தை வாசிக்கும் பொழுது இந்த **உபதேசம்** நமக்குத் தென்படுகிறதேயில்லை. ஆனால் இந்த உபதேசம் எப்படி வந்ததென்று சிலர் கேட்கலாம். அங்கங்கே இப்பொழுதிருக்கிற வார்த்தைகளை மாற்றி வேறே வார்த்தைகளைப் போட்டுக் கொண்டதினாலே வந்தது. புதிதான வார்த்தைகளைச் சேர்த்தாலன்றிப் புதிய உபதேசத்திற்கு இடமேயில்லை. இப்படிப்பட்ட உபதேசம் குணப்படாதவர் களுக்கு அதிகப் பிரியம். இந்த உபதேசம் நிர் விசாரத்தையும் துணிகரத்தையும் உண்டாக்கினதேயன்றி பரிசுத்தத்தை உண்டாக்கவில்லை.

நமதாண்டவர் மனதில் ஒன்றை வைத்துக்கொண்டு வெளியில் ஒன்றைப் பேசியிருப்பாரானால் அவர் ஜனங்களை வஞ்சிக்கிறவரென்றாகுமல்லவோ? நரகம் நித்தியமல்ல வென்றும், பாவிகள் இனி அழிக்கப்பட்டு இல்லாமல் போவார்களென்றும் அவருக்குத் தெரிந்திருந்தும், ஜனங்களுடைய மனதில் நரகம் நித்தியமென்று படத்தக்க வார்த்தைகளை அவர் உபயோகித்திருப்பாரானால் அது பொய்யாக மாட்டாதா? “தேவனே சத்தியபரர் என்றும் எந்த மனுஷனும் பொய்யன் என்றும் சொல்வோமாக” (ரோ. 3:4). நரகம் நித்தியமல்லவென்றால், அவர்கள் ஆக்கினையடையப் போவார்கள் என்று சொன்னால் போதுமே. **நித்திய ஆக்கினையடையப் போவார்கள்** என்று அவர் ஏன் சொல்லவேண்டும்? (மத். 25:46), அவர்களுடைய புழுசெத்து அக்கினி அவிந்துபோகும் என்று சொல்லாமல் “அங்கே அவர்கள் **புழு சாவாமலும் அக்கினி அவியாமலுமிருக்கும்**” என்று அவர் சொல்லவேண்டியதென்ன? (மாற். 9:44). அவர்களுடைய புகை மறைந்து போகும் என்றும், அவர்களுடைய வாதை ஒழிந்து போகும் என்றும் சொல்லலாமே. “அவர்களுடைய வாதையின் புகை **சதா காலங்களிலும் எழும்பும்**” என்றும், அவர்கள் இரவும் பகலும் **சதா காலங்களிலும்** வாதிக்கப்படுவார்களென்றும் சொல்லியிருப்பானேன்? (வெளி. 14:11; 20:10). மேலும் “நாய்களும், சூனியக்காரரும், விபசாரக்காரரும் விக்கிரகாராதனைக்காரரும், பொய்யை

விரும்பி அதின்படி செய்கிறவர்கள் யாவரும் புறம்பே **இருப்பார்கள்**” என்று ஆண்டவர் சொல்லியிருக்க (வெளி. 22:15) அவர்கள் **இல்லாமல் போவார்கள்** என்று சொல்வதென்படி?

சகோதரரே! தர்க்கம் நமக்கு வேண்டியதில்லை. யார் என்ன சொன்னாலும் நமக்காக ஜீவனைக் கொடுத்த ஆண்டவருடைய வார்த்தையையே நாம் நம்பவேண்டும். நரகத்தின் பயங்கரங்களை நரகத்திற்குப் போகிறவர்களேயன்றி வேறையார் அறியக்கூடும்? அந்நாளில் நாம் தூரத்தில் நின்று கொண்டு மோட்சத்திற்குப் போகிறவர்கள் யார்? நரகத்திற்குப் போகிறவர்கள் யார்? என்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கமாட்டோம். நாமும் அவ்விரண்டில் ஒரு பக்கத்தில் தான் நிறுத்தப்படுவோம். சகோதரரே! நரகாக்கினைக்குத் தப்பிக்கொள்வோம் என்கிற நிச்சயம் உங்களுக்குண்டா? இல்லையானால் “கர்த்தருடைய பெரிதும் பயங்கரமுமான நாளிலே” நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? “சபிக்கப்பட்டவர்களே! நீங்கள் என்னை விட்டுப் போங்கள்” என்று நியாயாதிபதி சொல்லும் சத்தம் உங்கள் காதுகளில் விழுமானால் உங்களுக்கு எப்படியிருக்கும்? கொடிய பிசாசோடும் அவன் தூதரோடும் சேர்ந்து அழுகையும் பற்கடிப்பு முள்ள இடத்திற்குப்போக நேரிடுமானால் ஐயையோ உங்கள் முடிவு என்னமாயிருக்கும்? அப்பொழுதல்ல, இப்பொழுதே உங்கள் பாவத்தினிமித்தம் அழுது புலம்புங்கள். இப்பொழுதே கிறிஸ்துவின் பாதத்தைப் பற்றிக்கொள்ளுங்கள். இரகஷைய வாசல் திறந்திருக்கிறது. தாமதமின்றி உட்பிரவேசியுங்கள். “நானே வாசல், ஒருவன் என் வழியாய் உட்பிரவேசித்தால் அவன் இரட்சிக்கப்படுவான்” என்று சத்தியபரர் சொல்லுகிறார். அநேகர் உட்பிரவேசித்து இரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். பேழைக்கு வெளியே நிற்கிறவர்கள் ஆக்கினைக்குத் தப்ப மாட்டார்கள். குமாரன் கோபங்கொள்ளாமலும் நீங்கள் வழியிலே அழியாமலுமிருக்கும்படிக்கு அவரை முத்தம்செய்யுங்கள்; கொஞ்சக் காலத்திலே அவருடைய கோபம் பற்றியெரியும்; அவரை அண்டிக் கொள்ளுகிற யாவரும் பாக்கியவான்கள்” (சங். 2:12).

சுவிசேஷப் பிரசங்கங்கள் என்னும் இப்புத்தகம் 1911-ல் வெளியிடப்பட்டது. ஆவியானவரின் போதனை பெற்றதும், திருவசனத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டதுமாயிருப்பதால் சென்ற நூற்றாண்டில் ஆயிரக்கணக்கில் அச்சிடப்பட்டது. திருவாங்கூர் ராஜ்யத்தில் இடத்துவா அச்சன் இந்தப் புத்தகத்தை மலையாள பாஷையில் அச்சிட்டார். எல்லுர் கனம். காந்தையா ஐயர் இந்தப் புத்தகத்தைத் தெலுங்கில் அச்சிட்டார்.

இந்தப் புத்தகத்தால் ஆசீர்வாதம் பெற்றவர்கள் அநேகர். நீங்களும் இயேசுகிறிஸ்துவை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். **மத்தேயு 11:28-30**, இயேசு கிறிஸ்து ஒருவரையும் தள்ளுகிறவரல்ல. **யோவான் 6:37**

பிரதிகளுக்கு :

+91 94420 64626

+91 94420 51578

சுவிசேஷப் பிரசங்கங்கள்

S. பரமானந்தம் ஐயர்

நன்கொடை : ரூ.100/-